ALI HAZELWOOD

New York Times Bestselling Author of
THE LOVE HYPOTHESIS

Loathe to Love You

Exclusive BONUS CHAPTER!

A STEM*inist* Novella Collection
including *Under One Roof*, *Stuck with You*, and *Below Zero*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ali Hazelwood'a Övgüler

"Edebi bir atılım. . . . *Aşk Hipotezi* kendine güvenen bir ilk roman ve bunun, bir şekilde hem akademik bir güç merkezi hem de olağanüstü yetenekli bir romancı olma cüretini gösteren bir yazardan göreceğimiz büyüklüklerin sadece ilk parçası olduğunu varsayıyoruz."

-*Entertainment Weekly*

"Çağdaş romantizmin tek boynuzlu atı: derin zeka ve zevkle kaçışın zor evliliği. . . *Aşk Hipotezi*'nin çılgın bir ticari cazibesi var, ancak daha sessiz bir sır, dünyadaki tüm Olives'lerden oluşan ve tam da bu kitabı derinden, hararetle bekleyen özel bir kitle var."

-*New York Times* çok satan yazarı Christina Lauren

"Ali Hazelwood, ikinci romanıyla bilimin ne kadar seksi olduğunu ve aşkın en beklenmedik yerlerden bile çıkabileceğini göstermek için mükemmel bir yazar olduğunu kanıtlıyor. O benim en yeni satın alınması gereken yazarım."

-*#New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jodi Picoult

"Komik, seksi ve akıllı. Ali Hazelwood *Aşk Hipotezi* ile müthiş bir iş çıkarmış."

-*New York Times* çoksatan yazarı Mariana Zapata

"STEM'deki kadınlar hakkında yerinde yorumlarla muhteşem derecede inek ve seksi."

-*New York Times* çok satan yazarı Helen Hoang

"STEMinistler, toplanın. Dünyanız sarsılmak üzere."

-*New York Times* çok satan yazarı Elena Armas

"Bu kitap en sevdiğim mecazlardan birini -Grumpy, Sunshine ile tanışıyor- eğlenceli ve son derece sevimli bir şekilde ele alıyor Fandom ve romantizme verilen selamları sevdim.
roman ve elimden . Şiddetle tavsiye edilir!"

-*New York Times* çok satan yazarı Jessica Clare

"Bolca kimya içeren, yavaş yanan saf altın."

-PopSugar

"Anında aşık olacağınız bir kadın kahramanla güzel yazılmış bir romantik komedi *olan Aşk Hipotezi*, kitaplığınızın raflarında yerini almaya aday."

-Elizabeth Everett, *A Lady's Formula for Love* kitabının yazarı

"Zekice, esprili diyaloglar ve sevimli ikincil karakterlerden oluşan farklı bir kadro. . . . Okurların ellerinden bırakamayacakları gerçekçi ve eğlenceli bir roman."

-Library *Journal* (yıldızlı eleştiri)

"Komik ve yürek ısıtan *Aşk Hipotezi*, romantik komedinin en iyi örneği. . . . Christina Lauren ya da Abby Jimenez okurlarına hitap edeceği kesin olan, seks ve bilimin mükemmel bir karışımı."

-Raf Bilinci

"Hazelwood, zeki ve sevimli karakterleri, kıvrak düzyazısı ve sevilen bir kinayeyi ilginç bir şekilde alışıyla akademinin çalkantılı sularında ikna edici bir şekilde geziniyor."

-Publishers Weekly

ALİ HAZELWOOD'UN BAŞLIKLARI

- - - -

Aşk Hipotezi Beyinde Aşk

SENI SEVMEKTEN NEFRET EDIYORUM

Tek Çatı Altında
Sıfırın Altında
Seninle Sıkıştım

Loathe to Seviyorum **u**

ALI HAZELWO"□D

BERKLEY ROMANTİZM
Yeni York

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC p
enguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2023 yazan Ali Hazelwood
Under One Roof, *Stuck with You* ve *Below Zero* copyright© 2022 Ali Hazelwood
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. E-kitap ISBN:

9780593638002

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Hazelwood, Ali, yazar.
Başlık: Seni sevmekten nefret ediyorum / Ali Hazelwood.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2023.
Tanımlayıcılar: LCCN 2022021252 | ISBN 9780593437803 (ticari ciltsiz) Konular:
LCGFT: Romantik kurgu. | Novellalar.
Sınıflandırma: LCC PS3608.A98845 L63 2023 | DDC 813/.6-dc23/eng/20220502 LC
kaydı https://lccn.loc.gov/2022021252 adresinde mevcuttur

Under One Roof, Stuck with You ve *Below Zero* ilk olarak sırasıyla Şubat, Mart ve Nisan 2022'de sesli baskı olarak ve daha sonra sırasıyla Mayıs, Haziran ve Temmuz 2022'de e-kitap baskıları olarak Penguin Random House LLC'nin bir baskısı olan Jove tarafından ayrı ayrı yayınlandı.

İlk Baskı: Ocak 2023 Kapak

illüstrasyonu: lilithsaur
Kitap tasarımı Daniel Brount tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_142201953_c0_r0

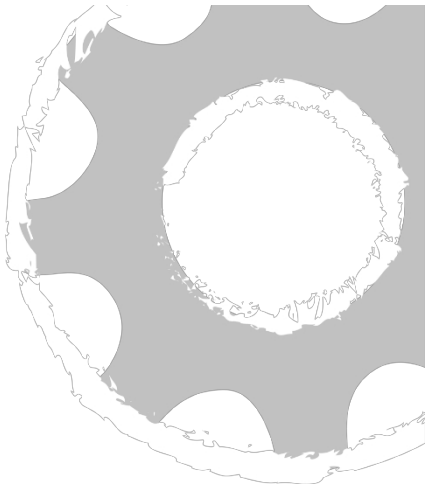
İçindekiler

Tek Çatı Altında

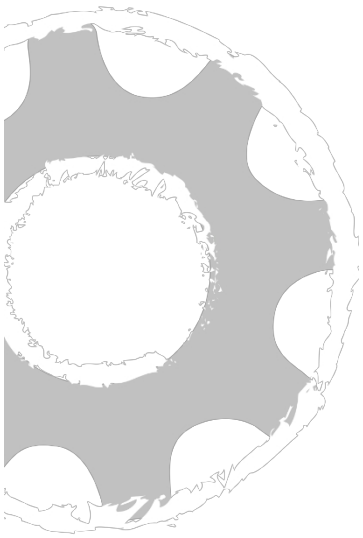
Seninle Takıldım

Sıfırın Altında

Bonus Bölümü

Tek Çatı Altında

Becca için, en iyi olan ve en iyi istemi olan

Mevcut

Ben lavabodaki bulaşık yığınına bakıyorum ve acı verici bir farkındalığa ulaşıyorum: Kötü durumdayım.

Aslında, boşver. Kötü olduğumu zaten biliyordum. Ama bilmiyor olsaydım, bu bir ipucu olurdu: Liam'ın tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş kara gözlerini görmeden, sert ama alaycı sesinin bana "Postmodern enstalasyon sanatı mı?" diye sorduğunu duymadan bir kevgir ve on iki kirli çatala bakamayacağım gerçeği. Yoksa sabunumuz mu bitti?"

Tam da eve geç geldiğimde verandanın ışığını benim için açık bıraktığını fark etmemin ardından geliyor. Bu her zaman kalbimin yarı sevgi dolu, yarı buruk bir şekilde hıçkırmasına neden olur. Ayrıca kalp hıçkırığına neden olur: İçeri girince kapatmayı unutmuyorum. Hiç benlik değil ve muhtemelen sabahları işe geç kaldığımda bana kahvaltıda hazırladığı chia tohumu çamurunun beynimi daha zeki hale getirdiğinin bir işareti.

Taşınmaya karar vermem iyi oldu. En iyisi için. Bu kalp hıçkırıkları ne zihinsel ne de kardiyovasküler sağlığım için uzun vadede sürdürülebilir değil. Bu özlem işinde henüz acemiyim ama eskiden nefret ettiğiniz ve bir şekilde aşık olduğunuz bir adamla yaşamanın akıllıca bir hareket *olmadığını* rahatlıkla söyleyebilirim. İnanın bana, doktoram var.

(Tamamen alakasız bir alanda, ama yine de.)

Özlemin nesi iyi biliyor musun? Sürekli gergin bir enerji. Bulaşık yığınına bakıp mutfağı temizlemenin

eğlenceli bir aktivite olabilir. Liam odaya girdiğinde, bulaşık makinesini beni taşıyabileceği kadar doldurmak için beklenmedik bir dürtüye biniyorum. Ona , neredeyse kapı çerçevesini doldurduğunu fark ediyorum ve kalbime hıçkırmamasını emrediyorum. Yine de yapıyor - hatta iyi bir önlem için bir takla bile ekliyor.

Kalbim bir ahmak.

"Muhtemelen bir keskin nişancının beni silah zoruyla bulaşıkları yıkamaya zorlayıp zorlamadığını merak ediyorsundur." Liam'ın bana gülümsemesini beklemeden ona bakıyorum, çünkü Liam. anlamak neredeyse imkânsız, ama uzun zamandır onun neşesini *görmeye* çalışmayı bıraktım ve sadece *hissetmeme* izin veriyorum. Güzel, sıcak ve içinde yıkanmak istiyorum. Başını sallamasını, o ses tonuyla "Mara" demesini ve tüm sağduyusuna rağmen gülmesini istiyorum. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselmek, alnındaki siyah saç telini düzeltmek için uzanmak, göğsüne gömülüp teninin temiz, lezzetli kokusunu koklamak istiyorum.

Ama bunu istediğinden şüpheliyim. Bu yüzden kevgirin altına saklanmış bir mısır gevreği kasesini durulamak için geri dönüyorum.

"O belgeselde gördüğümüz parazit sporlar tarafından zihninin kontrol edildiğini düşündüm." Sesi alçak. Zengin. Bunu çok ama *çok* özleyeceğim.

"Onlar midyelerdi- Bak, yarı yolda uyuyakaldığını biliyordum." Cevap vermiyor. Bu iyi, çünkü-Liam. Az gülümseyen ve daha da az konuşan bir adam. "Komşuların yavru köpeğini tanıyor musun? Şu Fransız buldogu mu? Yürüyüş sırasında kaçmış olmalı, çünkü az önce onu sokağın ortasında bana doğru koşarken gördüm. Tasması boynundan sarkıyordu." Havluya uzandım ve elim ona çarptı. Şu anda tam duruyor. "Oops. Özür dilerim. Her neyse, onu eve geri taşıdım ve o çok sevimli . . ."

Duruyorum. Çünkü Liam birdenbire sadece arkamda *durmuyor*. Lavaboya doğru sıkıştırılıyorum, tezgahın kenarı kalça kemiklerime bastırıyor ve sırtımda uzun bir ısı duvarı var.

Aman Tanrım.

O . . . Ayağı mı takıldı? Ayağı takılmış olmalı. Bu bir kaza.

"Liam?"

"Bu iyi mi, Mara?" diye soruyor ama uzaklaşmıyor. Olduğu yerde duruyor, önü sırtıma yaslanmış, elleri tezgahın üzerinde

Kalçalarımın her iki yanında ve ... Bu bir çeşit bilinçli rüya mı? Bu kalp-hıçkırık kaynaklı bir kardiyovasküler olay mı? Beynim en utanç verici gece fantezilerimi halüsinasyona mı dönüştürüyor?

"Liam?" İnliyorum çünkü saçlarımı okşuyor. Tam şakağımın üzerinde, burnuyla ve hatta belki de ağzıyla ve bu kasıtlı gibi görünüyor. Kesinlikle kaza değil. O-? Hayır. Hayır, kesinlikle değil.

Ama elleri karnımda geziniyor ve bu da bana bunun farklı olduğunu gösteriyor. Bu, kendime takıntı haline getirmeyi bırakmamı söylediğim, koridorda kazara kolların birbirine sürtünmesi gibi hissettirmiyor. Bilgisayarımın kablosuna takılıp az kalsın onun kucağına düşüyordum ya da ocakta yemek pişirirken başparmağımı ne kadar kötü yaktığımı kontrol etmek için bileğimi nazikçe tutması gibi hissettirmiyor. Bu hissettiriyor . . . "Liam?"

"Şşş." Dudaklarını şakağımda hissediyorum, sıcak ve güven verici. "Her şey yolunda, Mara."

Karnımın alt kısmında sıcak ve sıvı bir şey kıvrılmaya başlıyor.

Bir

Altı ay önce

Frankly, "They get on like a house on fire" İngilizce'deki en yanıltıcı sözdür. Hatalı kablolama mı? Yanlış ısıtma kullanımı Ekipman mı? Şüpheli kundaklama mı? İki insanın iyi geçinmesini hiç çağrıştırmıyor. Yanan bir ev bana ne çağrıştırıyor biliyor musun? Bazukalar. Alev makineleri. Uzaktan gelen siren sesleri. Çünkü hiçbir şey iki düşmanın birbirinin en değerli eşyasını yakmasından daha garantili bir ev yangını başlatamaz. Bir patlamayı tetiklemek ister misin? Oda arkadaşınıza iyi davranmak işe yaramayacaktır. Öte yandan, gazyağı ile ıslatılmış el yapımı yorganlarının üstünde bir kibrit yakmak..."

"Bayan?" Uber şoförü dönüyor, kıyamet öncesi konuşmamı böldüğü için suçlu görünüyor. "Sadece bir uyarı, gideceğiniz yere yaklaşık beş dakika uzaklıktayız."

Özür dileyen bir *teşekkürle* gülümsüyorum ve telefonuma bakıyorum. En iyi iki arkadaşımın yüzleri tüm ekranı kaplıyor. Sonra, üst köşede ben varım: her zamankinden daha çatık kaşlı (haklı olarak), her zamankinden daha solgun (bu mümkün mü?), her zamankinden daha kızıl (filtreden olmalı, değil mi?).

Sadie şaşkın bir ifadeyle, "Bu tamamen adil bir yaklaşım, Mara," diyor, "ve seni çok geçerli şikâyetlerini Madam Merriam-Webster'a ya da bu konulardan kim sorumluysa ona iletmeye teşvik ediyorum, ama ... . Ben sana sadece cenazenin nasıl geçtiğini sordum."

"Evet, Mara-cenaze nasıl gitti?" Hannah'nın telefonunun kalitesi içler acısı ama bu her zamanki iş.

Sanırım bu, en iyi arkadaşlarınızla yüksek lisans okulunda tanıştığınızda başınıza gelen şey: Bir an çok mutlu olursunuz, elinizde yepyeni mühendislik diplomanız, kıkırdayarak beşinci Midori ekşisini yudumlarsınız. Sonra gözyaşları içinde kalırsınız, çünkü hepiniz ayrı yollara gidiyorsunuzdur. FaceTime oksijen kadar gerekli hale gelir. Görünürde hiç neon yeşili kokteyl yok. Hafif dengesiz monologlarınız paylaştığınız dairenin mahremiyetinde değil, bir Uber'in yarı kamusal arka koltuğunda, çok ama *çok* tuhaf bir konuşma yapmaya giderken gerçekleşiyor.

Yetişkin olmanın en nefret ettiğim yanı da bu: Bir noktadan sonra insan bunu yapmaya başlamak zorunda kalıyor. Sadie New York'ta eko-sürdürülebilir süslü binalar tasarlıyor. Hannah, NASA'nın Norveç'te kurduğu bir Kuzey Kutbu araştırma istasyonunda kıçını donduruyor. Ve bana gelince...

Buradayım. Hayalimdeki işe, Çevre Koruma Ajansı'nda bilim adamlığına başlamak için Washington'a taşınıyorum. Kağıt üzerinde, çok mutlu olmalıyım. Ama kağıt *çok* hızlı yanıyor. Yanan evler kadar hızlı.

"Helena'nın cenazesi ilginçti." Koltuğa yaslanıyorum. "Sanırım ölmek üzere olduğunu bilmenin iyi tarafı da bu. İnsanlara biraz zorbalık yapabiliyorsun. Tabutunu indirirken 'Karma Bukalemun' oynamazlarsa hayaletinin nesiller boyu soylarına musallat olacağını söyle."

Sadie, "Son birkaç gün içinde onunla birlikte olabildiğin için çok mutluyum," diyor.

Hüzünle gülümsüyorum. "Sonuna kadar çok kötüydü. Son satranç oyunumuzda hile yaptı. Sanki beni yenemeyecekmiş gibi." Onu özlüyorum. Hem de çok fazla. Son sekiz yıldır doktora danışmanım ve akıl hocam olan Helena Harding, soğuk, uzak kan akrabalarımın asla olmak istemediği bir şekilde ailemdendi. Ama aynı zamanda yaşlıydı, çok acı çekiyordu ve kendi deyimiyle *daha büyük projelere geçmeye hevesliydi*.

"Washington'daki evini sana bırakması çok hoş bir davranıştı," diyor Hannah. Daha iyi bir fiyorda taşınmış olmalı, çünkü sözlerini gerçekten anlayabiliyorum. "Artık ne olursa olsun kalabileceğin bir yerin var."

Bu doğru. Hepsi doğru ve son derece minnettarım. Helena'nın hediyesi beklenmedik olduğu kadar cömert bir hediyeydi ve şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en nazik şeydi. Ama vasiyetin okunması bir hafta önceydi ve

Arkadaşlarıma söylemeye fırsat bulamadığım bir şey. Yanan evlerle yakından ilgili bir şey. "Bu konuda ..."

"Uh-oh." İki çift kaş çatıldı. "Ne oldu?" "Karışık bir durum."

"Karmaşıklığı *seviyorum*," diyor Sadie. "Aynı zamanda dramatik mi? Gidip mendil getireyim."

"Henüz emin değilim." Güçlendirici bir nefes alıyorum. "Helena'nın bana bıraktığı evin aslında ona ait olmadığı ortaya çıktı."

"Ne?" Sadie bana kaşlarını çatmak için mendil görevini iptal etti. "Şey, o sahiplendi. Ama sadece biraz. Sadece ... yarısı."

"Peki *diğer* yarısının sahibi kim?" Hannah'ya sorunun inmesi için güvenin.

"Başlangıçta Helena'nın kardeşi öldü ve burayı çocuklarına bıraktı. Sonra en küçük oğlu diğerlerini satın aldı ve şimdi tek sahibi o. Yani, benimle birlikte." Boğazımı temizliyorum. "Adı Liam. Liam Harding. Otuzlu yaşlarının başında bir avukat. Ve şu anda bu evde yaşıyor. Tek başına."

Sadie'nin gözleri büyür. " anasını. Helena biliyor muydu?"

"Hiçbir fikrim yok. Tahmin edersiniz ama Hardingler çok tuhaf bir aile." Omuz silktim. "Eski para. Hem de çok. Vanderbilt'leri düşün. Kennedy'leri. Zengin insanların beyninde neler dönüyor?"

"Muhtemelen tek gözlüklüdür," diyor Hannah. Başımı sallıyorum. "Ya da budama bahçeleri."

"Kokain."

"Polo turnuvaları." "Kol düğmeleri."

" dakika," diye araya giriyor Sadie. "Liam Vanderbilt Kennedy Harding cenazede bu konuda ne dedi?"

"Harika bir soru ama orada değildi."

"*Teyzesinin cenazesine* gelmedi mi?"

"Ailesiyle pek görüşmüyor. Çok fazla drama olduğundan şüpheleniyorum." Çeneme dokunuyorum. "Belki de daha az Vanderbilt, daha çok Kardashian'dır?"

"Evinin diğer yarısının size ait olduğunu bilmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Biri bana numarasını verdi ve ben de ona uğrayacağımı söyledim." "Mesajla." diye eklemeden önce duraksadım. Henüz konuşmadık." Bir duraklama daha. "Ve gerçekten cevap vermedi."

"Bundan hoşlanmadım," diyor Sadie ve Hannah hep bir ağızdan. Başka zaman olsa kovan zihinlerine gülerdim ama onlara hâlâ söylemediğim başka bir şey var. Daha da az hoşlanacakları bir şey.

"Liam Harding hakkında eğlenceli bir gerçek. Helena'nın çevre biliminin Oprah'sı gibi bir şey olduğunu biliyor musun?" Alt dudağımı çiğniyorum. "Ve her zaman tüm ailesinin çoğunlukla dünyayı büyük şirketlerin pençesinden kurtarmaya çalışan liberal eğilimli akademisyenler olduğu şakasını yapardı?"

"Öyle mi?"

"Yeğeni FGP Corp'ta şirket avukatı." Bu kelimeleri söylemek bile yapma isteği uyandırıyor. Ve diş ipi. Dişçim çok sevinecek.

"FGP Corp-fosil yakıtlar şirketi mi?" Sadie'nin alnının ortasında derin bir çizgi beliriyor. "Büyük petrol mü? Süper büyükler mi?"

"Evet."

"Aman *Tanrım*. Senin çevre bilimci olduğunu biliyor mu?"

"Ona adımı verdim. Ve LinkedIn profilim sadece bir Google araması uzaklığında. Sence zengin insanlar LinkedIn kullanır mı?"

"Kimse LinkedIn kullanmıyor, Mara." Sadie şakağını ovuşturuyor. ", bu gerçekten çok kötü."

"O kadar da kötü değil."

"Onunla yalnız buluşamazsın." "İyi

olacağım."

"O seni öldürecek. Sen onu öldüreceksin. Birbirinizi öldüreceksiniz."

"Ben ... belki?" Gözlerimi kapatıyorum ve koltuğa yaslanıyorum. Yetmiş iki saattir paniğe kapılmamam için kendimle konuşuyorum, ama sonuç değişmiyor. Şimdi çözülemem. "İnanın bana, birlikte ev sahibi olmak isteyeceğim son kişi o. Ama Helena yarısını bana bıraktı ve ona ihtiyacım var. I

Bir milyar öğrenci kredisi borcum var ve D.C. çok pahalı. Belki bir süre orada kalabilirim? Kiradan tasarruf ederim. Bu mali açıdan sorumlu bir karar, değil mi?"

Hannah hırçın bir şekilde, "Mara, on dakika öncesine kadar yüksek lisans öğrencisiydin. Yoksulluk sınırının ancak üstündesin. Seni o evden atmasına izin verme."

"Belki aldırmaz bile! Aslında orada yaşamasına çok şaşırdım. Beni yanlış anlamayın, ev güzel ama ..." Helena'nın *bana bir ev bırakacak* kadar değer verdiği gerçeğini kavramaya çalışarak, gördüğüm resimleri, Google Street View'da kareleri kaydırarak ve yeniden kaydırarak geçirdiğim saatleri düşünerek sözümü kesiyorum. Güzel bir mülk olduğu kesin. Ama daha çok bir aile konutu. Faturalandırılabilir saat başına muhtemelen bir Avrupa ülkesinin yıllık GSYH'si kadar kazanan usta bir avukattan bekleyeceğim şey değil. "Yüksek mevkideki avukatlar elli dokuzuncu katta, altın bideleri, konyak mahzenleri ve kendi heykelleri olan lüks çatı katlarında yaşamıyor mu? Bildiğim kadarıyla evde çok az zaman geçiriyor. Bu yüzden ona karşı dürüst olacağım. Durumumu açıkla. Eminim şöyle bir çözüm bulabiliriz-"

"İşte geldik," diyor şoför bana gülümseyerek. Biraz zayıf bir şekilde karşılık veriyorum. "Eğer yarım saat içinde bize mesaj at," diyor Hannah ölü bir ciddiyetle

"Big Oil Liam'ın seni bodrumunda esir tuttuğunu varsayacağım ve kolluk kuvvetlerini arayacağım."

"Oh, bunun için endişelenme. Üçüncü yılımızda aldığım kickboks dersini hatırlıyor musun? Hani çilek festivalinde senin turtanı çalmaya çalışan adamın kıçını tekmelemiştim ya?"

"O sekiz yaşında bir çocuktu, Mara. Ve sen onun kıçına tekme atmadın, ona kendi turtanı verdin ve alnına bir öpücük kondurdun. Otuz dakika içinde mesaj at, yoksa polis çağıracağım."

Ona ters ters baktım. "Bu arada bir kutup ayısının seni soymadığını varsayıyorum."

"Sadie New York'ta ve D.C. polisini hızlı aramaya aldı." "Evet."

Sadie başını sallıyor. "Şu anda ayarlıyorum."

Arabadan indiğim anda gergin hissetmeye başlıyorum ve bavulumu yolda sürükledikçe daha da kötüleşiyor - ağır bir endişe yumağı yavaşça

göğüs kafesimin arkasında yuvalanıyor. Derin bir nefes almak için yolun yarısında duruyorum. Çok fazla endişelenen ve görünüşe göre bulaşıcı olan Hannah ve Sadie'yi suçluyorum. İyi olacağım. Her şey yoluna girecek. Liam Harding ve ben güzel, sakin bir sohbet yapacağız ve ... için tatmin edici olabilecek en iyi çözümü bulacağız.

Etrafımdaki erken sonbahar bahçesine bakıyorum ve düşünce izlerim kayboluyor.

Basit bir ev. Büyük, ama budama işleri, rokoko çardaklar ya da o ürkütücü cüceler yok. Sadece bakımlı bir çimenlik, ara sıra düzenlenmiş bir köşe, tanımadığım bir avuç ağaç ve rahat görünümlü parçalarla döşenmiş geniş bir ahşap veranda. Öğleden sonraki güneş ışığında kırmızı tuğlalar eve rahat, ev gibi bir görünüm veriyor. Ve evin her santimetrekaresi ginkgo yapraklarının sıcak sarısıyla tozlanmış gibi görünüyor.

Çimen, ağaç kabuğu ve güneş kokusunu içime çekiyorum ve ciğerlerim dolduğunda yumuşak bir kahkaha atıyorum. Buraya kolayca aşık olabilirim. Zaten aşık olmuş olmam mümkün mü? İlk görüşte ilk aşkım mı?

Belki de Helena bu yüzden evi bana bıraktı, çünkü hemen bir bağ kuracağımı biliyordu. Ya da belki de beni burada istediğini bilmek kalbimi ona açmaya hazır olmamı sağladı. Her iki durumda da fark etmez: burası evimmiş gibi hissettiriyor ve Helena bir kez daha, bu kez öbür dünyadan gelen işgüzar kişiliğini sergiliyor. Ne de olsa her zaman benim gerçekten buraya ait olmamı istediğini söyleyip dururdu. *"Biliyor musun Mara, yalnız olduğunu söyleyebilirim,"* derdi ne zaman sohbet etmek için ofisine uğrasam. *"Nereden biliyorsun ki?" "Çünkü yalnız olmayan insanlar boş zamanlarında* The Bachelor *serisi için hayran kurguları yazmazlar." "Bu hayran kurgusu değil. Daha çok her bölümde ortaya çıkan epistemolojik temalar üzerine bir üst yorum ve - blogumun bir* sürü *okuyucusu var!" "Dinle, sen zeki bir genç kadınsın. Ve herkes kızıl saçlıları sever. Neden grubundaki ineklerden biriyle çıkmıyorsun? İdeal olarak gübre gibi kokmayan biriyle." "Çünkü hepsi ev ekonomisi diploması almak için ne zaman okulu bırakacağımı soran hıyarlar." "Mmm. Bu iyi bir sebep."*

Belki de Helena sonunda benim biriyle yuva kurma umudumun ve çabalarını bana yönlendirmeye karar verdi.

Bir yere yerleşiyor. Onu neredeyse memnun bir cadı gibi kıkırdarken hayal edebiliyorum ve bu onu milyonlarca kez daha fazla özlememe neden oluyor.

Kendimi çok daha iyi hissederek, bavulumu verandanın hemen dışına bırakıyorum (kimse onu çalmayacak, üzeri inekçe SAKİN OL VE GERİ DÖNÜŞÜM YAP ve İYİ GEZEGENLER BULMAK ZORDUR ve GÜVENİN BANA, BEN ÇEVRECİYİM MÜHENDİS çıkartmaları). Elimi uzun buklelerimde gezdirip çok dağınık olmamalarını umuyorum (muhtemelen öyledir). Liam Harding'in bir tehdit oluşturmayacağını kendime hatırlatıyorum -sörf tahtası kadar derinliği olan ve beni korkutamayacak zengin, şımarık bir erkek çocuk sadece- ve zili çalmak için kolumu kaldırıyorum. Ancak ben daha zile basamadan kapı açılıyor ve kendimi ... önünde buluyorum.

Bir sandık.

Gömleğin altında geniş, belirgin bir göğüs. Ve bir kravat. Ve koyu renk bir takım elbise ceketi.

Göğüs diğer vücut parçalarına bağlı ama o kadar geniş ki bir an için tek görebildiğim o oluyor. Sonra bakışlarımı kaydırmayı başarıyorum ve nihayet geri kalanını fark ediyorum: Uzun, kaslı bacaklar elbisenin geri kalanını dolduruyor. Kilometrelerce uzanan omuzlar ve kollar. Kare bir çene ve dolgun dudaklar. Kısa siyah saçlar ve ancak bir ton daha koyu bir çift göz.

Bana sabitlendiklerini fark ettim. Yaşadığım aynı hevesli, şaşkın ilgiyle beni inceliyorlar. Adam sanki temel, derin bir fiziksel seviyede büyülenmiş gibi başka tarafa bakamıyor gibi görünüyor. Bu rahatlatıcı bir şey, çünkü ben de başka tarafa bakamıyorum. Bakmak da istemiyorum.

Onu bu kadar çekici bulmam solar pleksusuma inen bir yumruk gibi. Beynimi uyuşturuyor ve bana bir yabancının önünde durduğumu unutturuyor. Muhtemelen bir şey söylemem gerektiğini. Hissettiğim sıcaklığın muhtemelen uygunsuz olduğunu.

Boğazını temizliyor, benim hissettiğim kadar telaşlı görünüyor. Gülümsüyorum. "Merhaba," diyorum, biraz nefes nefese.

"Merhaba." Sesi tamamen aynı. Sanki ağzı aniden kurumuş gibi dudaklarını ve *vay* canına. Bu onun için iyi bir bakış. "Yardımcı olabilir miyim? Yardımcı olabilir miyim?" Sesi çok güzel. Derin. Zengin. Biraz boğuk. Bu sesle evlenebilirim. Bu sesin içinde yuvarlanabilirim. Bu sesi sonsuza dek dinleyebilirim.

ve diğer tüm seslerden vazgeçmek. Ama belki de önce soruya cevap vermeliyim.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Sanırım öyle," diyor, sanki hatırlayamayacak kadar şaşkınmış gibi. Bu da beni güldürüyor.

"Harika. Ben . . . için buradayım." Ne için buradayım? Ah. Evet. "Liam'ı arıyordum. Liam Harding. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Benim. O benim." Yine boğazını temizliyor. Kızarıyor mu? "Yani, ben Liam'ım."

"Oh." Oh hayır. Oh *hayır*. Hayır, hayır. Hayır. "Ben Mara. Mara Floyd. . . . Helena'nın arkadaşı. Ev için geldim." Liam'ın tavrı

anında değişir.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapatıyor, tıpkı trajik ve içinden çıkılmaz bir haber alan birinin yapacağı gibi. Bir an için ihanete uğramış gibi görünüyor, sanki biri ona değerli bir hediye vermiş de paketini açar açmaz elinden çalmış gibi. "Sensin" dediğinde, güzel sesinde acı bir ton var.

Arkasını döndü ve koridorda yürümeye başladı. Ne yapacağımı düşünerek bir an tereddüt ettim. Kapıyı kapatmadı, yani onu takip etmemi istiyor. Değil mi? Hiçbir fikrim yok. Her iki durumda da, evin yarısı benim, yani muhtemelen izinsiz girmiyorum? Omuz silkip peşinden , onun çok daha uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışıyorum, yaşam alanına ulaşana kadar çevremde neredeyse hiçbir şey görmüyorum.

Ki bu çok çarpıcı. Bu evin tamamı büyük pencereler ve parke zeminlerden oluşuyor. -Aman Tanrım, bu bir *şömine* mi? İçinde s'mores yapmak istiyorum. Bütün bir domuz yavrusunu kızartmak istiyorum. Ağzında bir elmayla.

"Sonunda yüz yüze konuşabildiğimiz için çok mutluyum," diyorum Liam'a, biraz nefes nefese. Kapıda olanlardan sonra nihayet kendime geliyorum. Bileğimdeki bileklikle oynarken onun bir kâğıda bir şeyler yazmasını izliyorum. "Kaybınız için çok üzgünüm. Teyzen tüm dünyada en sevdiğim insandı. Evi neden bana bırakmaya karar verdiğinden emin değilim ve bu ortak sahiplik işinin biraz soldan geldiğini anlıyorum, ama ..."

Kâğıdı katlayıp bana uzattığında sözümü kesiyorum. O kadar uzun ki, gözleriyle buluşmak için çenemi bilinçli olarak kaldırmam gerekiyor. "Nedir bu?" Cevabını beklemeden kağıdı açıyorum.

Üzerinde bir sayı yazıyor. Sıfırlı bir sayı. Bir sürü. Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

Bakışlarımı tutuyor. Birkaç dakika önce beni karşılayan telaşlı, tereddütlü adamdan eser yok. Liam'ın bu versiyonu soğukkanlı, yakışıklı ve kendinden emin. "Para."

"Para mı?"

Başını

sallıyor.

"Anlamıyorum."

"Evin yarısı için," diyor sabırsızca ve birden kafama dank ediyor: beni satın almaya çalışıyor.

Kağıda bakıyorum. Bu hayatımda sahip olduğumdan ya da olabileceğimden çok daha fazla para. Çevre mühendisliği mi? Görünüşe göre kazançlı bir kariyer seçimi değil. Emlaktan pek anlamam ama tahminimce bu meblağ evin gerçek değerinin çok üstünde. "Özür dilerim. Sanırım bir yanlış anlaşılma var. Yapmayacağım-" Derin bir nefes alıyorum. "Satmak istediğimi sanmıyorum."

Liam ifadesiz bir şekilde bakıyor. "*Düşünmüyor*

musun?" "*Düşünmüyorum*. Yani satmak

istemiyorum."

Bir kez başını sallıyor, sertçe. Ve sonra sorar, "Ne kadar daha?"

"Ne kadar?"

"Daha ne kadar istiyorsun?"

"Hayır, evi satmakla ilgilenmiyorum," diye tekrarlıyorum. "Sadece yapamam. Helena-"

"İki katı yeterli mi?"

"Nasıl *oluyor* da çiçek tarhlarının altında *cesetler* gömülü olabiliyor?"

Gözleri buz kütlesi gibi. "Ne kadar daha?"

Beni dinliyor mu ki? Neden bu kadar ısrarcı? O sevimli, çocuksu kızarması nereye gitti? Kapıda çok ... görünüyordu.

Her neyse. Kesinlikle yanılmışım. "Sadece satamam. Özür dilerim. Ama belki önümüzdeki birkaç gün içinde başka bir şey bulabiliriz? D.C.'de kalacak bir yerim yok, o yüzden bir süreliğine buraya taşınmayı düşünüyordum. . ."

Sessiz bir kahkaha attı. Sonra ciddi olduğumu anlıyor ve başını sallıyor. "Hayır."

"Şey." Mantıklı olmaya çalışıyorum. "Ev büyük görünüyor ve-"

"Taşınmıyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. "Anlıyorum. Ama mali durumum çok istikrarsız. İki gün içinde yeni işime başlayacağım ve çok . Yürüyerek. Burası ayaklarımın üzerinde durana kadar bir süre yaşamam için mükemmel bir yer."

"Az önce size tüm finansal sorunlarınızın çözümünü sundum."

Çekiniyorum. "Gerçekten o kadar basit değil." Belki de öyledir. Bilmiyorum, çünkü ortancaların üzerine yerleşen ginkgo yapraklarını hatırlamaktan ve baharda nasıl görüneceklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de Helena bahçeyi her mevsim görmemi isterdi. Eğer satmamı isteseydi, bana bir miktar nakit bırakırdı. Öyle değil mi? "Satmamayı tercih etmem için nedenler var. Ama bir çözüm bulabiliriz. Örneğin, evin yarısını geçici olarak sana kiralayabilirim ve parayı başka bir yerde kalmak için kullanabilirim?" Bu şekilde Helena'nın hediyesini hâlâ elimde tutuyor olurdum. Liam'ın yolundan çekilmiş ve yoksulluk sınırının üstünde olurdum. Yani, *biraz* üstünde. Ve gelecekte, Liam kız arkadaşıyla evlendiğinde (muhtemelen Dow 30'u piyasa değerine göre listeleyebilen ve *goop* bülteninde favori bir öğesi olan bir Fortune 500 CEO'sudur), Potomac, Maryland'de bir McMansion'a taşındığında ve politik-ekonomik bir hanedanlık başlattığında, burayı tekrar ziyaret edebilirim. Helena'nın istediği gibi taşınırım. Tabii o zamana kadar zam alır ve su faturasını tek başıma karşılayabilirsem.

Bu adil bir teklif, değil mi? Yanlış. Çünkü Liam'ın cevabı: "Hayır."

Bu kelimeyi çok seviyor.

"Ama neden? Belli ki paranız var-"

"Bu işi kesin olarak halletmek istiyorum. Avukatınız kim?"

Yüzüne gülüp "hukuk ekibim" hakkında bir şaka yapmak üzereydim ki iPhone'u çaldı. Arayanın kimliğini kontrol etti ve alttan alta küfretti.

nefes al. "Bunu almam lazım. Olduğun yerde kal," diye emrediyor, benim zevkime göre fazla otoriter bir şekilde. Oturma odasından çıkmadan önce soğuk, sert gözleriyle beni çiviliyor ve "Burası senin evin değil ve *asla* da olmayacak" diyor.

Sanırım hepsi bu kadar.

Bu son cümle her şeyi açıklığa kavuşturuyor. Son iki dakika içinde benimle küçümseyici, otoriter ve kibirli bir şekilde konuşmasıyla birlikte. Bu eve verimli bir konuşma yapmaya tamamen hazır olarak girdim. Ona birkaç seçenek sundum ama o beni susturdu ve şimdi *sinirleniyorum*. Burada olmak için onun kadar benim de yasal hakkım var ve eğer bunu kabul etmeyi reddederse ...

İyi. Onun için çok kötü.

Öfkem boğazımda düğümlenirken Liam'ın bana verdiği kâğıdı dört parçaya ayırıp daha sonra bulması için sehpanın üzerine bırakıyorum. Sonra verandaya geri dönüp bavulumu alıyorum ve kullanılmayan bir yatak odası aramaya başlıyorum.

Tahmin edin ne oldu? Sadie ve Hannah'ya mesaj attım. Mara Floyd, Ph.D., yeni evine taşınmış. Ve kesinlikle ateşe verilmiş.

İki

Beş ay, iki hafta önce

(Bunun için zamanım yok.

İşe geç kaldım. Yarım saat içinde bir toplantım var. Henüz Dişlerimi *ve* saçımı fırçalıyorum.

Bunun için *gerçekten* zamanım yok.

Ve yine de, bir aptal gibi, günaha teslim oluyorum. Buzdolabının kapısını çarpıyorum, arkamı dönüp ona yaslanıyorum, kollarımı olabildiğince tehditkâr bir şekilde kavuşturuyorum ve Liam'a açık konsept mutfağın genişliği boyunca bakıyorum.

"Kahve kremamı kullandığını biliyorum."

Boşa harcanan enerji. Çünkü Liam adanın kenarında, tezgâhın graniti kadar geçilmez bir şekilde duruyor ve bir parça tostun üzerine sakince tereyağı sürüyor. Karşılık vermiyor. Bana bakmıyor. Rahatsız olmadan tereyağı sürmeye devam ediyor ve soruyor: "Öyle mi?"

"Sandığın kadar sinsi değilsin dostum." Ona en iyi bakışımı attım. "Ve eğer bu bir çeşit korkutma taktiğiyse, işe yaramıyor."

Başını sallıyor. Hâlâ rahatsız değil. "Polise haber verdin mi?"

"Neyi?"

Aptal, geniş omuzlarını silkiyor. Takım elbise giyiyor, çünkü *her zaman* elbise giyiyor. Kömür rengi üç parçalı bir kıyafet ona tam olarak uyuyor ama yine de hiç , çünkü gerçekten de şeytani-şirket-işadamı fiziğine sahip değil. Belki de zorunlu Dünya'yı Öldürme eğitimi sırasında

petrol sondajcısı olarak mı? "Kahve kreması hırsızlığı iddiası sizi çok üzmüşe benziyor. Kolluk kuvvetlerine söylediniz mi?"

Derin nefes al. Derin nefes almalıyım. D.C.'de cinayet otuz yıla kadar hapisle cezalandırılabilir. Biliyorum, çünkü taşındığımın ertesi günü araştırdım. Yine de, akranlarımdan oluşan bir jüri beni asla mahkum etmezdi - son birkaç haftada maruz kaldığım dehşeti anlatsam bile. Liam'ın ölümünü kesinlikle nefsi müdafaa olarak değerlendireceklerdir. Hatta bana bir ödül bile verebilirler. "Liam, burada çabalıyorum. *Gerçekten* bu işi yürütmeye çalışıyorum. Hiç durup bir pislik olup olmadığını düşündün mü?"

Bu sefer başını kaldırıyor. Gözleri o kadar soğuk ki tüm bedenim titriyor. "Denedim. Bir kere. Ve tam bir atılımın eşiğindeyken biri *Frozen* müziğini son ses açmaya başladı."

Sifonu çektim. "Odamı temizliyordum. Evde olduğunu bilmiyordum."

"Mmm." Başını salladı ve sonra beklemediğim bir şey yaptı: yaklaştı. Birkaç yavaş adım attı, ultramodern aletlerle mutfağın klasik mobilyalarının güzel karışımından geçerek üzerimde yükselene kadar ilerledi. Sanki çoktan kurtulduğunu sandığı bir karınca problemiymişim gibi aşağıya bakıyor. Şampuan ve pahalı kumaş gibi kokuyor ve elinde hâlâ tereyağı bıçağı var. Onunla birini bıçaklayabilir misin? Bilmiyorum ama Liam Harding birini (yani beni) plaj topuyla öldürebilecekmiş gibi görünüyor. "Duygusal destek kreman çevre için kötü değil mi, Mara?" diye soruyor, sesi alçak ve derin. "Ultra işlenmiş gıdaların etkisini düşün. Zehirli içerikleri. Tüm o plastikler."

O kadar küçümseyici ki onu ısırabilirim. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirip daha da yaklaşıyorum. "Muhtemelen hiç duymadığınız bir şey yapıyorum - buna *geri dönüşüm* deniyor."

"Öyle mi?" Bıçağı tezgâhın üzerine koyuyor ve yanıma, taşındıktan sonra çöp kutularına bakıyor. Dolup taşıyorlar ama bunun tek nedeni onları merkeze getiremeyecek kadar meşgul olmam. O da bunu *biliyor*.

"Mahallede pikap yok. Ama ben arabayla gitmeyi planlıyorum- Sen nesin . . ." Liam'ın elleri belime dolanıyor, parmakları o kadar uzun ki hem sırtımda hem de göbek deliğimin üzerinde buluşuyor. Beynim durmak için kekeliyor. O da ne-?

Beni yerden havalanana kadar kaldırıyor, sonra zahmetsizce buzdolabının birkaç santim yanına taşıyor. Sanki bir Amazon teslimat kutusu kadar hafifim, hani şu içinde nedense sadece tek bir deodorant çubuğu olan dev kutulardan. Elimden geldiğince öfkeyle bağırıyorum ama o bana aldırış etmiyor. Bunun yerine beni ayağa kaldırıyor, buzdolabını açıyor, bir kavanoz ahududu kompostosu ve son bir uzun, yoğun bakışla, "O zaman işe koyulsan iyi edersin," diye mırıldanıyor.

O tostuna geri dönüyor ve ben de onun evreninde var olmamaya geri dönüyorum. Çok güzel.

Hâlâ avuçlarının topuklarını tenime bastırırken hissederek, yarı telaşlı ve tamamen cinayete meyilli bir şekilde homurdanarak odadan çıkıyorum. *Uykusunda. Yemin ederim onu lanet uykusunda öldüreceğim. Hiç beklemediği bir anda. Sonra da boş krema şişelerini cesedine fırlatarak kutlayacağım.*

On dakika sonra öfkeyle terliyor, Sadie ile acil bir havalandırma-videokonuşması (ventocall) yaparken işe doğru yürüyordum. Son birkaç haftadır bunlardan çok oldu. Hem *de çok*.

". Kahve bile içmiyor. Bu da demek oluyor ki ya bana inat kremasını tuvalete atıyor ya da su gibi içiyor - ve açıkçası hangi senaryonun daha kötü olacağını bilmiyorum, çünkü bir yandan bir porsiyon altı yüz kırk kalori ve Liam hala sadece yüzde üç vücut yağına sahip olmayı başarıyor, ama diğer yandan yoğun *programından* zaman ayırıp *beni* kremamdan mahrum etmek kimsenin yapmaması gereken eşi benzeri görülmemiş bir zalimlik..." Yüzündeki şaşkın ifadeyi fark edince sözümü yarıda kesiyorum. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Gözlerimi kısıyorum. "Bana tuhaf mı bakıyorsun?"

"Hayır! Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Sadece ..." "Sadece mi?"

"Liam hakkında durmadan konuşuyorsun" - tek kaşını kaldırıyor -"Tam sekiz dakika, Mara."

Yanaklarım yanıyor. "Çok özür dilerim, ben-"

"Beni yanlış anlama, buna *bayıldım*. Seni dinlemek benim favorim, on üzerinden on, tavsiye ederim. Seni hiç görmediğimi hissediyorum,

Biliyor musun? Beş yıl boyunca birlikte yaşadık. Genelde uzlaşma ve uyumdan yanasınız ve *tüm insanları hayal* ediyorsunuz."

Hayatımı sürekli alev alev yanan bir öfke içinde yaşamamaya *çalışıyorum*. Ebeveynlerim muhtemelen çocuk sahibi olmaması gereken türden insanlardı: kontrollü, sevecen olmayan, çocukluk odamı bir ayakkabı dolabına dönüştürebilmek için taşınmam için sabırsızlanan. Başkalarıyla nasıl birlikte yaşanacağını ve çatışmanın nasıl en aza indirileceğini biliyorum, çünkü bunu on yedi yaşımdan beri yapıyorum - on yıl önce. *Yaşamak ve yaşatabilmek*, ortak yaşam alanlarında çok önemli bir beceri seti ve bu konuda hızla ustalaşmam gerekti. Ve hala da ustalaşmış durumdayım. Gerçekten öyle. Sadece Liam Harding'in yaşamasına izin vermek *istediğimden* emin değilim.

"Deniyorum Sadie, ama lanet termostatı sürekli donma derecesine düşüren ben değilim. Dışarı çıkmadan önce ışıkları kapatma zahmetine katlanmayan da benim - elektrik faturamız *deli gibi*. İki gün önce işten sonra eve geldiğimde evdeki tek kişi kanepemde oturan ve bana kendi Cheez-Its'lerimi ikram eden rastgele bir adamdı. Liam'ın beni öldürmek için tuttuğu bir tetikçi olduğunu sandım!"

"Aman Tanrım. miydi?"

"Hayır. Calvin-Liam'ın arkadaşıydı, trajik bir şekilde ondan milyon kat daha iyi biriydi. Mesele şu ki, Liam evde olmadığı zaman sana haber vermeden insanları davet eden boktan bir ev arkadaşı. Ayrıca, neden beni gördüğünde selam veremiyor? Psikolojik olarak dolapları kapatamıyor mu? Evi sadece siyah-beyaz ağaç resimleriyle dekore etmesine neden olan köklü bir travması mı var? Her dışarı çıktığında kapıyı çarpmak zorunda olmadığının farkında mı? Ve her hafta sonu aptal züppe arkadaşlarının gelip evde video oyunları oynamasına kesinlikle ihtiyacı var mı-" Sokağı geçmeyi bitirip ekrana bakıyorum. Sadie dalgın bir şekilde alt dudağını çiğniyordu. "Neler oluyor?"

"Gidiyordun ve bana gerçekten ihtiyacın yokmuş gibi görünüyordu, ben de bir şey yaptım."

"Bir şey mi?"

"Liam'ı Google'da arattım." "Ne? Neden?"

"Çünkü haftada birkaç saat konuştuğum insanlarla yüz yüze gelmeyi seviyorum."

"Ne yaparsanız yapın, FGP Corp web sitesindeki sayfasına tıklamayın. Onlara fırsat vermeyin!"

"Çok geç. Aslında görünüyor ..."

"Sanki küresel ısınma ve kapitalizmin vücut geliştirme evresinden geçen bir aşk çocukları varmış gibi."

"Um . . . Sevimli diyecektim."

Öfkelendim. "Ona baktığımda tek görebildiğim, taşındığım günden beri içtiğim kremasız kahveler." Ve belki bazen, sadece bazen, kim olduğumu bilmeden önce bana attığı o telaşlı, şaşkın bakışı hatırlıyorum. Biraz yasını tutuyorum. Ama kimi kandırıyorum ki? Halüsinasyon görmüş olmalıyım.

"Seni tekrar satın almayı teklif etti mi?" Sadie soruyor.

"Varlığımı gerçekten kabul etmiyor. Arada sırada onun tertemiz yaşam alanını istila eden bir hamam böceğiymişim gibi bakmam dışında. Ama avukatı bana her gün saçma sapan satın alma teklifleri içeren e-postalar gönderiyor." Yüz metre ötedeki iş yerimi görebiliyorum. "Ama yapmayacağım. Helena'nın bana bıraktığı tek şey bende kalacak. Ve maddi olarak daha iyi bir yere geldiğimde taşınacağım. Çok uzun sürmez, en fazla birkaç ay. Ve bu arada ..."

"Sade kahve?"

İç çekiyorum. "Bu arada acı, iğrenç kahve içiyorum."

Beş ay, bir hafta önce

Sevgili Helena,

Bu çok garip.

Bu garip mi?

Bu muhtemelen garip.

Yani, sen öldün. Ve ben buradayım, sana mektup yazıyorum. Hem de öbür dünyaya inandığımdan bile emin değilken. Gerçeği söylemek gerekirse, lisede eskatolojik konulara kafa yormayı bıraktım çünkü bunlar beni endişelendiriyor ve sol koltuk altımda kurdeşen dökmeme neden oluyordu (asla sağ değil; bunun nesi var?). Foucault ya da Derrida gibi büyük düşünürleri ya da gür favorileri ve frengisi olan o hecelenemeyen Alman adamı atlatan bir gizemi çözecek değilim.

Ama konudan sapıyorum.

Gideli bir aydan fazla oldu ve her şey eski tas eski hamam. İnsanlık hala kapitalist kabalaların pençesinde; insan kaynaklı iklim değişikliği olan yaklaşan felaketi yavaşlatmanın bir yolunu henüz bulamadık; ne zaman koşuya çıksam "Arıları Kurtarın ve Zenginleri Vergilendirin" tişörtümü giyiyorum. Her zamanki gibi. EPA'da yaptığım işi seviyorum (bu arada tavsiye mektubu için çok teşekkür ederim; baraj karşıtı protestodan sonra Sadie, Hannah ve beni kefaletle hapisten çıkardığınız zamandan bahsetmediğiniz için çok minnettarım. Bu arada

ABD hükümeti bundan hoşlanmazdı). Altı kişilik bir ekipteki tek kadın olmam ve birlikte çalıştığım erkeklerin benim yumuşak kadın beynimin Dünya'nın küreselliği gibi sofistike kavramları kavrayamayacağına inanıyor görünmeleri gibi küçük bir sorun var. Geçen gün ekip liderim Sean otuz dakikasını bana kendi tezimin içeriğini açıklamakla geçirdi. Onu kafasından vurmak ve kadavrasını küvetimin altına döşemekle ilgili çok canlı fantezilerim vardı, ama muhtemelen bunların hepsini zaten biliyorsunuzdur. Muhtemelen bütün gün bulutların üzerinde oturup her şeyi biliyorsundur. Triscuit yiyorsundur. Ara sıra arp çalıyorsun. Seni tembel serseri.

Sanırım asla ama asla okumayacağın bu mektubu yazmamın nedeni, seninle konuşabilmeyi dilemem. Eğer hayatım bir film olsaydı, arka planda re minör senfonisi çalarken mezar taşına gider ve kalbimi açardım. Ama Kaliforniya'da gömüldün (uygunsuz, değil mi?), bu da mektup yazmayı tek uygulanabilir seçenek haline getiriyor.

Tüm bunları söylemek için söylüyorum: Öncelikle, seni özledim. Hem de çok. Hem de çok. Beni burada sensiz nasıl bırakırsın? Utan, Helena. Utanç.

İkincisi: Bana bu evi bıraktığın için çok ama çok minnettarım. Şimdiye kadar yaşadığım en güzel, en rahat yer. Hafta sonlarımı güneşlenme odasında kitap okuyarak geçiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, güvenlik tarafından dışarı çıkarılmadan fuayesi olan bir eve adım atacağımı hiç düşünmemiştim. Ben sadece . . . Daha önce hiç benim olan bir yerim olmamıştı. Ne olursa olsun orada olacak bir yer. Güvenli bir liman da diyebilirsiniz. Buraya en son 70'lerde bir kadın özgürlük yürüyüşünden dönerken ayak basmış olsanız bile, evdeyken varlığınızı hissediyorum. Merak etme, sevimsizliğe olan nefretini sevgiyle hatırlıyorum ve neredeyse "Kes şu boku" dediğini duyar gibiyim. O yüzden keseceğim.

Üçüncüsü, bu bir ifadeden çok bir soru: Yeğeninizi öldürsem sorun olur mu? Çünkü buna çok yakınım. Hem de çok yakın. Biz konuşurken onu patates soyacağıyla bıçaklıyorum. Şimdi aklıma geldi de, belki de tam olarak istediğin buydu. Bunca yıldır Liam'dan hiç bahsetmedin.

Ne de olsa seni tanıyordum. Ve ana ürünü sera gazları olan bir şirket için çalışıyor, belki de ondan nefret ediyordun? Belki de tüm arkadaşlığımız, en sevmediğin akrabanın çayına fren hidroliği dökmemle sona ereceğini bildiğin uzun bir aldatmacaydı. Bu durumda, aferin. Ve senden nefret ediyorum.

Korkunçluğunun kapsamlı bir listesini verebilirim (Notlar uygulamamda bir tane hazırladım) ama bunu Zoom aracılığıyla Sadie ve Hannah'ya uygulamayı seviyorum. Ben sadece . . . Sanırım keşke beni neden ülkenin en salak salak adamlarından birinin yoluna soktuğunu anlayabilseydim. Dünyanın. Tüm Samanyolu'ndaki. Bana bakışı, bana bakmayışı. Belli ki benden üstün olduğunu düşünüyor.

-

Kapı zili çaldı. Cümlenin ortasında durdum ve girişe koştum. Bu da tam iki dakikamı alıyor ve bu evin iki kişi için oldukça büyük olduğunu kanıtlıyor.

Keşke Liam Harding'in ev dekorasyonu konusunda berbat bir zevki olduğunu söyleyebilseydim. İlham verici sözlerden oluşan çıkartmaları kötüye kullandığını, Ikea'dan plastik meyve satın aldığını, her yere neon bar ışıkları yapıştırdığını. Ne yazık ki ya çok güzel bir evin içini nasıl düzenleyeceğini biliyor ya da FGP Corp'un parasıyla yapabilecek birini işe almış. Ev, geleneksel ve modern parçaların zarif bir kombinasyonu; evi döşeyen kişinin *palet* kelimesini cümle içinde doğru kullanabildiğinden ve koyu kırmızıların, orman yeşillerinin ve yumuşak grilerin parke zeminleri tamamlama şeklinin tesadüfi olmaktan biraz daha fazlası olduğundan neredeyse eminim. Bir de her yerin çok sade göründüğü gerçeği var. Bu kadar büyük bir evde her odayı masalar, büfeler ve halılarla doldurmak isterdim ama Liam bir şekilde kendini çıplak ihtiyaçlarla sınırlamış. Kanepeler, birkaç rahat sandalye, kitaplarla dolu raflar. Hepsi bu kadar. Ev havadar, ışık dolu, sıcak tonlarda seyrek bir şekilde dekore edilmiş ve bunun için daha da güzel. "Minimalist," dedi Sadie bana, ona bir video turu yaptığımda. "Gerçekten de iyi yapılmış." Sanırım cevabım bir hırıltı oldu.

Ve bir de duvarlardaki sanat eserleri var ki, bunlar beni istemeden de olsa etkiliyor. Gün doğumunda göl ve gün batımında şelale resimleri, sık ormanlar ve

Yalnız ağaçlar, donmuş topraklar ve çiçek açan tarlalar. Arada bir gününü geçiren vahşi bir hayvan, her zaman siyah beyaz. Neden bilmiyorum ama kendimi onlara bakarken yakalıyorum. Çerçeveleme basit, konu sıradan ama onlarda bir şeyler var. Sanki bu fotoğrafları çeken kişi ortamla gerçekten bağlantı kurmuş. Sanki onları gerçekten yakalamaya, eve onlardan bir parça götürmeye çalışmışlar.

Fotoğrafçının kim olduğunu merak ediyorum ama imzasını bulamadım. Muhtemelen açlıktan ölmek üzere olan Georgetown MFA mezunlarından biridir. Sanata değer veren biri tarafından satın alınacağını umarak bu seriye ruhlarını katmışlar ama işte burada. Tam bir pislik tarafından sahiplenilmiş. Eminim Liam onları seçmemiştir bile. Eminim onun için vergiden düşülebilen bir satın almaydı. Belki de uzun vadede güzel bir koleksiyonun hisse senedi kar payları kadar iyi olduğunu düşünmüştür.

Kapıyı açtığımda UPS görevlisi bana "İmza almam gerekiyor," dedi. Sakız çiğniyor ve on beş yaşlarında görünüyor. İçim daralıyor. "Sen William K. Harding değilsin, değil mi?"

William K. Neredeyse şirin. Ben nefret

ediyorum. "Hayır." "Evde mi?"

"Hayır." Merhametli bir şekilde.

"O senin kocan mı?"

Gülüyorum. Sonra biraz daha güldüm. Sonra UPS görevlisinin bana Batı'nın Kötü Cadısı'ymışım gibi gözlerini kısarak baktığını fark ediyorum. "Um, hayır. Kusura bakmayın. O benim ... oda arkadaşım."

"Tamam. Oda arkadaşın için imzalayabilir misin?"

"Elbette." Kaleme uzanıyorum ama zarfın üzerindeki FGP Corp amblemini fark edince elim havada kalıyor.

Onlardan nefret ediyorum. Liam'dan nefret ettiğimden bile fazla. Haftanın uyuyabildiğim tek gününde sabah yedi buçukta çimleri biçerek beni evde perişan etmekle kalmıyor, aynı zamanda mesleki düşmanlarımdan biri için çalışarak yarama tuz biber ekiyor. FGP Corp, çevresel karmaşaya neden olmaya devam eden devasa holdinglerden biri - kahverengi pelikanları (ve insanlığın tüm geleceğini) tamamen göz ardı ederek biyotoksinleri dünyanın dört bir yanına yayan 7 bin dolarlık takım elbiseli bir grup aşırı eğitimli adam, ancak ben kişisel olarak bunu hak edecek *hiçbir şey yapmayan* pelikanlara daha çok bağlıyım).

Kalın balonlu postaya bakıyorum. Liam benim adıma bir EPA zarfını imzalar mı? Bundan şüpheliyim. Belki de imzalar. Sonra da arkadaşı Pennywise'ın sağladığı kırmızı balonlara bağlar ve günbatımında kaybolmasını izlerdi. Çoraplarımı sakladığından şimdiden yüzde 73 eminim. Birbirine uyan dört çiftim kaldı, Tanrı aşkına.

"Aslında." Bir adım geri atıyorum, gülümsüyorum, kendi küçüklüğümün tadını çıkarıyorum. *Helena, çok gurur duyardın.* "Muhtemelen onun için imza atmamalıyım. Bahse girerim bu federal bir suç ya da öyle bir şeydir."

Kargocu adam başını sallar. "Gerçekten değil."

Omuz silkiyorum. "Kim bilebilir ki?"

"Ben. Bu tam anlamıyla benim işim."

"Takdire şayan bir performans sergiliyorsun." Işıldıyorum. "Ama yine de zarf için imza atmayacağım. Bir fincan çay ister misiniz? Bir bardak şarap? Cheez-Its?" Kaşlarını çattı. "emin misiniz? Bu ekspres kargo. Birisi aynı gün teslimat için çok para ödemiş. Muhtemelen çok acil bir şeydir. William K.'nın eve gelir gelmez ihtiyacı olacak." "Doğru.

Bu William K.'nın sorunu gibi görünüyor."

Islık çalıyor. "Bu çok *soğuk*." Hayranlık dolu bir sesi var. Ya da sadece korkmuş. "Peki, zavallı William K.'nın nesi var? Klozet kapağını açık mı bırakıyor?"

"Ayrı banyolarımız var." Bunu düşündüm. "Ama eminim vardır. Çok uzak bir ihtimal de olsa ben onunkini kullanırım."

Başını sallıyor. "Biliyor musun, kız kardeşim üniversitedeyken nefret ettiği bir oda arkadaşı vardı. Savaştan bahsediyorum. Sürekli birbirlerine bağırırlardı. Bir keresinde telefonuna onun hakkında nefret ettiği her şeyin listesini yazmıştı ve Hatırlatıcılar uygulaması çökmüştü. *O kadar* uzundu."

Uh-oh. Bu tanıdık geliyor. "Ona ne oldu?"

Cevabın*, uyurken saçlarını kazıttığı ve kafa derisine "Ben kötü bir insanım" dövmesi yaptırdığı için yakındaki bir ıslahevinde ömür boyu hapis cezasına* çarptırıldığı şeklinde olmaması için parmaklarımı çaprazlıyorum. Yine de UPS'deki adamın söyledikleri on kat daha rahatsız edici.

"Önümüzdeki Haziran'da evleniyorlar." Başını sallıyor ve elini sallayarak arkasını dönüyor. "Anlaşıldı."

(Rüyamda bir konser görüyorum, kötü bir konser.

Müzikten çok gürültü, gerçekten. 70'lerin Alman elektronik Liam'ın plak şeklinde sahip olduğu ve bazen arkadaşlarından biri birinci şahıs nişancı video oyunları oynamak için geldiğinde çaldığı saçmalıklar. Gürültülü, iğrenç ve rahatsız edici ve saatlerce sürüyormuş gibi geliyor. Ta ki ben uyanıp üç şeyin farkına varana kadar:

Birincisi, korkunç bir baş ağrım var.

İkincisi, gecenin bir yarısı.

Üçüncüsü, gürültü-müzik aslında sadece normal bir gürültü ve alt kattan geliyor.

Hırsızlar, sanırım. *İçeri girmişler. Sessiz olmaya bile çalışmıyorlar. Muhtemelen silahları var.*

Dışarı çıkmam lazım. 911'i aramalıyım. Liam'ı uyarmalı ve onun-

Kaşlarımı çatarak doğruluyorum. "Liam." Ama *tabii ki*.

Kendimi yataktan fırlatıp odamdan çıkıyorum. Merdivenleri yarılamıştım ki aklıma geldi: buklelerim dağılmıştı, sütyen giymemiştim ve şortum on beş yıl önce ortaokulda lakros üniformamın bir parçası olarak ücretsiz verildiğinde zaten çok küçüktü. Ne güzel. Çok kötü oldu. Liam bununla ve "B Gezegeni Yoktur" tişörtümle uğraşmak zorunda kalacak. Bu ona bir şeyler öğretebilir.

Mutfağa ulaştığımda, önümüzdeki altı ay boyunca her gece uyurken ona gizlice yaklaşmak için bir megafona tek tıklamayı düşünüyorum. "Liam, saatin kaç olduğunu *biliyor* musun?" Patladım. "Sen nesin ki ..."

Ne beklediğimden emin değilim. Kesinlikle buzdolabının içindekilerin tezgâhın her santimini kapladığını görmeyi değil; kesinlikle Liam'ın park yerini çalmış gibi bir kereviz sapını kesmeye niyetlendiğini görmeyi değil; kesinlikle onu belden yukarısı çıplak, *çok* çıplak görmeyi değil. Giydiği ekose pijama altının beli düşük.

Çok düşük.

"Lütfen üzerine bir şey giyer misin? Bebek mührü gibi bir kürk falan?"

Kerevizini doğramayı bırakmıyor. Bana bakmıyor. "Hayır." "Hayır mı?"

"Üşümüyorum. Ve burada yaşıyorum."

Ben de burada yaşıyorum. Ve rastgele erkek meme uçlarına bakmak zorunda kalmadan yemeği sindirebileceğim rahatlatıcı bir ortam olması gereken kendi mutfağımda, onun sandık dediği tuğla duvara bakmamak için her hakka sahibim. *Yine de* bu konuyu unutmaya ve aklımın bir köşesine itmeye karar veriyorum. Taşınmaya hazır olduğumda zaten terapiye ihtiyacım olacak. Uğraşacak bir travma daha nedir ki? Şu anda sadece uyumak istiyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Vergi beyannamem."

Göz kırpıyorum. "Ben-ne?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?"

Sertleştim. "Neye benzediğini bilmiyorum ama sanki tavaları birbirine vuruyormuşsunuz gibi *geliyor*."

"Bu gürültü yemek yapmamın talihsiz bir yan ürünü." Kerevizle işi bitmiş olmalı, çünkü bir domatesi dilimlemeye -o *benim* domatesim mi? - ve beni görmezden gelmeye devam ediyor.

"Oh, ve bu tamamen normal, değil mi? Hafta içi bir gecede, sabahın yirmi yedisinde beş çeşit yemek pişirmek?"

Liam sonunda gözlerini benimkilere dikiyor ve bakışlarında tedirgin edici bir şey var. Sakin görünüyor. Sakin görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum. *Öfkeli*, diyorum kendime. *Gerçekten ama gerçekten öfkeli. Git buradan.* "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Ses tonu aldatıcı bir şekilde kibar ve benim kendimi korumam açıkça hala yatakta uyuyor.

"Evet. olmanı istiyorum. Ve bu benim domatesim olmasa iyi olur."

Yarısını ağzına atıyor. "Biliyor musun," diyor çiğnerken, ağzı doluyken konuşmayı başarıyor ve yine de birkaç neslin zenginliğinin aristokrat ürünü gibi görünüyor, "genellikle sabah bir yirmi sekizde uyanık olma alışkanlığım yoktur."

"Ne tesadüf. *Seninle* tanışmadan önce ben de öyle."

"Ama bugün -yani dün- yönettiğim tüm hukuk ekibi gece yarısından sonra çalışmak zorunda kaldı. Çok önemli bazı kayıp belgeler yüzünden."

Gerginim. O demek istemiş olamaz-

"Merak etmeyin, belgeler bulundu. Sonunda. Patronum beni ve ekibimi bir güzel *sonra*. Görünüşe göre teslim edilirken bir şeyler ters gitmiş." İnsanları göz lazerleriyle yakabilseydi, ben çoktan yakılmış olurdum. Belli ki benim küçük öğleden sonra tükürük saldırım hakkında her şeyi biliyor.

"Dinle." Derin bir nefes alıyorum. "En gurur duyduğum an değildi ama ben senin asistanın değilim. Ayrıca gecenin bir yarısı evdeki tüm tencerelere vurmanı nasıl haklı çıkarıyor anlamıyorum. Yarın uzun bir gün olacak, o yüzden-"

"Ben de öyle. Tahmin edebileceğiniz gibi bugün uzun bir gün geçirdim. Ve açım. Bu da demek oluyor ki, yemeğe devam edemeyeceğim. En azından akşam yemeği yiyene kadar."

Yaklaşık on saniye öncesine kadar sakin ve makul bir şekilde kızgındım. Birden Liam'ın elindeki bıçağı çekip almaya ve şahdamarını kesmeye hazır hale geldim. Sadece birazcık. Kanamasını sağlamak için. Yapmayacağım, çünkü hapishanede gelişeceğimi sanmıyorum, ama bunun peşini de bırakmayacağım. Güneş panelleri kurmama izin vermediğinde, brokoli kızartmamı "bataklık" kokuyor diye çöpe attığında, koşuya çıktığımda beni evden dışarı kilitlediğinde ölçülü tepkiler vermeye çalıştım. Ama bu bardağı taşıran son damla oldu. Benden bu kadar. Devemin sırtı ikiye bölündü. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

Liam bir tavaya zeytinyağı döküyor, içine bir yumurta kırıyor ve varsayılan durumuna geri dönüyor gibi görünüyor: benim var olduğumu unutuyor.

"Liam, hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben yaşıyorum. Burada yaşıyorum. İstediğin her şeyi yapamazsın!"

"İlginç. Tam olarak bunu yapıyor gibi görünüyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun? *Sabahın ikisinde* omlet yapıyorsun ve *ben* senden yapmamanı istiyorum."

"Doğru. Gerçi bu hafta bulaşıklarını yıkamış olsaydın, onları bu kadar gürültülü yıkamak zorunda kalmayacaktım-"

"Oh, kapa . Eşyalarını her zaman evde bırakmıyor değilsin ya."

"En azından çöpleri Dadaist bir heykelmiş gibi çöp tenekesinin üstüne yığmıyorum."

Ağzımdan çıkan ses beni neredeyse korkutuyor. "*Tanrım*. Etrafta olman *imkansız*!" "Burada olduğum için bu çok kötü." "O zaman *siktir* git buradan!"

Sessizlik çöküyor. Mutlak, ağır, çok rahatsız edici bir sessizlik. Sözlerimi kafamızda tekrar tekrar canlandırmak için ikimizin de tam ihtiyacı olan şey. Sonra Liam konuşuyor. Yavaşça. Dikkatle. Korkutucu, buz gibi bir öfkeyle. "Affedersiniz?"

Hemen pişman oldum. Ne söylediğime ve *nasıl* söylediğime. Yüksek sesle. Sert. Ben birçok şeyim ama zalim bunlardan biri değil. Liam Harding'in bir ceviz kadar duygusal çeşitlilik göstermesi önemli değil; incitici bir şey söyledim ve ona bir özür borçluyum. Ona özellikle bir özür sunmak *istediğimden* değil, ama yapmalıyım. Sorun şu ki, devam etmekten kendimi alıkoyamıyorum. "Neden buradasın Liam? Senin gibi insanlar rahatsız edici bej mobilyaları, yedi banyosu ve anlamadıkları pahalı sanat eserleri olan malikanelerde yaşıyor."

"*Benim* gibi insanlar mı?"

"Evet. *Senin* gibi insanlar. Sıfır ahlaka ve çok fazla paraya sahip insanlar!"

"Neden buradasın? Binlerce kez senin yarını almayı teklif ettim."

"Ben de hayır dedim, böylece kendini dokuz yüz doksan dokuz tanesinden kurtarabilirdin. Liam, bu evde yaşamak istemen için hiçbir neden yok."

"Burası *benim* ailemin evi!"

"sizin olduğu kadar Helena'nın da eviydi ve-" "Helena *öldü* amına koyayım."

Liam'ın sözlerinin tam olarak anlaşılması birkaç dakika alıyor. Aniden ocağı kapattı ve lavabonun önünde yarı çıplak bir şekilde durdu, elleri tezgahın kenarına kenetlenmişti ve kasları

gitar telleri. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, az önce hayatımdaki en önemli insanlardan birinin ölümünden böylesine öfkeli ve umursamaz bir şekilde bahseden bu engerek *yılanına*.

Onu *yok edeceğim*. Onu *yok edeceğim*. Ona acı çektireceğim, aptal smoothie'lerine tüküreceğim, plaklarını teker teker kıracağım.

Liam'ın her şeyi değiştiren bir şey yapması dışında. Dudaklarını birbirine bastırıyor, burnunu sıkıyor, sonra büyük, yorgun bir elini yüzüne siliyor. Birden kafamın içinde bir şeyler klik sesi çıkarıyor: Tam karşımda duran Liam Harding yorgun. Ve *tüm bunlardan* en az benim kadar nefret ediyor.

Aman Tanrım. Belki de brokoli kızartmam gerçekten kokuyordu ve onu bir Tupperware'e koymalıydım. Belki *Karlar* Ülkesi müziği biraz sinir bozucu olabilir. Belki de o aptal zarf için imza atmalıydım. Belki ben de birinin çatımın altında yaşamaya gelmesine iyi tepki vermezdim, özellikle de bu konuda söz hakkım yoksa.

Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Belki de pislik olan benim. Ya da en azından onlardan biriyim. Tanrım. Oh *Tanrım.*

"I . . ." Söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Sonra içimdeki bir baraj yıkılıyor ve kelimeler patlıyor. "Helena benim ailemdi. Ailenle iyi geçinemediğini biliyorum ve ... belki de ondan nefret ediyordun, bilmiyorum. Kabul ediyorum, çok huysuz ve meraklı olabiliyordu ama beni seviyordu. Ve o sahip olduğum tek gerçek yuvaydı." Liam'a bakmaya cesaret ettim, yarı alaycı bir bakış bekliyordum. Helena hakkında onu tekrar yumruklamak istememe neden olacak iğneleyici bir yorum. Ama o bana dikkatle bakıyor ve ben de fikrimi değiştirmeden önce kendimi başka tarafa bakmaya ve devam etmeye zorluyorum. "Sanırım bunu biliyordu. Belki de bu yüzden bana bu evi bıraktı, bir tür ... bir şeyim olsun diye. O gittikten sonra bile." Sesim son kelimede kesildi ve şimdi ağlıyorum. *Aslan Kral'*ı ya da *Up* filminin ilk on dakikasını izlerken olduğu gibi hüngür hüngür ağlamıyorum, ama durdurma umudumun olmadığı sessiz, seyrek, amansız gözyaşları döküyorum. "Beni muhtemelen aile servetinizi ele geçirmeye gelen proleter bir gaspçı olarak gördüğünüzü biliyorum ve inanın bana, bunu anlıyorum." Yanağımı elimle sildim.

elimin arkası. Sesim hızla ısısını kaybediyor. "Ama şunu anlamalısın ki, sen burada bir şeyleri kanıtlamaya çalıştığın ya da bir tür sidik yarışı için yaşarken, bu tuğla yığını benim için dünyalara bedel ve ..."

"Helena'dan nefret etmedim."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Ne?"

"Helena'dan nefret etmedim." Gözleri hâlâ ocakta cızırdayan yarım kalmış omletinde.

"Oh."

"Her yaz birkaç haftalığına Kaliforniya'dan ayrılırdı. Nereye gittiğini düşünüyorsun?"

"Ben ... sadece yazlarını ailesiyle geçirdiğini söyledi. Ben hep öyle sanmıştım."

"İşte, Mara. Buraya geldi. Seninkinin yanındaki odada uyudu." Liam'ın sesi kısık ama yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşuyor. Hafif bir gülümseme. "Dünyayı kirletme planlarımı kontrol etmek için geldiğini iddia etti. Çoğunlukla, eski arkadaşlarımla buluşmalarım arasında hayat tercihlerim hakkında başımın etini yiyordu. Satrançta da canıma okudu." Kaşlarını çatıyor. "Hile yaptığından eminim ama bunu asla kanıtlayamadım."

"I . . " Bunu uyduruyor olmalı. Kesinlikle. "Senden hiç bahsetmedi."

Kaşı kalkıyor. "*Senden* hiç bahsetmedi. Yine de vasiyetinde sen vardın."

"Ama . . . Ama, bekle. Bir dakika bekle. Cenazede ... Ailenle iyi geçinemediğini sanıyordum?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Onlar gösterişçi, yargılayıcı, performansçı pislikler - ve burada Helena'dan alıntı yapıyorum. Ama o farklıydı ve ben onunla iyi anlaştım. Onu önemsiyordum. Hem de çok." Boğazını temizliyor. "Önemsemediğim fikrine nereden emin değilim."

"Cenazeye gelmemen beni kandırdı." "Helena'yı

tanıyorsam, sence umurunda olur muydu?"

İkinci yılımı düşünüyorum. Bir keresinde Helena'nın doğum günü için departmanda küçük bir sürpriz parti düzenlemiştim ve o öylece ... gitmişti. Kelimenin tam anlamıyla. *Sürpriz! diye* bağırdık ve bir avuç balon bıraktık. Helena bize bir

sert bir bakış attı, odaya girdi, biz sessizce bakarken doğum günü pastasından bir dilim kesti ve sonra tek başına yemek için ofisine gitti. Kendini içeri *kilitledi*. "Tamam. Bu iyi bir nokta."

Liam başını sallar.

"Evi bana neden bıraktığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Başlangıçta bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşündüm. Onun kaotik güç oyunlarından biri. Onunla birlikte eski dizileri izlemeniz için sizi suçluluk duygusuna sürüklediği zamanlar gibi."

"Tanrım, *hep* o seçer-"

"*Alacakaranlık Kuşağı*. Tüm ters köşeleri zaten biliyor olmasına rağmen." Gözlerini deviriyor. Sonra ifadesi değişir. "Sağlığının bu kadar kötüye gittiğini bilmiyordum. Ölmeden iki gün önce onu aradım, tam iki gün, ve bana ... . Ona inanmamalıydım."

Kalbim sıkışıyor. Ben de oradaydım. Liam'ın bahsettiği konuşmayı tam olarak biliyorum çünkü Helena'nın ağzından duydum. Soruları yanıtlama ve hattın diğer tarafındaki kişinin endişelerini en aza indirme şeklini. Bir saatlik konuşma boyunca yalan söyledi - aramadan memnun olduğu belliydi ama işlerin ne kadar kötüye gittiği konusunda dürüst değildi ve ben bu aldatmacadan rahatsızlık duydum. Yine de bunu herkese yapıyordu. Doktor randevularına götüren kişi ben olmasaydım bana da aynısını yapardı.

"Keşke orada olmama izin verseydi." Liam'ın ses tonu kişisel değil ama söylenmeyenleri duyabiliyorum. Karanlıkta kalmak ne kadar acı verici olmalı. "Ama yapmadı ve bu onun kararıydı. Tıpkı evi sana bırakmanın onun kararı olduğu gibi ve ... . Bu konuda mutlu değilim. Bunu anlamıyorum. Ama kabul ediyorum. Ya da en azından kabul etmeye çalışıyorum."

İlk kez D.C.'ye gelişimin Liam'ın bakış açısından nasıl bir şey olduğunu anlıyorum: Adını bile duymadığı bir kız, Helena'nın son birkaç gününde onunla birlikte olma ayrıcalığına sahip bir kız, aniden ortaya çıkıyor ve zorla evine giriyordu. Hayatına. Kaybını kabullenmeye ve yakın hissettiği tek akrabasının yasını tutmaya çalışırken.

Belki bir pislik gibi davrandı. Belki beni hiç hoş karşılamadı ya da pek nazik değildi ama o da benim gibi acı çekiyordu ve ...

Tam bir karmaşa. Ne kadar kalın kafalı bir aptalmışım.

"I . . . Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Hiçbirini kastetmemiştim. Seni hiç tanımıyorum ve ..." Nasıl devam edeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim.

Liam sertçe başını sallar. "Ben de üzgünüm."

Orada, sessizlik içinde uzun süre kalıyoruz. Şimdi odama dönersem Liam bir pizza sipariş edecek ve ben de kulak tıkacı zulamı aramak zorunda kalmadan uykuya dalabileceğim. Neredeyse bunu yapmak için ayrılıyorum ama aklıma bir şey geliyor: Her şey daha iyi olabilirdi. *Ben* daha iyi *olabilirdim*. "Belki bir tür ateşkes olabilir?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Ateşkes."

"Evet. Yani . . . Yapabilirim. Sanırım sen arkana döner dönmez termostatı yirmi beş dereceye yükseltmeyi bırakabilirim. Onun yerine bir kazak giy."

"Yirmi beş derece mi?"

"Ben bir bilim adamıyım. Fahrenheit ölçeğini pek kullanmıyoruz, çünkü çok saçma bir ölçek ve ..." Bana tam olarak çözemediğim bir ifadeyle bakıyor, ben de hemen konuyu değiştiriyorum. "Ve sanırım Disney film müziklerini bırakabilirim?"

"Yapabilir misin?"

"Evet."

"*Küçük Denizkızı* bile mi?"

"Evet."

"Peki ya *Moana*?"

"Liam, burada gerçekten çabalıyorum. Lütfen..." Tam mutfaktan çıkmaya hazırlanıyordum ki onun gerçekten gülümsediğini fark ettim. Yani, öyle sayılır. Gözleriyle. Aman Tanrım, bu bir şaka mıydı? *Şaka* mı yapıyor? "Sandığın kadar komik değilsin."

Başını sallıyor ve bir iki dakika hiçbir şey söylemiyor. Sonra, "Disney müzikleri o kadar da kötü değil." Sesi acı çekiyor gibi. "Ben de daha iyi olmaya çalışacağım. Sen şehir dışındayken ölmek üzere olan çiçeklerini sulayacağım." Salatalığımın ölmesine bilerek izin verdiğini biliyordum. *Biliyordum*. "Ve belki akşam yemeği için bir sandviç yaparım, eğer gece yarısından sonra acıkırsam."

Kaşımı kaldırıyorum.

Liam iç geçirir. "Akşam 10'u geçti mi?" "Bu mükemmel olur."

Kocaman kollarını aynı derecede kocaman ve hâlâ çıplak olan göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve topuklarının üzerinde biraz sallanıyor.

"Tamam o zaman."

"Tamam."

Sessizlik uzuyor. Birdenbire bu durum gerginleşti. Yapışkan. Bir çeşit eşik. Bir dönüm noktası.

Gitmem için iyi bir zaman.

"Ben ... gidiyorum." Yatak odamın bulunduğu merdivenleri işaret ediyorum. "İyi geceler Liam."

"İyi geceler, Mara." dediğinde arkamı dönmedim.

Dört

Dört ay, üç hafta önce

(Liam Harding'in mutfağa girdiğinde yapmasını beklemediğim pek çok şey var.

Örneğin, adada kastanyet ve flamenko ile dolaşması pek olası değil. 80'lerden bir Michael Bolton şarkısı çalması. Bana bir yaprak üfleyici satması ve beni bir bahçe aletleri MLM girişimine dahil etmesi. Bunların hepsi *çok* olasılık dışı olaylar ama yine de hiçbiri beni onun gerçekte yaptığı şey kadar şok etmezdi. Bana bakıp şöyle demesi:

"Bugün dışarısı çok güzel."

Öyle olmadığından değil. Aslında, gerçekten güzel. Mevsim normallerinin dışında sıcak. Elbette bunun nedeni Dünya'nın ölüyor olması. Yükselen ortalama küresel sıcaklıklar hava modellerindeki yaygın dalgalanmalarla ilişkilidir ve bu yüzden Kasım ayının sonlarında olmamıza rağmen hala hafif ceketler giyiyoruz.

D.C. ve Noel ağaçları ortaya çıkıyor. Birkaç yıl önce Helena, insan eylemlerinin aşırı hava olaylarının periyodikliğini ve yoğunluğunu nasıl artırdığına dair bir makale yazdı. *Nature Climate Change'*de yayınlandı ve yaklaşık bir milyon atıf aldı.

Tüm bunları Liam'a anlatabilirim. En iğrenç halime bürünüp saatlerce bu konu hakkında nutuk atabilirdim. Ama bunu yapmıyorum ve bunun nedeni de onun kırpılmış, tereddütlü ses tonuna ve şu anda alçalmış bakışlarına rağmen, bir zeytin dalının beni kıçımdan ısırdığını anlayabilmem.

Ki şu anda kesinlikle öyle. Isırıyor, .

Liam'ın insani duygulara sahip olduğunu ilk fark ettiğimden bu yana yaklaşık iki hafta geçti. Görünüşe göre, birlikte yaşarken ateşkes içinde olmak, önemli ölçüde daha az bağırma maçı yapmak anlamına geliyor, ancak yine de konuşma konularını bulmayı kolaylaştırmıyor. Ki bu iyi bir şey. Çoğu zaman. Ne de olsa burası büyük bir ev. Ancak programlarımızın çakıştığı ve kendimizi oturma odasında ya da mutfakta bulduğumuz nadir durumlarda ...

Garip.

Bok gibi.

"Evet." Başımı salladığımda boynum burkuluyor ve hevesle telafi etmeye çalışıyorum. "Güzel bir şey. Havanın güzel olması yani."

Liam da başını sallıyor (sert bir şekilde, ama belki de sadece yansıtıyorumdur) ve tekrar başa dönüyoruz: sessizlik.

Tırnağımı ısırıyorum. Anlaşılan on dört yaşıma geldiğimde bunu yapmayı bırakmamışım. Söyleyecek bir şeye ihtiyacım var. Ne söyleyeceğim? *Çabuk, Mara. Düşün.* "Um . . . . . ."

Düşünce yok. Kafam boş.

Cümlemin fazla pişmiş bir erişte gibi sallanmasına izin veriyorum ve bir ... bir ne? Spatula mı? Tost makinesi mi? Atıştırmalık! Evet, bir şeyler . Sanırım tek porsiyon Cheez-Its aldım. Azaltmaya çalışıyorum falan. Ama onları dolabımda bulamıyorum. Bir aile kutusu var. Bir tane daha. Bir üçüncüsü, çedar aromalı. Tanrım, bir sorunum var. Ama küçük poşetler yok. Ah, işte oradalar. En üst rafta tabii ki. Geleceğin Mara'sı için sorun olacağını düşünerek onları oraya attığımı hatırlıyorum.

Gelecekteki Mara dener ama onlara ulaşamaz. Liam'dan kendisi için bir tane almasını istemek için arkasına bakar ve kalbi sıkışır.

Gömleğimin sırtıma, yani kıçıma yapıştığı yere bakıyor.

Şey, hayır. Öyle biri değil. William K. Harding asla bu kadar alçalmazdı ve benim sıska kıçıma gönüllü olarak bakacağı fikri gülünç. Ama bana bakıyor, dudakları hafifçe aralanmış ve eli havada unutulmuş, bu da muhtemelen dehşete düştüğü anlamına geliyor. Bahse girerim sekiz yaşındaki eşofmanlarımdan. Ya da tenimdeki çil patlamasından. Ya da . . .

Tanrım, üzerimde hangi külot var ki? Lütfen, geçen sene Hannah'nın bana aldığı Jeff Goldblum yüzlü külot olmasın. Kaç tane deliği var? Beni iç çamaşırı polisine ihbar edecek. Victoria's Secret çetesi tarafından infaz edileceğim ve-

Boğazını temizliyor. "İşte." Cesurca tiksintisini yeniyor ve arkamda durmaya geliyor. Çok *iri*. O kadar büyük ki tepedeki ışığı tamamen kapatıyor. Bir an için kendimi sıcak, garip bir şekilde karıncalanmış hissettim. Sonra benim sormama bile gerek kalmadan elime bir poşet tutuşturuyor ve "Bunları senin için daha alçak bir rafa taşıyayım mı?" diyor.

Sesi biraz çakıllı. Belki de üşütmüştür. Umarım bana bulaşmaz. "Bu harika olur. Teşekkürler." Yarım saniye kadar sürdü. Sonra ikimiz de eski pozisyonlarımıza geri dönüyoruz, ben kahvemle, Liam çayıyla ve fark ediyorum ki son dakikanın hafif utanç verici maceraları içinde, zeytin dalı gibi düzgün bir sohbet konusu düşünmeyi unutmuşum. *Harika.*

Ben de ağzımdan kaçırdım: "Nationals bu sezon iyi gidiyor." *Sanırım* mı? Otobüste birinin söylediğini duydum. Liam sürekli erkek arkadaşlarıyla video oyunları oynuyor. Muhtemelen sporu da seviyordur.

"Oh. Bu ... iyi." Liam başını salladı.

Ben de başımı sallıyorum.

Daha garip baş sallamalar ve sonra sessizlik. Tekrar.

Tamam. Bu çok rahatsız edici. Evdeki her odaya hareket sensörleri yerleştireceğim, böylece yollarımızın bir daha asla kesişmeyeceğinden emin olacağım-

"Hangi spordu o?"

Öfkeyle karıştırdığım kahveden başımı kaldırıyorum.

"Mmm?" "The Nationals. Ne sporu?"

"Ah . . ." İpucu aramak için mutfağa göz gezdiriyorum. Hiçbir şey bulamadım. "Hiçbir fikrim yok."

Liam çay poşetini bardağına daldırıyor, gözlerinde bir eğlence parıltısı. "Ben de öyle."

Odadan karşılıklı kapılardan çıkıyoruz. Birbirimize neredeyse gülümsediğimizin farkında olmadığını merak ediyorum.

Beş

Dört ay, iki hafta önce

(Ben) pencereden dışarı bakıyor, mühendislik diplomamı kullanarak bir gecede kaç metre kar yağdığını tahmin etmeye çalışıyorum. Bir metre mi? On yedi mi? Maalesef, orada Yüksek lisans müfredatımda Ne Kadar Karda Kaldın 101 yoktu, bu yüzden telefonuma bakmaktan vazgeçtim.

İşe gitmemin imkânı yok ve EPA'daki tüm ekibim de aynı durumda. Sean'ın arabası garaj yolunda kaldı. Alec, Josh ve Evan garaj yollarına bile *gidemiyorlar*. Ted aşırı hava olaylarıyla ilgili beşinci şakasını yapıyor. Slack kanalı her türlü yağışı lanetleyen birkaç mesajla daha doluyor ve ardından Sean hepimizin evden çalışması gerektiği çağrısını yapıyor. EPA tarafından verilen dizüstü bilgisayarlarımızdan güvenli sunucuya erişerek. Bu benim için biraz sorun oldu.

Sean'a mesaj attım:

: Sean, EPA tarafından verilen dizüstü bilgisayarım evde yanımda değil.

: Neden?

: Bana henüz bir tane vermedin.

: Anlıyorum.

: O zaman günü e-postaları yanıtlamak ve bunun gibi şeyler için ayırabilirsiniz. Biz sadece bu işi halletmeye çalışacağız.

Bugün elektrostatik püskürtücü sorunu var, bu yüzden size gerçekten ihtiyacımız yok.

: Ve bir dahaki sefere bana henüz bir dizüstü bilgisayarınız olmadığını hatırlattığınızdan emin olun.

İki gün önce ona gönderdiğim hatırlatma e-postasını Sean'a iletmek ne kadar pasif-agresif olurdu? Çok, sanırım.

İçimi çekiyorum, hızlıca bir Will do yazıyorum ve elektrostatik püskürtücü meselesine katkıda bulunmayı çok istediğim için dişlerimi sıkmamaya çalışıyorum. Aslında yüksek lisans çalışmamla yakından ilgili ama kimi kandırıyorum ki? Ben orada olsaydım bile Sean her zaman yaptığı gibi davranırdı: katkılarıma kibarca mırıldanır, onları göz ardı etmek için önemsiz bir neden bulur ve on beş dakika sonra bunları kendi fikirleri olarak yeniden yorumlardı. Ekipteki en yakın müttefikim Ted, bunu çok kişisel algılamamamı, çünkü Sean'ın hemen hemen herkese karşı bir pislik olduğunu söylüyor. Ama en korkunç davranışlarının her zaman bana yönelik olduğunu hayal etmediğimi biliyorum ("Acaba neden?" diye düşünüyorum kendi kendime, kadınsı çenemi okşayarak). Ama Sean takım lideri, yani ...

Yeni EPA işimi sevdiğimi söylemiş miydim? Belki de yalan söyledim. Ya da belki seviyorum

ama Sean'dan daha çok nefret ediyorum. Söylemesi zor.

Günü gizli bilgilere erişimim olmadan yapabildiğim kadar iş yaparak geçiriyorum - yani çok az. Sadie'yle kısa bir süre FaceTime görüşmesi yapıyorum ama hippi-dippy eko-sürdürülebilir bir proje için son teslim tarihine yetişmesi gerekiyor ("Otuz sekiz saattir uyumadım. Lütfen boynuma bir örs bağlayın ve beni Sargasso Denizi'ne bırakın."), Hannah'ya ulaşılamıyor (muhtemelen bir buz kütlesinin üzerinde morslarla oynaşıyor) ve ... Bu kadar. Başka arkadaşım yok.

Muhtemelen bunun üzerinde çalışmalıyım.

Öğleden sonra bire kadar fena halde sıkılıyorum. Kestiriyorum; stegosaurusların tabak düzeniyle ilgili bir YouTube videosu izliyorum; tırnaklarımı güzel bir kırmızı mat renge boyuyorum; *Bachelor* blogum için gelecek sezondan beklentilerimle ilgili yarım yamalak bir yazı yazıyorum; saçımı taç şeklinde örme alıştırması yapıyorum; işkolik olup olmadığımı merak ediyorum ve muhtemelen öyle olduğuma karar veriyorum.

En son ne zaman bütün gün içeride olduğumu hatırlamıyorum. Her zaman biraz huzursuz, biraz fazla hareketli olmuşumdur. Ailem, beni meşgul etmek için mümkün olan her takım sporuna kaydettirmeye çalışırken *çok aktif* olduğumu söylerdi. Kötü insanlar değiller ama bir çocuk istediklerinden şüpheliyim ve eminim ki benim gelişimin yaşam tarzlarına getirdiği değişikliklerin hayranı değillerdi. Muhtemelen bu yüzden hiçbir zaman büyük hayranlar olmadılar. Artık yılda belki bir ya da iki kez konuşuyoruz ve arayan hep ben oluyorum.

Oh iyi.

Alnımı pencerenin soğuk camına yaslıyorum, tuhaf bir izolasyon hissi duyuyorum, sanki tüm dünyayla bağlantım kesilmiş, boğuk beyaz bir kozanın içinde kundaklanmışım gibi.

Tekrar çıkmaya başlamalıyım. Tekrar çıkmaya başlamalı mıyım?

Evet. Yapmalıyım. Erkekler hariç. Hayır, teşekkür . Tüm erkeklerin Sean gibi küçümseyici olmadığının farkındayım ve benim de sohbet etmeye çalıştığımda *aslında* bana ihtiyaç duymayan çok hoş erkek arkadaşlarım oldu. Ama en iyi zamanlarında bile tüm romantik ilişkilerim bana iş gibi geliyordu. Sadie, Hannah ve Helena'nın hiç yapmadığı şekilde. *Gerçek bir işin* asla yapmadığı şekilde. Peki ne için? Seks için mi? Bunu umursayıp umursamadığım konusunda jüri hâlâ kararını vermedi.

Belki de randevuları es geçip hava düzelir düzelmez Sadie'yi New York'ta ziyaret etmeliyim. Evet, öyle yapacağım. Bir hafta sonu yaparız. Buz pateni yaparız. Şu övüp durduğu donmuş sıcak çikolatadan alırız, hani şu sadece yeniden markalanmış bir milkshake olmadığında ısrar ettiği. Ama bu arada hala kar yağıyor ve ben hala burada sıkışıp kaldım. Tek başıma.

değil. Liam buralarda. Bu sabah aşağıya indi, iri elleri pürüzsüz ahşap parmaklıkların üzerinde geziniyordu, pek de dağınık görünmüyordu. Ama her zamanki takım elbisesini giymeye zahmet etmemişti. Solmuş kot pantolonu ve yıpranmış tişörtü onu daha genç, soğuk ve sert halinin daha insani bir versiyonu gibi gösteriyordu. Ya da belki saçlarıydı, her zamanki gibi koyu renkti ama arkaya doğru biraz dikilmişti. Birbirimizden biraz daha az nefret ediyor olsaydık, uzanıp onun için düzeltirdim. Onun yerine, artık o kadar da geniş hissettirmeyene kadar geniş girişe adım atmasını izledim. Hiçbir yüksek tavan *o* kadar yüksek değildir.

Görünüşe göre Liam'ın altında durduğu kadar uzun. Birkaç dakika boyunca yarı büyülenmiş bir halde ona baktım, ta ki onun da bana baktığını fark edene kadar. *Oops.* Sonra pencereden dışarı baktı, derin bir iç çekti ve yukarı çıktı. Muhtemelen gezegeni fotosentez yapan bitkilerin şeytani pençelerinden kurtarmayı amaçlayan bir proje hakkında sakin ve ayrıntılı talimatlar verirken telefonu kulağındaydı.

O zamandan beri onu görmedim ama sesini duydum. Burada kahkahalar. Çıplak ayaklı adımlar. Tahta gıcırtıları ve mikrodalganın bip sesi. Odalarımız bir buçuk koridor ötede. Bir ev ofisi olduğunu biliyorum ama oraya hiç girmedim - biraz zımni bir Batı Kanadına Gitme, *Güzel ve Çirkin* durumu. O yokken etrafı gözetlemeyi düşündüm ama ya etrafa canlı tuzaklar koyduysa? Eve gelip beni feryat ederken, ayak bileğim bir tuzağa takılmış halde bulduğunu hayal ediyorum. Muhtemelen beni orada açlıktan ölmeye terk ederdi.

Ayrıca pek dışarı çıkmıyor. Şaşırtıcı derecede inekçe şeyler yapmak için gelen birkaç arkadaşı var (bu da bana biraz fazla ben, Sadie ve Hannah*'nın Parks and Rec* maratonu için browni yapmamızı hatırlatıyor - ki bu da belli belirsiz acı verici - bu yüzden olmamış gibi davranıyorum). Mektuplarını imzalamak konusunda huysuzluk yapmadığım zamanlarda bile iş günü on altı saat sürüyor gibi görünüyor, ama hepsi bu kadar. Acaba biriyle çıkıyor mu? Acaba her gece eve farklı bir kız sokup ona *"Şşşt, sessiz ol*" diyor mu? *Eğer çok gürültü yaparsak, çömelmiş kızıl ev arkadaşım pikabımı kilitleyecek.* Acaba her hafta sonu mutfakta yaptığı maskeli seks partilerini fark edemiyor muyum? Ben büyükanne yorganımın altına girmiş, blog yazılarımı dikkatle hazırlarken.

Neden merak ettiğimi merak ediyorum.

Akşam yemeği için aşağı indiğimde ev karanlık ve sessizdi. Ve soğuk. Dürüst olmak gerekirse, Liam nasıl donmuyor? Yetmiş kiloluk kasları yüzünden mi? Kendini bebek yağı ile mi kaplıyor? Termostatı yükseltip yemem gerekenden daha fazla yemek ısıtırken (ama en önemlisi: *yiyebileceğimden* daha fazla yemek değil) başımı sallıyorum.

Birinci katta birkaç oturma/oturma/ön/salon/her neyse odası var ama benim favorim mutfağa bağlı olan. Geniş bir salonu var,

Muhtemelen yüksek lisans eğitimimden daha pahalıya mal olan rahat bir kanepe, evde yalnız olduğumda gizlice okşamaktan hoşlandığım yumuşak bir alan halısı ve en önemli şey: dev bir televizyon. (Birçok) yemek kabımı ceviz sehpaya taşıyorum ve kendimi kanepeye bırakıyorum.

Anlamadığım nedenlerden dolayı Liam kablolu televizyona ve kullandığını hiç görmediğim yaklaşık on beş farklı yayın hizmetine para ödüyor. FGP Corp'un kanlı parasını sömürmekten hiçbir şekilde çekinmiyorum, bu yüzden *The Bachelorette*'in on ikinci sezon bölümlerinden birinin tekrarını buldum. Blogumda uzun uzun açıkladığım nedenlerden dolayı favorim değil (beni yargılamayın), ama iyi. Yerleşiyorum.

On dakika sonra, bronzlaşma yatağı bağımlısı olduğu belli olan bir salak, protein tozu çektiği belli olan bir salakla yumruk yumruğa dövüşüyor, hepsi de mutlu bir kızın gözleri önünde, yani dizinin öncülünde. Ama tüm seslerin televizyondan gelmediğini fark . Sesini kapattığımda başka bir tartışma duyuyorum. Üst kattan. Liam'ın sesinden.

Konuşmanın özünü anlayacak kadar gürültülü değil ama ara sıra bazı sözcüklere kulak misafiri olmayı başarıyorum. *Yanlış*. *Etik değil*. *Muhalif*, belki? Birkaç sert *Nos*, ama hepsi bu kadar. Kısa bir süre sonra sesler tekrar boğuklaşıyor. Bir dakika sonra bir kapı çarpıyor; ayaklar hızla merdivenlerden aşağı iniyor.

Saçmalık.

Hemen bir Lars von Trier filmine geçmeyi düşünüyorum ama Liam, onu bir entelektüel olduğuma inandıramadan geliyor. Yumurtalı ekmeğimden başımı kaldırıyorum ve o orada, kanepeden görebildiğim mutfak diliminde, cinayet gibi görünüyor.

Yani, normalden daha fazla.

İlk içgüdüm kendimi kanepeye yaslamak, değersiz programımı izlemeye ve mükemmel yemeğimi yemeye devam etmek. Ama o dönüyor, gözlerimiz buluşuyor ve tereddütle ona el sallamaktan başka çarem kalmıyor. Başını sallayarak cevap veriyor ve ... düşünceli ve karanlık görünüyor, sanki berbat bir on dakika, belki de berbat bir gün geçirmiş gibi. Daha da kötüsü, yoluna çıkacak ilk kişiden hıncını almaya hazır gibi görünüyor - ki hava koşullarına bakılırsa bu kişi ne yazık ki ben olacağım. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor ve aklıma çok aptalca bir fikir geliyor.

, Mara. Sakın . Pişman olacaksın.

Ama Liam gözle görülür bir şekilde dişlerini sıkıyor. Açık buzdolabına bakma şekli, her bir tartar sosu kavanozunu boğmak istediğini gösteriyor (bilinmeyen nedenlerden dolayı, üç tane var). Belki ketçap da. Aşırı geniş omuzlarının çizgisi o kadar gergin ki onu bir su terazisi olarak kullanabilirim ve-

Ah. Siktir .

"Yani." Boğazımı temizliyorum. "İhtiyacımdan çok daha fazla yemek sipariş ettim." Rahatsızlığımı gergin kahkahalarla örtme dürtüsüne direniyorum. Muhtemelen dehşetimin kokusunu alabiliyor. "Biraz ister misin?"

Buzdolabının kapağını yavaşça kapatıyor ve arkasını dönüyor. "Affedersiniz?" Bana sanki birlikte banka soymayı teklif etmişim gibi bakıyor. Hava yogasına birlikte kaydolmayı. Gecenin geri kalanını güve izleyerek geçirmeyi.

"Paket servis. Çin yemeği. misin?"

Pencereye bakıyor. Evet, hâlâ kar yağıyor. Resmen Kuzey Kutbu'ndayız. "Paket sipariş etmişsin." Sesi şüpheli geliyor.

"Bugün değil. İki gün önce. Her zaman çok fazla sipariş veririm, çünkü kalanlar daha lezzetli olur. Özellikle de lo mein, sosu içine çekmesi için gerçekten ..." Duruyorum. Ve kızardım. "Her neyse, biraz ister misin?"

"Bir kar fırtınasının ortasındayız, Mara." Neden birdenbire titremeye başladım? Ah evet. Çünkü hava soğuk. Adımı söylediği için değil. "Yiyeceklerini istiflemelisin."

Evet, yapmalıyım. "Kötüleşmek üzere. Ve paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Liam'ın cevap vermesi çok uzun zaman alıyor. On saniye boyunca şüpheyle bakıyor, belki de beni zehirlemek için oda arkadaşı arayan dengesiz bir katil zannediyor. Sonunda dedi ki: "Tabii."

Sesi çok emin geliyor. Çok temkinli. Bana doğru gelirken de temkinli . Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor ve suratla etrafına bakınıyor; ne yapacağını bilmediği çok açık

-Kanepeye, sandalyeye, yere oturun. Oturma odasının ortasında ayakta yemek. İlk kez onun tüm mesafeli ve sert kişiliğinin bir parça beceriksizliği gizliyor olabileceği aklıma geliyor. Acaba o da şu

Profesyonel ortamlarda kendine aşırı güvenen ve sosyal hayatlarında bunun tam tersi olan insanlar? Hayır. Pek olası değil.

Yanımdaki yeri okşuyorum, şimdiden pişmanlık duyuyorum. Daha önce hiç birlikte oturmamıştık. Şimdiye kadar aramızdaki her etkileşim tesadüfi oldu. Yan yana oturma eylemi bir niyete ve daha uzun bir süreye işaret ediyor. Yeni bir bölge.

Tuhaf.

Liam o kadar ağır ve uzun ki oturduğunda minder eğiliyor ve ona doğru kaymamak için karın kaslarımı gerip yeniden ayarlamak zorunda kalıyorum. Ona bir tabak ve bir çift yemek çubuğu uzatıyorum, bunda olağandışı bir şey yokmuş gibi davranıyorum. O da aynısını yapıyor ve kısa bir baş sallamasıyla çubukları kabul ediyor, parmakları kazara benimkilere değmiyor.

"Ne izliyorsun?" diye soruyor.

"*The Bachelorette*." Tanıma belirtisi yok. "Bu aptal, *harika* bir şov. Gerçeklik. Benimle izlemek zorunda değilsin. Fırsatın varken kendini kurtar." Şaşırtıcı bir şekilde Liam olduğu yerde kaldı. Hâlâ tüm evi dağıtmaktan çekinmeyecekmiş gibi görünüyor ama ifadesi biraz daha az kana susamış. İlerleme var mı? "Sheryl, yeşil elbiseli kızın -tek kızın- tüm erkekler arasından bir koca seçmek için birkaç haftası var."

Liam bir an için gözlerini kısarak televizyona bakar. "Neye dayanarak? Hepsi aynı görünüyor."

"Öyle, değil mi?" Omuz silkiyorum. "Onu randevulara götürüyorlar. Ve sohbet ediyorlar.

Sonlara doğru seks bile yapabilirler."

Kızarıyor mu? Hayır. Sadece ışıktan. "Ekranda mı?"

"Hey, burası ABC, HBO değil." Tabağına bir sigara böreği koydum. Sonra ona bakıyorum -gömleğini dolduran kollarına, göğsüne, genel ... iriliğine- ve iki tane daha ekliyorum. Günde kaç milyon kaloriye ihtiyacı var? Bunu öğrenmeliyim. Bilim adına. "Daha az embesil görünme umuduyla ihtiyacı olmadığı belli olan gözlükleri takan adamı görüyor musun?"

"Mavi gömlek mi?"

"Evet. Onu destekliyoruz."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü o Michigan'dan. Ben de üniversite için U of M'e gittim," diye açıklıyorum başparmağımdaki bir damla hoisin sosunu yalayarak. Gözleri çok uzun bir süre dudaklarımda oyalandıktan sonra aniden uzaklaşıyor.

"Anlıyorum."

"Harika bir yerdir. Hiç gittin mi?"

"Sanmıyorum, hayır." Hâlâ bana bakmıyor. Belki de Ann Arbor'a karşı derin ve mantıksız bir nefret besliyordur?

"Hangi okula gittin?"

Sorduğum için biraz şaşırmış görünüyor. Haklı, çünkü geçmişte sıra alma ve sohbet etme konusunda pek başarılı değildim. "Dartmouth. Sonra Harvard Hukuk Fakültesi."

"Doğru." Bilerek başımı salladım. "Kulağa ucuz geliyor."

Utangaç görünme nezaketini gösterdi, ben de ona acıdım. "Biraz kajulu tavuk ister misin?"

"Ah . . . Evet, lütfen."

"Al. Sen bitirebilirsin, ben zaten 10 kilo yedim." Başını salladı.

"Teşekkürler."

Liam Harding. Kibar ol. Vay be. "Bir değil."

Birkaç dakika sessiz kaldık-Liam televizyonu izliyor, ben de Liam'ı gizlice izliyorum, o da gençlere özgü bir sevecenlikle hızlı ve büyük lokmalar yiyor. Sonra bana döndü.

"Mara."

"Evet?"

"Belli ki sen bir tür dahisin."

Uh? Dalga mı geçiyorum? "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Çok ciddi görünüyor ve bu fikre hafifçe alınıyor. "Sen aslında bir roket bilimcisisin."

"*Temelde*, önemli olan kelime."

"Ve saçma sapan standartları olan Helena, kendisiyle çalışması için seni seçti. Belli ki dikkate değer birisiniz."

Aman Tanrım. Bu bir iltifat mı? Yüzüm kızaracak mı? "Teşekkürler?"

Başını sallıyor. "Anlamadığım şey, senin kadar zeki biri neden bu boku izliyor?"

Kızarmış pilavıma gülümsüyorum. "."

Bir saat sonra Sheryl, *"İlişkimizin uzun bir yol kat ettiğini düşünüyorum ama daha fazla gelişebileceğine ikna olmadım..." dediğinde* Elimi kolçağıma vurup "*Hadi* ama Sheryl" diye bağırıyorum, aynı Liam'ın kolçağını tokatlayıp "Sheryl. Ne oluyor be?"

Birbirimize dönüyoruz ve kısa, şaşkın bir bakış atıyoruz. *Sana söylemiştim*, diye düşünüyorum ona gülümseyerek. Ağzı seğiriyor, sanki beni yüksek sesle ve net bir şekilde duymuş gibi.

". . . bu noktada, aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini biliyorum.
Seni geçirebilir miyim?"

Liam dehşetle başını sallar. "Bu sadece kötü bir karar."

"Biliyorum."

"Aralarında en iyisi o."

"Çok aptalca, değil mi? Buna çok pişman olacak. Biliyorum, çünkü sezonu gördüm bile." *Birçok kez*. Liam'ın birkaç dakika önce buzdolabından çıkardığı biralardan birine uzandım. "Bir yengeç rangoon daha ister misin?" Soruyorum.

Başını sallayıp arkasına yaslanıyor, uzun bacaklarını benimkilerin yanına, sehpanın üstüne uzatıyor. Dışarıda kar hâlâ yağıyor ve biz bir sonraki bölümün başlamasını bekliyoruz.

tek mesleği kar küremekmiş gibi.

Belki de izolasyondan kaynaklanan bir delilik söz konusudur.

hipnotik bir şey vardı. Siyah yünün altında omuzlarının ritmik yükselişi ve düşüşü. Görünüşte zahmetsiz bir şekilde saatlerdir devam ediyor, ara sıra durup kolunun tersiyle alnındaki teri siliyor. Alnımı cama dayıyorum ve öylece bakıyorum. Helena'nın sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyorum (*Kuş dürbünümü ödünç almak ister misin?*). Umursamazca görmezden geliyorum.

Belki de Dartmouth'ta okuduğu bölüm budur: Kar Küreme. Kaslar üzerine bir yan dal ile güzel bir şekilde tamamlandı. Onur tezinin başlığı

Ergonomik Kazıda Kolçakların Önemi. Sonra yüksek lisans okuluna geçerek "Nasıl Yapmalı da Çekici Görünmeli" hukuku üzerine çalışmaya başladı. Ve işte buradayım, gözlerimi on yıllık yüksek öğrenim ücretinden alamıyorum.

Bu iş garipleşmeye başladı. Onu ilk gördüğüm, kara gözlerinin ve (açıkçası gülünç) omuzlarının kafama bir tuğla gibi çarptığı an aklıma geliyor. Tekrar yaşamak istediğim bir anı değil, bu yüzden gözlerimi kaçırıyorum ve öğle yemeği hazırlamak için aşağıya iniyorum, geçici deliliğimi kahvaltıyı atlamakla suçluyorum. Dün gece geç saatlerde, finalin yarısında, Liam'a esnemeler arasında *Bachelor* ve *Bachelorette* yarışmacılarının zorunlu cinsel yolla bulaşan hastalık taramasından geçtiğini anlatırken uyuyakalmamın bedeli bu. Bu sabah kanepede, üzerime serilmiş yumuşak, cennet kokulu bir battaniyeyle uyandığım için. Nereden geldiğini merak ediyorum. Oturma odasından değil. Etrafta olmadığına eminim.

Liam'la arkadaş olduğumuzdan değil. Onu dünden daha iyi tanımıyorum - sanırım konu reality TV olduğunda şaşırtıcı derecede geçerli fikirleri olması dışında. Ama anlaşılmaz bir nedenden ötürü, çorbam üzerinde çalışmaya başladığımda kendimi iki kişiye yetecek kadar yaparken buluyorum.

İşte bu yüzden insanlar evde tecrit edilmek için yaratılmamıştır. Can sıkıntısı ve yalnızlık akıllarını lapa gibi yulaf ezmesine çeviriyor ve kötü pişmiş yemeklerini masum Kar Avukatlarına dayatmaya başlıyorlar. Görünüşe göre tuhaflığımı kabulleniyorum, çünkü Liam içeri girdiğinde, siyah saçları eriyen kar taneleri yüzünden nemli ve kıvrık, yanakları egzersizden parlıyor, ona "Öğle yemeği yaptım" diyorum.

Nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi kollarını iki yana açarak bakıyor. Ben de ekledim, "İkimiz için. Bir teşekkür olarak. Bunu yaptığın için. Küreme işi için yani." Biraz daha baktı. "Eğer istersen. Zorunlu değil."

"Hayır. Hayır, ben ..." Sözünü bitirmedi. Ama kaselerin bulunduğu yüksek rafa doğru uzandığımı fark edince arkamdan yaklaşıp iki tanesini tezgâhın üzerine koydu.

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Hayal görüyor olabilirim ama sanırım uzaklaşmadan önce yavaşça nefes aldığını duyuyorum. Saçım kötü mü kokuyor? Yıkamıştım.

Dün. Garnier Fructis yıllarca sadık bir şekilde hizmet ettikten sonra sonunda beni hayal kırıklığına mı uğrattı? Campbell's reklamındaki genç bir aile gibi mutfak masasında, birbirimizin önünde kibarca yemek yerken Pantene'e geçme zamanının gelip gelmediğini merak ediyorum.

Sorun: Televizyon açık değilken, konuşacak hiçbir şeyimizin olmaması oldukça dikkat çekici. Liam birkaç saniyede bir bana bakıyor, sanki yüzümü tıka basa doldurmam ya bakmaktan hoşlandığı bir şey ya da tamamen iğrenç bir şeymiş gibi - kim bilebilir ki? Sessizlik uzadıkça, yaptığım her seçim için bir kez daha pişmanlık duyuyorum. Ve telefonu çaldığında, o kadar rahatladım ki yumruk atabilirdim.

Telefonu açmaması dışında. Arayanın kimliğini kontrol ediyor (*FGP Corp- Mitch*), gözlerini deviriyor ve sonra telefonu beni kıkırdatacak şekilde küçümseyici bir hareketle çeviriyor.

Liam bana şaşkın bir bakış attı.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece . . ." Omuz silkiyorum. "Senin de iş arkadaşlarından nefret ettiğini bilmek güzel."

Tek kaşını kaldırıyor. "Meslektaşlarından nefret mi ediyorsun?"

"Şey, hayır. Onlardan nefret etmiyorum. Yani, *bazen* onlardan nefret ediyorum, ama ..." Bu neden *benimle* ilgili? "Her neyse, sence kar tamamen bitti mi?"

"Neden bazen iş arkadaşlarınızdan nefret ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Yanlış söyledim. Sadece ..." Liam yemeyi bıraktı ve gerçekten ilgileniyormuş gibi bana bakıyor. *Ugh.* "Hepsi erkek. Hepsi mühendis. Ve erkek mühendisler ... evet. Ve ben en yeni gelenim ve hepsi şimdiden çok samimi. Ve eminim ki patronum Sean benim acınası bir çeşit çeşitlilik işe alımı olduğumu düşünüyor. Ama değilim. Aslında gerçekten iyi bir mühendisim. Öyle olmak zorundayım, yoksa Helena beni uykumda doğrardı."

Anlamış gibi başını sallıyor. "Seni uyanıkken doğrardı." "Değil mi? Pek affedici değildi. Ve şikayet etmiyorum.

Ona çok şey borçluyum. Daha iyi bir bilim insanı olmama gerçekten yardımcı oldu, ancak ekibimdeki herkes bana ohm'un ne olduğunu bilmeyen çocuk bir mühendismişim gibi davranıyor ve-" Neden *hâlâ konuşuyorum*? "Ted hariç herkes, ama onun bana gerçekten saygı duyup duymadığından emin değilim.

"Bana zaten üç kez çıkma teklif etmişti, bu da işleri biraz garipleştiriyor..."

Liam'ın yüzü anında sertleşir. Kaşığı gürültülü bir şangırtıyla kâseye oturur. "Bu cinsel tacizdir."

"Oh, hayır."

"En azından, bu son derece uygunsuz." "Hayır,

öyle değil-"

"Onunla

konuşabilirim."

Göz kırpıyorum.

"Ne?"

"ne?" Liam sanki çok normal bir gibi soruyor. "Onunla konuşabilirim. Seni rahatsız ettiğini ve buna bir son vermesi gerektiğini açıkla-"

"Ne?" Bir kahkaha attım. "Liam, sana onun soyadını söylemeyeceğim. Ne yapacaksın, evine bir varil petrol mü dökeceksin?"

Başka tarafa bakıyor. Sanki bu bir seçenekmiş gibi.

"Hayır, ben . . . Aslında Ted'den hoşlanıyorum. İyi biri. Yani, evet demeyi bile düşündüm. Neden olmasın, değil mi?" *Neden olmasın?* Helena'nın söyleyeceği şey buydu, ama Liam'ın ifadesi bunun üzerine karardı. Ya da belki de tüm ruhum, gayet iyi olan ve beni haşlanmış ıspanak kadar heyecanlandıran bir adamla çıkmak için göz kalemi sürme fikri karşısında kararıyor. "Sadece..." Omuz silkiyorum. Tanıştığım erkeklerden hiç ilham almadığımı nasıl açıklayabilirim? Zahmet bile etmeyeceğim. Onun umurunda değil ki. "Yine de teşekkür ederim," diye ekliyorum.

Israr edecekmiş gibi görünüyor ama sadece "Fikrini değiştirirsen bana haber ver" diyor.

"Um. Tamam." Sanırım artık köşemde 1.80'lik bir kas yığını var. Hoş bir şey. Daha sık çorba yapmalıyım. "Ee, madem buradasın," *dedim ve tekrar garip bir sessizliğe gömülmemek için*, "resimlerin nesi var?"

"Resimler mi?"

"Ağaçların, göllerin ve diğer şeylerin siyah-beyaz resimleri. Kelimenin tam anlamıyla her bir duvarda asılı."

"Ben sadece onları almayı seviyorum."

"Bekle. Fotoğrafları kendin mi çektin?"

"Evet."

"Bu, tüm o yerlere gerçekten gittiğin anlamına mı geliyor?"

Bir kaşık çorbayı yutup başını sallıyor. "Çoğunlukla ulusal parklar. Birkaç tane de eyalet parkı. Kanada da var."

Biraz şaşırdım. Resimler sadece iyi değil, profesyonel düzeyde iyi, ama ... "Tamam"-masanın arkasındaki Sierra Nevada'ya benzeyen bir mobius yayının görüntüsünü işaret ediyorum-"bu çevreden nefret eden birinin işi değil."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Ve ben çevreden nefret ediyorum?" "Evet!" Göz kırpıyorum. "Hayır mı?"

Omuz silkiyor. "Kendi dışkımı kompost yapmayabilirim ya da CO_2 yaymamak için nefesimi tutmayabilirim ama doğayı severim."

Biraz şaşkınım. "Liam? Sana muhtemelen kaseyi bana fırlatmak isteyeceğin bir soru sorabilir miyim?"

"Olmayacak."

"Soruyu duymadınız." "Ama çorba gerçekten çok güzel."

Işıldıyorum. Ve sonra yemeklerimi beğendiğini bilmenin verdiği sıcaklık dalgası karşısında hemen kendimi mahcup hissediyorum. Beğenmesi kimin umurunda? Sıradan bir adam. Liam Harding. Kağıt üzerinde ondan nefret ediyorum.

"Helena'nın işine gerçekten saygı duyduğunu söylemiştin. Ve en sevdiğin teyzen olduğunu. Ve çok yakındınız. Ama sen FGP Corp'ta çalışıyorsun ve ben de merak ediyordum..."

"Nasıl hâlâ hayattayım?"

Gülüyorum. "Hemen hemen."

"Beni neden bağışladığından pek emin değilim." "Biraz karakter dışı, değil mi?"

"Her ziyaretinde keskin bıçakları sakladım. Ama o daha çok FGP Corp'un dünyada yaptığı tüm kötülükler hakkında bana günlük mesajlar göndermeye odaklandı. Belki de yavaş yavaş öğütmek istiyordu?"

"Ben sadece . . . Helena'yı ve doğayı nasıl sevdiğinizi ve karbon vergilerinin kaldırılması için lobi yapan bir şirkette nasıl çalıştığınızı anlamıyorum, sanki amacı medeniyeti ateşli bir karanlığa sürüklemekmiş gibi."

Bir kahkaha attı. "Orada çalışmaktan *hoşlandığımı* mı sanıyorsun?"

"Öyle olduğunu varsaymıştım. Çünkü sürekli çalışıyor görünüyorsun." Yüzümü buruşturuyorum -tamam, iyi, çalışma saatlerini fark ettim, dava et beni- ama umursamıyor gibi görünüyor. "Sen . "Çalışmıyor musun?"

"Hayır. Boktan bir şirket ve ettiği her şeyden nefret ediyorum."

"Oh. O zaman neden ..." Burnumu kaşıyorum. Oh. Bunu beklemiyordum. "Sen bir avukatsın. Başka bir yerde avukatlık yapamaz mısın?"

"Karmaşık bir durum." "Karmaşık mı?"

Kaşık bir an için kâsenin dibini sıyırıyor. "Akıl hocam beni işe aldı."

"Akıl hocan mı?"

"Profesörlerimden biriydi. Ona çok şey borçluyum - tüm stajlarımı ayarlamama yardımcı oldu, hukuk fakültesi sırasında bana tavsiyelerde bulundu. Bu işi kabul etmemi istediğinde, hayır diyebileceğimi düşünmedim. O artık benim patronum ve ..." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Yorgun. Çok yorgun görünüyor. "FGP Corp'un yaptıklarıyla ilgili çok karmaşık duygularım var. Şirketi de misyonunu da sevmiyorum. Ama sonuçta benim buralarda olmam iyi bir şey. Ben olmasaydım, başkası da benim işimi aynı şekilde yapardı. En azından liderlik ettiğim ekibin yanında olabilirim. Gerektiğinde de patronumla aralarına girebiliyorum."

Dün gece duyduğum sözleri düşünüyorum. *Etik değil*. *Yanlış*. "Tartıştığın kişi o muydu? Telefonda?" Tek kaşını kaldırıyor ve yanaklarım ısınıyor. "Yemin ederim kulak misafiri değildim!" Ama Liam umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. Ben de gülümseyip masada öne doğru eğildim. "Tamam, belki dinliyordum. Sadece birazcık. Peki, adı ne?"

"Kimin adı?"

"Patronun. Belki *sen Ted'le* konuşurken *ben* de *onunla* konuşabilirim? Eski güzel karşılıklı vekil zorbalığı? Karşılıklı uyarı? Arkadaşımı Yalnız Bırak 60-9?"

Sonra bana gülümsüyor; dolu dolu, gerçek bir gülümseme. Sanırım benim yanımda ilk kez gülümsüyor ve bu gülümseme nefes almayı daha da zorlaştırıyor, odanın sıcaklığını daha da artırıyor. *Neden* bu kadar yakışıklı? Ona bakakalıyorum, nutkum tutuluyor,

Gözlerinin berrak kahverengisini, dudaklarının orantısız gerginliğini, sıcak ve nazik bir ifadeyle beni inceliyor gibi görünmesini fark etmekten başka bir şey yapamıyor ve-

Gözlerimiz telefonuna kayıyor. Yine çalıyor. "İş

mi?" diye soruyorum. Sesim boğuk çıkıyor.

"Hayır. Bu ..." Masadan kalkıyor ve boğazını temizliyor. "İzninizle. Hemen döneceğim."

Dışarı çıkarken kıkırdadığını duyuyorum. Telefonun diğer tarafında bir kadın sesi onun adını söylüyor.

Altı

Dört ay önce

(Duştan çıkarken dikkatli bir adım atıyorum ve ayak parmaklarımın kalın, yumuşak paspasın girmesine izin veriyorum. Ölümcül derecede kötü bir seçim olduğu ortaya çıktı, çünkü bunu Liam'ın banyo kapısını açıp içeri adım attığı anda.

Zıplamama neden oluyor. Ve çırpınmama. Ve bağırmama:

"Aaaaaaaaah!"

"Mara? Ne-"

"Aaah!"

"Üzgünüm, ben-"

Tüm vücudum kaygan ve telaşlı - iyi bir kombinasyon değil. Duş perdesini etrafıma sarmaya çalışırken neredeyse dengemi kaybediyordum. Sonra dengemi kaybediyorum ve Liam'ın her şeyi görebildiğinden emin oluyorum.

Hannah'sürekli dalga geçtiği göbek deliğim. Sağ göğsümün üstündeki orak şeklindeki lakros izi.

Sağ göğüs *ve* sol göğüs dedi.

Bir an için ikimiz de hareketsiz durduk. Birbirimize bakıyoruz. Tepki veremedik. Sonra dedim ki, "Şuradaki havluyu bana uzatabilir misin?"

"Tabii. Al bakalım. I . . ."

Ben havluyu (onun havlusu; Liam'ın havlusu) kendi etrafıma sararken o kolunu uzatıp diğer tarafa dönüyor. Kabarık ve temiz, güzel kokuyor ve -kim siyah havlu kullanır ki zaten? Kim üretiyor onları? Nereden alıyor ki onları, Bloodbath and Beyond'dan mı?

"Mara?" Kapı çerçevesinin altında duruyor ve dikkatle benden uzağa bakıyor.

"Evet?"

"Neden benim banyomdasın?"

Saçmalık. "Özür dilerim. *Çok* özür dilerim. Duşum çalışmıyor, ve .. . Sanırım borulardan birinde bir sorun var, ve ... Bilmiyorum ama Bob'u aradım."

"Bob?"

"Tesisatçı. Şey, *bir* tesisatçı. Yarın sabah geliyor." "Oh."

"Ama daha önce koşuya çıkmıştım ve ter içinde , o yüzden ..."

"Anlıyorum."

"Özür dilerim. Daha önce sormam gerekirdi. Bu arada artık dönebilirsin. Ben terbiyeliyim."

Liam dönüyor. Ama ancak yaklaşık on saniye süren ve oldukça yoğun bir iç tartışmaya benzeyen bir tartışmadan sonra. Yüz ifadesini okumak hiç kolay değil ama biraz telaşlı görünüyor.

Aslında çok fazla. Yani, bile fazla.

Ki bu garip. Göğüsleri açılan benim ve Liam muhtemelen çıplak kadınlarla birlikte olmaya çok alışıktır. Yani, *gerçekten* çıplak kadınlarla. Şu anda olduğumdan çok daha çıplak. Gerçekçi olalım, eski sevgilisi muhtemelen sanat tarihi doktorasını bitirip Smithsonian'da kıdemsiz küratör olmak için modelliği bırakmış bir Victoria's Secret meleği. Kusursuz bir göbek deliği var ve el bombası atmak için hangi PlayStation düğmesine basması gerektiğini biliyor. *Eski sevgilisi* mi dedim? Bildiğim kadarıyla hâlâ çıkıyorlar. Çok atletik bir seks hayatı var. Rol yapma ve oyuncaklardan bahsediyorum. Popo aksiyonu. Bolca oral, ki ikisi de bu konuda çok başarılı. Tamam, bu düşünce treninin hemen çökmesi gerekiyor.

Belki de benim için utanıyordur? gerektiğinden değil. Ben güzelim. Yani, güzel olduğumu *düşünüyorum.* Şirin, keşke iki santim daha uzun olsaydım, burnumdaki o kamburla ilgili biraz bilinçli bir şekilde. Bazen, genellikle Sadie bana göz kalemi sürdükten sonra, güzel olduğumu bile düşünüyorum. Ama asla Liam kadar çekici olamayacağım. Bu yüzden mi bakmamak için elinden geleni yaparken bu garip şeyi yapıyor?

"Seni uyarmadığım için çok özür dilerim. Şehir dışında falan olduğunu sanıyordum. Çünkü dün gece eve gelmedin ve ..." Fark ettiğim için biraz utandım. Ama nasıl fark etmem? Kar fırtınasından beri garip bir ritme girmiştik. Akşam yemeği yedide. Ortada kabul edilmiş bir anlaşma falan yok, ama onun biraz daha geç yediğini eskiden beri biliyorum, benim de biraz daha erken yediğimi ve bir şekilde ikimiz için de uygun olan bir saatte buluştuğumuzu. Belki de dün gece ona mesaj atmaya çok yaklaşmıştım. Ama yapmamaya karar verdim, çünkü bu bir tür söylenmemiş çizgiyi aşmak gibi görünüyordu.

"Hayır, ben sadece ... ... İşte olmam gerekiyordu. Bir teslim tarihi yüzünden. Seni uyaracaktım ama ..." *Söylenmemiş bir çizgiyi aşmak istemedin mi?* Sormak istiyorum. Ama kimse konuşulmayan şeylerden bahsetmez, bu yüzden sadece devam ediyorum:

"Tabii ki." Boğazımı temizliyorum. "Ben odama gidiyorum.

Giyineyim." "Tamam."

Gitmeye çalışıyorum. Liam'ın hâlâ orada dikilip çıkışı engellemesi dışında. Tek çıkış, eğer pencereyi saymazsak, ki bunun uygulanabilir bir seçenek olmadığını kabul etmeden önce kısaca düşünüyorum. Şu anki şaşkın halimle değil. "Sen ..." *Nerede* olduğunu anlamıyor gibi görünüyor. Elimle işaret ederdim ama ona görünmemek için havlumu iki elimle tutmam gerekiyor ve-

"Oh. Oh, doğru, ben ..." Yana doğru büyük bir adım atıyor. Çok büyük bir adım. Şu anda lavaboya yapışmış durumda.

"Tamam. Banyonuzu kullanmama izin verdiğiniz için

tekrar teşekkürler." "Sorun değil."

Artık gerçekten gitmeliyim. "Ve şampuanından biraz ödünç aldım. Yani, çaldım. Sanki geri verecekmişim gibi. Ama bilirsin işte."

" yok."

"Bu arada Old Spice'a bayılırım. Doğru seçim."

"Oh." Liam benden başka her yere bakıyor. "Mağazada ilk gördüğümü alıyorum."

O anda, Old Spice'ın William K. Harding'in en sevdiği kişisel hijyen ürünleri markası olduğunu ve yüzden derin bir utanç duyduğunu biliyorum. "Doğru ya. Tabii ki." Çok sevimli olabiliyor,

Bazen. "Hey, bilgin olsun, ben utanmıyorum. Sen de utanmamalısın."

"Ne?"

"Beni çıplak görmüş olman umurumda değil. Çünkü umursamadığını biliyorum. Sadece söylüyorum, bu konuda garip davranmamıza gerek yok. İnan bana"-gülüyorum-"Sinir bozucu kızıl oda arkadaşının minik çilli göğüslerini şaplak bankası malzemesi olarak kullanmayacağını biliyorum."

Her zaman yaptığı gibi bir şakayla cevap vermesini bekliyorum ama vermiyor. Aslında hiç cevap vermiyor. Sadece dudaklarını birbirine bastırıyor, bir kez başını sallıyor ve birden her şey daha da garipleşiyor. *Kahretsin.*

"Her neyse. Tekrar teşekkürler." "Bir şey değil."

Küçük bir el sallayarak dışarı çıkıyorum ve iki şey fark ediyorum: Ayaklarına sertçe bakıyor ve sol eli sıkı bir yumruk halinde yanında duruyor.

Yedi

Üç ay önce

(Dalga kılavuzunda bir sorun yok. Bundan eminim. Transformatör ve karıştırıcı da iyi görünüyor, bu da bana şunu düşündürüyor

Sorun magnetronda. Şimdi, gerçekten bir uzman değilim, ancak filamentle uğraşırsam montajın kendi kendine düzeleceğini umuyorum ve-

"Dün gece *Transformers*'ı izlediğimiz için mi?"

Yukarı baktım. Liam, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle mutfak adasının diğer tarafında duruyor ve mermer tezgahın üzerine özenle yerleştirdiğim mikrodalga fırın parçalarını inceliyor.

Ortalığı dağıtmış olabilirim.

"Ya bu ya da Optimus Prime hayran kurgusu yazmak."

Başını salladı. "İyi seçim o zaman."

"Ama ayrıca, mikrodalga fırının çalışmıyor. Tamir etmeye çalışıyorum."

"Yeni bir tane alabilirim." Başını öne eğiyor. Hafif bir kaş çatmayla parçaları inceliyor. "Bu güvenli mi?"

Sertleşiyorum. "Bir kadın olduğum ve bu nedenle radyoaktif kirliliğe neden olmadan uzaktan yakından bilimsel bir şey yapamadığım için mi soruyorsunuz? Çünkü eğer öyleyse, ben-"

"Soruyorum çünkü nereden başlayacağımı bilmiyorum ve bilimsel olan her şey hakkında o kadar cahilim ki atom bombası yapıyor olabilirsiniz ve ben bunu anlayamam," diyor sakince. Sanki savunmaya geçmesine bile gerek yokmuş gibi, çünkü benim bir punk-

Beyinli kız aklının ucundan bile geçmemişti. "Ama sen kesinlikle yapabilirsin." Bir duraklama. "Lütfen atom bombası yapmayın."

"Bana ne yapacağımı söyleme."

İç çekiyor. "Plütonyum için peynir çekmecesinde yer açacağım."

Gülüyorum ve bunu saatlerdir ilk kez yaptığımı fark ediyorum. Bu da iç çekmeme neden oluyor. "Sadece... Sean tam bir pislik gibi davranıyor. Yine."

Yüz ifadesi anlayışla kararıyor. "Ne yaptı?"

"Her zamanki gibi. Sana bahsettiğim şu dekor projesi var ya? Onu nasıl tamir edeceğime dair gerçekten harika bir fikir açıklıyordum ama neden işe yaramayacağını söylemeden önce sadece yarım dakika konuşmama izin verdi." Manyetronla oynuyorum, sonra fırını yeniden monte etmeye başlıyorum. İki elim de meşgul olduğu anda bir saç teli sol gözüme düşmeye karar veriyor. Üfleyip uzaklaştırıyorum. "Mesele şu ki, onun tüm itirazlarını çoktan düşünmüş ve çözümler bulmuştum. Ama devam etmeme izin verdi mi? Hayır. Bu yüzden şimdi çok daha az zarif bir yöntemle gidiyoruz ve ..." Sözümü kesiyorum. Bu noktada Liam benden haftada iki ila dört kez Sean'la ilgili atıp tutmamı istiyor. En azından onları kısa tutabilirim. "Her neyse. Savunmaya geçtiğim için özür dilerim."

"Mara. Onu rapor etmelisin."

"Biliyorum. Sadece ... bu sürekli aşağılayıcı davranışı kanıtlamak çok zor ve ..." Omuz silkiyorum -kötü bir fikir, çünkü saçlarım artık gözlerimin önünde. Biraz sıkışmış hissediyorum. Çok sıkışmış.

"Sean'ın ne?" Liam soruyor. "Neden?"

"Sadece merak ettim." Sıradan görünmeye çalışıyor ama bu konuda çok kötü. Belli ki dünyanın en kötü yalancısı - hukuk fakültesini nasıl bitirmiş? Her seferinde beni gülümsetiyor.

"Pratik yapmalısın," diyorum tornavidamı ona doğrultarak.

"Pratik mi?"

"Söyleme alıştırması ..."

Sesim kesiliyor. Çünkü Liam uzanıp parmaklarını elmacık kemiğime değdiriyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Beynim kısa devre yapıyor. Ne-? O-?

Oh. *Oh*. Saçım. Benim kayıp, asi saç telim. Kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sadece iyi davranıyor ve kızıl sakar oda arkadaşına yardım ediyor, o da büyük bir beyin osuruğu geçiriyor. *Klas, Mara. Çok klas.*

"Neyi anlatma alıştırması?" diye soruyor, hâlâ kulağımın kabuğuna bakarak. Muhtemelen şekli bozuk ve ben bunun farkında bile değilim.

"Hiçbir şey. Yalan. I . . ." Boğazımı temizliyorum. *Kendine gel, Floyd*. "Hey, biliyor musun?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum. Konuyu değiştiriyorum. "Bu beraberliğin başlangıcı tam bir kabustu, ama bundan çok hoşlanıyorum."

"Bu mu?"

"Bu şey." Mikrodalganın arka plakasını vidalamaya başladım. "Birbirimize sandalye fırlatmadan sohbet ettiğimiz ve senin bana kötü davranan adamların soyadlarını, onlara karşı onaylanmamış kanunsuz adalet eylemleri gerçekleştirme sorduğun yer."

"Ben öyle demedim-"

Kaşımı kaldırıyorum. Kızarıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Her neyse, bunu daha çok seviyorum. Arkadaş olmak sanırım." Bana ters ters baktı. "Ben senin arkadaşın *değilim*."

"Oh." Neredeyse geri çekiliyorum. Neredeyse. "Oh. Özür dilerim. Bunu ima etmek istememiştim-"

"Geçen gece Eileen Bernie'ye bir gül verdi ve sen de bunun iyi bir hareket olduğunu söyledin. Bu bir arkadaştan kabul edebileceğim bir şey değil."

Bir kahkaha patlattım. "Hadi ama, o çok tatlı. O bir köpek eğitmeni. K-pop seviyor!"

"Gördün mü, bu mu? İşte bu yüzden benim ezeli düşmanımsın." Başını bana doğru sallıyor ve ben daha çok gülüyorum, sonra kahkahalarım azalıyor ve bir an için birbirimize gülümsüyoruz ve içime yabancı bir sıvı sıcaklığı yayılıyor.

"Helena'nın Bernie'yi destekleyeceğinden *eminim*."

Homurdanıyor. "Bunu bir onaymış gibi söylüyorsun. Sanki sürekli olarak beni hiç umursamadığım rastgele insanlarla tanıştırmaya çalışmamış gibi."

"Bana da aynısını yaptı!"

"Ve ben ergenlik çağındayken, dört ay boyunca duş grevi yapan bir adamla çıkmıştı."

"Aman Tanrım. Neden?"

"Emin değilim. Çevre mi?"

"Hayır, neden onunla çıkıyordu?"

Liam yüzünü buruşturuyor. "Görünüşe göre - ve alıntı yapıyorum - 'şaşırtıcı cinsel kimya'. "

Liam sessizliği "Hiç iş değiştirmeyi düşündün mü?" diye sorana kadar Helena'nın seks hayatını hastalıklı bir şekilde düşünüyorum.

Başımı salladım. "Bu EPA. Her zaman olmak istediğim yer. Cidden, eğer bırakırsam on beş yaşındaki Mara zamanda yolculuk yapıp beni şişlerdi." Yine de sorusunda tuhaf bir not yakaladığımı düşünüyorum. "Neden sordun? Hiç iş değiştirmeyi düşündün mü?"

O da başını sallıyor. "Yapamam," diyor. Ama onu biraz olsun tanımaya başlıyorum. Ruh halini, düşüncelerini, ne zaman ciddi bir şey düşünse içine dönmesini daha iyi anlıyorum. Kendisiyle onu tanımaya çalışan herkes arasına ördüğü bir tür duvar var. Bazen keşke orada olmasaydı diyorum. Bu yüzden onu nazikçe itiyorum ve "İşler nasıl?" diye soruyorum.

Bir süre sessiz kalıyor, ellerini adaya dayamış, ben parçaları birleştirmeyi bitirirken sessizce beni izliyor. Saçlarım güvenli bir şekilde kulağımın arkasında duruyor. "Bugün birini kovmamı istedi."

"Oh." *Onun* kim olduğunu zaten biliyorum. Mitch. Liam'ın patronu. Binlerce mikrodalga fırının yoğunluğuyla özel olarak nefret ettiğim kişi. Liam'ın karaborsada satılan yüksek lisans derecelerini ve yıllarca edindiği şirket deneyimini bir kenara bırakıp başka bir iş bulamayacağını düşünmesinin sebebi. "Neden?"

"Ekibimden biri gerçekten aptalca bir hata yaptı. Ama düzeltilebilir. Ve yine de ... bu sadece bir hata. Hepimiz hata yaparız, *ben* yaptığımı biliyorum." Dalgın bir şekilde elinin tersini dudaklarına sürtüyor. "Gerçekten onu bundan vazgeçirebileceğimi düşünmüştüm." Başını sallıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ve kendime bir şey söylemeden önce beşe kadar saymamı emrediyorum, sadece müdahaleci veya agresif olmaktan kaçınmak için. Beş, dört, üç-

"Dürüst olmak gerekirse, patronunuz boktan bir külçe ve sizi hak etmiyor ve istifa etmeli ve onu bok suyunda karıştırmaya bırakmalısınız!"

Liam şaşırmış bir şekilde yukarı bakıyor. Ve sanırım eğlendi. "Boktan bir külçe mi?"

Sifonu çektim. "Değerli ama küçümsenen bir hakaret. Ama Liam, gerçekten, daha iyi bir işi hak ediyorsun. Kendim yapmazken sana iş değiştirmeni söylememin ikiyüzlülük olduğunu belirtmeden önce, bunun tamamen farklı bir durum olduğunu söylememe izin ver. İşimi *seviyorum,* sadece birlikte çalışmak zorunda olduğum insanlardan nefret ediyorum. Sean da dahil. Özellikle Sean. Gerçekten, çoğunlukla Sean." Koşu sonrası çoraplarımı kaynatıp çorba yapmayı ve Sean'a yedirmeyi ne kadar isterdim.

"Naklini isteyebilirsin."

"Planlıyorum. Ama faydası olmayacak." Omuz silkiyorum ve mikrodalgayı tekrar fişe takıyorum. "EPA yeni bir birim açıyor. Ben transfer olmak için başvuruyorum, ama Pislik Sean da başvuruyor." Gözlerimi deviriyorum. "Ondan kurtulmak imkansız. Parazit bir ayak tırnağı mantarı gibi."

"Yani pozisyon için onunla yarışacak mısınız?"

"Şey, hayır. Liderlik için başvuruyor. Ben sıradan bir ekip üyesi olacağım."

"Yeterli kıdeminiz olmadığı için mi liderlik yapamıyorsunuz?" "Kıdem şartı olduğunu sanmıyorum."

"O zaman neden liderlik etmek için başvurmuyorsunuz?"

"Çünkü-" Ağzımı kapatıyorum ve tornavidama bakıyorum. Evet. Neden? Neden liderlik pozisyonu için başvurmayayım *ki*? Neyim var benim böyle? Sean benden daha zeki değil ki. Sadece yoldan geçen masum insanlara kendi sesini empoze etmeyi seviyor. Belki iyi bir patron olacağımı bilecek kadar liderlik deneyimim yok ama Sean'*ın* iyi bir patron olmayacağını bilecek kadar deneyimim var. Bana Lara deyip duruyor, Tanrı aşkına. *E-postalarda*. Benim e-posta adresime yazıyor, marafloyd@epa.gov. Dostum, *kopyala yapıştır* yapabiliyor musun?

Başımı kaldırdım. Liam sakin bir ifadeyle bana bakıyor, sanki sabırla tam da bu sonuca varmamı bekliyormuş gibi: Ben Sean'dan iyiyim. Çünkü *herkes* Sean'dan daha iyidir ve buna ben de dahilim.

Sanki kucaklanıyormuşum gibi omurgamdan aşağıya doğru sıcak bir ürperti hissediyorum. Bu çok garip, çünkü aylardır kimseye sarılmamıştım. Tanrım, aylardır. Helena'dan beri.

"Bak ne diyeceğim." Ellerimi kalçalarıma koydum, aniden kararlıydım. "Liderlik pozisyonu için başvuracağım."

"Yapman gereken tam olarak bu-"

"Eğer işinden ayrılırsan."

Duraklıyor, sonra bir kahkaha atıyor. "Eğer işimi bırakırsam, alıştığın pahalı çok katlı tuvalet kağıdı yaşam tarzını kim sürdürecek?"

"Olacaksın, çünkü muhtemelen nesillerdir eski New England parasının üzerinde oturuyorsun. Ayrıca, başka, biraz daha az iğrenç şirketler için avukatlık yapmaya devam edebilirsin. Eğer varsa tabii. Ve eğer bu kan anlaşmasını yaparsak ve işi ben alırsam, senin için daha da iyi bir şey var."

"Sean'ın kafasını tutmama izin mi verdin?"

"Hayır. Şey, evet. Ama aynı zamanda ekip lideri pozisyonuna geçersem daha fazla para kazanacağım. Ve sonunda taşınabileceğim." *Evin yarısını satmama gerek kalmadan*.

Liam'ın ifadesi aniden değişir. "Mara-"

"Bir düşünün! Siz, buz gibi bir evde çırılçıplak dolaşıyorsunuz, tartar sosuyla dolu buzdolabının önünde kıçınızı kaşıyorsunuz, gramofonunuzda postmodern endüstriyel pop dinlerken gecenin üçünde taco pişiriyorsunuz. Etrafta yirmi dört/yedi video oyunu yayını yapan dev ekranlar var. Kulağa hoş geliyor, değil mi?"

"Hayır," diyor açıkça.

"Çünkü en iyi kısmı söylemeyi unuttum: sinir bozucu eski oda arkadaşın gitti, ortalıkta yok." Işıldıyorum. "Şimdi bana bunun her saniyesini sevmeyeceğini söyle-"

"Yapmayacağım, Mara. I-" Arkasını dönüyor ve çenesinin eskiden olduğu gibi sıkıldığını görebiliyorum, bu evdeki varlığım onu rahatsız ettiğinde ve beni iyi olan her şeyin felaketi olarak gördüğünde. Ama eli bir kez tezgahın kenarına dolanıyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor. Uzun bir süre beni inceledi.

"Lütfen," diye bastırıyorum. "Sen başvurmazsan ben de . Beni gerçekten ömür boyu Sean'a mahkûm mi istiyorsun?"

Gözlerini kapatıyor. Sonra açar ve başını sallar. Bir kere. "İşimi bırakmayacağım-"

"Oh, hadi ama!"

"-Başka bir tane bulana kadar. Ama etrafa bakmaya başlayacağım."

Yavaşça gülümsüyorum. "Bekle, gerçekten mi?" Bunun işe yarayacağını düşünmemiştim. "Sadece liderlik pozisyonu için başvurursan."

"Evet!" Ellerimi çırpıyorum. "Liam, sana yardım edeceğim. Linked-In'de misin? Bahse girerim işe alım uzmanları peşine düşer."

"LinkedIn nedir?"

"En azından yeni çekilmiş bir vesikalık fotoğrafın var mı?" Bana boş boş bakıyor.

"Tamam, fotoğrafını çekeceğim. Bahçede. İyi bir doğal ışık olduğunda. Kömür rengi üç parçalı takımını ve mavi düğmeli bluzunu giy.

-Sana çok yakışıyor." Kaşını kaldırıyor ve bunu söylediğime anında pişman oluyorum ama bu tuhaf profesyonel intihar anlaşması fikri beni çok heyecanlandırdığı için yüzüm kızarıyor. "Bu *harika*. El sıkışmalıyız."

Elimi uzatıyorum ve hemen tutuyor, kendi eli benimkinin etrafında sert, sıcak ve büyük ve - ocakta çalışırken kollarımızın sürtünmesi ya da postalarımı sıralarken parmaklarımızın sürtünmesinin aksine, belki de ilk kez bilerek dokunuyoruz. Güzel bir his. Ve doğru. Ve doğal. Hoşuma gidiyor ve onun da hoşuna gidip gitmediğini görmek için Liam'ın yüzüne bakıyorum ve ... yüzünde binlerce farklı ifade beliriyor. Milyonlarca farklı duygu.

Bir tanesini bile ayrıştırmaya başlayamam.

"Anlaştık," diyor, sesi derin ve biraz boğuk.

Boşta kalan eliyle mikrodalgayı açıyor ve bir de ne görsün, yine çalışıyor.

Bir ay, iki hafta önce

Rain benim en sevdiğim hava türüdür.

Ben en çok yaz fırtınalarını, onların güçlü rüzgarlarını ve sıcak havasını severim, Sanki patlamak üzere olan bir balonun içinde nemli bir şekilde oturuyormuşum gibi hissettiriyorlar. Çocukken yağmur başlar başlamaz sırf ıslanmak için dışarı koşardım ve bu da annemi çok kızdırırdı.

Ama ben özel biri değilim. Henüz Şubat ayındayız, gecenin erken saatleri ve şemsiyemin plastiğine dövme yapan sert damlalar beni mutlu ediyor. Ön kapının kilidini açtığımda gülümsüyorum. Uğultu da. Koridorda yürürken evin içinde olup bitenler yerine yağmuru dinliyorum ve onları duymamamın nedeni de bu olmalı.

Liam ve bir kız. Hayır, bir kadın. Mutfaktalar. Birlikteler. Adam tezgâha yaslanmış. Kız tezgahın üzerinde, Liam'ın yanında oturuyor, yanağını Liam'ın omzuna koyacak kadar yakın, bir yandan da telefonunda ikisinin de gülümsemesine neden olan bir şey gösteriyor. Liam'ı biriyle birlikte gördüğüm en rahat an. Belli ki bölmemem gereken çok özel bir an, ama kendimi kıpırdatamıyorum. Kadın başını sallayıp Liam'ın kulağına benim duyamadığım bir şeyler mırıldanırken midemin bulandığını hissediyorum ve geri çekilemeyerek yere yapışıp kalıyorum; Liam'ın alçak, derin tonlarda kıkırdamasına neden olan bir şey ve-

Nefes nefese kalmış olmalıyım. Ya da bir tür ses çıkarmalıyım, çünkü bir an gülüyorlar, kollarını birbirlerine bastırmışlar ve sonra ikisi de yukarı bakıyorlar. Bana.

Kahretsin.

Gözlerimin onun ne kadar rahat ve konforlu göründüğüne, ne kadar tanıdık ve rahat olduğuna takılmaması için kendimi zor tutuyorum. O ve ben koridorda kazara birbirimize çarptığımızda olanlar gibi değil, kendimizi unuttuğumuzda ve ellerimiz birbirine sürtündüğünde aramızda çatırdayan o yüklü, elektrikli gerilim gibi. Ama mesele de bu, değil mi? Liam'la aramızdaki herhangi bir fiziksel temas muhtemelen onun tarafından istenmiyordur, oysa bu ...

Bu çok utanç verici. Bu odadan çıkmak ve bir daha asla geri dönmemek istiyorum. Yalıtımlı bir yemek çantası ve bir kamp ocağı alıp yatak odama koymak ve tamamen kendi kendime yetmek istiyorum.

Kadın ise, kendisine ait olmayan bir evde bir mobilya parçasının üzerine tünemiş, eteği uzun ve biçimli bacaklarını gösterecek şekilde yukarı kalkmış olduğu için o kadar tedirgin ya da mahcup görünmüyor. Bana gülümsüyor ve bir şekilde, bir yerlerde sesimi buluyorum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim, bölmek istememiştim. İçecek bir şeyler almak istedim ve ben ..." Ya ben? *Ve şimdi odama gidip sifonu çekeceğim. Güle güle, zalim dünya.*

"Senin ... olacağını düşünmüştüm." Liam'ın sesi normalden daha derinden geliyor. Acaba bu her neyse yatak odasına mı götürüyorlardı? *Oh Tanrım. Tanrım, az önce oda arkadaşımı ve kız arkadaşını rahatsız ettim. Tam bir eziğim.* "Dışarı. Dışarıda olursun sanmıştım."

Oh. Doğru ya. Benim de bir randevuya gitmem gerekiyordu. Ted ile. Geçen gün "Neden olmasın?" diye düşünerek kabul ettiğim bir şey. Bu sabah Liam'a neden eve geç geleceğimi söyledim ama sonunda iptal ettim çünkü ... . Canım gitmek istemedi.

Bir sebepten dolayı.

Bu benim için belirsiz.

"Hayır. Yani, evet. Evet, öyleydim. Ama ..." Havada belli belirsiz bir hareket yaptım. Bulabildiğim kadarıyla iyi bir açıklama.

"Oh."

"Evet. Ben . . " Gerçekten de odama gidip kendi kendimi yıkamalıyım. Ama Liam bana öyle bakarken bu çok zor. Yarı meraklı, yarı

Beni gördüğüne sevindi, yarı başka bir şey. Onu ilk kez Calvin ya da ezelden beri tanıdığı ahbap arkadaşlarından biri olmayan biriyle görüyorum. Tamam. Randevusu var. Bir kadınla. Muhtemelen sevişmek üzere. Ve ben böldüm. *Kahretsin.*

"Ben ... ... Ben şimdi gidiyorum, siz de-" "Gerek

yok," diyor bir ses.

Bir ses mi? Ah. Evet. Doğru. Odada üçüncü bir kişi daha var. Uzun siyah saçlı güzel bir kadın, hala tezgahın üzerinde oturuyor, ben ve Liam arasında büyülenmiş bir ilgiyle bakıyor ve ...

"Ben de *tam* gitmek üzereydim" diyor. Ama bu bir yalan. Kesinlikle gitmek üzere *değildi*. "Değil mi Liam?" O ve Liam, deşifre edebilmek için yarım böbreğimi verebileceğim sessiz, yüklü bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Oh, hayır. Gitmek zorunda değilsin," diyorum zayıf bir sesle. "I-"

"Bu arada kendimi tanıtacağım, çünkü Liam'ın tanıtmayacağı çok açık." Daha önce sadece bale dansçılarında ve olimpik jimnastikçilerde gördüğüm bir zarafetle zıplayarak aşağı iniyor ve elini uzatıyor. Başı Liam'ın omzundayken onun koluna dolanan elin aynısı olup olmadığını hatırlamaya çalıştığım için kendimden nefret ediyorum. "Ben Emma. Sen de şu meşhur Mara olmalısın?"

Adımı neden bildiği tam bir muamma. Emma ve Liam çok ciddi değillerse ve Liam sinir bozucu oda arkadaşından bir ya da iki kez bahsetmediyse, şuna bakar mısınız? Görünüşe göre bu düşünceye katlanamıyorum. "Evet. Tanıştığımıza memnun oldum."

Emma'nın el sıkışması soğukkanlı ve sert. Kısa bir süre gülümsüyor, hoş ve kendinden emin, sonra ceketini tabureden almak için dönüyor.

"Evet. Bu eğlenceliydi. Bilgilendirici de. Mara, umarım *bir sürü* kez daha karşılaşırız. Ve sen . . ." Liam'a dönüyor. Sesi alçalıyor ama yine de kelimeleri seçebiliyorum. "Neşelen dostum. Düşündüğün kadar ömür boyu hasret çekmeye mahkûm olduğunu sanmıyorum. Seni yarın ararım." Çok uzun boylu değil ve onu yanağından öpmek için parmak uçlarında durması gerekiyor, bir eli denge için onun karın kaslarına dayanıyor ve Liam onun kendi alanında olmasından rahatsız olsa da bunu belli etmiyor. Sonra dostça bir el sallama geliyor.

Bu kez ben, neşeli bir "İyi geceler", girişe doğru giderken parke zemine vuran topuklarının sesi ve sonra-

Gitti.

O ses ön kapının açılıp kapanmasıydı, bu da Liam'la yalnız olduğumuz anlamına .

"Liam, *çok* özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

"Kime?" Tepkim karşısında kafası karışmış gibi ensesini kaşıyor. Hâlâ tezgâha yaslanmış durumda ve ben kendimi girişten uzaklaştıramıyorum. Kendimi devam etmeye ve randevusunu böldüğüm için özür dilemeye zorlayamıyorum. *Gidecektim. Söz veriyorum. Odanızda devam edebilirdiniz, Liam. Benim için fark etmezdi.*

Gerçekten mi?

"Sunum nasıl geçti?"

Ayakkabılarımı incelerken başımı kaldırdım. "Ne?"

"Bugünkü sunumunuz? Liderlik pozisyonu için mi?"

"Ah." Doğru. Sunum. Günlerdir şikayet ettiğim sunum. Dün onunla çalıştığım sunum. Ve önceki gün. Muhtemelen ezbere bildiği. "Um, çok iyi. Güzel. Peki, tamam. Fena değil."

"daha da kötüleşiyor."

Çekiniyorum. "Biraz ... ... Biraz

tökezledim." "Anlıyorum."

"Ama belki yine de Sean'dan daha iyiydim?"

"Belki mi?"

"Muhtemelen."

Liam gülümsüyor. "Muhtemelen mi?"

Ben de gülümsüyorum. "Neredeyse

kesinlikle." "Ne kadar hızlı bir

gelişme."

Kıkırdıyorum ve tezgahtan uzaklaşıp tam önümde durmaya geliyor. Sanki bu konuşma için daha yakın olmak istiyormuş gibi. Bana daha yakın.

"Bu senin için kötü haber," diyorum.

"Öyle mi?"

"Eğer bu pozisyonu ben alırsam, senin de bir adım öne çıkıp yeni bir iş bulman gerekecek."

"Ah. Evet."

"Bir anlaşma

yaptık." "Anlaşma

anlaşmadır."

"Ayrıca mülakattan sonra bize maaş konusunda bilgi verdiler. Büyük bir zam. Kesinlikle taşınabileceğim."

Gözleri sertleşiyor, sonra tekrar nötr bir maskeye dönüşüyor. "Doğru."

"Ne?" Ona takılıyorum. "Kendi kremanı almaya paran yetmeyecek diye mi korkuyorsun?" *Onu ne için kullanıyor ki? Hâlâ bilmiyorum.*

"Sadece Eileen'in korkunç hayat tercihlerini tek izlemek zorunda kalacağımdan endişeleniyorum."

"Eileen ne biliyor. Son blog yazımda da açıkladığım gibi." "Tabii ki ben

de okudum."

Komik değil. *O kadar* da komik değil. Onun tuhaf espri anlayışına aşık değilim. "Hesabını sil' diye yorum yaptığına inanamıyorum. Bu siber zorbalık, Liam."

Şimdi gülümsüyor ve göğsümde ılık bir şey açılıyor. Aslında orada olmaması gereken bir şey, çünkü . . . Çünkü.. "Sen ve arkadaşın ... ... ?" diye soruyorum.

"Arkadaşım mı?"

"Emma."

"Ah."

Sessizlik. Ellerimi sıkıyorum, aslında bir soru formüle etmediğimi fark ediyorum. *O senin* ... Hayır. Çok doğrudan. *Siz ikiniz çıkıyor musunuz?* Ve bu düşünceyi düşünürken kalbimdeki bu hıçkırık da ne? Belki Liam bir kız arkadaşından hiç bahsetmemiştir. Ya da herhangi bir kızdan. Ama ben ne düşünmüştüm? Bekâr yaşadığını mı? Bu beni ilgilendirmez zaten. Biz sadece arkadaşız. İyi arkadaş. Ama arkadaşız.

"Ne?" Bana uzun uzun baktı, sanki az önce gerçekliğe dayanmayan saçma bir soru sormuşum gibi. Az önce onunla PDA yaparken yakaladığım gerçekliğe.

"Siz ikinizin ... ... ?"

"Hayır." Başını bir kez sallar. Sonra tekrar sallıyor. "Hayır, Emma ... . Anaokulunda beraberdik. Ve o ... Hayır. Arkadaşız, iyi arkadaşız ama öyle bir şey değil."

"Oh." Oh mu? Gerçekten mi? Yok artık. Olmaz mı?

"Biz sadece arkadaşız," diye tekrarlıyor. Sanki bunu bildiğimden emin olmak istiyor. Sanki ona inanmamamdan korkuyormuş gibi. Ki dürüst olmak gerekirse, inanmıyorum. Ona bir bak. *Ona* bak. "O aslında ... .. O biliyor ki ben ..." Bunaldığında ya da yorulduğunda hep gibi eliyle yüzünü siliyor. Bu son zamanlarda daha sık gördüğüm bir hareket. Çünkü Liam onu daha fazla görmeme izin veriyor. Hepsi kötü değil, bu adamın kişiliğinin keskin kenarları ve derin olukları. Beklenmedik ama hiç de kötü değil.

"Seni tanıyor mu?"

"Genelde yapmadığım .. .. Ben asla . . . . Yani, *neredeyse* hiç, görünüşe göre ..." Liam *boş* ver dercesine başını sallıyor ve ben de neredeyse hiç yapmadığı şeyin ne olduğundan emin olamıyorum çünkü o devam etmiyor ve ben de araştırmak istediğimden emin değilim. Ayrıca, bana anlayamadığım bir şekilde bakıyor ve aniden kaçma zamanının geldiğini hissediyorum. "Ben uyumaya gidiyorum, tamam mı?" Gülümsüyorum. "Yarın sabah erken kalkacağım."

Başını salladı. "Tamam. Tabii." Ama ben odadan çıkmak üzereyken arkamdan sesleniyor. "Mara?"

Duruyorum. Arkanı dönme. "Evet?"

"I . . . İyi geceler."

Aslında söylemek istediği şey bu değildi. Ama "Sen de" diye cevap veriyorum ve yine de odama koşuyorum.

Dokuz

Bir ay önce

(Bu gece çok eğlendim."
"Güzel. Teşekkür ederim. Yani ..." Boğazımı temizliyorum. "Ben de öyle."

Ted'in tahmin edilebilir bir yanı yok. Beni ona denemek istediğimi söylediğim Etiyopya restoranına götürdü (mükemmel); kendimi rahat hissedecek kadar bildiğim ama birkaç dakika içinde sıkılacak kadar aşina olmadığım sohbet konularını gündeme getirdi; ve şimdi, beni kapıma kadar geçirdiğine göre, eğilip beni öpecek, tıpkı tam üç saat önce beni aldığında tahmin edebileceğim gibi.

Tahmin edilebileceği gibi, iyi bir öpücük. Sağlam bir öpücük. Onu bir şeyler içmek için içeri davet etmeye karar verirsem muhtemelen iyi bir sekse dönüşebilir. Sağlam seks. Uzun zamandır yapmadığım seks. Burada yıllardan bahsediyoruz. Helena şampanyayı patlatır ve bana örümcek ağlarının tozunu almamı hatırlatırdı.

Ve yine de.

İçeri gelmesini istemeye hiç niyetim yok. Gerçekten uzun zaman oldu, ama Ted'le olan bu şey sadece ... hayır.

İyi bir adam ama çeşitli nedenlerden dolayı bu iş yürümeyecek. Kendi kendime, bugün Ted garaj yolumuza çıkmadan önce Liam'ın bana ne kadar uzun süre baktığıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyorum. Ya da onu yakaladığımda bakışlarını anında kaçırmasıyla. Ya da elbiseme bakıp "Çok güzel görünüyorsun." dediğinde sesinin boğuklaşmasıyla. Çok güzel görünüyorsun."

Sesi başka bir şey söylemek ister gibiydi. Biraz hüzünlü. Neredeyse özür dileyecekti. Bu beni otuz dakikamı bir şeyler giymek için harcadığıma pişman etti.

Başka biriyle çıkmak için makyaj yapmak, basit bir nedenden dolayı etkilemek bile istemediğim zavallı bir adam ... .

Evet.

"I . . ." Derin bir nefes alıyorum ve tek hatası başka bir erkek olmamak olan Ted'den bir adım geri çekiliyorum. Onu benimle *The Bachelor* izlerken hayal edemiyorum, bu da anlaşmayı bozan bir şey. Ne kadar çok bilirsen o kadar iyi, değil mi? "Şimdi içeri gireceğim. Ama her şey için teşekkürler. Çok güzel bir akşam geçirdim."

Ted hayal kırıklığına uğradıysa, bunu söyleyemem. Şerefine, sadece kısa bir süre tereddüt etti. Sonra gülümsüyor ve ikimizin de nezaket yalanlarından başka bir şey olmayacağını bildiğimiz*, seni ararım* ya da *bir dahaki sefere görüşürüz* gibi *ifadeler* kullanmadan arabasına doğru geri çekiliyor. EPA tanrılarına onu geçen hafta başka bir takıma transfer ettikleri için sessizce teşekkür ediyorum ve içeri giriyorum.

Liam'ı oturma odasında, bir elinde bira, diğerinde bir yığın kâğıt ve burnunda gülünç derecede sevimli okuma gözlükleriyle kanepede otururken bulunca şaşırıyorum. Belki de şaşırmadım. Ne de olsa bugün cumartesi gecesi. Cumartesi gecelerimizi genellikle o kanepede televizyon izleyerek, her şeyden ve hiçbir şeyden konuşarak geçiririz. Gitmiş olmama rağmen burada olması mantıklı.

Hayatım boyunca evde pijamalarımla kalıp ev arkadaşımla takılmaktan daha iyi bir aktivite hatırlamıyorum.

"Ne okuyorsun?"

Liam bana bakıyor, kısa ama çok da kısa olmayan elbisemi, gevşek saçlarımı, kırmızı dudaklarımı inceliyor, sonra hemen kâğıtlarına dönüyor. "Sadece iş için bir kılavuz belge."

"On kolay adımda kendi petrol sızıntınızı nasıl elde edersiniz?" Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Bence sadece bir tanesine ihtiyacın var."

"Dinle, bunu konuşmuştuk. Henüz bırakmak istemiyorsan sorun değil, ama en azından hafta sonları çalışmayabilirsin. Hadi ama Liam. Bunu çevre için yap."

İç geçiriyor ama gözlüklerini çıkarıp kâğıtları bir kenara koyuyor. Gülümsüyorum ve uzanıp birasını alıyorum ve sorma zahmetine girmeden bir yudum alıyorum.

Liam sessizce beni inceliyor ama tekrar okumaya başlamıyor. Tek kaşımı kaldırdığımda -neyi? "İçeri gelmiyor mu?"

"Kim?"

Liam girişe doğru bakıyor.

"Ah." Doğru. Başka erkekler de var. Bazen hatırlamak zor oluyor. "Hayır. Ted değil. Eve gitti." "Oh."

"Ben ... değilim ... Biz ... değiliz." Nasıl söylesem? "Biz ..değiliz."

Liam az önce mırıldandığım şeyi anlamış olması mümkün olmasa da başını sallıyor. Ve sonra hiçbir şey söylemedi. Sonra işler biraz garipleşiyor. Odada garip bir gerginlik var. Sanki ikimiz de bir şeyler saklıyormuşuz gibi. Ne olduğunu anlamak için kendi içimde arama yapmamayı tercih ederim.

"Yatağa gitmeliyim."

"Tamam." Yutkunuyor. "İyi geceler."

Belki de iki bulanık göbek çok fazlaydı ya da belki de yüksek topuklu ayakkabılara hiç alışamadım. Gerçek şu ki, tam onun yanından geçmeye çalışırken dengemi kaybedip tökezliyorum. İri, sert ve elbisemin içinden bile sıcak olan elleri, ben tekrar dengemi sağlayana kadar kalçalarıma dolanıyor. Ben ayaktayım, o oturuyor ve bu şekilde ondan birkaç santim daha uzunum ve ... . Onu bu açıdan görmek yeni bir şey. Daha genç, neredeyse daha yumuşak görünüyor ve ilk sarhoş içgüdüm yüzünü avuçlamak, burnunun çizgisini izlemek, başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirmek.

Kendimi durduruyorum ama yavaş ve tekleyen beynim bunu yapmıyor. Bana garip bir görüntü veriyor: Liam gülümsüyor ve beni kucağına çekiyor. Dizlerimin arasından itiyor. Elleri kalçalarımda, elbisemin altında geziniyor, tenimi gıdıklıyor, beni güldürüyor. Sırtımın alt kısmına ulaşıyor ve kavrayışı sıkılaşıyor, uzun parmakları külotumun lastiğinin altından kayıyor, beni bastırmak için kıçımı kavrıyor. *Oh*. O sert. Büyük. Israrcı. Beni tam istediği gibi ayarlıyor ve kulağıma "Dikkatli ol, Mara" diye inlerken nefesimi veriyorum.

Bekle. Ne?

Liam beni bıraktığında, her ne haltsa gözümü kırpıştırıyorum. "Dikkatli ol Mara," diyor ve kendimi aptalca ve tamamen utanç verici bir şeyle küçük düşürmeden önce bir adım geri çekiliyorum.

"Teşekkürler." Gözlerimiz çok uzunmuş gibi geliyor. Boğazımı temizliyorum. "Sen de mi yatacaksın?"

"Henüz değil."

"Daha fazla petrol sızıntısıyla ilgili şeyler okumana izin

yok Liam." "O zaman belki biraz oynarım."

"Calvin olmadan mı?" Başımı eğiyorum. "Calvin'in geleceğini söylememiş miydin?"

"Yapması gerekiyordu."

"Biliyor musun?" Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Anlık bir karardı bu. "Aslında ben de o kadar uykulu değilim. Seninle oynayayım mı?"

Gülüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ne?" Ayakkabılarımı çıkarıyorum, battaniyeyi alıyorum -ilk gece üzer örttüğü ve o zamandan beri bu odada duran battaniyeyi- ve kendimi kanepeye, onun yanına bırakıyorum. Biraz fazla yakın belki ama Liam şikâyet etmiyor. "Doktoram var. Joystick kullanarak kötü adamları öldürüyormuş gibi yapabilir miyim?"

"Kontrolör." Başını sallıyor ama sanırım mutlu görünüyor. "Hiç video oyunu oynadın mı?"

"Hayır. Açık konuşmak gerekirse, berbat görünüyorlar ve iç organlarımdan daha pahalı olan bir sürü Ivy League derecesine sahip zeki bir insanın neden bu saçmalıklarla bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum, ama ben bir *Bachelor* blogu yönetiyorum, bu yüzden bir ayağım yok." Omuz silkiyorum. "Ee, Calvin'e ne oldu?"

"Gelemedim."

"Başka biriyle mi

oynuyorsun?" "Biriyle

çıkıyorum."

Mırıldanıyorum. "Belki de ona katılmalıydın. Emma meşgul müydü?"

Bana tam olarak çözemediğim bir bakış attı. Sanki söylediklerimde felaket derecede yanlış bir şey varmış gibi. "Sana söyledim, Emma benimle çıkmak istemiyor, ben de onunla çıkmak istemiyorum."

Bundan şüpheliyim. Kim şüphelenmez ki? Ayrıca, geçen gece rüyamda seni ve Emma'yı mutfakta yan yana otururken gördüğümü ve üzgün olduğumu söylesem ne kadar korkarsın? Ama sadece birazcık. Çünkü bir süre sonra

Emma ve sen değildiniz. Sen ve bendik ve sen bacaklarımın arasında duruyordun ve ellerini iç bacaklarımın üzerine koydun ve kendine yer açmak için onları daha geniş bir şekilde açtın ve- "O zaman başka biriyle çıkabilirsin," diye ağzımdan kaçırdım. Kafamın içinde olup bitenleri durdurmak için.

"İstediğimi sanmıyorum, Mara."

"Doğru." Kalbim hıçkırıyor. "İyi yemekten, hoş sohbetten ve sevişmekten zevk almazsın."

"Randevun böyle mi geçti?" diye soruyor usulca, artık bana bakmadan.

"Sadece demek istedim ki-" Telaşlandım. "Doğru kişiyle çıkmaktan hoşlanabilirsin."

"Helena'yı kanalize etmeyi bırak."

Gülüyorum. "İnsanların özel hayatlarına burnunu sokma geleneğini sürdürmeliyim." Aklıma bir şey geliyor ve nefesim kesiliyor. "*Gerçekten* şok edici olan ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Helena bize tuzak kurmaya çalışmadı. Sen ve ben gibi. Birlikte."

"Evet, bu-" Liam sanki onun da aklına bir şey gelmiş gibi aniden sessizleşiyor. Bir süre orta mesafeye bakıyor ve sonra alçak sesle, derin bir kahkaha atıyor. "Helena."

"Ne?" Bana cevap vermiyor. Ben de tekrarladım, "Liam? Ne?"

"Şimdi fark ettim..." Eğlenerek başını sallıyor. "Yok bir şey, Mara." Hangi vahye ulaşmış gibi göründüğünü açıklayana kadar ısrar etmek istiyorum, ama elime bir kontrol cihazı koyuyor ve "Hadi oynayalım" diyor.

"Tamam. Kimi öldürmem gerekiyor ve bunu nasıl yapacağım?"

Bana gülümsüyor ve omurgamda milyonlarca küçük kıvılcım çakıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

On

Üç hafta önce

(Liam eve geldiğinde ayak parmaklarımı zar zor _ dislerim takırdıyordu ve insandan çok battaniyeye benziyordum. Beni şöyle bir inceliyor. oturma odasının girişinde kravatını çıkarırken, dudaklarını birbirine bastırarak eğleniyor gibi görünüyor.

Pislik.

Yaklaşmadan önce uzun süre beni izliyor. Sonra önümde çömeliyor, gözlerimi daha iyi görebilmek için battaniye katmanları arasındaki boşluğu genişletiyor ve "Sormaya korkuyorum" diyor.

"Isıtıcı çalışmıyor. Araştırdım bile, sanırım sigortalardan biri . Geçen sefer tamir eden adamı aradım, yarım saat içinde burada olur."

Liam başını eğiyor. "Üç Snuggie'nin altındasın. Dudakların neden mavi?"

"Hava gibi! Isınamıyorum." "O

kadar da soğuk değil."

"Sizi yalıtacak 600 kiloluk kaslarınız varken belki o kadar da soğuk değildir ama ben öleceğim."

"Sen."

"Hipotermiden."

Gülümsememek için *kesinlikle* dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bebek mühürlü kürk mantomu ödünç almak ister misin?"

Tereddüt ediyorum. "Gerçekten bir tane var mı?"

"İstesem ister " "Bunu
öğrenmekten korkuyorum."

Başını salladı ve kanepede yanıma oturdu. "Buraya gel." "Ne?"

"Buraya gel."

"Hayır. Neden? Koltuğumu çalmayı mı planlıyorsun? Geri çekil. Isıtmam çok sürdü-"

Cümlemi bitiremedim. Çünkü beni kucağına alıp, kıçım kalçalarına yaslanana kadar kucağında tutuyor. Ki . . .

Oh.

Bu yeni bir şey.

Bir an için omurgam sertleşiyor ve kaslarım şaşkınlıkla geriliyor. Ama bu çok kısa sürüyor, çünkü o çok lezzetli bir şekilde *kızarmış*. Kanepedeki aptal yerimden çok daha rahat ve teni ... tanıdık ve güzel kokuyor. Çok, çok güzel. "Çok sıcaksın." Alnımın yanağına değmesine izin verdim. "Sanki ısı üretiyorsun."

"Sanırım tüm insanlar öyle." Burnu kulağımın buz gibi ucuna değiyor. "Fizik ya da öyle bir şey."

"Termodinamiğin ilk yasası. Enerji ne yaratılabilir ne de yok edilebilir."

Eli omurgamdan yukarı çıkıp ensemi kavrıyor ve sıcaklık aniden beş, on derece yükseliyor. Sıcaklık omurgamı yalıyor ve gövdemin etrafına yayılıyor. Göğüslerime. Karnıma. Neredeyse inleyeceğim. "Görünüşe göre senin dışında," diyor.

"Bu hiç adil değil." Liam'ın başparmağı boğazımın derisinde desenler çiziyor ve iç çekmekten başka çarem yok. Şimdiden daha iyi hissediyorum. *Parlıyorum*.

"Sıcağın ölmek için gittiği yerde olduğunuzu mu?"

"Evet." Göğsüne daha da sokuluyorum. "Belki de ailem gizlice köpekbalığı şekil değiştirenlerdir. Soğukkanlı, poikilotermik türden. Sıfır ısı düzenleme becerisine sahip olduğum ve asla karada yaşamamam gerektiği konusunda beni uyarmayı unuttular."

"Mümkün olan tek açıklama bu." Nefesi şakaklarıma çarpıyor, ince, hoş bir kaşıntı.

"Termal homeostazı sürdürmedeki patolojik yetersizliğim için mi?"

"Seni ne kadar az takdir ettikleri için." Birden bana biraz daha sıkı sarıldı. Biraz daha yakın. "Ayrıca bifteğini ne kadar az pişmiş sevdiğin için."

"I . . . Orta pişmiş." Sesim titriyor. Kendime bunun soğuktan kaynaklandığını, ona ailem hakkında anlattığım şeyleri hatırlamasından kaynaklanmadığını söylüyorum.

"Lütfen. Temel olarak çiğ."

"Humph." Haklıyken onunla tartışmanın bir anlamı yok. Hele ki eli kolumda aşağı yukarı gezinirken - battaniyelerin arasından bile ısıtıcı, sakinleştirici bir hareket. "Sence bu gece sigortayı tamir edebilecek mi?"

"Umarım öyledir. Eğer değilse, mağazaya gidip sana bir ısıtıcı alacağım." "Bunu yapar mısın?"

Omuz silkiyor. Aramızda yaklaşık on kat var (Liam aynı anda giyebileceğim Snuggie sayısını çok az tahmin etmiş), ama o çok sıcak ve katı hissediyor. Birkaç ay önce onun mümkün olan her şekilde soğuk olduğunu düşünüyordum. Eskiden ondan nefret ettiğime inanırdım. "Donma tedavisi için seni acile götürmekten daha az iş gibi geliyor." Yanağı alnıma doğru kıvrılıyor.

"Düşündüğün kadar kalpsiz değilsin, Liam."

"Düşündüğün kadar kalpsiz değilim."

Gülüyorum ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum, çünkü gülümsüyor gibi hissediyorum, kocaman bir sırıtış ve bu tadını çıkarmak istediğim nadir ve harika bir fenomen. Ama gülümsemiyor. O da bana bakıyor, bazen yaptığı o ağır, ciddi şekilde beni inceliyor. Önce gözlerime, sonra dudaklarıma... Kalbimin hızla çarpmasına ve tenimin karıncalanmasına neden olan bu ağır, dolu dolu sessizlik anı da neyin nesi?

"Mara." Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "I-"

Yüksek sesle vurmak bizi irkiltiyor.

"Elektrikçi."

"Oh. Evet." Sesim hem tiz hem de nefessiz.

"Ben kapıya bakarım, tamam mı?"

Lütfen, yapma. Kal. "Tamam."

"Seni bırakırsam hipotermiden kurtulabileceğini düşünüyor musun?" "Evet. Muhtemelen." *Hayır*. "Belki?"

Bana Helena'yı hatırlatan o kibirli haliyle gözlerini deviriyor. Ama gülümsemesi, daha önce aradığım gülümseme, işte burada. Sonunda. "Pekâlâ o zaman." Bırakmadan ayağa kalkıyor ve beni girişe kadar taşıyor.

Yüzümü boynuna saklıyorum, sıcaklık ve başka bir şeyle mırıldanıyorum, yabancı ve tanımlanamaz.

On bir

İki hafta önce

(Telefonu Çarşamba , akşam yemeğinden önce ama işten döndükten sonra alıyorum.

Baştan sona son derece sakindim: Doğru yerlerde *oh* ve *ah* çekiyorum; yerinde, önemli sorular soruyorum; hatta arayan kişiye haberi benimle paylaştığı için teşekkür etmeyi bile unutmuyorum. Ama ikimiz de telefonu kapattıktan sonra kendimi kaybediyorum.

Sadie'yi aramıyorum. Hannah'ya mesaj atmıyorum, şu anda ikamet ettiği İskandinav sperm balinasının karnında telefonunun çekmesi umuduyla. Beş nesildir Harding ailesinde olan halılara ve mobilyalara neredeyse takılarak üst kata koşuyorum ve Liam'ın ofisinin önüne geldiğimde kapıyı çalmadan açıyorum.

Geriye dönüp baktığımda, bu benim en kibar anım değildi. Ve bir sonraki, Liam'a (pencerenin yanında telefonla konuşuyor) koştuğum, ne yaptığını tamamen umursamadan kollarımı beline doladığım ve bağırdığım zaman da öyle:

"İşi aldım! Liam, işi aldım!"

atlamıyor. "Takım lideri pozisyonu mu?" "Evet."

Sırıtışı göz kamaştırıcıdır. Sonra telefondaki kişiye "Sizi sonra ararım" diyor, aldığı yanıtın "Efendim, bu zaman açısından hassas bir konu" olduğu gerçeğini tamamen görmezden geliyor ve telefonu en yakın sandalyeye fırlatıyor.

Sonra o bana sarılıyor. Kendini durdurmayı bile düşünemeyecek kadar mutluymuş gibi, hayatımı değiştiren bu telefon görüşmesi onun da hayatını değiştirmiş gibi, bunu en az benim çok ve yoğun bir şekilde istiyormuş gibi beni kaldırıyor. Ve beni odanın etrafında döndürdüğünde, saf mutluluğun tek ve mükemmel bir girdabında, işte o zaman anlıyorum.

Bu adam için ne kadar inanılmaz, tamamen .

Haftalardır orada. Aylardır. Kulağıma fısıldıyor, sinsice yaklaşıyor, demir raylar üzerinde giden bir tren gibi yüzüme çarpıyor. Görmezden gelemeyeceğim kadar korkunç ve parlak bir hal aldı, ama sorun değil.

Bunu görmezden gelmek istemiyorum.

Liam beni ayağa kaldırıyor. Bir adım geri çekilmeden önce elleri üzerimde geziniyor; bir eli kolumda geziniyor, diğeri şakağımdan geçen bir tutam saçı kulağımın arkasına itiyor. Bıraktığında onu takip etmek istiyorum. Yapmaması için yalvarmak istiyorum.

"Mara, sen harikasın. Harikasın."

Harika hissediyorum. *Seninleyken kendimi harika hissediyorum. Ve senin de aynı şekilde hissetmeni istiyorum.* "Bu akşam televizyonda ne izleyeceğimi seçmeyi kesinlikle hak ediyorum."

"Her gece televizyonda ne izleyeceğini sen seçiyorsun." "Ama bu gece bunu gerçekten *hak ediyorum*."

Gülüyor, başını sallıyor, gözlerimi tutuyor. Zaman uzuyor. ağır, tatlı gerilim yoğunlaşıyor. Onu öpmek istiyorum. Onu çok ama çok öpmek istiyorum. Ona sormalı mıyım? Beni iter miydi? Yoksa hemen geri mi iter, beni masasına yaslar, beni döndürür ve bir elini kürek kemiklerimin arasına koyarak beni tutar ve bana *Sonunda* diye fısıldar, ve *Kıpırdama*, ve *Hadi kutlayalım*, ve-

Hayır. Dur.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, sence Sean şu anda ne yapıyordur?"

"Umarım banyoda ağlıyordur."

"Umarım umutsuzluğunu tweetliyor ve Spotify'da bir My Chemical Romance çalma listesi dinliyordur. Gidip onu sosyal medyada takip etmeliyim. Hemen döneceğim." Liam'ın ofisinden içeri girdiğim gibi hızla çıkmaya çalışıyorum. Ama elini bileğime koyarak beni durduruyor.

"Mara?"

"Evet?"

Arkamı döndüm. Mutlu, alışılmadık açık yüzü eriyip başka bir şeye dönüşmüştü. Daha bastırılmış bir şeye. Opak.

"Dedin ki... Birkaç hafta önce, işi alırsan taşınacağını söylemiştin."

Oh.

Oh.

Hatırlatma kaburgalarımın arasına bir bıçak gibi saplanıyor. Bunu ben söylemiştim. Söyledim. Ama haftalar oldu. Birbirimizin tabaklarından yemek çaldığımız, gün ortasında mesajlaşıp Eileen'in aşk hayatı ve beni on dakika boyunca nefes alamayacak kadar güldürdüğü zaman hakkında atıştığımız haftalar.

Şeyler . . . Aramızdaki şeyler değişmedi mi? Aramızda?

Bir an için konuşamıyorum. İlk düşüncesinin taşınmam olduğu gerçeğine ne diyeceğimi bilemiyorum- Hayır, bu insafsızlık olur. Benim adıma mutluydu. Gerçekten mutluydu. *İkinci* düşüncesi ise sonunda yalnız yaşamaya geri dönmekti.

Şaka yapmaya çalışıyorum. "Neden? Beni kovuyor musun?"

"Hayır. Hayır, Mara, ben-" Telefonu çalıyor, sözünü kesiyor. Liam sinirli bir bakış atıyor ama gözleri tekrar bana döndüğünde kendimi toparlamış oluyorum.

Liam yalnız yaşamak istiyorsa, sorun değil. Benden hoşlanıyor. Beni önemsiyor. O harika bir adam, bunların hepsini biliyorum. Ama biriyle arkadaş olmak, hayatının her anını onunla geçirmek istemekle eşdeğer değildir ve ... evet.

Sanırım bu benim çözmem gereken bir sorun. Taşındığımda ve hayatımın bu kısmı sona erdiğinde üzerinde çalışacağım bir şey.

"Elbette yeni bir yer arayacağım." Neşeli görünmeye çalışıyorum. Kötü sonuçlarla. "Eileen'in mükemmel yaşam seçimlerini kutlamak için çıplak dolaşmak ve krema ile tıka basa doymak için sabırsızlanıyorum ve ..." Kendimi devam ettiremiyorum ve sesim kesiliyor.

Liam'ın gözleri içine kapanık. Neredeyse yok. Ama bir süre sonra nazik ve yumuşak bir ses tonuyla, "Nasıl istersen, Mara," diyor.

Son bir kez gülümsemeyi başarıyorum ve ilk gözyaşı köprücük kemiğime çarparken ofisinden sıvışıyorum.

On iki

Bir gün önce

No boyutsal uçak var içinde hangi daire AVLANMAK ise kalbi kırık (daha doğrusu: daire olabilir hiç olmak AVLANMAK Hoş. Ancak itiraf etmeliyim ki, Liam'ın bir FGP Corp inzivasından aldığı pahalı kırmızı şarabı yudumlarken arkadaşlarımla telefonda Craigslist'e göz atmak çilenin acısını hafifletiyor.

Sadie bir saatini yakın zamanda bir mühendisle randevuya çıktığını ve daha sonra onun tam bir pislik olduğunun ortaya çıktığını anlatarak geçirdi - *gerçekten* hoşlandığı (*gerçekten*, *gerçekten* hoşlandığı) göz önüne alındığında bu bir sorun. Her ne kadar bu konuda karaktersizce davranıyor olsa da, seksin gerçekleştiğinden yüzde 97, seksin mükemmel olduğundan yüzde 98, seksin hayatının en iyi seksi olduğundan yüzde 99 eminim. Görünüşe göre adamın kahvesini kurbağa zehriyle dantelleme planlarını körüklüyor, ki Sadie'yi tanıyorsanız, bu oldukça markaya uygun.

Hannah Houston'a geri döndü, bu internet bağlantısı için iyi ama için kötü. Hannah, NASA'nın kodamanlarından biriyle kafa buluyor ve bu adam onun araştırma projesini sebepsiz yere veto ediyor. Hannah elbette cinayete hazır. FaceTime'dan ellerini göremiyorum ama bir sustalıyı bilediğinden neredeyse eminim.

Onların hayatlarını dinlemenin güven verici bir yanı var. Bu bana, terapiye paramızın yetmediği ve sırf bu çılgınlıktan kurtulmak için her gece sağlıklı bir ortak sızlanmaya giriştiğimiz yüksek lisans dönemini hatırlatıyor. Bazı kötü anlar vardı - mezuniyet okuluydu: *çok* fazla kötü an vardı

Ama sonunda birlikteydik. Sonunda her şey yoluna girdi.

Belki bu sefer de öyle olacak. Evsizliğin eşiğindeyim, kalbim taş gibi ve biriyle birlikte olmayı, o kişinin benimle birlikte olmak istediğinden çok daha fazla istiyorum. Ama Sadie ve Hannah (az ya da çok) buradalar ve bu nedenle her şey (az ya da çok) yoluna girecek.

"Erkekler bir hataydı," diyor Sadie.

"Büyük hata," diye ekliyor Hannah.

"*Kocaman*." Oturma odasındaki kanepeye daha da gömülüyorum ve Liam'ın, benim kişisel hatamın, bu gece eve gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Saat dokuzu geçti bile. Belki akşam yemeği için dışarıdadır. Belki de kutlayacak bir şeyi varsa, başka bir yerde uyuyacaktır. Emma'larda belki.

"Bazen işe yarıyorlar," diye belirtiyor Sadie. "2018'de turp turşusu kavanozunu açmama yardım eden Korn tişörtlü adam gibi."

"Ah evet." Başımı salladım. "Bunu hatırlıyorum."

"Bir erkekle yaşadığım en derin deneyim." "Geriye dönüp baktığımda, ona evlenme teklif etmeliydin." "Kaçırılmış bir fırsat."

"Acaba son derece şanssız olabilir miyiz?" Hattın Hannah'nın tarafında bir ses var. Belki de bir sustalıyı bilemektedir. "İşler tersine dönecek ve sonunda bir kase raptiyeyle beslenmeyi hak etmeyen adamlarla tanışacak olabilir miyiz?"

"Olabilir," diyorum. *Olumlu ol,* derdi Helena bana. *Olumsuzluk benim gibi yaşlı bunaklar içindir*. "Gerçekten, her şey olabilir. Ömür boyu Nutella yemek için rastgele seçilmiş olabiliriz."

Sadie homurdanıyor. "Üçüncü sınıfta yazdığım sürrealist şiir bana Nobel Edebiyat Ödülü kazandırabilir."

"Kaktüsüm bu yıl gerçekten çiçek açacak." "Twizzlers dondurması üretmeye başlayacaklar." "*Firefly* hak ettiği son sezona kavuşacak."

Birkaç saniye kimse konuşmaz. Ta ki Hannah şöyle diyene kadar: "Mara, akışı bozdun. Keyifli ve henüz elde edilemeyen bir şey bul."

"Ah, doğru ya. Liam eve gelip benden taşınmamamı isteyebilir, sonra da beni en yakın mobilyanın üzerine yatırıp sert ve hızlı bir şekilde sikebilir." Ben cümlemi bitirdiğimde Sadie gülmeye, Hannah da ıslık çalmaya başlamıştı.

"Sert ve hızlı, ha?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Yine de kesinlikle saçma."

"Hayır, benim şiirimden daha fazla değil," diye kabul ediyor Sadie. "Peki, karşılıksız aşk nasıl gidiyor?"

"*Gerçek* bir değil." Yine de çok karşılıksız.

"Mutfak lavabosunun üzerine eğilmeyi hayal etmenin aslında bir aşk olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum?"

Öfkelendim. "Güzel. İyi. Neredeyse hiç yok, gerçekten. Onunla seks yapmayı o kadar sık hayal etmiyorum." Yalancı. Ne yalancı ama. "Hâlâ larva evresinde." Ergenlik çağına giriyor ve bir öküz kadar güçlü. "Sanırım biraz mesafe iyi olacak. Şehir merkezinde ucuz bir daire buldum." Burayı özleyeceğim. Helena'ya yakın hissetmeyi özleyeceğim. Liam'ın aptal PlayStation kumandalarının tuşlarını öğrenemediğim için benimle dalga geçmesini özleyeceğim. Çok ama çok özleyeceğim.

"Liam'ın gitmeni sorun etmeyeceğinden emin misin?"

"Onun istediği bu." Geçen hafta işler biraz garipleşti. Tuhaf. Bizim için biraz geri adım oldu, ama . . . Ben iyi olacağım. Her şey yoluna girecek. "Sanırım geçecek. Çarpılma."

"Doğru," diye onaylıyor Sadie, pek de onaylıyormuş gibi görünmeden. "Çok yakında," diye ekliyorum.

"Eminim."

"Sadece mobilya fantezilerimi asla öğrenmemesini istiyorum," diye açıklıyorum.

"Hm."

"Çünkü bu bizim için işleri tuhaflaştırır," diye açıklıyorum. "Onun için."

"Evet."

"Ve o bunu hak etmiyor."

"Hayır."

"O iyi bir arkadaş. Ayrıca, hayatında pek çok değişiklik yapma aşamasında. Ona destek olmak istiyorum. Ve onunla takılmayı seviyorum."

"Evet."

"Temel olarak, onun benim yanımda kendini rahatsız hissetmesini istemiyorum." "Hayır."

"Her neyse." Yanaklarım ısındı. Şaraptan olmalı. "Başka bir şey hakkında konuşmalıyız."

"Tamam."

"Gibi. Kelimenin tam anlamıyla başka bir şey." "Peki."

"İçinizden biri bir konu önersin."

Burada yüz yüze olsalardı Sadie ve Hannah birbirlerine uzun uzun bakarlardı. Bu haliyle birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonra Hannah, "Sana bir hikâye anlatabilir miyim?" dedi.

"Elbette."

"Bir arkadaşımla ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Hangi arkadaşın?" "Ah . . . Sarah."

"Sarah?"

"Sarah."

"Onu tanıdığımı sanmıyorum. Ne zamandan beri benim bilmediğim arkadaşların var?"

"Önemli değil. Birkaç yıl önce arkadaşım Sarah bir adamın yanına taşındı. Will. Başlangıçta birbirlerinden gerçekten nefret ediyorlardı ama sonra düşündüklerinden daha çok benzediklerini fark ettiler ve Sarah onun hakkında giderek daha olumlu konuşmaya başladı. Sadie ve ben de -Sadie de onu tanıyor- *"Tanrım, bu adama aşık* mı oluyor?" diye düşünüyorduk. Sonra bir gece arkadaşım bana Will'in onu mutfak masasının üzerine yatırıp-"

"Hoşça kal, Hannah."

"Bekle," diyor Sadie, "daha sonunu duymadık!"

"Siz boktan arkadaşlarsınız ve sizi neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum." Kendime rağmen gülerek telefonu suratlarına kapatıyorum. Telefonumu bir kenara fırlatıp şarabımı doldurmak için ayağa kalkıyorum, Hannah ve Sadie birine aşık olduklarında onlarla acımasızca dalga geçeceğimi ve sahte insanlar hakkında sahte hikayeler uyduracağımı ve o zaman nasıl bir his olduğunu anlayacaklarını düşün-

"Mara."

Liam oturma odasının girişinde duruyor, bir elinde kravat, yorgun ve yakışıklı görünüyor, uzun boylu ve-

Oh lanet olsun.

"Liam?"

"Merhaba."

"Buraya ne zaman geldin?"

"Şimdi."

"Oh." *Şükürler olsun.* "Görüşmen nasıldı? Görüşme nasıl geçti?" "İyi, sanırım."

"Oh. Güzel."

Buraya yeni geldiğini söyledi. Beni duymuş olamaz. Son birkaç saniyede tehlikeye atacak bir şey söylemedim. Ve Hannah'nın taklit peri masalı farklı isimler kullanıyordu.

O zaman neden bana öyle bakıyor? "İşi alıp almadığını ne zaman öğreneceksin?"

Omuz silkiyor. "Birkaç gün, sanırım." Saçını geçen hafta kestirdi. Çok kısa değil ama her zamankinden daha kısa. Bazen -genellikle- onu belli bir ışıkta görüyorum ya da kimsenin görmesine izin vermediğinden emin olduğum o yüz ifadelerinden birini takınırken yakalıyorum ve bunun şaşkınlığıyla nefesim kesiliyor.

"Aç mısın? Kızartma yaptım. Kalanlar var." Beni inceliyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Havuç yok. Söz veriyorum." Onun sevdikleri ve sevmedikleri hakkında sahip olduğum tüm bu bilgiyle ne yapacağım? *Onun hakkındaki* bu bilgiyi? O artık hayatımda olmadığında nereye gidecek?

"Aç değilim ama teşekkürler."

"Tamam." Kanepenin etrafında dolaşıp kendime yapacak bir şeyler arıyorum ve kapı pervazına yaslanıyorum. Ondan sadece birkaç adım uzaktaydım. "Sanırım bir yer buldum. Taşınmak için yani."

"Öyle mi?" Yüz ifadesi okunamıyordu.

"Evet. Ama birkaç gün kadar öğrenemeyeceğim." Sessizlik.

Ve uzun, düşünceli bir bakış.

"Hâlâ satmayacağım. Üzgünüm, beni satın istediğini biliyorum ama-"

"Bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek ?"

"İstemiyorum."

Gülüyorum. "Liam, milyonlarca yıldır beni satın teklif ediyorsun."

Ağzı buruşuyor. "Bir milyon yıl önce bu ev yoktu ve burası bir bataklıktı, ama sen bir çevre bilimcisin ve bunu bilemezsin-"

"Oh, kapa çeneni. Tek söylediğim, uzun zamandır ..." Gerçi şimdi düşündüm de, avukatı bana ... haftalardır e-posta göndermedi. Belki de aylardır? "Aman Tanrım. Liam, beş parasız mısın?" Öne doğru eğildim. "Borsa yüzünden mi? Bütün paranı kumarda mı kaybettin? Tüm birikiminizi ABD erkek futbol takımının Dünya Kupası'nı kazanması üzerine yatırdınız ve finale bile kalamadıklarını geç de olsa fark ettiniz mi? LuLaRoe piramit şemasına dahil oldunuz ve yeni taytlar almadan duramıyor musunuz-"

"Sarhoş musun sen?"

"Hayır. Şey, şarabından biraz içtim. Hem de çok. Neden?"

"Sarhoşken sinir bozucu oluyorsun." Gözlerinde hafif bir gülümseme var. "Ama sevimli."

Dilimi dışarı çıkarıyorum. "Her zaman sinir bozucusun." *Ve de tatlı.*

Liam'ın gülümsemesi biraz genişler ve ayaklarına bakar. Sonra da: "İyi geceler, Mara." Arkasını döner ve odasına yönelir. Lambanın sarı ışığı omuzlarının genişliği üzerinde sıcak, altın bir parıltı yaratıyor.

"Bu arada," diye sesleniyorum , "yeni bir krema aldım. Tarçınlı.
Bundan nefret edeceksin!"

Liam cevap vermiyor ve çıkarken de duraksamıyor. Onu ertesi geceye kadar görmedim ve o . . .

İşte o zaman olur.

On üç

Mevcut

(En tuhafı da her şeyin ne kadar çabuk değiştiği.

Bir dakika, 'un ortasında 'un 'unu 'un mutfağını temizliyorum, Smoothie blenderinin bulaşık makinesinde yıkanabilir olup olmadığını merak ediyorum, devam eden özlemimi ve yaklaşan taşınmamı düşünüyorum, bunu ne kadar özleyeceğimi

-İşten sonra eve gelip lavaboda on iki çatal ve bir kevgir bulmak ve bunların kaçının Liam'a ait olduğunu merak etmek.

Sonra, arkamda duruyor. Liam Harding tam arkamda duruyor, *bilerek* ve beni tezgâha doğru bastırıyor. Sanki o da burada, yakınımda olmak, bana dokunmak *istiyor*, en az benim istediğim kadar. Mutfakta akan su konusunda bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım ama o suyu kapatmak için öne doğru eğiliyor ve birden oda sessizleşiyor.

Eli kalçama dolanıyor ve ben düşünemiyorum. olduğunu anlayamıyorum. Nefes alıyorum. Nefes alıyor. Birlikte nefes alıyoruz.

-Aynı ritim, aynı hava ve bir an için bunu hissediyorum. Bunu. Güzel bir şey. İyi bir şey. İstediğim şey buydu.

Sonra saçlarımı omzumun arkasına kaydırıyor; boğazımın dibini açıyor. Bir şey hissediyorum -dişler, belki?

"Liam?" Yarı inliyorum.

"Benim." Beni öpüyor. İşte. "Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum, evet. Neye, bilmiyorum. *Evet, sen Liam'sın. Evet, sorun yok. Evet, eriyip yere düşmek üzereyim.*

"Çok güzel kokuyorsun, Mara."

Tutunacak mutfak lavabosu için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü dizlerim çökmek üzere. Liam'ın elleri için de şükürler olsun. Birinin gömleğimin altına kayması dışında. Kendimi hiçbir zaman narin biri olarak görmedim ama bir şekilde tüm gövdemi kaplamayı başarıyor ve başparmağı ...

Göğsümün alt tarafına sürtünüyor ve-

Oh.

Boğazımın dibindeki nabzı yalıyor ve inlediğimi duyunca utanıyorum.

"Çok yumuşaksın." Nefesi kulağımda sıcak ve titriyorum. Tam olarak bir kez. "Sanırım öyle olmayacağını düşünmüştüm. Sürekli koşuyorsun, spor yapıyorsun. Her zaman çok güçlü görünüyorsun, ama ..."

Beni bir saniyeliğine bırakıyor ve vücudumdaki her bir hücre aynı anda isyan ediyor.

Hayı

r.

Bekle

.

Kal.

Ama o sadece beni ayarlıyor. Eliyle belime bastırıyor, beni öyle bir açıya getiriyor ki: hafifçe öne eğilmiş, sanki ... . Tanrım, sanki-

Hemen bana döndü. Kot pantolonumun fermuarını açmaya başlıyor, sessizlikte davul gibi çalıyor. Keskin bir nefesle ciğerlerimden hava boşalıyor.

"Tamam mı?" diye tekrar soruyor, yumuşak, sağır edici ve her şey yolunda. Kot pantolonum kalçalarımdan aşağı kayıyor olsa ve kendimi hiç ama hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiş olsam bile. Sanırım seks yapmak üzereyiz ama seks böyle bir *şey değil*. Seks garip bir şekilde kıyafetleri çıkarmak, pozisyonları müzakere etmek ve *üstte olmaman gerektiğine emin misin?* ve *Bekle, o benim dirseğim*. Seks bu şekilde sıfırdan bir milyona çıkmaz. Benim için değil. İnlememek için lavabonun kenarına tutunmak ya da bir şeye -herhangi bir şeye- sürtünme ihtiyacı duymak ya da dizlerimin jöleye dönüştüğünü hissetmek değil.

"İstediğin bu muydu, Mara?" Bir parmağını külotumun altından geçirip kıvrımlarımı ayırıyor. Tek bir parmak. "Senin- *Oh*."

Bir an panikledim. Islak olmam mümkün değil, henüz değil. Ama sonra fark ediyorum ve hissedip duyabiliyorum, tenin kaygan kayışını

kendi bedenim çoktan çırpınmaya başlamıştı.

Ve Liam bundan hoşlandığını açıkça belli ediyor. "Sen," diye homurdanıyor kulağıma. "Yapmayı düşündüğüm şeylere inanamazsın."

"The . . . ?"

"Böyle mi olmasını istiyordun?" "İstediğim ... ne?"

"Becerilmek istediğini söylemiştin. Sert ve hızlı." Öyle mi dedim? Hatırlayamıyorum. Kendi adımı hatırlayamıyorum ve sonra işler daha da kötüleşiyor: arkamda dizlerinin üzerine çöküyor. O ne-? "Çekil." Liam kot pantolonumu ve külotumu ayak bileklerimin etrafında toplanana kadar çekiştiriyor, sonra ben onları çıkardıktan sonra odanın diğer tarafına fırlatıyor. "Aferin kızıma."

Nefesim kesildi. Az önce bunu mu söyledi? Bana mı söyledi? Ama ondan tekrar etmesini isteyemem, çünkü belli ki yukarı çıkarken dikkati biraz dağılmış. Eli uyluğumun iç kısmında geziniyor, uzun parmakları arka tarafımın yumuşak derisini kavrıyor. O anda artık çıplak olduğumu fark ediyorum. Dayanıksız bir tişört ve daha da dayanıksız bir sütyen dışında tamamen çıplak. Ve sanki olgun bir meyveymişim gibi kıçımın etini usulca ısıran kişi Liam Harding.

Liam. Harding. Sanki vücudumu tanıyormuş gibi bana dokunan. Beni bir hukuk fakültesi kitabıymışım gibi ayıran ve yüzünü içime gömen. Etime doğru inleyip "Özür dilerim." diye mırıldanan. Sağ kalçamın derisini yalamak ve emmek için geri çekilirken gerçekten özür diliyor gibi görünmeyi başarıyor. "Sert ve hızlı istediğini biliyorum. Sadece, bunu çok düşünüyorum. Senin hakkında." Bir kalp atışı sonra tekrar ayağa kalkıyor ve göğsünü sırtıma bastırıyor. Bir eli kalçamın etrafında tatlı bir şekilde sıkılıyor ve ağırlığımın çoğu kalçasına binene kadar bir dizini bacaklarımın arasına itiyor. Belli belirsiz müstehcen sesler duyuyorum: bir şeyler şıngırdıyor, bir şeyler beceriksizce hareket ediyor, bir şeyler kenara itiliyor. Sonra sıcak teni benimkine değiyor ve mırıldanarak "Tamam mı?" diyor, ben de başımla onaylamış olmalıyım, çünkü-

Sürtünme.

Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Liam içimde. Zar zor. Sadece ipucu.

O Ayrıcamuazzam-hayır Oda, *Hayır* oda-acımasız, Güzel,

Muhteşem. *Derin*.

"Siktir, Mara. Bu *gerçek olamaz*."

Çok fazla sert nefes alıp veriyor, "Biraz daha" diyor ve kaslarını sıkıp bırakıyor, ama dibe vuruyor ve bu kadarı da fazla geliyor. Çok fazla *olabilirdi*, ama Liam'ın bırakırsam ölecekmiş gibi bana tutunması ve saçlarımı omzumdan uzaklaştırırken parmaklarının kararsız olması yardımcı oluyor. Ama bedenim bu işin içine girmiş gibi görünüyor, kullanılmayan, gizli boşluklar dolu, etrafta çırpınıyor ... . Tanrım.

Liam'ın sikinin etrafında.

"Sen etrafımdayken düşünemiyorum." Sesi sert. İçimde hareketsiz duruyor, sanki başlamak için acelesi yokmuş gibi, ama gerginlikle titreştiğini hissedebiliyorum. Avucunun topuğu aşağı kayarak klitorisime dayanıyor. "Sen yanımda *değilken* düşünemiyorum. Bu bir sorun oldu. Aylardır tutarlı bir düşünce oluşturamamışım gibi hissediyorum. Kafamın içinde olmaktan vazgeçmeyecekmişsin gibi hissediyorum ve-"

Bir anda her şey bitti. Liam henüz kıpırdamadı bile ama zihnim bomboş. Dünya geri çekiliyor ve uyarı vermeden boşalmaya başlıyorum, ona doğru eğiliyor, bir çığlığı susturmak için dudağımı ısırıyorum. Zevk içime işliyor ve durdurmak için çaresizim.

Kendime gelene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, nefesi kulağımda keskin. "Az önce-?" Liam'ın sesi acı içinde geliyor. "Gerçekten geldin mi, sadece benden ..."

Sersemlemiş durumdayım. Sinir uçlarım hâlâ karıncalanıyor. Dişlerini omzumun etli kısmına geçirdiği anda gözlerimi sımsıkı kapatıp utançla başımı sallıyorum. Bir hayvan gibi homurdanıyor, sanki kontrolü elinde tutmak için çırpınıyor.

"Kahretsin, Mara, sen . . . seni yatağa götürebilir miyim?"

Sesi daha önce ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyor, yalvarıyor ve biraz da çiğ. Hâlâ içimde seğiriyor; birkaç saniyede bir kendini kaybediyor ve kalçalarını oynatıyor. Bu benim odaklanmama yardımcı olmuyor. Ya da onun odaklanmasına. *Bizim odaklanmamıza*.

Belki de saklamalıyız. Belki de buna bir son vermeliyiz. Her ne kadar iyi olsa da - ve benim için seksi yeniden tanımladı - tam olarak emin değilim

Liam bunu neden istiyor ve eğer bu onun için hiçbir şey ifade etmeyen ama benim için bir sürü kalp kırıklığı barındıran doğaçlama bir sevişmeyse... Belki de burada durmalıyız?

"Hızlı olmaya çalışacağım." Az önceki ısırığın acısını yalayarak çıkarıyor. "Ama seni yatağa götürmeme izin ver."

Mesele şu ki, durmak istemiyorum. Daha şimdiden bir kez boşaldım, sadece içime girip beni sıkıca germesinden, kalça kemiğimi kavrayan elinin verdiği histen -kendi başına küçük bir mucize, çünkü genelde *sonsuza* dek sürer. Ama beni yatağa götürmesine izin verirsem, beni mahvedecek. Beni başkaları için mahvedecek. Beni mümkün olan her şekilde mahvedecek.

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

Başka seçeneğim yok: Evet demek istiyorum, o yüzden başımı sallıyorum. *Ne istersen alabilirsin, Liam.*

Çekip gitmesi hiç hoş değil. Saf bir hayal kırıklığıyla soluk soluğa kalıyor ve bundan nefret ettiği çok açık. Ben de nefret ediyorum ve az önce hayatını değiştiren bir orgazm yaşayan benim. Bunu bana veren ve kendisi için çok az şey alan Liam'dı - ki bu sürpriz bile değildi.

Kaba bir adama aşık olmazdım.

Üstümü ve sütyenimi çıkarıyor ve ben hazzın artçı şoklarıyla orada durup ona izin vermekten başka bir şey yapamayacak kadar aptalım, tamamen çıplak olmama ve göbek deliğimin hala açık olmasına ve lakros izinin odanın loş ışıklarında beyaz beyaz parıldamasına rağmen karanlık, okunamayan gözlerle dolmasını izliyorum.

"Buraya gel. Mara, sen. . . Siktir. Buraya gel." Beni kucağına alıp odasına götürürken çenesi gergindi. Buraya ilk kez geliyorum ama burayı biliyorum çünkü Liam'ı tanıyorum. Koyu renkler. Bana anlattığı gezilerden kalma yarı düşmanca doğa resimleri çerçeveli. Seyrek mobilyalar. Yatağının başucunda bir yığın kitap. Okuma gözlükleri, onunla dalga geçtiğim gözlükler, masasının ortasında açılmış. Her köşeyi keşfetmek istiyorum ama zamanım yok. Yatak sırtımın altında zıplıyor ve sonra tüm görüş alanımı kaplıyor.

"Seni öpebilir miyim?" Ağzı benimkinin birkaç santim üzerinde geziniyor, ben de ellerimi ensesine bastırıyorum ve ona doğru eğilerek onu öpüyorum.

Yavaş, sıcak ve acı verici bir şekilde dikkatli. Bir dakikadan daha kısa bir süre önce beni beceriyordu. İçimde o kadar derindi ki, lezzetli bir şekilde ikiye ayrıldığımı hissettim. Ama şimdi dudakların ve dillerin nazikçe kayması, Liam'ın beni ısırması, önce çenemi, sonra başımın arkasını tutması var ve kalbim onun için şarkı söylüyor.

Sana felaket derecede, yıkıcı bir şekilde aşığım.

"Seni öpmeyi seviyorum," diye iç geçiriyorum ağzına.

"Mara." Dudakları. Onun sesi. "Seni her yerinden öpmek istiyorum." Sanki o anda aklına bir şey gelmiş gibi geri çekiliyor. "Senin üzerine inebilir miyim?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Gerçekten istiyor mu?

"Sadece bir dakika," diye ekliyor ve sonra ... . Cevabımı beklemesi inanılmaz. Az önce beni mutfak lavabosunun üzerine yatırdı, içime girdi ve beni aletinin üzerine boşalttı, ama sanki *ona* bir iyilik yapacakmışım gibi beni yemek için izin istiyor.

"Emin misin?"

"Otuz saniye. Lütfen."

"Evet. Yani, eğer ... eğer emin olursan- Oh."

Bu işte çok iyi. Değil. Belki ustaca değil, ama kendini tamamen kaptırmış durumda, o kadar titiz, o kadar gürültülü ki, eylemden ve benden aldığı zevk hayrete düşüyor. Kalçalarım kamburlaşıyor ve beni tutması, zevkin içinde taşıması gerekiyor. Otuz saniyeden fazla sürüyor. Üç dakikadan fazla sürüyor, belki on dakikadan fazla - ama kalçalarım titriyor, amım kasılıyor ve bir okyanus dalgası gibi boşalmaya başlıyorum ve zevkin nihayet azaldığını düşündüğümde iki parmağını içime kaydırıyor ve kalçalarım yukarı kalkıyor, çünkü bitmedi. Tüm dünyam dönüyor. Son yirmi dakika içinde resmen geçen yıldan daha fazla orgazm oldum.

Parmakları hâlâ içimde, başını kaldırıyor, gözleri yumuşak, ciddi ve göz bebekleri tarafından yutulmuş. "Teşekkür ederim."

Oh. "Sanırım ..." Boğazımı temizliyorum. Sesim cızırtılı çıkmaya devam ediyor. "Belki de sana teşekkür eden ben olmalıyım."

Başını sallıyor ve tek kolunun üzerinde dengede durarak üzerime çıkıyor, gözlerim açılıyor. Şaşkın bir ifadeyle göğüslerime bakarken diğer eliyle kendini okşuyor. "Bu çok iyi, Mara. Sen çok iyisin. Neden hızlı olmasını istiyorsun?" Beni tekrar öpmek için öne eğiliyor, ağzımın içini yalıyor, boğazımı kemiriyor. "Sadece son olmasını istiyorum," diyerek tenimi törpülüyor.

Neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun hızlı olmasını istemiyorum. İstediğimi hiç söylemedim, ama o bana bunu söyleyip duruyor.

Söylemiş olmam dışında. Kahretsin, söyledim. Sadece *ona* değil. "Beni duydun."

Liam meşgul. Meme uçlarımdan birini yalıyor. Hafifçe ısırıyor. Tekrar yalıyor. *Harika* bir iş çıkarıyor.

"Beni duydun," diye tekrarlıyorum. Onu yavaşlatmak için parmağımı saçına doluyorum. "Telefonda."

Duruyor ama başını kaldırmıyor. Göğsüme değen ılık nefesi beni titretiyor. "Seni banyomda bulduğum zamanı hatırlıyor musun? O zamandan beri göğüslerini düşünmeden edemiyorum-"

"Liam, arkadaşlarıma anlattıklarımı duydun..." Şu anda göğsümün alt tarafını emmekle meşgul ama nedense kelimeleri tekrarlamak için kendimi zor tutuyorum. "Senden yapmanı istediğim şey hakkında. Beni duydun."

Yukarı bakıyor. Kızarmış, tahrik olmuş ve her zamankinden daha güzel. "Yapabilirim, Mara. Senin için yapabilirim. Ne istersen."

"Ben-" Bu çok utanç verici. Onu itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor bile. "Eğer bu bir tür hayır işiyse, bana acınmasına ihtiyacım yok. Ben mükemmel bir şekilde-"

Avucumu tutuyor ve göğsünden aşağı, karnının yanından, siki elimde ısınana kadar sürüklüyor. Çok büyük ve neredeyse otomatik olarak parmaklarım onun etrafına dolanıyor. Liam yüzünü buruşturuyor, alt dudağını ısırıyor ve aniden fark ediyorum ki o bana her türlü şekilde dokunuyor ama ben ona henüz dokunmadım, hem de hiç. Bu üzücü, adaletsiz ve dayanılmaz derecede aptalca görünüyor. Düzeltilmesi gereken bir şey.

"Bu sana acıyarak sikişiyormuşum gibi mi hissettiriyor?"

Hayır. Hayır, kesinlikle değil. Ama. "Bilmiyorum."

Kendi özgür iradesiyle, elim onun boyunda aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor, basit vuruşlar onun nefesini kesiyor ve gözlerini kapatmasına neden oluyor. Başparmağımla nemli başın etrafında dönerken dudakları aralanıyor. Yaslandığı kol titriyor. Gözle görülür şekilde.

", Mara." Kalçaları şimdi itiyor. Yumruğumun içine girip çıkıyor. Yaklaşıyor. Bir şeye yaklaşıyor. "Bilmelisin." "Neyi bilmeliyim?"

"Ellerimi senden uzak tutmak ne kadar zor oldu. Neredeyse en başından beri bunu ne kadar çok istedim."

Oh.

Aman *Tanrım*.

Gözleri parlıyor, kasları gergin. Boşalmanın eşiğinde, bu çok açık. O kadar belli ki parmakları beni durdurmak için bileğime dol şok oluyorum.

"Lütfen, seni becermeme izin ver. Sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver. En azından denememe izin ver." Çenemin altındaki bir noktayı öpüyor. "Sert ve hızlı."

Ona hayır diyecek değilim. *Kendime* de hayır diyecek değilim. Bunun yerine gülümsüyorum ve onu üstüme çekiyorum, kollarımı boynuna doluyorum, omzunun etine karşı sessizce ondan ne kadar hoşlandığımı, bunu ne kadar sevdiğimi söylüyorum ve Liam bizi ayarlıyor ve neredeyse tekrar içine girene kadar kendini açıyor, sıcak ve ıslak ve ... en sinir bozucu düşünce aklıma geliyor. *Kahretsin*.

"Prezervatif! İhtiyacımız var- mı-?"

Liam inliyor. "*Siktir*." Pazuları titriyor, parmakları çarşafı yumruklarken bembeyaz oluyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve yer değiştiriyor, bir parmağını içimde iki derinliğe kaydırana kadar yeniden düzenliyor, yukarı doğru kıvırıyor, böylece tam ihtiyacım olan yerde tıngırdıyor.

"Sen ne-?" Tanrım, bu delicesine iyi hissettiriyor.

"Hiç prezervatifim yok." Kelimeleri biraz bulanık. "Seni bu şekilde boşaltacağım ve sonra kendimi boşaltacağım." Sesi hayatındaki en zor şeyi yapıyormuş gibi geliyor ama yine de bundan kesinlikle memnun olduğu açık. Ki . . . Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır*.

"Liam, temiz misin?" Başparmağı klitorisimi okşuyor. İnliyorum. "Çünkü hap kullanıyorum ve ..."

"Hiçbir fikrim yok."

Nasıl bilmez? Kolunu sabit tutmak için uzandım. Sorun şu ki, parmaklarını hala kıvırabiliyor. Uzun, güzel parmaklarını.

"En son test yaptırdığınızdan beri test yaptırdınız mı? . . ?"

Neden, tabii ki hayır, en son tek gecelik ilişkim dündü'den*, zaten herkeste HPV var*'a kadar her türlü korkunç cevaba hazırlıklı oluyorum. Ama gelen cevap, "İş için bir sürü yıllık muayeneden geçtim. Ben- Mara, önemli değil." Beni yanağımdan öpüyor ve bileğini zekice çevirerek beynimi bulandırıyor. "Sanırım seni parmaklarımla boşaltabilirim. Bu güvenli. Sonra ben ..." dediğimde etrafta olmana gerek yok.

Yıllık sağlık kontrolleri mi? *Çoğul mu?* "En son ne zaman seks yaptın? Lütfen, lütfen keser misin şunu?"

"Hiçbir fikrim yok." Liam parmaklarını çekiyor. Bir an için sürtünme dikkatimi dağıtıyor. Sonra amım protesto için sıkılıyor. "Ben seks yapmıyorum, Mara."

"Sen . . . Sen ne?"

Başka tarafa bakıyor. İkimiz de çok zor nefes alıyoruz. "Seksten hoşlanmıyorum."

Aşağı bakıyorum. O kadar sert ki. Aleti kalçamda çok ağır. Tenimde sperm öncesi izler var. "Hoşuna gidiyor gibi görünüyor."

"Evet. Ama gerçekten istemiyorum. Sadece ..." Gözlerimi tutuyor. Gözleri koyu, güzel bir kahverengiydi. "*Senden* çok hoşlanıyorum, Mara. Seninle konuşmayı seviyorum. Yoga yapmanı izlemeyi seviyorum. Her zaman güneş kremi gibi kokmanı seviyorum. İnanılmaz derecede nazik olmana rağmen hemen hemen her istediğini söyleyebilmeni seviyorum. Seninle bu evde olmayı ve burada yaptığımız her şeyi seviyorum." Boğazı düğümleniyor. "Seni becerme fikrinden gerçekten ama *gerçekten* hoşlanmamın bir sürpriz olduğunu sanmıyorum."

Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman Tanrım.

"Ama buna ihtiyacım yok. "Bundan zevk alıyorum" -yüzünü buruşturuyor, sanki yetersizlikten dehşete düşmüş gibi- "belki de çok fazla, çünkü sadece senin yanında olduğum için birkaç kez neredeyse kaybediyordum, bu yüzden seninle ilgilenmeme izin verirsen çok daha iyi olacağım ve-"

Hayır.

Omzunu, göğsünü itiyorum ve önce istifa etmiş, sonra şaşkın, sonra da şok olmuş ifadesine rağmen itmeye devam ediyorum. Sırtını yatağa dayadığında kalçalarına sarılmama izin veriyor ve inliyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Sert ve hızlı, Liam."

Kafası karışmış bir halde bana baktığı uzun bir an var. Sonra farkına varıyor olmalı: mükemmel bir şekilde hizalandık. Onu içeri almaya çalışıyorum, biraz zorlanıyorum, çünkü bu şekilde çok *büyük.* Ama şimdi hareket ediyorum, avuçlarımı göğsünde dengeliyorum, yukarı, aşağı ve tekrar yukarı ve birkaç dakika sonra, aşağı inerken, tamamen içimde sıkışmış durumda.

Açı o kadar derin ki görüşüm bozuluyor. Liam'ın tutuşu belimi neredeyse acı verici bir şekilde kavrıyor.

"Mara." Nefes nefese. "Çekip çıkaramayacağım." "Sorun yok."

Mükemmel. "Sadece iyi hissettiren şeyi yap."

Her şey öyle zaten. Etin kayması, ıslak sürtünme -hareketlerimizin beceriksiz karmaşası içinde bile, o dışarı kayarken ve kendini geri itmek zorunda kalırken, bu mükemmellik gibi hissettiriyor. Yüzüme, göğüslerime, kalçalarımın yükselip alçalmasına hayretle bakışı; birlikte hareket ederken çıkardığımız ıslak, pis sesler; ne kadar güzel, ne kadar değerli olduğuma dair söylediği şeyler, bunu yapmayı hayal ettiği onca zaman ve o kadar çok ki.

Nabzımın yükseldiğini hissediyorum ve öne doğru eğilirken ona gülümsüyorum. *Seni seviyorum*, sanırım. *Ve senin de beni sevdiğinden şüpheleniyorum. Ve bunu birbirimize itiraf etmek için sabırsızlanıyorum. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.*

"Sanırım," diye homurdanıyor boğazıma karşı. "Mara, sanırım şimdi boşalacağım."

Başımı salladım, konuşamayacak kadar yakındım ve bizi yuvarlamasına izin verdim.

(Güzel. Bu kesinlikle hızlıydı." Liam henüz nefesini tutamadı. Ses tonu hafifçe kendini küçümsüyor.

"Evet." Lezzetliydi. *Çok lezzetliydi*.

"Daha iyisini yapabilirim" diyor. Eminim ki, bunun ne *olduğu* hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha iyi. En iyisi. En iyisi. "Sanırım. Belki pratikle."

Henüz bittiğinden bile emin değilim. Sinir uçlarım hâlâ seğiriyor. Tüm vücudum elektrik gibi bir zevkle dolup taşıyor, içimden çekilip alınıyor ve sonra tekrar içime akıtılıyor. "*O kadar* hızlı değildi," diyorum.

Liam yüzünü boynuma gömüyor ve etrafımda kıvrılıp beni cüceleştiriyor.

Evet. Hızlıydı.

"Yani," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı, "*çok* hızlı değildi. Bu ..." Olağanüstü. Muhteşemdi. Aşkın. "Güzeldi. Çok iyiydi." Boğazıma bir öpücük konduruyor ve ben de ekliyorum: "Ama o kadar da zor değildi."

Gerilir. "Özür dilerim. Sen-"

"Yani, bunu tekrar yapmalıyız." Gözlerimle buluşmak için geri çekiliyor. Çok ama *çok* ciddi görünüyor. Ben daha az ciddi hissediyorum. "Ve tekrar. Ve tekrar. Doğru yapana kadar. Mükemmel sertlikte ve mükemmel hızda. Anlıyor musun?"

Gülümsemesi yavaşça açılıyor. "Öyle mi?" Umutlu ve mutlu, her zamankinden daha genç görünüyor. Sırıtıyorum ve bir öpücük için onu kendime çekiyorum.

"Evet, Liam."

Altı ay sonra

("Kim smoothie'kahve kreması koyar ki?" "İnsanlar."

"Asla olmaz."

"Bir sürü insan var."

"Birini söyle."

"Ben."

Gözlerimi deviriyorum. "İki

isim söyle." Sessizlik.

"Gördün mü?"

Liam iç geçirir. "Bunun bir anlamı yok, Mara. Normal insanlar kahve kreması hakkında konuşmazlar."

"Sen ve ben kesinlikle biliyoruz. Fındık mı

vanilya mı?" "Vanilya."

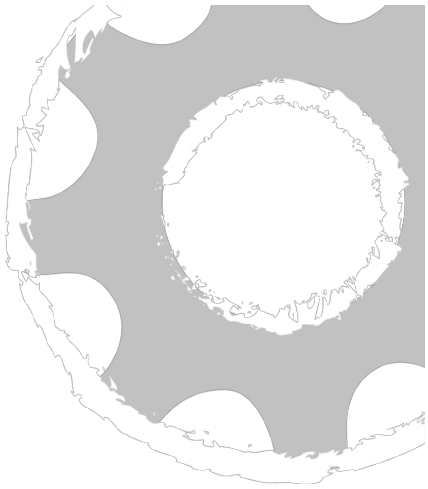
Arabaya iki şişe koyuyorum. Sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip Liam'ın ağzına kısa ve sert bir öpücük konduruyorum. Geri çekildiğimde Liam beni bir süre takip ediyor, sanki gitmeme izin vermeye isteksiz gibi.

"Tamam." Gülümsüyorum. Son zamanlarda hep gülümsüyorum. "Başka ne var?"

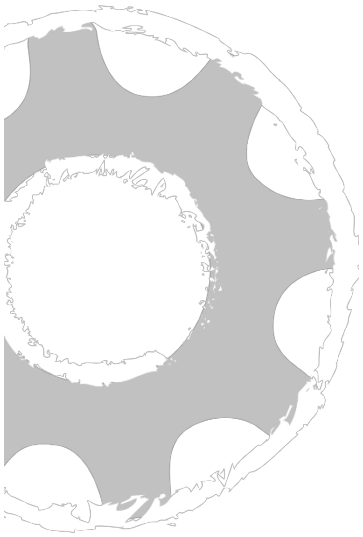
Liam bugün erken saatlerde PlayStation'da kötü adamları öldürmekle meşgulken kalçalarının arasına oturarak yazdığım listeye göz atıyor. Berbat el yazıma biraz gözlerini kısarak bakıyor ve ben de gülmemeye çalışıyorum. "Sanırım işimiz bitti. Tabii birkaç aile boyu Cheez-It kutusuna daha ihtiyacın yoksa?"

Dilimi ona doğru uzattım. Elim yanıma düşüyor, ta ki onunkine değene kadar. Alışveriş arabasını itmeye başlıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet." Işınlandım. "Hadi eve gidelim."

Stuck
with You

Marie için, en sevdiğim Elizabeth Swann

Bir

Mevcut

(Bir Cuma gecesi saat 10:43'te, asansör sekizinci ve yedinci katlar arasında durduğunda dünyam sona eriyor.

Çalıştığım mühendislik firmasının bulunduğu bina. Tavan ışıkları titriyor. Sonra tamamen sönüyor. Sonra, yaklaşık beş saniye süren ama onlarca yıl gibi gelen bir aradan sonra, acil durum ampulünün hafif sarı tonuyla geri geliyor.

Saçmalık.

Eğlenceli gerçek: Bu gece dünyam ikinci kez sona erdi. İlki bir dakikadan daha kısa bir süre önceydi. Bindiğim asansör on üçüncü katta durdu ve Erik Nowak, görmek istediğim son kişi, tüm sarışın, iri yarı, Viking benzeri ihtişamıyla karşıma çıktı. Bana çok uzunmuş gibi gelen bir süre beni inceledi, içeri bir adım attı ve sonra ben hevesle ayakkabılarımın uçlarını incelerken beni biraz daha inceledi.

Yeniden hurda.

Bu biraz karmaşık bir durum. New York'ta çalışıyorum ve şirketim GreenFrame, Manhattan'daki bir binanın on sekizinci katında küçük bir ofis kiraladı. Çok küçük. Çok küçük olmak zorunda, çünkü biz bebek bir firmayız, hala oldukça acımasız bir pazarda kendimizi kuruyoruz ve her zaman tonlarca para kazanmıyoruz. Sanırım sürdürülebilirlik, çevrenin korunması, ekonomik uygulanabilirlik ve verimlilik, tükenme yerine yenilenebilirlik, toksik maddeler gibi potansiyel tehlikelere maruz kalmanın en aza indirilmesi ve ... gibi şeylere değer verdiğinizde böyle oluyor.

Sizi yeşil mühendislikle ilgili Wikipedia girişiyle sıkmak istemem. Patronum Gianna'nın (tesadüfen firmada tam zamanlı çalışan diğer tek mühendis) GreenFrame'i çevrelerinde gerçekten anlam ifade eden harika yapılar yaratmak amacıyla kurduğunu ve bu konuda son derece katı olduğunu söylemek yeterli olacaktır. Ne yazık ki, bu her zaman çok iyi ödeme yapmıyor. Ya da iyi.

Ya da hiç.

Yani, evet. Dediğim gibi, biraz karmaşık bir durum, özellikle de koruma ve kirlilik kontrolüne çok fazla odaklanmayan daha geleneksel mühendislik şirketleriyle karşılaştırıldığında. ProBld gibi. Erik Nowak'ın çalıştığı dev firma. On üçüncü katın tamamını kaplayan. Ve on ikinci. Belki on birinci katı da? İzini kaybettim.

Asansör on dördüncü kat civarında yavaşlamaya başladığında, safça bir paranoya olarak bir kenara attığım bir endişe dalgası hissettim. Endişelenecek bir şey yok Sadie, dedim kendi kendime. ProBld'de tonlarca ofis var. Sürekli genişliyorlar. "Birleşmeler" düzenliyor ve küçük firmaları yutuyorlar. Blob gibi. Onlar gerçekten de iş dünyasının aşındırıcı uzaylı amipoid varlığı, bu da onlar için çalışan yüzlerce insan anlamına geliyor, bu da bu yüzlerce insandan herhangi birinin asansörü arayabileceği anlamına geliyor. Herhangi biri. Erik Nowak olmasına imkan yok.

Evet. Hayır.

Erik Nowak'tı, evet. Devasa, devasa varlığıyla. Beş katlık yolculuğumuzun tamamını o acımasız buz mavisi gözleriyle bana bakarak geçiren Erik Nowak. Erik Nowak, şu anda kaşlarını hafifçe çatmış acil durum ışığına bakıyor.

"Elektrikler kesik," diyor o aptalca derin sesiyle, apaçık bir ifade. Son konuşmamızdan bu yana hiç değişmedi. Numarasını engellemeden önce telefonuma bıraktığı bir dizi mesajdan beri de. Cevap vermeye zahmet etmediğim ama silmeye de kıyamadığım mesajlar. Tekrar tekrar dinlemekten kendimi alamadığım mesajlar.

Ve bitti.

Hâlâ aptal bir ses. Aptal ve sinsi, zengin ve hassas ve kırpılmış ve alçak, kendine has akustik özelliklere sahip. "On dört yaşındayken Danimarka'dan buraya taşındım," dedi akşam yemeğinde ona aksanını sorduğumda, hafif, fark edilmesi zor ama kesinlikle orada. "Küçük kardeşlerim bundan kurtuldu ama ben asla başaramadım." Yüzü her zamanki gibi sertti, ama ağzının yumuşadığını görebiliyordum, köşesinde gülümseme gibi hissettiren hafif bir yükselme vardı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, büyürken çok fazla alay konusu oldu."

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra, aramızda yaşanan onca şeyden sonra, kelimeleri telaffuz ediş şeklini aklımdan çıkaramıyormuşum gibi hissettim. Günlerce sürekli kıpırdandım, arkamı döndüm çünkü onu yakınlarımda bir yerde duyduğumu sandım. Parkta koşarken, ofiste yalnızken, markette kuyrukta beklerken bile belki yakınlardadır diye düşündüm. Üzerime yapıştı, kulaklarımın kabuğunu ve içimi kapladı-

"Sadie?" Erik'in meşhur sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Kendini tekrar eden birinin tonu var, belki de sadece ilk kez değil. "Öyle mi?"

"Ne yapıyor?" Yukarı bakıyorum, onu kontrol panelinin yanında buluyorum. Acil durum ışığının keskin gölgeleri altında hâlâ o kadar ... Tanrım. Yakışıklı yüzüne bakmak bir hata. O bir hata. "Özür dilerim, ben ... ... Ne dedin sen?"

"Telefonun çalışıyor mu?" diye tekrar soruyor, sabırla. Nazik.

Neden bu kadar nazik? Asla nazik olmaması gerekiyordu. Aramızda olanlardan sonra, onun hakkında sorular sorarak kendime işkence etmeye karar verdim ve *nazik* kelimesi hiç geçmedi. Bir kere bile. New York'un en iyi mühendislerinden biri olduğu söylenirdi. İşinde iyi olduğu kadar asık suratlı da tanınır. Saçma sapan, soğuk, mesafeli. Gerçi bana karşı bunların hiçbiri olmadı. O olana kadar tabii.

"Um." Siyah özel dikim pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkarıp ana ekran düğmesine basıyorum. "Servis yok. Ama burası bir Faraday kafesi," diye sesli düşünüyorum, "ve asansör boşluğu çelik. Hiçbir RF sinyali bir döngü oluşturamaz ve ..." Erik'in bana nasıl baktığını fark ediyorum ve aniden susuyorum. Doğru ya. O da bir mühendis. Bütün bunları zaten biliyor. Boğazımı temizliyorum. "Sinyal yok, hayır."

Erik başını sallar. "Wi-Fi çalışmalı ama . Yani belki de bu-" "-bina çapında bir elektrik kesintisi mi?"

"Hatta belki de tüm blok."

Kahretsin.

Bok, bok, bok. Lanet olsun.

Erik aklımdan geçenleri okuyor gibi, çünkü bir an beni inceliyor ve güven verici bir şekilde, "En iyisi bu olabilir. Elektriğin kesildiğini bilen biri mutlaka asansörleri kontrol edecektir." "Ama bu biraz zaman alabilir." diye eklemeden önce duraklıyor. Acı verecek kadar dürüst. Her zamanki gibi.

"Ne kadar sürecek?"

Omuz silkiyor. "Birkaç saat mi?"

Birkaç ne? Birkaç saat mi? Zaten ufacık olan banyomdan daha küçük bir asansörde mi? İskandinav dağlarının en düşünceli adamı Erik Nowak ile mi? Erik Nowak, benim . . .

Hayır. Hayatta olmaz.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyorum, sakin görünmeye çalışarak. Yemin ederim paniklemiyorum. Çok fazla değil.

"Aklıma gelen bir şey yok."

" ama şimdi ne yapacağız?" Sesimin bu kadar mızmız çıkmasından nefret ederek soruyorum.

öyle.

Erik elindeki postacı çantasını bir gümbürtüyle yere bırakır. Eğiliyor

Teorik olarak bana nefes almam için biraz yer açması gerekirken, fiziğe meydan okuyan bir nedenden dolayı hâlâ çok yakın hissediyor. Telefonunu kot pantolonunun ön cebine sokmasını ve kollarını göğsünde kavuşturmasını izliyorum. Gözleri soğuk, okunmuyor ama içlerinde belli belirsiz bir parıltı var ve bu parıltı tüylerimi diken diken ediyor.

"Şimdi," diyor, bakışları benimkilere kilitlenmiş, "bekleyeceğiz."

Cuma gecesi saat 10:45. Ve on dakikadan kısa bir süre içinde üçüncü kez dünyam yıkılıyor.

İki

Üç hafta önce

(Dünyada daha kötü şeyler de var.

Hiç şüphesiz, dünyada çok daha kötü şeyler var.

Dünya. Islak çoraplar. PMS. *Star Wars* prequels. Çikolata parçacıklı gibi görünen yulaflı kuru üzümlü kurabiyeler, yavaş Wi-Fi, iklim değişikliği ve gelir eşitsizliği, kepek, trafik, *Game of Thrones*'un finali, tarantulalar, yemek kokulu sabunlar, futboldan nefret eden insanlar, yaz saati uygulaması (bir saat ileri gittiğinde, geri gitmediğinde), toksik erkeklik, kobayların haksız yere kısa ömürlü olması - bunların hepsi, sadece küçük bir kısmını saymak gerekirse, gerçekten korkunç, korkunç, korkunç şeyler. Çünkü evren böyledir: kötü, üzücü, üzücü, adaletsiz, öfkeli durumlarla ve Faye bana küçük kafesinin tezgahının arkasından söylediğinde roller coaster için yarım inç kısa olan on yaşındaki bir çocuk gibi somurtmaktan daha iyi bilmeliyim:

"Üzgünüm tatlım, kruvasanımız kalmadı."

Açık olmak gerekirse: Kruvasan bile istemiyorum. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum (herkes *her zaman* bir kruvasan istemelidir; bu bir fizik yasasıdır, Fermi paradoksu veya Einstein'ın alan denklemi gibi), ancak gerçek şu ki, bu özel kruvasan olmadan memnuniyetle yapardım - eğer bu normal bir Salı sabahı olsaydı.

Ne yazık ki bugün sunum günü. Bu da gelecekteki potansiyel GreenFrame müşterileriyle buluşacağım anlamına geliyor. Onlarla konuşuyorum, büyük ölçekli sürdürülebilir bina projelerini yönetmelerine yardımcı olmak için yapabileceğim yüzlerce küçük şeyi anlatıyorum ve bizi işe almaya karar vereceklerini umuyorum. Bu benim yıllardır yaptığım şey.

Yaklaşık sekiz aydır, doktoramı bitirdiğimden beri: Yeni müşteriler getirmeye çalışıyorum; elimizdekileri tutmaya çalışıyorum; Gianna'nın iş yükünü hafifletmeye çalışıyorum, çünkü ilk bebeğini doğurdu - bu arada, üç bebek. Görünüşe göre üçüz bebekler oluyor. Ve çok sevimliler, ama aynı zamanda gecenin bir yarısı hiç bitmeyen bir uykusuzluk ve yorgunluk sarmalında birbirlerini uyandırıyorlar. Kimin aklına gelirdi ki? Ama müşterilere geri dönelim: GreenFrame tehlikeli bir şekilde siyah olmayan bölgeye yaklaşıyor ve bugünkü sunum toplantısı kırmızıyı uzak tutmak için kritik önem taşıyor.

Kruvasanlara girin. Ve sahip olduğum diğer küçük sorun: Biraz batıl inançlıyımdır. Birazcık. Sadece birazcık. Sunum toplantılarımın planlandığı gibi gitmesini sağlamak için yapılması gereken karmaşık bir ritüeller ve apotropaik jestler sistemi geliştirdim. Kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar uzun yıllar bilim eğitimi aldım ve çoraplarımın renginin mesleki başarımı belirleyeceğine inanmamam gerektiğini muhtemelen daha iyi biliyor olmalıyım. Ama öyle mi?

Hayır.

Üniversitedeyken, her futbol maçı için saçımda tam olarak üç örgü vardı (ayrıca deplasmanda oynuyorsak iki kat L'Oréal maskara) ve her finalden önce "Dancing Queen" ve "My Immortal" dinlemek zorundaydım - kesinlikle bu sırayla. Tanrıya şükür zamanında mezun olmayı başardım, çünkü duygusal kırbaçlanma beni öğütmeye başlamıştı.

Bu sorunum pek itiraf etmek istediğim bir şey değil. Çoğunlukla sadece Mara ve Hannah'ya, sözde en iyi arkadaşlarıma. Doktoralarımızın ilk yılında tanıştık ve o zamandan beri STEM akademisinin sıkıntıları içinde birlikte hantalca ilerliyoruz. Çoğunlukla, onların hayatımda olması benim tek gerçek mutluluğum oldu, ancak bunun olağanüstü olmayan yönleri de oldu. Örneğin, birlikte yaşadığımız dört yıl boyunca batıl inanç karşıtı müdahaleler düzenlemek ile her 13. Cuma günü evimize başıboş kara kedileri davet ederek bana şaka yapmak arasında gidip geldiler. (Hatta birkaç aylığına JimBob adında bir kediyi evlat edindik, ta ki mahalledeki Kayıp ilanlarındaki kedinin şüpheli bir şekilde ona benzediğini fark edene kadar; JimBob aslında Mrs.

Fluffpuff, ve biz onu gecenin bir yarısı sessizce geri verdik. O beri çok özleniyor). Her neyse, evet: Korkunç, harika, batıl inançları desteklemeyen kankalarım var. Ama artık birlikte yaşamıyoruz. Aynı şehirde bile yaşamıyoruz: Mara başkentte EPA'da çalışıyor, Hannah ise NASA'da çalışıyor ve Teksas ile Norveç arasında gidip geliyor. Omzumun üzerinden tuz atabilir ve gönlümce vurmak için etrafta çılgınca odun arayabilirim.

Neden, *neden* böyleyim? Hiçbir fikrim yok. Agresif İtalyan annemi suçlayalım.

Ama bu Salı sabahına dönecek olursak: sorunumun özü, kış aylarında, bugüne kadarki en başarılı müşteri sunumumdan önce biraz acıkmış olmamdı. Bu yüzden Faye'in duvar dibi kafesine uğradım ve her zamanki gibi sade kahve istemek yerine -şekersiz, kremasız, sadece karanlığın acı unutkanlığı- siparişime bir kruvasan ekledim. En az kahve kadar iyiydi (yani aynı anda bayat ve az pişmiş; tadı nişasta ve salmonella arasında gidip geliyordu) ve sonsuz dehşetime rağmen hemen ardından GreenFrame'in genç tarihinde gördüğü en kârlı sözleşmeyi imzaladım.

Gianna havalara uçmuştu. Yarı İtalyan beynim cehennemden gelen kruvasan ile büyük profesyonel zaferim arasında milyonlarca küçük bağlantı kurmaya başlayana kadar ben de öyleydim. Bunun nereye gittiğini biliyorsunuz: evet, şimdi umutsuzca her sunum toplantısından önce Faye'in kruvasanlarından birini yemem gerektiğini hissediyorum, aksi takdirde düşünülemez şeyler olacak. Ve hayır, onun nazik ama kesin "Üzgünüm tatlım, kruvasanımız kalmadı" sözüne nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Dünyada daha kötü şeyler olduğunu söyledim mi? Yalan söyledim. Bu bir felaket. Kariyerim bitti. Uzaktan siren sesleri mi geliyor?

"Anlıyorum." Alt dudağımı ısırıyorum, somurtmamasını emrediyorum ve kendimi gülümsemeye zorluyorum. Ne de olsa annemin bebeklik nöronlarıma merdiven altından yürümenin ömür boyu umutsuzluğa giden kesin bir yol olduğunu öğretmesi Faye'in suçu değil. Bunun için terapiye gidiyorum. Ya da gideceğim. Bir noktada. "Biraz daha mı yapıyorsun?"

Vitrine bakıyor. "Keklerim kaldı. Yaban mersinli. Limon sosu."

Oh. Aslında kulağa hoş geliyor. Ama. "Kruvasan yok mu?"

"Sana simit yapabilirim. Tarçınlı? Yaban mersinli? Sade?"

"Kruvasana hayır mı diyorsun?"

Faye memnun bir ifadeyle başını eğiyor. "Kruvasanlarımı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Öyle mi? "Onlar çok, um." Sahte deri postacı çantamın askısını kavrıyorum. "Eşsiz."

"Maalesef sonuncuyu şuradaki Erik'e verdim." Faye sol tarafını, tezgâhın en ucunu işaret ediyor ama ben Erik'e zar zor bakıyorum -uzun boylu*, geniş omuzlu, takım elbiseli, sıkıcı*- kendi zamanlamama lanet etmekle meşgulüm. Ozzy'nin küçük kobay poposunun görkemli güzelliğini gıdıklamak için yirmi dakika harcamamalıydım. Şimdi haklı olarak hatalarımın bedelini ödüyorum ve Faye bana değerlendirici bir bakış atıyor. "Sana bir simit kızartayım. Kahvaltıyı atlamak için çok zayıfsın. Daha çok yersen boyun da biraz uzayabilir."

Yirmi yedi yaşında nihayet bir metreyi geçmeyi başarabileceğimden şüpheliyim ama kim bilebilir ki? "Özetlemek gerekirse," diyorum, profesyonel geleceğimi kurtarmak için son bir yalvarma ve mızmızlanma girişiminde bulunarak, "bugün daha fazla kruvasan yapmayacak mısın?"

Faye'in gözleri kısılır. "Tatlım, kruvasanlarımı biraz *fazla* seviyor olabilirsin. çok-"

"Al."

Ses -Faye'in değil- derin ve alçak perdeden, başımın üzerinde bir yerden geliyor. Ama ona pek dikkat etmiyorum çünkü mucizevi bir şekilde gözlerimin önünde beliren kruvasana bakmakla meşgulüm. Hâlâ bütün halde, bir peçetenin üzerine konmuş, üstündeki birkaç parça hamur yavaşça ufalanıyor. Daha önce de Faye'in kruvasanlarını yemiştim ve tat olarak eksikliklerini boyut olarak telafi ettiklerini biliyorum. Çok ama çok büyükler.

Çok çok büyük bir el tarafından teslim edilse bile.

Birkaç saniye boyunca göz kırpıyorum ve bunun batıl inançlardan kaynaklanan bir serap olup olmadığını merak ediyorum. Sonra yavaşça dönüp kruvasanı tezgâha bırakan adama bakıyorum.

Çoktan gitmiş. Kapının yarısından dışarı çıkınca geniş omuzları ve açık renk saçlarıyla ilgili kısa bir izlenim edindim.

"Ne-?" Adamı işaret eden Faye'e göz kırpıyorum. "Ne . . . ?"

"Sanırım Erik son kruvasanı senin alman gerektiğine karar
verdi."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Yerinde olsam hediye bir kruvasanın ağzına bakmazdım."

Hediye kruvasan.

Sersemliğimden sıyrılıp bahşiş kavanozuna beş dolarlık bir banknot atıyorum ve koşarak kafeden çıkıyorum. "Hey!" diye seslendim. Adam benden yaklaşık yirmi adım öndeydi. Küçücük bacaklarımla yirmi adım. Onunkilerle beşten az olabilir. "Hey, biraz bekler misin? ?"

Durmuyor, ben de kruvasanımı kaptığım gibi peşinden koşuyorum. En iyi Eski Futbol Burslu Çocuk halimi takınıyorum ve önce köpeğini gezdiren bir bayanı, sonra onun köpeğini, sonra da kaldırımda öpüşen iki genci atlatıyorum. Tam köşeyi döndüğümde ona yetişiyorum ve önünde duruyorum.

"Selam." Sırıtıyorum. Ve yukarı ve yukarı ve yukarı. Hesapladığımdan daha uzunmuş. Ve ben de istediğimden daha solgunum. Daha çok çalışmam lazım. " teşekkür ederim! Gerçekten gerek yoktu ..." Sustum. Ne kadar çarpıcı göründüğünden başka gerçek bir nedeni yok. O sadece çok ...

İskandinav, belki. Viking benzeri. İskandinav. Sanki ataları Ikea'yı finanse etmeye giderken aurora borealis'in altında gezinmiş gibi. Bir yeti kadar büyük, berrak mavi gözleri ve kısa, soluk sarı saçları var ve isminin o havalı İskandinav harflerinden birini içerdiğine dair hediye kruvasanıma bahse girerim. Birbirine karışmış *a* ve *e*; ortadan kesilmiş *o* garip *o*; aslında üst üste yığılmış iki *s olan* büyük *b.* Yazılması için çok fazla HTML bilgisi gerektiren bir şey.

Beni şaşırtıyor, hepsi bu ve bir an için ne diyeceğimi bilemeyip öylece bakakalıyorum. Güçlü çene. Derin bakışlı gözler. Yüzünün köşeli kısımlarının bir araya gelerek çok ama çok yakışıklı bir şeye dönüşmesi.

Sonra onun da bana baktığını fark ediyorum ve anında kendime geliyorum. Tam olarak ne gördüğünü biliyorum: Chino pantolonumun içine sıkıştırdığım mavi düğme; gerçekten düzeltmem gereken kaküller; *yine* düzeltmem gereken kahverengi, omuz hizasındaki saçlar; ve sonra, elbette, kruvasan.

Kruvasan! "*Çok* teşekkür ederim!" Gülümsedim. "Yemeğini çalmak istememiştim."

Cevap yok.

"Sana geri ödeyebilirim."

Hala cevap yok. Sadece o sert Kuzey Cermen bakışı.

"Ya da sana bir çörek alabilirim. Ya da bir simit. Kahvaltınızı bölmek istememiştim."

Cevap sayısı: sıfır. Bakışların yoğunluğu: milyonlarca. Ne dediğimi anlıyor mu- Oh.

Ooooh.

"*Teşekkür ederim*. Teşekkür ederim," diyorum, çok ama çok yavaşça, tıpkı ailemin ABD'ye hiç göç etmemiş olan anne tarafı benimle İtalyanca konuşmaya çalıştığında olduğu gibi. "Bunun için"- kruvasanı yüzümün önüne kaldırıyorum-"bu. Teşekkür ederim"-Viking'i gösteriyorum-"siz. Çok"-başımı eğiyorum ve burnumu mutlulukla kırıştırıyorum-"*hoşsunuz*." Daha da uzun süre dalgın dalgın bakıyor. sanmıyorum. "Anlamıyorsun, değil mi?" Kendi kendime kederle mırıldanıyorum. "Tekrar teşekkür ederim. Bana gerçekten büyük bir iyilik yaptın." Kruvasanı son bir kez daha kaldırıyorum, sanki ona kadeh kaldırıyormuşum gibi. Sonra arkamı dönüp uzaklaşmaya başlıyorum.

"Bir değil. Yine de kruvasanın arzulanan çok şey bıraktığını göreceksiniz."

Ona doğru döndüm. Viking Blondie anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu. "Az önce sen mi konuştun?"

"Ben yaptım."

"İngilizce mi?"

"Sanırım öyle, evet."

Ruhumun bedenimin dışına çıkıp astral seyahatle kendini cehennemin yakıcı alevlerine bıraktığını hissediyorum. "Sen . . . hiçbir şey söylemiyordun. Daha önce."

Omuz silkiyor. Gözleri sakin ve ciddi. Omuzlarının genişliği Avrasya'da bir yaylayı rahatlıkla aydınlatabilir. "Bir soru sormadın." Dilbilgisi benimkinden daha iyi ve içim içimi yiyor.

"Düşündüm ki .. .. Göründü . . . . I . . ." Gözlerimi kapatıyorum, onun için *güzel* kelimesini nasıl taklit ettiğimi hatırlıyorum. Sanırım ölmek istiyorum. Bunun bitmesini istiyorum. Evet, benim zamanım geldi. "Çok minnettarım."

"Kruvasanı denedikten sonra muhtemelen olmayacaksın." "Hayır, ben ..." Çekiniyorum. "İyi olmadığını biliyorum."

"Öyle mi?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. Bu blokta çalışan erkeklerin yüzde 99'u gibi takım elbise giyiyor. Ama daha önce gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyor. Thor'un şirket versiyonuna benziyor. Platinum Ragnarok gibi. Keşke beni gözlemlemek yerine bana gülümseyebilseydi. Kendimi daha az korkmuş hissederdim. "Beni kandırabilirdi."

"Mesele şu ki, onu gerçekten yemek istemiyorum. Sadece şey için ihtiyacım var."

Kaşı kalkıyor. "Bir şey mi?"

"Bu uzun bir hikaye." Burnumu kaşıyorum. "Aslında biraz utanç verici."

"Anlıyorum." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Aşağı yukarı İngilizce bilmediğimi varsaymandan daha mı utanç verici?"

Daha önce bahsettiğim hızlı ve şiddetli ölüm mü? Ona şimdi ihtiyacım var. "Bunun için çok ama *çok* üzgünüm. Gerçekten-"

"Dikkat et."

Ne demek istediğini anlamak için etrafıma bakınırken adamın biri kaykayıyla neredeyse beni eziyordu. Kıl payı kurtuluyorum: Açıkça kararsızlık hissettiğim kıymetli kruvasan ve çantam arasında neredeyse dengemi kaybediyordum ve işte tam bu noktada Corporate Thor araya giriyor. Kendi cüssesinde birinin yapabileceğinden çok daha hızlı hareket ederek Kaykaycı Adam'la arama giriyor ve pazılarımın etrafından dolanan eliyle beni doğrultuyor.

Neredeyse nefes nefese kalmış bir halde ona bakıyorum. Bir Grönland sıradağları kadar yüksek, beni köşedeki berber dükkanının camına doğru biraz bastırıyor ve sanırım hayatımı kurtardı. Meslek hayatımı tabii ki. Ve şimdi de *hayatımı*.

Lanet olsun. "Bu sabah da neyin nesi?" Kimseye mırıldandığım yok. "İyi misin?"

"Evet. Yani, açıkça mücadele ve aşağılanma sarmalında aşağı doğru gidiyorum ama ..."

Gözlerini ve yakışıklı, agresif, sıra dışı yüzünün açılarını benden ayırmıyor. İfadesi ciddi ve gülümsemeden uzak, ama bir an için aklımdan bir düşünce geçiyor.

Eğleniyor. Beni komik buluyor.

Bu geçici bir izlenim. Kısa bir süre kalıyor ve pazularımı bıraktığı anda yok oluyor. Ama bunu hayal ettiğimi sanmıyorum. Hayal etmediğime neredeyse eminim, çünkü sonra olanlar yüzünden.

"Sanırım," dedi, sesi Faye'in kruvasanlarından daha lezzetliydi, "o uzun, utanç verici hikâyeni dinlemek isterdim."

Üç

Mevcut

(Asansörün küçüldüğünden neredeyse eminim.

Dramatik bir şey değil, gerçekten. Ama tahmin ediyorum ki harcadığımız her dakika

Burada, araba birkaç milimetre daha küçülüyor. Kendimi bir köşeye sıkıştırdım, kollarımı bacaklarıma doladım ve alnımı dizlerime koydum. Son Erik karşı köşedeydi ve oldukça rahat görünüyordu. Kilometrelerce uzunluktaki bacakları önünde uzanmış, sekoya genişliğindeki pazularını göğsünde çaprazlamıştı.

Ve tabii ki duvarlar geliyor. Bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor. Titriyorum ve elektrik kesintilerine lanet ediyorum. Duvarlar. Erik.

Kendim.

"Üşüdün mü?" diye sorar.

Başımı kaldırdım. Her zamanki iş kıyafetim olan chino pantolon ve güzel bir bluz giyiyorum. Düz, nötr renkler. Ciddiye alınacak kadar profesyonel; iş sırasında tanıştığım erkekleri, herhangi bir toplantıdaki varlığımın biyofiltrasyon sistemi tasarımının etkinliğini değerlendirmek için olduğuna ve onlara "bakacak sevimli bir şey" sağlamadığına ikna edecek kadar mütevazı. Mühendislik alanında kadın olmak çok ama çok eğlenceli olabilir.

Erik, gerçi . . . Erik biraz farklı görünüyor. Kot pantolon ve göğsünü saran koyu renk, yumuşak bir kazak giyiyor ve geçmişte onu sadece takım elbiseyle gördüğüm düşünüldüğünde bu alışılmadık görünüyor. Yine de Erik'i daha önce sadece iki kez gördüm, teknik olarak aynı günde.

(Tabii geçtiğimiz ay içinde onu binanın etrafında gördüğüm ve hemen yön değiştirmek için arkamı döndüğüm zamanlar sayılmazsa.

Ki ben pek sevmem).

Yine de, alışılmadık derecede gayri resmi görünmesinin nedeninin bugün erken saatlerde sahada çalışıyor olması olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Denetleme. Danışmanlık. Belki de Milton projesiyle ilgili tavsiyelerde bulunmak için çağrıldı ve ... Evet. Oraya gitmiyorum.

Doğrulup omuzlarımı dikleştiriyorum. Erik Nowak'a olan kızgınlığım, son üç haftadır küçük bir fare gibi cebimde taşıdığım, safra ve kırıntılarla beslediğim his uyanıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, iyi hissettiriyor. Tanıdık. Bu bana Erik'in üşüyüp üşümediğimi umursamadığını hatırlatıyor. Eminim sormak için gizli sebepleri vardır. Belki organlarımı satmak istiyordur. Ya da çürüyen cesedime bir işeme köşesi kurmayı planlıyordur.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Emin misin? Sana kazağımı verebilirim."

Kısa bir süre için onu çıkarıp bana verdiğini hayal ediyorum. Bunu daha önce kanlı canlı yaptığını görmüştüm, bu da yaratıcı olmama bile gerek kalmayacağı anlamına geliyor. Yakayı tutuşunu ve başının üzerine çekişini, kaslarının esnemesini ve kasılmasını, solgun etinin aniden genişlemesini çok iyi hatırlıyorum. . .

Kazağı bana uzatırdı ve hala sıcak olurdu. Hatta belki onun teni ya da çarşafları gibi kokardı.

Vay canına. Vay, *vay*, *vay*. O da *neydi* öyle? Yaklaşık dokuz dakikadır bu asansördeyim ve beynimde şimdiden İsviçre peyniri tarzı delikler oluşmaya başladı. *Güçlü duruyorsun, Sadie Grantham*. *Duygusal metanetin için tebrikler. Gerçekten korkunç bir insan için azgın olmanın yolu.*

"Gerek yok," diyorum başımı biraz fazla hevesle sallayarak. "Beklememiz gerektiğine emin misin?" diye soruyorum. "Hiçbir şey yapmadan beklemek mi?"

Sakin bir şekilde başını sallıyor, bu durumla ilgili iyi bir sporcu olmanın onun için zor olmadığını, benimle sıkışıp kalma fikrinin onu zerre kadar rahatsız etmediğini ve bazılarımızın aksine yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlama eğiliminde olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Gösteriş.

"Ya çığlık atarsak?" Ben sorarım. "Çığlık mı?"

"Evet, ya çığlık atarsak? Burası devasa bir bina. Birileri bizi mutlaka duyacaktır, değil mi?"

"Cuma gecesi saat on birde mi?" Cevabı benim aptalca sorumun hak ettiğinden çok daha nazikti. "Asansör katlar arasında sıkışmışken mi? *Bu* asansör mü?"

Kafamı çeviriyorum çünkü o haklı. Sinir bozucu derecede haklı. Bindiğimiz bu lanetli asansör binanın en derin yerinde, geceleri kimsenin geçmeyeceği bir koridorun yanında. Gerçek bir trajedi, sadece şimdiye kadar gördüğüm en dar kabine sahip olduğu gerçeğiyle gölgeleniyor. Konuklar ve müşteriler bunu nadiren kullanıyor, bu yüzden daha hızlı olma avantajına ve küçük olma dezavantajına sahip.

Yani: minicik. Küçük olduğunu biliyordum ama *ne kadar* küçük olduğunu anlamak için buranın öleceğim yer olabileceğini fark etmek gibisi yok. Kollarımı , Erik'e çarpacağım. Bacaklarımı uzatırsam, Erik'e çarparım. Umutsuzca istediğim gibi yerde debelenirsem, *yine* Erik'e çarpacağım. Ne ikilem ama.

"İyi misin?" diye soruyor usulca. Gözleri de yumuşak bakıyor. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey göğsümde düğümleniyor.

"Evet."

"İşte." Bir süre çantasını karıştırdı. Sonra bana bir şey uzattı. "Biraz su al."

Onun *2019 NYC Amatör Futbol Ligi* su şişesini neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Parmaklarımın neden kısa süreliğine onunkilere değdiğini bilmiyorum. Ve ben küçük yudumlar içerken neden beni endişeye benzer bir şeyle incelediğini de bilmiyorum.

Pek endişelenmiyor, çünkü Erik Nowak o tür bir adam değil. *Aslında* ne tür bir adam? Arkadan bıçaklayan biri. Bir yalancı. Yalnızca kendi profesyonel başarısına değer veren, hissedebilen bir insan McMansion. Bir F.C. Kopenhag taraftarı -ki en iyi ihtimalle vasat bir futbol takımı olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum. Evet, söylediğimi söyledim.

"Daha iyi mi?"

"Sana söyledim, ben iyiyim. Tamamen harikayım."

"Solgun görünüyorsun." Beni daha iyi gözlemlemek istercesine başını eğiyor. "Klostrofobik misin?"

"Hayır. Sanmıyorum." Öyle miyim? Bu birçok şeyi açıklar. Duvarlar kapanıyor. Midemdeki bu yağlı, barfy hissi. Burayı tırmalamak istiyorum çünkü çok küçük ve Erik kafamın içinde çok fazla yer kaplıyor ve sabununun kokusunu alabiliyorum ve onunla ilgili her şeyi unutmak istiyorum ve belki de unuttuğumu sanıyordum ama şimdi *o burada ve hepsi geri geliyor ve* ben-

"Sadie." Erik şu anda beynimde ne tür bir sarmalın döndüğünü tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyor. "Derin bir nefes al."

"Biliyorum. Öyle yapıyorum. Derin nefes alıyorum." Ya da belki de almıyordum. Çünkü şimdi ciğerlerime biraz hava girince beynim biraz daha sessizleşiyor.

"Bu senin ilk seferin mi?"

Ona göz kırpıyorum. "Nefes alıyor musun?"

Hafifçe gülümsüyor. Sanki burada ölecek olmamızı umursamıyormuş gibi. "Asansörde sıkışıp kalmak."

"Ah. Evet." Bir an düşündüm. "Bekle, bu senin değil mi?"

"Üçüncüsü."

"Üçüncü mü?"

Başını sallıyor.

"Sen . lanetli falan mısın?"

"Görüyorum ki batıl inançların güçlü bir şekilde devam ediyor," diyor, açıkça alay ediyor ve beni *tanıdığını* düşünmesi, olanlardan sonra benimle *şakalaşmaya* izinli hissetmesi ...

Kaskatı kesildim.

İfadesine bakılırsa, Erik fark ediyor. "Sadie-"

"Ben iyiyim," diye sözünü kesiyorum. "Söz veriyorum. Ama lütfen biraz sessiz olabilir miyiz? Birazcık?" Sesimin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum.

Su şişesini yere bırakıyorum ve yüzümü dizlerimin arasına saklıyorum. Keskin nefes verişini, giren gergin ve rahatsız edici sessizliği dinliyor ve onunla en son ne zaman birlikte olduğumu düşünmemeye çalışıyorum.

Bir saniye bile konuşmayı kesmek istemediğim zamanlar.

Dört

Üç hafta önce

(Bir saat sonra sunum var, gözden geçirmem gereken gigabaytlarca dosya var ve stajyerlerimin şu anda on sekiz yaşında olduğundan oldukça eminim. Yukarıdaki katlarda, onları bir tarikata katılmak için mi terk ettiğime yoksa şehirli bir Koca Ayak tarafından mı kaçırıldığıma karar vermeye çalışıyorum. Ama Kurumsal Thor'un bana kesin bir dille söylediği sözlere bakmaktan kendimi alamıyorum:

"Kara para aklama cephesi." "Yok artık!"

Omuz silkiyor. Binamın hemen arkasında bulunan bir cep parkındaki bankta yan yana oturuyoruz. Güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor, en az üç kelebek gördüm ve yine de onun cüssesinden belli belirsiz korkmaya devam ediyorum. Ve elmacık kemiklerinden. "Tek olası açıklama bu."

Düşünmeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. "Faye gerçekten kötü bir fırıncı olamaz mı?"

"Kesinlikle öyle. Kahvesi de şüpheli." "Fren sıvısını çok andırıyor," diye kabul ediyorum.

"Ben hep plazma soğutucusunu düşünmüşümdür. Mesele şu ki, on yıl önce ben bu binada çalışmaya başladığımda o buradaydı ve sen ve ben gittikten çok sonra da burada olacak. Buna rağmen." Hâlâ elimde tuttuğum kruvasanı işaret ediyor. Dürüst olmak gerekirse, dişimi sıkıp boğazımdan geçirmeliyim. Ellerimin terlemesi onu daha lezzetli yapmayacak. "Hâlâ işinin başında olması için geçerli bir girişimcilik nedeni yok."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Haklı olabilirdi. "Kara para aklama operasyonları ve organize suçlarla bağlantıları dışında mı?"

"Kesinlikle." Tamam, dilbilgisi mükemmel olabilir ama belli belirsiz bir yabancı aksan sezmeye başlıyorum. Bu konuda bir milyon on soru sormak istiyorum; tuhaf biri olarak görünmeme arzumla doğrudan rekabet halinde bir istek. Aslında tuhaf biri olduğum için yüce bir hedef.

"Teorinizi anlıyorum. Ama beni dinle." Kâküllerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum. Erik'in yüz ifadesi bir nanometre bile değişmiyor ama beni dinlediğini biliyorum. Onunla ilgili bir şey var, sanki dikkati fiziksel olarak somut bir şeymiş gibi, sanki görmekte, duymakta ve *bilmekte* iyiymiş gibi. "Peki, sorunum hakkında nasıl konuştuğumu hatırlıyor musun?"

"Büyülü düşünen mi? Mesleki başarınızın kahvaltıda yediklerinizle ilgili olduğuna inandığınız yer mi?"

Bunu *kabul* ettiğime inanamıyorum. Tanrım, tuhaf biri olduğumu zaten biliyor. Yine de, hakkını yemeyelim, bunu anlayışla karşılıyor gibi görünüyor. "Tamam, dinle, eski zamanların atavistik kalıntılarına aptalca sarılıyormuşum gibi göründüğünün farkındayım."

"Sesler mi?" Kaşı kalkıyor.

Kızarıyor olabilirim. "Bunu daha çok kendimi bağlamanın ve önceki başarılarımın geleneklerini kutlamanın bir yolu olarak düşünmeyi seviyorum, anlıyor musun? İç çamaşırımın rengi ile gelecekteki olaylar arasında ampirik bir nedensel bağlantı kurmaktan daha az."

"Anlıyorum." Ağzının köşesi yukarı doğru seğiriyor. Çok az, ama yine de bir gülümseme değil. Belki de yetenekli değildir. Belki de zayıflatıcı bir tıbbi durumu vardır. Smilopati: Artık kendi ICD-10 koduna sahip. "Peki, şanslı renk ne?"

"Ne?"

"İç çamaşırı."

"Oh. Um . . . lavanta."

Kısa bir süreliğine afallamış görünüyor. "Mor mu?"

", evet." Çoğu erkeğin beş renkten fazlasını sayamadığını unutmuşum. "Biraz daha açık. Mor ve pembe arasında. Pastel gibi."

Sanki gözünde canlandırmaya çalışıyormuş gibi yavaşça başını sallıyor. "Şirin," diyor ve ses tonu son birkaç dakikadır olduğu kadar basit ve anlaşılır. Sanki bir çiçeğe ya da köpek yavrusuna iltifat ediyormuş gibi ürpertici bir şehvet duygusu kesinlikle yok. Yine de kalbim küt küt atıyor.

O . . . ? Eğer beni ... giyerken görseydi hala ... diye düşünür müydü? ?

Aman *Tanrım*. Neyim var benim? Bu zavallı adam az önce bana *Kruvasan*.

"Her neyse," diye aceleyle ekliyorum, "belki de iyi şans kruvasanları satın alan çok insan vardır, çünkü ben ... ... büyülü düşüncelerimde yalnız değilim - bu arada, bunu ifade etmenin güzel bir yolu. Örneğin, arkadaşım Hannah NASA'da çalışıyor ve oradaki mühendislerin son elli yıldır Planters fıstıkları ve görev fırlatmalarıyla ilgili karmaşık rutinleri olduğunu söylüyor. Ve ben bir mühendisim. Temel olarak, profesyonel olarak yapmam gereken-"

"Mühendis misin?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Kalbim hayal kırıklığıyla doldu. *Aman Tanrım. O da onlardan biri. Onlardan biri olduğuna inanamıyorum.*

Kaşlarımı çatıyorum ve oturduğum yerden kalkıp kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bilginize, ABD'de mühendislik iş gücünün yüzde on beşi kadınlardan oluşuyor. Ve bu sayı giderek artıyor, yani bu kadar şaşırmaya gerek yok-"

"Ben değilim."

Kaşlarım . "Kesinlikle öyle görünüyordun-"

"Ben de mühendisim ve bu bir tür tesadüf gibi geldi." Ağzı yine seğiriyor. "Büyülü düşüncenizin gıdıklanabileceğini düşündüm."

"Oh." Yanaklarım yanıyor. "Oh." Vay be. *Pislik ben miyim, Reddit? Öyle sayılırsın Sadie.* "Üzgünüm, ima etmek istememiştim-"

"Nerede okudun?" diye soruyor, ben tekrar oturana kadar bileğimden çekiştirerek. Ona daha önce olduğumdan biraz daha yakın duruyorum ama sorun değil. Sorun değil. *Siri, otuz dakika içinde kendimi kaç kez tamamen küçük düşürebilirim? Sonsuz mu dedin? Teşekkürler, ben de öyle düşünmüştüm.*

"Um, Caltech. Doktoramı geçen yıl bitirdim. Ya siz?" "NEW YORK ÜNIVERSITESI. Yüksek lisansımı ... on, on bir yıl önce yaptım?"

Birbirimize bakıyoruz, ben onun yaşını hesaplıyorum, o ... Bilmiyorum. Belki o da hesaplıyordur. Benden altı ya da yedi yaş büyük olmalı. Bunun konuyla bir ilgisi yok. Sadece sohbet ediyoruz. On iki saniye içinde yollarımızı ayıracağız.

"Nerede çalışıyorsun?" diye soruyor.

"GreenFrame. Sen mi?"

"ProBld."

Hem ofis binamın lobisindeki plaketlerden hem de New York mühendislik dedikodularından bu ismi hemen tanıyarak burnumu kıvırıyorum. Bu bölgede pek çok firma var ve o benim en sevmediğim firmada çalışıyor. Küçük denizanalarını yiyerek büyümeye devam eden büyük denizanası. Berbat olduklarından değil, iyiler. Ama eski kafalılar ve sürdürülebilirliğe bizim kadar odaklanmıyorlar. Ancak sağlam bir itibarları var ve hatta bazı potansiyel müşterilerimiz bu nedenle onları bize tercih ediyor. Ki: Bleh.

"Şirketimden bahsettiğimde suratını mı astın?" "Hayır. Hayır! Yani, evet. Birazcık. Ama bunu saldırgan bir şekilde söylemedim.
Çevresel sorunlarla uğraşırken sorun çözmeye yönelik bütüncül bir sistem yaklaşımını benimsemiş gibi görünmüyorlar ..." Gözleri parlıyor. Benimle dalga mı geçiyor? Kurumsal Thor *dalga* geçer mi? "Yani, şu anda işe yirmi dakikadan fazla geç kaldım. Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen kovulacağım ve sonunda size iş için yalvaracağım."

Başını sallıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Güzel. Ortaklarla bir işim var." "Öyle mi?"

"Eminim sizi de aralarına almak isterler. Çevresel zorluklarla uğraşırken sorun çözmeye yönelik bütüncül bir sistem yaklaşımı geliştirmek için." Dilimi çıkarıyorum ama o görmezden geliyor. "Sizi önerirken hangi ismi vermeliyim?"

"Oh. Sadie Grantham." Kruvasan olmayan elimi uzattım. Uzun bir süre elime bakıyor ve ben aniden, açıklanamaz bir şekilde, tsunaming gibi korkuyorum. Aman Tanrım. Ya kabul etmezse?

Evet, Sadie? Bilge, acımasız, pragmatik bir ses kulağıma fısıldıyor. *Ya bir yabancı elinizi tutmazsa? Sıfır noktasıyla nasıl başa çıkacaksın-*

Hayatında sıfır etki mi yaratacak? Ama ses tartışmalı, çünkü alıyor ve kalbim onun teninin ne kadar güzel, katı ve biraz pürüzlü hissettirdiğini görünce dörtnala koşuyor. Eli parmaklarımı yutuyor, etimi ve bu sabah taktığım ucuz, sevimli yüzükleri ısıtıyor.

"Memnun oldum, Dr. Grantham." Nefesim kesildi. Kalbim eriyor. Doktoramı alalı bir yıldan az oldu, bu yüzden hâlâ doktor diye çağrılmaktan zevk alıyorum. Özellikle de hiç kimse öyle demediği için. "Erik Nowak."

Evet. Erik Nowak dışında kimse yapmaz.

Erik Nowak. "Size uygunsuz bir şey sorabilir miyim?"

Başını yavaşça, ciddiyetle sallıyor. "Ne yazık ki mor iç çamaşırı giymiyorum."

Gülüyorum. "Hayır, soyadını yazarken içinde havalı, süslü harfler var mı?" Soruyu ağzımdan kaçırdım ve anında pişman oldum. Ne sorduğumdan bile emin değilim. Sanırım öylece geçiştireceğim.

"*N* ve *W* var. Bunlar süslü sayılır mı?" Pek sayılmaz.

Oldukça sıkıcı. "Elbette."

Başını sallıyor. "Peki ya *k*? En sevdiğim harftir."

"Evet. O da güzel." Hala sıkıcı.

"Ama kesinlikle *a* değil?"

"Şey, sanırım *a* ..."

Ağzı seğiriyor. Yine. Benimle alay ediyor. *Yine*. Ondan nefret ediyorum.

"Lanet olsun sana," diyorum ısıtmadan.

Neredeyse gülümsüyor. "Umlaut yok. Diyakritik yok. Møller yok. Ya da Kiærskou. Ya da Adelsköld. Gerçi onlarla aynı okula gitmiştim." Belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla başımı salladım. Ta ki o sorana kadar: "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sorana kadar... Sonra kruvasanımın arkasına saklanıp gülmekten kendimi alamıyorum. Bitirdiğimde *kesinlikle* gülümsüyordu ve "Bunu gerçekten yemelisin. Yoksa müşterini kaybedersin ve NASA'nın bir sonraki roketi patlar."

"Doğru, evet." Bir parça koparıyorum. Ona uzattım. "Bir ısırık ister misin? Paylaşmayı düşünmüyorum."

"Gerçekten mi? Kendi meşhur iğrenç kruvasanımı benimle paylaşmanın sakıncası yok mu?"

"Ne diyebilirim ki?" Sırıtıyorum. "Ben cömert bir ruhum."

Başını sallıyor. Sonra da aklına yeni gelmiş gibi ekliyor: "Çok iyi bir Fransız bistrosu biliyorum."

Tüm vücudum . "Oh?" "Fırınları da

var."

Vücudum canlanıyor *ve* karıncalanıyor. "Öyle mi?"

"Mükemmel kruvasanlar yapıyorlar. Oraya sık sık giderim."

Güneş hala parlıyor, kuşlar hala cıvıldıyor, şimdi beş kelebek gördüm ve ... arka plandaki gürültü yavaş yavaş azalıyor. Erik'e bakıyorum, ağaçların gölgesinin yüzüne nasıl düştüğünü inceliyorum, onun beni incelediği kadar yakından inceliyorum.

Hayatım boyunca, belki de, sadece *belki*, ne yapmaya çalıştığını bilebileceğimi düşündüğüm yeterince rastgele tanıdık tarafından içki içmeye davet edildim. Ve hayatım boyunca, bu rastgele tanıdıkların her biriyle içki içmeye hayır demek istedim, bu yüzden sorunun sorulmasını bile engellemeyi öğrendim. İlgisizliğimi ve müsait olmadığımı göstermekte iyiyimdir. Çok, çok iyiyim.

Ama yine de

buradayım. New

York'ta bir bankta.

Elimde bir kruvasan.

Nefesimi tutarak ve ... umut ederek mi?

Bana sor, ben ona düşünüyorum. *Çünkü bildiğin o Fransız bistrosunu denemek istiyorum. Seninle birlikte. Ve kara para aklama, çevre mühendisliğine bütüncül sistem yaklaşımı ve aslında lavanta olan mor iç çamaşırları hakkında daha fazla konuşmak istiyorum.*

Sor bana, Erik Nowak. Sor bana, sor bana, sor bana. Sor bakalım.

Uzakta arabalar, gülen insanlar ve on sekiz kat üstümüzde gelen kutumda biriken e-postalar var. Ama gözlerim Erik'in gözlerini uzun, gergin bir an boyunca tutuyor ve bana gülümsediğinde gözlerinin gökyüzü kadar mavi olduğunu fark ediyorum.

Beş

Mevcut

Akat seçim konsolunun üzerindeki levhaya göre (bu arada, acil durum düğmesi içermiyor; zihinsel olarak
Muhtemelen hiçbir zaman gönderilmeyecek olan sert ifadeli bir e-posta yazıyorum), asansörün 1.400 pound kapasitesi var. Tahminimce içerisi yaklaşık on beş metre kare, bunun on dördünü uygunsuz bir şekilde Erik kaplıyor. (Her zamanki gibi: teşekkürler, Erik.) En iç tarafa paslanmaz çelik bir tırabzan yerleştirilmiş ve duvarlar aslında oldukça güzel, beyaz fırınlanmış emaye veya benzeri bir malzeme, belki kabini biraz eskitiyor, ama hey, aynalardan daha iyi. Asansörlerdeki aynalardan nefret ederim ve en çok da bu asansörde nefret ederdim. Erik'i görmekten kaçınmayı şu anda olduğundan üç kat daha zor hale getiriyorlar.

Tavanda, şu anda kapalı olan iki enerji tasarruflu (umarım?) gömme lambanın arasında büyük bir metal bölme fark ettim. Son bir dakikadır baktığım şey de buydu. Asansör uzmanı değilim ama bunun acil çıkış olduğuna neredeyse eminim.

Benim beş metrelik görüş noktamdan, Erik altı-üç ile altı-altı arasında bir yerde. Buna dayanarak, arabanın yaklaşık bir metre boyunda olduğunu tahmin ediyorum. Tek başıma ulaşamayacağım kadar yüksek ve tırabzanı tırmanma noktası olarak kullanamayacağım kadar da duvardan uzak. Ama. *Ama* eminim ki Erik beni kolayca yukarı kaldırabilir. Yani, bunu daha önce de yaptı. Birlikte geçirdiğimiz yirmi dört saat boyunca birçok kez. Gecenin yarısında acıktığımızda olduğu gibi: beni dört kiloluk bir kedi yavrusuymuşum gibi kaldırdı,

Ben onun güzel, aşırı dolu buzdolabına hayranlıkla bakarken beni mutfak tezgahına yatırdı ve sonra benimle paylaşmadan önce kapsamlı bir Çin artıkları serisini incelemeye devam etti. Duşta olduğumuz ve beni duvara doğru itmek için bir elini kıçımın altına koyduğu *diğer* bahsetmiyorum bile.

Mesele şu ki, panele ulaşmama yardım edebilir. Paneli yerinden çıkarabilir, arabadan dışarı tırmanabilir ve üst kata yeterince yakın olursak kapıları açıp kendimi dışarı atabilirim. O noktada özgür olurum. Eve gidip, şu anda iki saatten uzun süredir bir şey yemediğinde hep yaptığı gibi ıslık çalan Ozzy'yi beslemekte özgür olurum. Bana korkunç bir kemirgen annesiymişim gibi bakacak ama sonra havuç çubuğumu istemeye istemeye kabul edecek ve kucağıma sokulacak. Ve tabii ki telefonum çektiğinde yardım çağırırdım, böylece biri gelip Erik'le ilgilenebilirdi. Ama onun çıkışını görmek için burada kalmazdım, çünkü zaten bir sürü-

"Hayır."

İrkiliyorum ve Erik'e bakıyorum. Hâlâ benimkinin karşısındaki köşede duruyor ve bana düz bir bakış atıyor. "Hayır, ne?"

"Böyle bir şey ."

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun-"

"Acil çıkış kapısından çıkmayacaksın."

Neredeyse geri çekiliyorum, çünkü büyülü düşünme eğilimlerime rağmen zihin okumanın gerçekten var olan bir şey olmadığının farkındayım. Öte yandan, bunun Erik'in kafamda neler olup bittiğini tam olarak bildiği ilk sefer olmadığının da farkındayım. Birlikte yediğimiz yemek sırasında bu konuda oldukça iyiydi. Ve sonra, tabii ki. Yatakta.

Ancak bu evde (yani benim beynimde) bunu kabul etmiyoruz.

"Şey," diyorum, "sen çok daha büyük ve çok daha ağırsın. Yani bunu yapamazsın." Ayrıca, beni burada bırakmayacağına dair ona güvendiğimden emin değilim. Ona daha önce de güvenmiştim ve çok pişman olmuştum.

"Sen de yapamazsın, çünkü sana izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı çattım. "Çıkışa kendi başıma ulaşabilirim. Bu durumda teknik olarak bana *izin* vermek zorunda değilsin."

"Eğer böyle bir şey olursa, bunu yapmanızı fiziksel olarak engelleyeceğim."

Ondan nefret ediyorum. Hem de çok. "Dinle, ya günlerce burada mahsur kalırsak? Ya benim tırmanmam tek şansımızsa?"

"Elektrik kesintisi çözülür çözülmez asansörün tekrar çalışmayacağını gösteren hiçbir şey yok. Yaklaşık otuz dakikadır buradayız, onarım ekibinin muhtemelen blok çapında bir kesintiyi gidermek için şebeke üzerinde çalıştığını düşünürsek bu hiçbir şey değil. Önerdiğiniz şeyin ne kadar *tehlikeli* olacağından bahsetmiyorum bile."

O haklı. Sabırsız ve mantıksız davranıyorum. Bu da beni kızdırıyor. "Ben-sadece kendim için."

Yüzü taşa döndü. "*Sadece* senin için mi?"

"Burada güvende olursun. Sadece yardım çağırmamı beklemen gerekecek ve-"

"Kendini tehlikeye atmanı sorun etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Temelde Erik pek de sıcak, cana yakın bir adam sayılmaz ama sesinin böyle çıkabileceğini hiç düşünmemiştim. Aldatıcı bir şekilde sakin ama öfkeli, buz gibi öfkeli. Bana daha iyi bakabilmek için öne doğru eğildi ve eli tırabzana uzandı, parmak eklemleri bembeyazdı. Onu ikiye ayırdığını hayal ediyorum.

Onun öfkesi elbette bana da öfke FOMO'su veriyor ve beni de aynı derecede kızdırıyor. Ben de öne doğru eğildim. "Neden olmasın anlamıyorum."

"Gerçekten mi Sadie? Anlamıyor musun? O kadar insan varken neden *sana* izin vermediğimi anlamıyorsun amına koyayım-" Aniden gözlerini kaçırıyor, çenesi gergin, yanağında bir kas kıpırdıyor. Saçlarının, dokunduğum zamankinden daha kısa olduğunu fark ediyorum. Ve sanırım biraz kilo vermiş olabilir. Ve onun bu kadar yakışıklı olmasına dayanamıyorum, gerçekten *dayanamıyorum*. "Burada benimle birkaç dakika daha kalmaktansa gerçekten bu kadar aptalca ve pervasızca bir şey yapmayı mı tercih edersin?" diye soruyor, bana dönüyor, sesi yine buz gibi ve sakin.

Tabii ki hayır, neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Ben bir korku filminde, bir baltalı katil bacağını kestiğinde şaşkına dönmek için ÖLÜM BU YOLDADIR tabelasını takip eden, finalde olmayan bir kız değilim. Ben genellikle sorumluluk sahibi, aklı başında bir *insanım* -genellikle anahtar kelime, çünkü şu anda bir seri katilin sevgi dolu, baltalı koynuna koşmak için can atıyorum.

Rasyonel olarak Erik'in haklı olduğunu biliyorum: burada uzun süre mahsur kalmayacağız ve birileri bizi almaya gelecek. Ama sonra yaptığı şeyi yaptıktan sonraki günlerde ne kadar ihanete uğramış ve hayal kırıklığına uğramış hissettiğimi hatırlıyorum. Mara'yla telefonda ağladığımı hatırlıyorum. Hannah ile telefonda ağladığımı. Mara *ve* Hannah ile telefonda ağladığımı.

Dürüst olmak gerekirse, burada onunla birlikte olmak şey kadar pervasızca görünüyor. Bu yüzden kendimi omuz silkerken ve "Bir bakıma, evet." derken buluyorum.

Erik'in yine sinirlenmesini bekliyorum. Bana aptallık ettiğimi söylemesini. Beni her seferinde güldüren o kuru şakalarından birini yapmasını. Bunun yerine beni şaşırtıyor: Suçlulukla başka tarafa bakıyor. Sonra başparmağıyla işaret parmağını gözlerine bastırıyor, sanki aniden, çok yorulmuş gibi ve sessizce mırıldanıyor, "Kahretsin, Sadie. Özür dilerim."

Altı

Üç hafta önce

Benim randevularla ilgili toplamda sıfır batıl inanç ritüelim var. Ve söz veriyorum bunu övünmek için söylemiyorum. Basit bir nedeni var. Biriyle çıkmadan önce bir Capri Sun içmem ya da yedi zıplama hareketi yapmam gerektiğine kendimi ikna etmedim: Ben kimseyle çıkmam. Hiç çıkmadım. Eskiden çıkardım tabii. Bir zamanlar. Oscar'la, hayatımın aşkıyla.

Hannah'nın sık sık belirttiği gibi, bir veri bilimi kurumsal kaynaşma toplantısında başka bir kadınla tanışan ve iki hafta sonra gözyaşları içinde beni arayıp ona aşık olduğunu söyleyen adamdan Hayatımın Aşkı olarak bahsetmek benim için biraz yanıltıcı. Ve yemin ederim, ironiyi anlıyorum. Ama Oscar ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Lisede ikinci sınıftayken bana ilk öpücüğümü (diliyle) vermişti. Mezuniyet balosunda eşimdi, birlikte tatile gittiğim ilk aile dışı kişiydi, benden tam yedi eyalet uzakta, Orta Batı'da hayalindeki okula kabul edildiğinde omzunda ağladığım kişiydi.

Aslında üniversite için uzak mesafelerde geçirdiğimiz dört yıl boyunca bu ilişkiyi oldukça iyi yürüttük. Staj yaptığım zamanlar dışında yazları birlikte geçirdik, bu ... evet, ilk yıl hariç her yazdı ve o zamanlar UCSB'de kodlama eğitim kampım vardı, yani ... evet, her yaz. Yani belki birlikte yaz yoktu, ama sonunda harika bir CV'ye sahip oldum ve bu güzeldi. Hatta daha iyiydi.

Üniversiteden mezun olduğumuzda Oscar'a Portland'da bir iş teklifi geldi. onu takip edip orada bir şeyler bulacaktım ama Caltech'in

Doktora programı, kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Gerçekten de beş yıl daha uzun mesafeli bir ilişki yaşayabileceğimizi düşünmüştüm çünkü Oscar harika bir adamdı ve üçüncü başına kadar çok sabırlı ve anlayışlıydı. Ta beni FaceTime'dan arayıp başka biriyle tanıştığı ve benden ayrılmaktan başka çaresi kalmadığı için ağladığı güne kadar.

Ağladım. Instagram'da yeni kız arkadaşını takip ettim. Kilolarca Talenti gelato yedim (tuzlu karamelli trüf, siyah ahududulu vanilyalı parfe ve özellikle utanç verici bir gecede, bir tencere Midori ekşi içinde eritilmiş mango şerbeti; pişmanlıklarla doluyum). Saçlarımı kısacık kestirdim, kuaförümün deyimiyle saçlar *tarihinin en uzun küt* saçını. Yalnız kalmaya dayanamadığım için bir hafta boyunca Mara'nın yatağında yattım çünkü Hannah çok fazla sallanıyordu ve birlikte yaşadığımız beş yıl boyunca çarşafları iki kez değiştirdiğinden eminim. Yaklaşık on gün boyunca tamamen, ruhumu parçalayacak şekilde kalbim kırıktı. Ve sonra . . .

O zaman aşağı yukarı iyiydim.

Cidden, Oscar'la neredeyse on yıldır birlikte olduğumuzu düşünürsek, tek taraflı olarak ayrılmaya verdiğim tepki mucizevi olmaktan öteye gidemedi. Tüm derslerimde ve laboratuvar çalışmalarımda başarılı oldum, yazı Mara ve Hannah ile trenle Avrupa'yı gezerek geçirdim ve birkaç ay sonra Oscar'ın kız arkadaşının Twitter'ını haftalardır kontrol etmediğimi fark edince şok oldum. *Hah.*

"Bu gerçek aşk olmayabilir mi?" Kendimi Midori ekşileri eşliğinde arkadaşlarıma sorarken buldum (mango şerbeti olmadan; o zamana kadar saygınlığımı yeniden kazanmıştım). "Bence aşkın pek çok türü var," dedi Hannah. Evimize en yakın öğrenci barı olan Joe's'taki favori standımızda yanıma sokulmuştu. "Belki de Oscar'la olan ilişkiniz ruh eşleri arasındaki tutkulu bir ilişkiye benzemekten çok kardeşler arasındaki ilişkiye daha yakındı? Ve hala . Birbirinizi hâlâ arkadaş olarak sevdiğinizi biliyorsunuz. Beyniniz onun yasını tutmaya gerek olmadığını biliyor."

"Ama başlangıçta gerçekten ama *gerçekten* yıkılmıştım."

"Sizi psikolog koltuğuna oturtmak istemem. ."

"*Kesinlikle* beni psikolog koltuğuna oturtmak istiyorsun."

Hannah memnun bir şekilde gülümsedi. "Tamam, madem ısrar ediyorsun. Acaba güvenli limanınızı -çocukluğunuzdan beri yanınızda olan ve sonsuza dek yanınızda olacağına söz veren kişiyi- kaybetme fikri Oscar'ın kendisini kaybetme fikrinden daha mı yıkıcı oldu? O bir çeşit koltuk değneği olabilir mi?"

"Bilmiyorum." Kirazlı garnitürümü dürttüm. "Onun kız arkadaşı olmayı seviyordum. O çok ... *oradaydı*, anlıyor musun? Ayrı kaldığımızda onu özlüyordum ama çok fazla değil. Kolaydı sanırım."

"*Çok* kolay olduğu için olabilir mi?" Mara ıhlamurumu çalmadan önce sordu. O zamandan beri onun sorusunu düşünüyorum.

Ama Oscar'dan sonra kimse olmadı. Bu da teknik olarak hala Hayatımın Aşkı unvanını koruduğu anlamına geliyor, her ne kadar iki ay önce onun düğününe davet edilmiş olsam da - onun Aşkı olmadığıma dair çok açık bir ipucu. Sanırım daha fazla dışarı çıkabilirdim, özellikle de yüksek . Daha çok çabalayabilirdim. Hannah ve Mara, "Bir kapı kapanırsa diğeri açılır," derlerdi. "Artık birileriyle çıkabilirsin. Son birkaç yılda pek çok seksi erkeği kaçırdın - Tucson'da tanıştığımız adamı hatırlıyor musun? Ya da konferanslarda sana hep çıkma teklif eden adamı? Aman Tanrım, akışkanlar dinamiği dersinde sana aşık olduğu her halinden belli olan adamı? Ona asılmalısın!"

Elbette ne zaman aşk hayatımdan söz açılsa ve sürüklenmek arkadaşlık sözleşmesinin kutsal bir parçası olduğu için, hem Hannah'nın hem de Mara'nın yüksek lisansa başladıklarından beri çoğunlukla bekar olmalarına rağmen, harika flört fırsatlarından neredeyse hiç yararlanmadıklarını belirtmekten asla çekinmiyorum. Bu genellikle Mara'nın savunmacı bir şekilde meşgul olduğunu mırıldanması ve Hannah'nın insanlarla takılmaya ara verdiğini, çünkü son iki seks arkadaşının Can I Jizz in Your Hair ve Human Skull on the Nightstand Girl olduğunu ve bunların herkesi seksten soğutacağını söylemesiyle biter. Genellikle toplu olarak hiçbir ilişkinin işlerimizle, kobaylarımızla ya da ... ile rekabet edemeyeceğine karar vermemizle sona erer. Netflix, belki? Eğer planlara bakma fikri bana kulübe gitmekten daha cazip geliyorsa (bu ne demekse; kulüp *nedir* ki?) o zaman belki de sadece planlarla takılmalıyım. Bu şeyler

değişemez, çünkü Mara artık utanç verici, fantastik bir şekilde Eski Pislik Oda Arkadaşına aşıktır.

Belki de planlar ve ben ortak hukukla düğümü atarız. Kim ki?

Her neyse. Tüm bunları söylemek için söylüyorum: Çok fazla kimseyle çıkmadım, bu da süreçle ilgili tuhaf, ritüelistik alışkanlıklar geliştirmememin tek nedeni. Ya da *geliştirmedim*. Şu ana kadar.

Çünkü gecenin on beşinci dakikasındayım ve bu siyah kot pantolonu hayatımın sonuna kadar saklamak zorunda kalacağımı düşünüyorum. Giydiğim hafif yeşil kazak? Onu atamam. Asla. Bu artık benim şanslı randevu kıyafetim. Çünkü her şeyin nefis koktuğu ve dar pencere masamızın ortasında en şirin küçük sukulentin bulunduğu bistroya oturduğum anda Erik'in telefonu çalıyor.

"Özür dilerim. Sesini kapatacağım." Kapatıyor ama gözlerini devirmeden önce değil. Her zamanki soğukkanlı ve şaşkın halinden o kadar farklı ki, kendimi tutamayıp kahkahayı patlatıyorum. "Lütfen, acımla alay etme," diye mırıldanarak benimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor. Nasıl emin değilim ama şaka yaptığını biliyorum. Belki de telepatik güçler geliştiriyorumdur.

"İş mi?" Ben soruyorum.

"Keşke." Başını sallıyor, boyun eğmiş. "Çok daha önemli şeyler var."

Oh. Belki de şaka yapmıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Telefonunu cebine sokuyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Kardeşim futbol takımımızın en iyi oyuncularımızdan birini takas ettiğini mesaj attı. Bir daha asla maç kazanamayacağız."

Suyuma gülümsüyorum. Amerikan futboluyla hiç ilgilenmedim. Bana biraz sıkıcı geliyor -80'lerden kalma vatkalarla dolaşan ve kafalarını kronik travmatik ensefalopatiye doğru vuran bir grup aşırı büyümüş adam- ama diğer sporların hayranlarını yargılamak için fazla futbol delisiyim. Belki Erik eskiden oynamıştır. Yeterince büyük sanırım. "O zaman gerçekten şanslı iç çamaşırlarına yatırım yapmalılar."

Bana uzun uzun bakıyor. "Mor."

"Lavanta."

"Doğru. Evet." Bakışlarını kaçırıyor ve ben bunun güzel olduğunu düşünüyorum. Oscar olmayan birinin karşısında oturuyorum ve kendimi çok gergin hissetmiyorum ya da

normalden çok daha garip. Sarışın, çelik gibi bir kas yığını olmasına rağmen Erik'in yanında olmak şaşırtıcı derecede kolay.

"Senin takımın ne? Giants mı? Jets mi?"

Başını sallıyor. "Bu o tür bir futbol değil." Başımı

eğiyorum. "İkinci lig gibi bir şey mi?"

"Hayır, bu Avrupa futbolu. Futbol diyebilirsin. Ama bunun hakkında konuşmamıza gerek yok-"

Neredeyse tükürüyordum. "Futbolu takip ediyor musun?"

"Aileme ve arkadaşlarıma göre müdahaleye değer bir miktar. Ama endişelenmeyin, konuşacak başka konularım da var. Hamur işleri gibi. Ya da akıllı fabrika teknolojisinin pratik uygulaması gibi. Ya da ... hepsi bu kadar."

"Hayır! Hayır, ben-" Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Futbolu *seviyorum*. Hem de çok *seviyorum*. Avrupa'daki maçları izlemek için saçma sapan saatlere kadar uyanık kalıyorum. Ailem doğum günümde bana hep süslü formalar alır çünkü tek ilgi alanım bu. Üniversiteye futbol bursuyla gittim."

Kaşlarını çattı. "Ben de öyle."

"Asla olmaz." Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, göz temasında milyonlarca kelime geçiyor. *İmkansız. İnanılmaz. Gerçekten mi? Gerçekten mi?* "Eskiden oynar mıydın?"

"Hâlâ oynuyorum. Çoğunlukla Salı geceleri ve hafta sonları. Burada çok sayıda amatör kulüp var."

"Biliyorum! Çarşamba günleri evimin yakınındaki spor salonuna gidiyorum ve ... . Futbol benim ilk kariyer seçimimdi. Mühendislik doktorası kesinlikle B planımdı. Profesyonel olmayı gerçekten çok istiyordum."

"Ama?"

"Yeterince iyi değildim."

Başını sallıyor. "Ben de profesyonel olmayı

çok isterdim." "Seni durduran neydi?"

Kıkırdıyor. Sarılma gibi geliyor. "Yeterince iyi *değildim*."

Gülüyorum. "Peki, takımın ne ve kimi takas ettiler?"

"F.C. Kopenhag. Ve kurtuldular-" "Halvorsen

deme."

Gözlerini kapatır. "Halvorsen."

İrkildim. "Evet, bir daha asla maç kazanamayacaksın, dünyadaki tüm mor iç çamaşırlarına rağmen. Ama zaten onunla fazla kazanamayacaktınız. Daha iyi bir koça ihtiyacın var, gerçekten. Alınma ama."

"Bir sürü hücum." Gözlerini dikmiş bakıyor.

"Sen de mi kadın futbolunu takip ediyorsun?" diye sordum.

Başını sallıyor. "2012'den beri gururlu OL Reign destekçisi."

"Ben de!" Işıldıyorum. "Demek *her zaman* berbat bir zevkin yok."

"Erkek takımınız hangisi?" Kaşlarının arasında sevimli, büyüleyici bir dikey çizgi belirdi.

Çenemi ellerimin üzerine koyuyorum. "Tahmin et. Sana üç deneme hakkı veriyorum." "Dürüst olmak gerekirse, Real Madrid dışında her kulübü kabul edebilirim."

Çene ellerimle devam ediyorum, rahatsız olmadan. "Real Madrid, değil mi?"

"Evet."

"Rezalet."

"İyi oyuncular almaya gücümüz yettiği için mızmızlanıyorsunuz."

"Tamam." İç geçiriyor ve garsonun bıraktığını bile fark etmediğim menülerden birini bana uzatıyor. "Bu konuşma için yemeğe ihtiyacım olacak. Senin de öyle."

Gecenin geri kalanını tartışarak geçiriyoruz ve bu harika. En iyisiydi. Yemeklerin söz verdiği kadar iyi olduğundan şüpheleniyorum, ama çok fazla dikkat etmiyorum, çünkü Erik'in Orlando Pride'ın Alex Morgan'ı kullanma şekli ve Liverpool'un Premier Lig yörüngesi hakkında inanılmaz derecede yanlış fikirleri var ve tüm çabalarımı onu bunlardan vazgeçirmeye adamalıyım.

Başarısız oldum. Yanlış fikirlerinin arkasında duruyor ve günde yedi büyük öğünü rahatça tüketmeye alışmış bir adam gibi sistematik bir şekilde önce ekmeği, sonra mezeyi, sonra da ara yemeği yiyor. Sonunda, tabaklarımız temizlendiğinde ve ben ofsayt yaptırım kuralları konusunda onunla tartışamayacak kadar tok olduğumda, ikimiz de sandalyelerimizde arkamıza yaslanıyoruz ve bir an sessiz kalıyoruz.

Ben gülümsüyorum. Gülümsemiyor ama çok yakın ve bu beni daha da çok gülümsetiyor.

Sanırım bu yıllardır yaşadığım en eğlenceli an olabilir. Tamam, yanlış: Öyle olduğunu *biliyorum*.

"Nasıl gitti bu arada?" diye soruyor sessizce.

"Ne?"

"Senin sahan."

"Oh. İyi, sanırım."

"Faye'in kruvasanı sayesinde mi?"

Sırıtıyorum. "Şüphesiz. Ve lavanta rengi iç çamaşırım."

Gözlerini indiriyor ve boğazını temizliyor. "Müşteri kim?"

"Bir kooperatif. New Jersey merkezli bir rekreasyon merkezi inşa ediyorlar ve danışmanlar için alışveriş yapıyorlar. Burası onlar için ikinci bir yer, bu yüzden bir tür spor salonuna dönüştürmek için eski bir bakkal dükkânı satın aldılar. Burayı tasarlamalarına yardımcı olacak birini arıyorlar."

"Sen mi?"

"Ve patronum, evet. Gerçi iki çocuğu sancılandı, o yüzden şimdilik çoğunlukla ben varım."

"Onlara ne söyledin?"

"Onlara enerji bağımsızlığı, yeşil bina standartları, akıllı su yönetimi, gaz dışı kimyasalların en aza indirilmesi ... gibi konulardaki planlarımı anlattım. Yeşil bir avantaj elde etmek istediklerini söylediler."

"Peki senin planların ne?"

Tereddüt ediyorum. Erik'i gerçekten sıkmak istemiyorum ve mühendislik konularından bahsetmeye başladığımda çok uzun konuştuğuma dair *herkesten* geri bildirim aldım. Ancak Erik biraz daha ilgili görünüyor ve hammaddeler, federal sınırlar ve yaşam döngüsü değerlendirmesi hakkında on dakikadan fazla gevezelik etmeme rağmen, dikkati hiç gibi görünüyor. Sanki bilgileri dosyalıyormuş gibi düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve bir sürü zekice soru soruyor.

"Yani projeyi aldın mı?"

Omuz silkiyorum. "Yarın başka biriyle görüşecekler, o yüzden henüz . Ama şu ana kadar ilk tercihlerinin biz olduğumuzu söylediler, bu yüzden iyimserim."

Erik cevap vermiyor. Onun yerine beni inceliyor, ciddi, niyetli, sanki özellikle ilgi çekici bir planmışım gibi. Bu beni rahatsız ediyor mu? Etmiyor.

Biliyorum. Öyle olmalı. Bir erkekle çıkıyorum. Milyon yıldır ilk defa. Ve bana bakıyor. İğrenç, değil mi? Ama . . . Ben aldırmıyorum.

Çoğunlukla gördüğünü beğenip beğenmediğini merak ediyorum, ki bu biraz farklı. Bazen güzel olup olmadığımı merak etme alışkanlığımı kaybedip başka nitelikler üzerinde kafa yorduğumu hissediyorum. Profesyonel görünüyor muyum? Zeki mi? Düzenli mi? Ciddiye alınması gereken biri, her ne demekse? Erkeklerin çekiciliğim hakkında olumlu ya da olumsuz yorum yapma fikrini genellikle itici bulurum. Ama bu gece, şu anda ... Erik'in beni güzel bulma olasılığı midemin tabanında sıcak bir şekilde açılıyor.

Ve sonra tam tersi bir nedenle bakıyor olabileceğini düşündüğümde donup kalıyorum. Ters bir nedenden dolayı bakıyor olabilir mi? Tamam. Bu
-Hayır. Düşünmeyi bırakmalıyım. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Bir kahkaha atıyor. "Sadece bir şeyi merak
ediyorum." "Neyi?"

Parmaklarını masaya vuruyor. "İş isteyip istemediğinizi."

"Oh, hala bir tane var. Bu sabahki çabalarıma rağmen aslında
kovulmadım."

"Biliyorum. Ve bu çok uygunsuz, farkındayım. Ama seni avlamak ."

"Ah. Ben . . " Birden kendimi ateşli ve garip bir şekilde karıncalanmış hissediyorum.

"İşimi seviyorum.
Maaşı iyi. Ve patronum harika biri."

"Sana daha fazla ödeyeceğim. Bir
rakam söyle." "Ben . . . ne?"

"Ve eğer şu anki işinizde hoşunuza gitmeyen bir şey varsa, görevlerinizle ilgili bir anlaşmaya varmaktan mutluluk duyarım. Pazarlığa çok açığım."

"*Bekle* sen?"

"ProBld," diye düzeltiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. ProBld hakkında sanki yönetim seçimlerinde çok söz sahibiymiş gibi konuşuyor ve acaba yönetici pozisyonunda mı diye merak ediyorum. Bu takım elbiseyi açıklar. Ve sekizde buluşmamıza rağmen akşam yemeğine doğrudan işten gelmiş olması. Aynı kıyafetleri giyiyor.

Bu sabah kravatsız ve ceketsiz olmasına rağmen düğmeli gömleğinin kollarını ön kollarına kadar sıvamıştı. Güçlü ve tuhaf bir şekilde *erkek* gibi görünüyordu ve ben de bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Tam iş tanımının ne olduğunu soracaktım ki garson hesabı getirip Erik'e uzatınca dikkatim dağıldı. O da hemen kabul etti.

Ödüyor mu? Sanırım ödüyor. Kibarca paylaşmamız için ısrar etmeli miyim? Kaba bir şekilde bölüşelim diye ısrar mı etmeliyim? İkimiz için de ödemeyi teklif etmeli miyim? Bu sabah kruvasanı o aldı. Misafirle dışarıda yemek nasıl yenir? Hiçbir fikrim yok.

"Teşekkür ederim," diyor garson gitmeden önce. "Seni görmek her zaman güzel, Erik."

"Buraya çok sık geliyorsun," diyorum ona.

Omuz silkiyor, kredi kartını kitabın içine koyuyor. Tamam. Ödeme gemisi kalktı. *Hay aksi.* "Çoğunlukla büyük müşterilerle."

"Yani burası senin varsayılan buluşma yerin değil mi?" Ben daha kelimeleri kafamda çeviremeden soru ağzımdan çıkıyor. Bu da demek oluyor ki, soru aramızda dolaşmaya başlayana kadar ne anlama geldiğini fark etmiyorum. Erik *yine* bana bakıyor ve ben aniden telaşlanıyorum. "Bilmiyorum eğer ... eğer ... ... Bunun bir *randevu* olduğunu söylemek istememiştim."

Kaşı kalkıyor.

"Yani belki de sadece arkadaş olarak ... ... istediniz ve ..."

Kaşı daha yukarı kalkıyor.

Boğazımı temizliyorum. "I . . . Bu bir randevu *mu*?" Sesim kısık, aniden güvensizleşerek soruyorum.

Bir düşündükten sonra dikkatle "Bilmiyorum," diyor.

"Belki de değildir. I . . ." *Tuhaflaştırmak istemedim. Belki de sadece iyi bir kız olduğumu düşündün ve birlikte yemek yiyebileceğin birini istedin ve ben durumu tamamen yanlış anladım ve çok ama çok üzgünüm. Sadece, sanırım senden çok hoşlanıyorum? Birinden hoşlandığımı hatırlayamadığım kadar çok mu? Yansıtmış olabilirim.*

-

Garson hesabı almaya geliyor, bu da sarmalımı kesiyor ve bana derin bir nefes alma şansı veriyor. Her şey yolunda. Belki de

bir randevu değildi. Sorun değil. Eğlenceliydi zaten. Güzel yemek. Güzel futbol muhabbeti. Bir arkadaş edindim.

"*Size* bir soru sorabilir miyim?"

Şu anda kucağımda devam etmekte olan el sıkışmalarından başımı kaldırıyorum. *Acaba ben muhtaç, tehlikeli bir sapık mıyım?* "Ah, tabii."

"Bunun bir randevu olup olmadığını bilmiyorum," diyor ciddi bir sesle, "ama eğer değilse, benimle bir randevuya çıkar mısın?"

O kadar geniş gülümsüyorum ki yanaklarım neredeyse acıyor.

(Ben Neuer'in neden olduğundan çok daha iyi bir kaleci olduğunu anlatırken fıstıklı dondurma külahımı eritiyor. Etrafta dolaşıyoruz.

Tribeca yan yana, bir kez bile dokunmadan, blok blok, gece havası ılık ve ışıklar bulanık. Ayakkabılarım yeni değil ama topuğumda yavaş yavaş kötü bir kabarcık oluştuğunu hissedebiliyorum. Önemli değil, çünkü durmak istemiyorum.

Erik de öyle, sanmıyorum. Her birkaç kelimede bir boynumu büküp ona bakıyorum ve o gömlek kolları ve pantolonuyla o kadar yakışıklı ki, söylediğim bir şeye kafasını salladığında o kadar yakışıklı ki, bir oyunu tarif etmek için büyük elleriyle işaret ettiğinde o kadar yakışıklı ki, neredeyse gülümsediğinde ve gözlerinin köşelerinde küçük kırışıklıklar belirdiğinde o kadar yakışıklı ki, bazen bunu fiziksel olarak, içgüdüsel olarak *hissediyorum*. Nabzım hızlanıyor, nefes alamıyorum ve sinir bozucu şeyler düşünmeye başlıyorum. *Sonrası* gibi şeyler. Neuer'in neden inanılmaz derecede abartılan bir kaleci olduğunu açıklamasını dinliyorum ve gülüyorum, gerçekten her dakikasını seviyorum.

Dondurmacıda hiçbir şey sipariş etmedi. Çünkü, "Soğuk şeyler yemeyi sevmiyorum." diyor.

"Vay canına. Bu şimdiye kadar duyduğum en Danimarkalı olmayan şey olabilir."

Hassas bir nokta olmalı, çünkü gözleri kısılıyor. "Hatırlat da seni asla kardeşlerimle tanıştırmayayım."

"Neden?"

"Herhangi bir ittifak kurmanızı istemem."

"Ha. Demek kötü bir Danimarkalısın. ABBA'dan da mı nefret ediyorsun?"

O görünüyor Kısaca Kafam karıştı. O zaman onun ifade temizler."Onlar İsveçli."

"Peki ya laleler, lalelerden nefret mi edersiniz?" "O Hollanda'da olur."

"Lanet olsun."

"Yine de çok yakın. Tekrar denemek ister misin? şansın yaver gider."

Parmaklarımdaki yapışkan fıstıktan kalanları yalayarak ters ters bakıyorum. Ağzıma bakıyor, sonra da ayaklarına doğru uzaklaşıyor. Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama köşedeki kafenin sahibi kaldırım tabelasını almak için dışarı çıkınca bir şey fark ediyorum.

Geç oldu.

Çok geç. Gerçekten geç. Gecenin sonu. Başka bir kaldırımda ilk kez karşılaştıktan on iki saat sonra bir kaldırımda karşı karşıya duruyoruz; Erik muhtemelen eve gitmek istiyor. Ben de muhtemelen onunla biraz daha birlikte olmak istiyorum.

"Hangi trene biniyorsun?" diye sordum. "Aslında arabayla geldim."

Onaylamayarak başımı sallıyorum. "New York'ta kim araba kullanır ki?"

"Üç eyaletin her yerindeki şantiyeleri ziyaret etmek zorunda olan insanlar. Seni eve bırakayım," diye teklif ediyor ve ben de ışınlanıyorum.

"Dâhiler. Nazik, araç veren dahiler. Nereye park ettiniz?"

Arkamda bir yeri işaret ediyor ve ben de dönüp tekrar onun yanında yürümeye başlamam gerektiğini bilerek başımı sallıyorum. Ama *burada* ve *şu anda* biraz sıkışmış gibiyiz. Birbirimizin önünde duruyoruz. Yere kök salmışız.

"Bu gece çok eğlendim," diyorum. Cevap vermiyor.

"Bistro'dan kruvasan almayı unutmuş olsak da." Hala cevap yok.

"Ve sana Neuer'in gerçek boyutlu bir karton maketini almayı ciddi ciddi istiyorum ve- Erik, teknik olarak sana soru sormadığım için konuşmama şeyini hala yapıyor musun?"

Sessizce gülüyor ve nefesim göğsümde düğümleniyor. "Nerede yaşıyorsun?" diye soruyor usulca.

"Staten Island'ın en uzak köşeleri" diye yalan söyledim.

Bunun benim intikamım olması gerekiyordu, ama o sadece "İyi" dedi. "İyi mi?"

"Güzel."

Kaşlarımı çattım. "On yedi dolarlık bir geçiş ücreti, dostum." Omuz silkiyor.

"Tek yönlü, Erik."

" değil."

"Nasıl iyi?"

Tekrar omuz silkiyor. "En azından oraya varmak biraz zaman alacak."

Kalbim küt küt atıyor. Sonra bir tane daha. Ve sonra hepsi aynı anda, üst üste binen çarpıntılardan oluşan bir karmaşa, göğsümde kaçmaya çalışan küçük bir vahşi hayvan.

Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. En ufak bir ipucu bile yok. Ama Erik tam önümde duruyor, sokak lambası başının arkasında yumuşak bir parıltı oluşturuyor, ılık bahar esintisi aramızda usulca esiyor ve içimde bir şeyler tıkırdıyor.

Evet. Tamam.

"Aslında," diyorum ve yanaklarım yanıyor olsa da, gözlerinin içine bakamıyor olsam da, ayak parmaklarımın üzerinde kayıyor ve kaçmayı düşünüyor olsam da, bu hayatımın en cesur anı. Mara ve Hannah olmadan buraya taşınmaktan daha cesurca. UCLA'daki o orta saha oyuncusundan daha cesur. Sadece *cesurca*. "Aslında sakıncası yoksa Staten Island'ı es geçip sana gelmeyi tercih ederim."

Uzun bir süre beni inceliyor ve belki de az önce söylediklerime tam olarak inanamadığını, beyninin de yetişmekte zorlandığını, belki de bunun ona da bana olduğu kadar olağanüstü geldiğini merak ediyorum. Sonra bir kez başını sallıyor, kararlı. "Pekala," diyor.

Yürümeye başlamadan önce boğazının titrediğini görüyorum.

Yedi

Mevcut

Kağıt üzerinde memnun olmalıyım.

Haftalar süren, bazen ölümcül, çoğu zaman umutsuz, yoğun öfkeden sonra, sonunda Erik'e onunla bir dakika daha geçirmektense şansımı deneyip bir asansör boşluğundan düşmeyi -*Jedi*'nin Dönüşü İmparator Palpatine tarzı- tercih edeceğimi söyledim. Ona söyledim ve dudaklarını birbirine bastırışından bunu duymaktan gerçekten nefret ettiğini anladım. Şimdi gözleri kapalı ve başını duvara yaslamış durumda. Nordik genleri göz önüne alındığında, bu muhtemelen normal bir insanın dizlerinin üzerine çöküp acı içinde böğürmesine eşdeğer.

Güzeldi. Çenesinin çizgisine ve boğazının sütununa bakıyorum, tıraşsız, kaşınan derisini ısırmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlamaktan kendimi men ediyorum ve biraz vahşice, *İyi* diye düşünüyorum. Yaptığı şey hakkında kötü hissetmesi iyi, çünkü yaptığı şey kötüydü.

Gerçekten, memnun olmalıyım. Ve öyleyim de, midemin derinliklerinde hissettiğim, hemen farkına varamadığım ama Erik'teki gecemin ertesi akşamı Mara'nın bana söylediği bir şeyi düşünmeme neden olan o ağır, çarpık his dışında. Muhtemelen düşen bir buz sarkıtının Norveç'i dünyanın geri kalanına bağlayan internet kablosunu koparması sonucu Hannah'nın telefonu kesilmişti ve hatta sadece ikimiz vardık.

"Beni aramaya çalıştı," dedim. "Ve bana mesaj atıp bu akşam yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı sordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki ben onun ne yaptığını anlayamayacak kadar aptalmışım gibi."

"Bu ne cüret!" Mara öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, yanakları neredeyse saçları kadar parlaktı. "Onunla konuşmak ister misin?"

"I . . ." Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Hayır. Bilmiyorum."

"Ona bağırabilirsin. Ona yeni bir göt deliği açabilirsin. Dava açmakla tehdit edebilirsin, belki? Yaptığı şey yasadışı mı? Eğer öyleyse, Liam bir avukat. Seni bedavaya temsil eder."

"Vergi şirketleriyle ilgili garip şeyler yapmıyor

mu?" "Eh. Eminim kanun kanundur."

Islak ıslak güldüm. "Önce ona sorman gerekmez mi?"

"Merak etme, fiziksel olarak bana hayır diyemiyor gibi görünüyor. Geçen hafta verandaya rüzgar çanları asmama izin verdi. Asıl soru şu: Erik'le konuşmak *istiyor* musun? Yoksa onu unutup hiç var olmamış gibi davranmayı mı tercih edersin?"

"I . . ." Önceki gece onunla birlikte olduğumu düşündüm. Ve sonra, daha sonra, ne yaptığını keşfetmeyi. Unutabilir miydim? Rol *yapabilir* miydim? "Akşam yemeğini birlikte yediğim Erik'le konuşmak istiyorum. Ve kahvaltı yaptığım. Onun neler yapabileceğini bilmeden önce."

Mara üzgün bir şekilde başını salladı. "Bir dahaki sefere aradığında telefonu açabilirsin. Ve onunla yüzleşirsin. Bir açıklama talep et."

"Ya bunu beklemem gereken bir şey olarak görüp gülüp geçerse?"

"Yaptığı şeyi sahiplenmeniz için sizi aramaya çalışıyor olabilir ve Özür dilerim," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama belki bu daha da kötü olurdu. Çünkü o zaman tam olarak ne kadar zarar verdiğini bildiğini ama yine de devam ettiğini bilirsiniz."

Sanırım tam olarak bu. Sanırım bu yüzden Erik'in *özür dilemesinden* ve birkaç dakikadır bana bakmamasından nefret ediyorum. Açgözlülük yüzünden harika olabilecek bir şeyi mahvettiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Ve eğer durum buysa, o zaman bunu hayal etmedim: birlikte geçirdiğimiz gece hatırladığım kadar özeldi ve o yine de onu çöp kutusuna attı - *Yeni Bir Umut* Prenses Leia tarzı.

"Danimarka'nın Almanya'ya karşı kazandığını gördüm," diyorum, çünkü diğer alternatife tercih edilebilir Sessizlik ve benim yüksek sesli düşüncelerim.

Bana dönüyor ve bir kahkaha atıyor. "Gerçekten mi, Sadie?"

"Evet. İki, hayır, üç gece önce." Elime bakıyorum, geçen haftanın ojesinden geriye kalanları yontuyorum. "İki-bir. Belki de Neuer konusunda haklıydın-"

"Gerçekten mi?" diye tekrarlıyor, bu sefer daha sert. Onu görmezden geliyorum.

"Gerçi hatırlarsan dondurma yerken sol ayağının biraz zayıf olduğunu kabul etmiştim."

"Hatırlıyorum," diyor biraz sabırsızca.

Tanrım. Bu tırnaklarım *utanç verici*. "O zaman bile, muhtemelen Danimarka'nın son derece iyi oynamasıyla daha çok ilgisi vardı."

"Sadie."

"Ve eğer bu oyun düzeyini bir süre daha sürdürebilirseniz, o zaman ..."

Asansörün kendi köşesinden bir hışırtı geliyor. Tam zamanında kafamı kaldırıyorum ve Erik'in önümde çömeldiğini görüyorum, dizleri bacaklarıma değiyor, gözleri solgun ve ciddi. Kalbim takla atıyor. *Gerçekten de* zayıflamış görünüyor. Ve belki biraz da son birkaç haftadır hayatının en iyi uykusunu uyumamış gibi. Acil durum ışığında saçları altın renginde parlıyor ve kısa bir anım canlanıyor, saçlarını çekiştirirken-

"Sadie."

Ne? Çığlık atmak istiyorum. *Daha ne istiyorsun?* Bunun yerine ona bakıyorum, asansörün tekrar küçüldüğünü hissediyorum, bu sefer gözlerimle onunki arasındaki cebe kadar.

"Haftalar oldu ve ..." Başını sallıyor. "Lütfen konuşabilir miyiz?"

"Konuşuyoruz."

"Sadie."

"Ben bir şeyler söylüyorum. Sen de bir şeyler

söylüyorsun." "Sadie-"

"Tamam, iyi: Neuer konusunda haklıydın. Mutlu musun?"

"Özellikle değil, hayır." Birkaç saniye boyunca sessizce bana baktı.
Sonra sakin ve ciddi bir şekilde "Özür dilerim." dedi.

Bu yanlış bir şey. Omurgamda bir öfke dalgası hissediyorum, ihanetini öğrendiğim zamankinden bile daha büyük. Öne doğru eğilip "Senden nefret ediyorum" diye tısladığımda ağzımda acı bir asit tadı var.

Gözlerini kısa süreliğine kapatır, teslim olmuştur.

"Biliyorum." "Bunu nasıl yapabildin, Erik?"

Yutkunuyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

Bir kere güldüm. "Ciddi misin? *ne cüret*?"

"Olanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Benim hatamdı. I . . . Hoşuma gitti, Sadie. Hem de çok. O kadar ki verdiğin sinyalleri tamamen yanlış algıladım ve senin algılamadığını fark etmedim."

"Şey, senin yaptığın şey-" Aniden duruyorum. Beynim çığlık atarak durdu ve sonunda Erik'in sözlerini hesapladı. *Beğendin mi? Yanlış mı okudum?* Bu da ne demek oluyor? "Hangi sinyaller?"

"O gece, ben ..." Yanağının içini ısırıyor ve içe dönüyor gibi görünüyor. "İyiydi. Sanırım ... ... Kontrolümü kaybetmiş olmalıyım."

Donup kalıyorum. Bu konuşmada doğru olmayan bir şeyler var. "Bir dakika önce üzgün olduğunu söylediğinde neyi kastediyordun?"

İki kez göz kırpıyor. "Sana yaptığım şeyler. Dairemde."

"Hayır. Hayır, öyle değil..." Yanaklarım yanıyor ve başım dönüyor. "Erik, neden telefonlarını açmayı bıraktım sanıyorsun?"

"Seninle seks yapma şeklim yüzünden. Bütün gece seninleydim. Çok fazla şey istedim. Hoşuna gitmedi." Birden benim hissettiğim gibi kafası karışmış gibi göründü. Sanki ikimiz de anlatımı pek mantıklı olmayan bir hikâyenin ortasındaymışız gibi. "Sadie. Sebebi bu değil mi?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. Avucumu ağzıma bastırıyorum ve yavaşça başımı sallıyorum.

Üç hafta önce

(Bütün gece dokunmadık.

Restoranda değil. Arabada olmaz. Asansörde bile değil

Brooklyn Heights'taki benimkinden daha büyük olan ama Erik içinde durduğu için öyle görünmeyen dairesine. Akşam yemeğinde yaptığımız gibi sohbet ediyoruz, bu eğlenceli, harika ve biraz da komik, ama Erik'e cesurca asıldığıma inanarak kendimi kandırdığımda, aslında kendimi *FIFA* video oyunu oynamaya davet ettiğimi düşünüp düşünmediğini merak etmeye başlıyorum. *Gel, sana bir şey göstermek istiyorum* diyecek. Onu koridorda dizlerimin üzerine çökerek takip edeceğim ve sonuna geldiğimde Xbox odasının kapısını açacak ve ben de sessizce öleceğim.

Erik kapıyı arkamdan kilitlerken girişte duruyorum, ayaklarımın üzerinde beceriksizce kayıyorum, kendi ölümlülüğümü ve kaçma olasılığımı düşünüyorum, o sırada kediyi fark ediyorum. Erik'in tertemiz oturma odası masasına tünemiş (posta yığınları ve paket servis broşürleri için bir depo gibi *görünmüyor*; *huh*). Turuncu, yuvarlak ve bize bakıyor.

"Merhaba." Temkinli bir şekilde elimi uzatarak birkaç adım atıyorum. Kedi daha sert bakıyor. "Ne güzel bir kedi yavrusu değil misin?"

"O değil." Erik ayakkabılarını çıkarıyor ve ceketini asıyor. "Güzel, yani."

"Adı ne?" "Kedi."

"Kedi mi? Gibi . . . ?"

"Kedi," diyor, son olarak. Ona baskı yapmamaya karar verdim.

"Neden bilmiyorum ama seni daha çok bir köpek insanı olarak düşünmüştüm." "Öyleyim."

Dönüp ona şaşkın bir bakış attım. "Ama senin bir kedin var?" "Kardeşimin var."

"Hangisi?" Dört tane var. Hepsi de genç. Onlardan sık sık ve o yarı huysuz, yarı alaycı ses tonuyla bahsetmesinden de anlaşılıyor ki, hepsi de hırsız gibi kalın kafalı. Tek çocuğum, "Annem ve babam *Batı Kanadı*'nı izlerken bu boyama kitabını alın" diyen benliğim kıskançlıktan yanıyor.

"Anders. En genci. Üniversiteden mezun oldu ve şimdi ... bir yerlerde. Galler'de sanırım. Kendini keşfediyor." Erik yanıma geldi. O ve Cat birbirlerine ters ters bakıyorlar. "Ben geçici olarak kedisine göz kulak olurken."

"*Geçici olarak* ne var?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Şimdiye kadar, bir yıl yedi ay." Yüzümü asmamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama sonunda elime doğru gülümsüyorum ve Erik'in gözleri bana daralıyor. "İlişkimizin başlangıcı zordu ama yavaş yavaş bir anlaşmaya varmaya başladık," diyor, tam o sırada Cat masadan atlıyor ve mutfağa giderken Erik'e tıslamak için duraklıyor. Erik çok sert ve sessiz harflere dayanan bir şeyle karşılık veriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Yavaşça."

"*Çok* yavaş."

"Evet."

"Geceleri yatak odanızın kapısını kilitliyor musunuz?" "Dini olarak."

"Güzel."

Ben gülümsüyorum, o gülümsemiyor ve pek de rahat olmayan bir sessizliğe gömülüyoruz. Etrafıma bakarak ve duvarda asılı Kopenhag haritasına hayranmışım gibi davranarak bu sessizliği dolduruyorum. Erik bunu yanımda durup "İçecek bir şey ister misin?" diye sorarak yapıyor. Sanırım biram var. Ve . . ." Bir duraklama. "Muhtemelen süt."

Yumuşakça gülüyorum. "Yüzde iki mi?"

"Bütün. Ve çikolata," diye itiraf ediyor, biraz utangaç. Ben biraz daha kıkırdıyorum, Erik sonunda gülümsüyor ve sonra ... daha fazla sessizlik.

Giriş ile oturma odası arasında, birbirimize bakarak, o beni inceleyerek, ben onu inceleyerek oyalanıyoruz ve boğazıma ağır bir şey düğümleniyor. Neler olduğundan emin değilim. Ne beklediğimden emin değilim, ama bütün gece çok kolaydı ve bu değil. "Ben ... ... Yanlış mı anladım?"

Tam olarak ne demek istediğimi anlamamış gibi davranmıyor. "Yapmadın." Güvensiz değil ama temkinli görünüyor. Sanki çok uçucu iki maddeyi birbirine karıştırmak üzere olan bir bilim adamı gibi. Ürün harika olabilir ama çok emin olsa iyi olur. Koruyucu ekipman kullanın. Zaman ayırın. "Hiçbir şey varsaymak istemiyorum."

Düğüm sıkılaşır. "Eğer değiştiysen-" "Sorun bu

değil."

Dudağımı ısırdım. "Eğer istemiyorsan-" diyecektim.

"Tam tersi Sadie," diyor sessizce. "Tam tersi. Dikkatli davranmam gerekiyor."

Tamam o zaman. Tamam. Anlık bir karar veriyorum, bu akşamki ikinci cesur davranışım: Ayaklarımız çoraplarımıza değene kadar ona yaklaşıyorum ve parmak uçlarıma kadar itiyorum.

Beni etkileyen ilk şey ne kadar güzel koktuğu. Temiz, erkeksi, sıcak. Her yönüyle lezzetli. İkincisi: Köprücük kemiği ulaşabildiğim en uzak nokta, nefes alma yeteneğim aniden kesilmeseydi bu biraz eğlenceli olurdu. Eğer bu öpücüğün gerçekleşmesini istiyorsam, onun işbirliğine ihtiyacım var. Ya da kaya tırmanışı ekipmanına.

"Sen . . ." Gömleğinin yakasına yaslanıp çaresizce gülüyorum. "Lütfen?"

Yapmayacak. Yapmıyor. Bunun yerine elini çeneme dolamayı, yüzümü kavrayıp bana bakmayı tercih ediyor. "Sanırım buraya kadar," diye mırıldanıyor, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, gözleri dalgın, sanki çok önemli bir bilgiyi işliyormuş gibi. Nabzım hızla atıyor. Başım dönüyor.

"I . . . Ne?"

"Bu." Gözleri dudaklarımda. "Bundan sonra bir yere gideceğimi sanmıyorum."

"Emin değilim..."

O kadar hızlı hareket ediyor ki zar zor takip edebiliyorum. Elleri belime dolanıyor, beni yukarı kaldırıyor ve bir saniye sonra girişteki rafın üzerinde oturuyorum. Aramızdaki boy farkı çok daha az dramatik ve ...

Hayatımın en güzel öpücüğü. Hayır, *dünyanın en* iyi öpücüğü. Beni kendine çekmek için elini kürek kemiğime bastırması yüzünden. Kirli sakalının yanaklarımı çizmesi yüzünden. Çünkü yavaş başlıyor, sadece ağzı benimkinde ve uzun süre öyle kalıyor. Kollarımı boynuna doladığımda bile, bana doğru eğildiğinde ve kendine yer açmak için kalçalarımı ittiğinde bile, birbirimize yaslandığımızda, kalbim göğsünde bir davul gibi attığında bile, sadece onun dudakları ve benim dudaklarım. Yakın, fırçalayan, havayı ve sıcaklığı paylaşan. Acı verecek kadar dikkatli.

Sonra ağzımı açıyorum ve tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Dillerimizin yumuşak baskısı. Onun homurtusu. Benim inlemem. Yeni ama aynı zamanda doğru. Onun kokusu. Başımı eliyle tutuşu. Karnımda yayılan lezzetli sıvı ısı, sinir uçlarımda yükseliyor. Güzel. İyi, titriyorum ve *gerçekten* çok iyi.

"Eğer ..." Hava almak için ayağa kalktığında başlıyorum ama yüzünü boğazıma gömdüğünde hemen duruyorum.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, sanki Target'ın vücut yıkama suyu bir tür zihin açıcı uyuşturucuymuş gibi tenimi derin derin içine çekmeden önce.

"Evet "im soluk, nefessiz. Köprücük kemiğimi ısırdığında kollarımı omuzlarına, bacaklarımı beline doluyorum ve bu kadar yakın olmanın haz en keskin bıçak gibi içimi kesip geçiyor.

O çok sert. Tam olarak *ne kadar* sert olduğunu hissedebiliyorum. Sanırım bunu hissetmemi istiyor, çünkü eli kıçıma doğru kayıyor ve beni içine çekiyor. Kıvranıyorum, kalçalarımı deneysel olarak çeviriyorum ve o da ağzımın içine sertçe inliyor. "Uslu dur," diye azarlıyor, sert ve biraz kaba. Beni sıkıca kavrıyor, ona karşı sabit tutuyor ve sözlerindeki emirle beklenmedik bir şekilde ürperiyorum.

Çabuk tırmanıyor. En azından benim için. Sadece öpüştüğümüz, öpüştüğümüz ve *öpüştüğümüz* saniyeler, belki de dakikalar var, Erik bile eğiliyor

yaklaşıyor ve ben de onu takip ediyorum, içime sıvı bir sıcaklık doluyor. Ve sonra onları fark etmeye başlıyorum: yumuşak inlemeler. Aleti iç uyluğuma sürtünürken çıkan keskin tıslama. Parmaklarının açlıkla kalçalarımı, ensemi, sırtımın alt kısmını kazması. Beni vücuduna olabildiğince sıkı kavramakla bana dokunmaktan kaçınmak arasında gidip geliyor, aramıza biraz mesafe koyarken elleri beyaz parmak boğumlarıyla rafın kenarına dayanıyor. Sanırım bunu yavaşlatmaya çalışıyor. Belki de kendini yavaşlatmaya.

Bence pek iyi idare edemiyor.

Çekiliyorum ve gözleri yavaşça açılıyor. Cam gibiler, odaklanmamışlar, neredeyse siyah bir mavi dudaklarıma sabitlenmiş. Başka bir öpücük için eğilmeye çalıştığında, elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum. "Yatak odası mı?" Nefesim kesiliyor, çünkü beni koridorda becerebilecekmiş gibi görünüyor ve korkarım buna memnuniyetle izin veririm. "Ya da istersen ... işte ... tamam, eğer-"

Bir elini kıçımın altına koyuyor ve kedisinden daha ağır değilmişim gibi beni koridor boyunca taşıyor. Işığın düğmesini açtığında yatak kocaman ve dağınık, oda o kadar çok onun gibi kokuyor ki kısa süreliğine gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve ona bunun gerekli olup olmadığını, bunu yarı karanlıkta yapıp yapamayacağımızı sormak üzereyim ama o çoktan gömleğinin düğmelerini açmış, gözlerini bana dikmiş. Ağzım kurudu. Bir daha düşündüm de, ışık iyi. Muhtemelen.

Erik bir dağ. Dev bir et ve kas kubbesi - *GQ kesimli*, gülünç bir şekilde tanımlanmış olanlar değil, ama sağlam, meşe ağacı büyüklüğünde ve bakmaya dalmış ve felaket bir şekilde zamanın izini kaybetmiş olabilirim çünkü:

"Kıyafetlerini çıkar," diyor, hayır, *emrediyor* ve ben yine ürperiyorum. Onda bir şeyler var. Emredici bir şey. Sanki ilk içgüdüsü kontrolü ele almakmış gibi. "Sadie," diye tekrarlıyor. "Çıkar onları."

Başımı sallıyorum, önce kot pantolonumu, sonra da kazağımı silkiyorum. Çılgınca devam edecek cesareti ararken kısık bir sesle "Mor değil." dediğini duyuyorum. Kafamı kaldırdım. Erik önümde duruyor, çıplak, uzun, iri ve sanki ... İskandinav panteonundan küçük bir tanrı gibi, içine kapanık ama yine de kendi adını taşıyan birkaç Baltık Denizi adasına sahip çekingen biri. Çıplaklığı konusunda muhteşem bir şekilde bilinçsiz. Öte yandan ben

Görünüşe göre beyaz atletimi çıkarmaya *ya da* göbek deliğinden daha aşağıya bakmaya utanıyordum.

Fark etmiş gibi görünmüyor. Gözleri yine cam gibi, siyah külotumun kalçalarımın etrafında nasıl gerildiğine bakıyor, sanki retinasına kazınmasını istiyormuş gibi. Kot pantolonumu tekrar giymek istiyorum. "Ne?"

"Mor değiller."

"Ben . . . . Oh. Eve gittim ve üstümü değiştirdim. Ve ... bu bir tanıtım toplantısı sayılır mı?" Yine de daha güzel bir şeyler giymeliydim. Belki uygun bir sütyen. Sorun şu ki, beş saat önce biri bana günün sonunda kendimi Erik Nowak'ın yatak odasında bulacağımı söyleseydi, suçu ateşli bir rüyaya atar ve ona biraz Advil verirdim. "Ve bu mor değil, bu-"

"Lavanta," diyor çıplak bir gülümsemeyle ve sonra artık fazla düşünmeme gerek kalmıyor çünkü kalçalarından biri benimkinin arasından kayıyor ve beni geriye doğru yatağına götürüyor. Sırtımın altında kuştüyü bir yorgan, karnımın karşısında *hala* bakmaya kıyamadığım oldukça korkutucu bir ereksiyon ve üzerimde yüzlerce kiloluk Danimarkalılık var. Erik istekli, kararlı ve açıkça tecrübeli. Önce boynuma, sonra göğüs kafesime doğru inliyor ve *sik*, *mükemmel* ya da benim adım olabilecek bir şeyler mırıldanıyor. Bütün gün toplantılar sırasında bunu düşündüğü gibi, bütün *gün*. Elleri üstümün altından kayıyor ve yukarı çıkıyor: yumuşak yoğurma, daha fazla inleme ve birkaç yumuşak *sik, Sadie, sik,* meme ucumda hafif bir çimdik ve kumaştan açgözlü bir ısırık ve mükemmel, korkutucu, heyecan verici, yeni, pis, doğru, iyi, ıslak, utanç verici, heyecan verici, *hızlı* - tüm bu şeyler, *hepsi* aynı anda.

Sonra, bir sonraki nefeste, hepsi çözülür. Biri hariç: *korkutucu*.

Erik parmaklarını külotumun lastiğine geçirdi ve külotumu çıkardı. Kalça kemiklerimi öpüyor, dolgun dudakları karnıma bastırıyor ve tam olarak ne yapmayı planladığını biliyorum, ama onun ... olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Gerçekten *çok* büyük. Ve ön kolu karnımın üzerine uzanmış, beni yatağa sabitliyor ve onunla tanıştım - kahretsin, bu adamla *bu sabah* tanıştım ve gerçek adının Max McMurderer olmadığından emin olmak için kısaca Google'da aramış olsam da, onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum ve çok daha büyük

ve benden daha güçlü ve *ben bunda iyi miyim?* ve benimle ne isterse yapabilirdi beni yapabilirdi ve ben sıcak hissediyorum üşüyorum *nefes alamıyorum* ve-

"Dur! Dur *dur dur*-"

Erik durur. Anında. Ben de hemen altından sıyrılıp kendimi yatak başlığına doğru sürüklüyorum, bacaklarımı yukarı çekip kollarımı yatak başlığına doluyorum. Gözleri üzerimde, bir kez daha açık mavi, bir kez daha *görüyor*. O ne yapacak? O ne-

"Hey," diyor, bana daha fazla alan açmak istercesine dizlerini geri çekiyor. Sesi ürkek, yaralı bir vahşi hayvana yaklaşır gibi nazik. Paniğimin büyük bir kısmı eriyor ve ... Aman Tanrım. Neyim var benim böyle? İyi vakit geçiriyorduk, o gayet iyi davranıyordu ve ben gidip lanet bir ucube olmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim. Ben sadece . . . Neden korktuğumu bilmiyorum. Çok büyüksün ve ben buna hiç alışık değilim. Özür dilerim."

"Hey," diyor Erik yine. Eli bana dokunmak için uzanıyor. Dizimin üzerinde geziniyor. Sonra daha iyi düşünmüş gibi görünüyor ve geri çekiyor, bu da ağlamak istememe neden oluyor. Bunu mahvettim. Mahvettim. "Sorun yok, Sadie."

"Hayır. Hayır, değil. I . . . Sanırım sorun bunu sadece eski sevgilimle yapmış olmam ve ben ..."

"Anlıyorum." Yüzü kişisel olmayan, korkutucu bir şekilde taşlaşıyor. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır! Hayır, Oscar *asla yapmaz*. İyiydi. Sadece o farklıydı. Senden." Sinirli bir şekilde gülüyorum. Umarım gözyaşlarına boğulmam. "Kötü olduğundan değil. Yani, herkes farklıdır. Sadece ..."

Başını sallıyor ve sanırım anlıyor çünkü yüz ifadesi düzeliyor. Bu da benim biraz daha az endişeli hissetmeme yardımcı oluyor. Sanki bulaşıcı kuduz bir hayvanmış gibi ondan uzak durmam gerekmiyormuş gibi. Derin bir nefes alıyorum ve yatağın ortasına doğru yaklaşıyorum.

"Özür dilerim," diyorum.

"Neden üzgünsün?" Gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Bunun korkutucu geleceğini düşünmemiştim. Çok daha havalı olacağımı düşünmüştüm.

Sanırım daha yumuşak."

"Sadie, sen . . ." Nefes veriyor ve tekrar bana uzanıyor. Bu kez durmuyor ve saçlarımı geriye doğru itiyor, sanki yüzümü tam olarak görmek istiyormuş gibi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Sanki *onu* görmemi istiyormuş gibi. "Hiçbir şekilde *olmak* zorunda değilsin. Seni buraya benim için gösteri yapasın diye getirmedim."

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Doğru. Beni buraya getirdin çünkü sana teklif *ettim* ve sonra-"

"Seni buraya getirdim çünkü seninle birlikte *olmak* istedim. İstediğin bu olsaydı şafak sökene kadar şehirde dolaşmaya devam ederdim. İşte anlaşma: Geceyi sevişerek geçirebiliriz ve yalan söylemeyeceğim, bundan büyük keyif alırım, ama aynı zamanda Bil Bakalım Kim oynayabiliriz ya da kardeşimin kedisine pire ilacı vermeme yardım edebilirsin, çünkü bu iki, belki de üç kişilik bir iş. Yukarıdakilerden herhangi biri olur."

Gerçekten ama gerçekten gözyaşı dökmek istemiyorum. Bunun yerine kendimi yatağa bırakıyorum, başımı onun tek yastığına koyuyorum. "Ya *FIFA* video oyunu oynamak isteseydim?"

"Senden gitmeni isteyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü herhangi bir oyun konsoluna sahip değilim."

Gülüyorum, biraz sulu. "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

"90'larda bir Game Boy'um vardı," . "Belki de babam
o."

"Kısmi kefaret." Şimdi ikimiz de gülümsüyoruz ve benim *ondan* korkum sıvılaşır, güneşteki kar gibi. Ancak başka bir biçimde yeniden buz tutuyor: *Ona sahip olamama* korkusu. "Her şeyi berbat mı ettim?"

"Neyi sikeyim?"

Önce ona, sonra kendime doğru el kol hareketleri yapıyorum. *Biz*, demek istiyorum ama erken gibi görünüyor. "Bu ... bu şey."

Yüzü bana dönük bir şekilde yanıma uzandı. Aramızda bilerek birkaç santim bıraktı, ama kendi iradeleriyle, ağaç gövdelerinin etrafında dolanan sarmaşıklar gibi, bacaklarım çarşafın üzerinde ilerliyor ve gevşekçe onunkilere dolanıyor. Bu kez temas korkutucu değil, sadece doğru ve doğal. büyük, farklı ve biraz da hayranlık uyandırıcı ama üstümde değil ve kendimi daha kontrollü hissediyorum.

Sanki istediğim zaman çekip gidebilirmişim gibi. Ve şimdi biliyorum ki bana izin verirdi. "Belki bunu düzeltebilirim?" Umutla soruyorum.

İç çekiyor. "Sadie, sana bir şey söylemek istiyorum ama hoşuna gitmeyeceğinden korkuyorum."

Olamaz. "Ne oldu?"

Bir duraklama. "Sen son otuz yılın Premier Lig istatistiklerini ezbere bilen parlak bir mühendissin. Fiziksel olarak, şimdiye kadar çekici bulduğum her özelliğin esrarengiz bir birleşimisin.

-Hayır, bu konuyu daha fazla *açmayacağım*. Size tam adımı vermeme rağmen beni telefonunuza Kurumsal Thor olarak kaydetmişsiniz."

"Yazım konusunda emin değildim ve bunu *gördünüz* mü?"

"Evet." Eli yanağımı okşamak için kalkıyor. "İşte bu, Sadie. Bunu mahvedebileceğimizi sanmıyorum."

Kafamın içinde milyonlarca umut dolu havai fişek patlıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor, ağır ve tatlı. *Tamam. Tamam. Tamam.* "Yani seni sonsuza dek seksten soğutmadım mı?"

Bir kahkaha attı. "Seninle seks yapmak istemememin endişelenmemiz gereken bir şey olduğundan şüpheliyim, Sadie."

"Bu işte kötü olsam bile

mi?" "Kötü değilsin."

"Ben öyle düşünmemiştim. İyi olduğumu sanıyordum. Yani, ortalama.

Ama belki-" "Sadie." Elini belime koyarak beni biraz daha yaklaştırdı.

Sadece yeterince

Gözlerinin benimkilerle buluşması ve tüm dünyamın ona daralması için. "Yavaştan alalım. Oraya varacağız," diyor bana, sanki bunun birçok gecenin ilki olduğunu *biliyormuş* gibi.

"Emin misin?"

"Kuvvetli şüphe. Kıyafetlerimi geri giysem daha iyi hisseder misin?"

Başımı sallıyorum ve sonra bir dürtüyle mesafeyi kapatıyorum. Diğer öpüşmelerde o yönetiyordu, bu hoşuma gidiyordu ama bu sefer kontrol bende ve tam da ihtiyacım olan şey bu. Ben yapana kadar derinleştirmeye çalışmıyor. Ben ona doğru kayana kadar yaklaşmıyor. Elini tutup kalçama koyana kadar bana dokunmaya çalışmıyor ve o zaman bile nazikçe, parmakları uyluğumda yukarı ve aşağı kayıyor, göğüs kafesimi sırt sırta, omurgamı topuz topuz izliyor.

Kendimi rahatlamış hissediyorum. Uzaklara sürükleniyorum. Genişliyor, daralıyor ve unutuyorum. Islak ve esnek bir hale geliyor, güzel, lezzetli bir sıcaklık mideme yayılıyor. Kalçam kazara Erik'in ereksiyonuna değdiğinde nefesim kesiliyor ve o da boğazının arkasından derin ve kısık bir ses çıkarıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve dönmem için beni
düzenlemeye başlıyor. Elimi pazularına koyarak onu
durduruyorum. "Aslında bunu sevdim."

"Öyle mi?"

"Evet. Sen?"

Nefes veriyor. "Hiçbir fikrin yok, değil
mi?" "Ne hakkında?"

Detay vermiyor. "Gün doğana kadar bunu yapmaktan mutluyum."

"Gerçekten mi?" Bir kahkaha attım. "En iyi liseli halini kanalize edip öpüşmekten mutlu olur musun?"

Omuz silkiyor. "Muhtemelen bir noktada geleceğim. Ama seni uyarabilirim. Bunun bir parçası olmak zorunda değilsin ve koridorun karşısında bir tuvalet var."

"Hayır! Hayır, ben-" *utancımdan ölüyorum.* "İsterdim. Bunun bir parçası olmak, yani." Boğazımı temizliyorum. "Bence tekrar denemeliyiz. Ben çıldırmadan önce yaptığımız şeyi."

Yüzündeki ifadeyi görüyorum: bir anlık heves, sonra yumuşak bir şüphecilik maskesi. "Bence bunun için beklemeliyiz. Ağırdan alalım. Görünüşe göre *çok* büyük olduğum gerçeğine alışana kadar birkaç kez daha çıkalım."

Sifonu çektim. "Ama düşünüyordum da... ya ben üste çıkarsam? Böylece kendimi kapana kısılmış hissetmem?"

Erik hareketsiz kalır. Bir an için nefesi kesilir. Sonra "Emin misin?" diye sorar. Gözbebekleri büyümüştür.

"Sanırım öyle. Sen de ister misin?"

"Bu ... olurdu." Yutkunuyor. Parmakları sanki bırakamayacakmış gibi kalçalarımı kavrıyor. "Evet. *Hoşuma* giderdi. Eğer bu doğru kelimeyse."

Yanlış anlaşılmayı hemen fark etmiyorum. Belki de meşgul olduğum için, önce yatağın üzerinde kayıyor ve kalçalarının üzerine tırmanıyor, sonra da üzerinde olduğum gerçeğinin tadını çıkarıyorum. çok daha iyi hissediyorum. *Tamam*, ben

Düşün. *Evet*. Her şeye rağmen bunu yapabilirim. Aslında bunu seviyorum. Erik'in üzerine binmeyi, solgun tenine bakmayı, kaslarının izini sürmeyi seviyorum. Göğüs uçlarımın üstüme baskı yaptığı noktalara gözlerini dikmesini seviyorum. Kalçalarımın gövdesi tarafından ikiye ayrılması hissini seviyorum, mutlu izlerinin kılları kıvrımlarıma değiyor. Her şeye rağmen onunla seks yapabilirim. Onunla seks *yapmak istiyorum.* Onunla seks yapmazsam *ölebilirim*, çünkü şu anda insani olarak olabildiğince yakın olmamızı istiyorum.

Ama sonra elleri belime dolanıyor ve beni yukarı kaldırıyor. Ve yukarı. Ve yukarı. Dizlerim boynunun her iki yanında yatağa bastırana kadar ve durduğumuzda tam olarak ne yapmak üzere olduğunu hatırlıyorum. Büyük bir ampul enerjisi. Aman Tanrım. Onu istediğimi sanıyor-

"Erik, ben-"

Göbeğimin üzerinde uzun bir gezintiyle başlıyor, diliyle beni ayırıyor. Yarı nefes nefese, yarı iniltiye benzeyen utanç verici bir hayvan sesi çıkarıyorum ve öne doğru düşüp kendimi yatak başlığına tutuyorum. Göbeğim çırpınıyor. Tüm vücudum titriyor, elektrikleniyor.

"Siktir, Sadie," diyor içgüdüsel bir şekilde, içimi tekrar yalamadan hemen önce, *coşku* kelimesini yeniden tanımlayan bir şekilde kapsamlı ve sabırsız. Dili giriş yerimle oynuyor, sıkan kasları iterek geçiyor. Kıçımı kapatmayan elinin başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizmek için yukarı kalkıyor. Titriyorum. Kasılıyorum. Kasılıyorum. Birden *acı verici* bir şekilde boşaldım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum elimin arkasına. Sonra ısırıyorum, çünkü ısırmazsam çığlık atacağım. Belki yine de çığlık atacağım, çünkü homurdanıyor ve boğazını yukarı kaldırıp içime doğru yalıyor, leğen kemiğimi ağzına bastırıyor ve çıkardığı sesler - *çıkardığımız* sesler - ıslak, pis ve müstehcen. "Aman *Tanrım*. I-" Kontrolden çıktım. Kalçalarım titremeye başlıyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama sallanmadan duramıyorum, kendimi ağzına, burnuna ve yüzüne sürtüyorum, daha fazla temas, daha fazla baskı, daha fazla sürtünme için kıvranıyorum, tam olmak istiyorum-

"Çok iyi gidiyorsun Sadie," diye mırıldanıyor içime doğru ve kelimeler omurgama kadar titreşiyor. Parmakları kıçımı morartacak kadar sıkı kavrıyor ve acımasızca beni hareketsiz tutuyor, beni daha iyi açıyor, bana

İşini yapmasına izin vermem için neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Sonra dişlerini üzerimde kullanmaya başlıyor ve ben de yıkılıyorum.

Çığlık atıyorum.

"Bu işte kötü olduğunu düşündüğüne inanamıyorum," diyor gülerek ve her bir hecenin içimde bir bıçak gibi ilerlediğini hissediyorum. Kendimi derin nefes almaya, dik durmaya ve ona bakmaya zorluyorum. Ve işte o zaman gözleri benimkilerle buluşuyor ve klitorisimi sertçe emmeye başlıyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, neredeyse acı veriyor. Yatakta her zaman sessiz, suskun olmuşumdur ama bu zevk bir barajın patlaması gibi, kesici, yakıcı ve o kadar şiddetli ki bedenimin onu zapt etme umudu yok. Elimin tersiyle hıçkırarak inliyorum, güçsüz ve şaşkınım. Orgazmım boyunca Erik orada, kalçalarımı tutuyor, şişmiş kıvrımlarıma karşı övgüler ve iniltiler mırıldanıyor, çok fazla olanın diğer tarafına geçene kadar beni yalıyor.

Sonra öpücükleri hafifliyor. Nazikçe. Sol uyluğumun iç tarafını emmek için dönüyor ve bir iz bırakmak için yeterli olup olmadığını merak ediyorum. *Erik Nowak buradaydı*. "Bütün gün seni yemeyi düşünüyordum," diyor yapış yapış ve sırılsıklam olan tenime karşı ve bunun olduğuna inanamıyorum. Bunun *seks* olduğuna inanamıyorum. "Hepsi. Lanet olası. Gün boyunca."

Bir şekilde, hareket edemeyecek kadar kemiksiz olduğumu biliyor gibi görünüyor. Beni tekrar vücudundan aşağı kaydırıyor ve belki de hayal görüyorum, ama sanırım o da benim kadar ağır nefes alıyor ve sanırım elleri titriyor. Araştırmak istiyorum ama kollarını gövdemin etrafına doluyor ve olabildiğince yakınlaşana kadar beni göğsüne bastırıyor. Kalbinin hızlı atışı tenimde yankılanıyor ve bu, *bu*, bu an daha mükemmel olamazdı.

Ta ki beni öpene kadar. Ve beni öpene kadar. Göbeğimi öpmek için kullandığı aynı kararlılıkla ağzımı da öpüyor ve kalp atışlarım sakinleştikçe, uzuvlarımın zevkle seğirmesi yavaşça durdukça, dudaklarına gülümsemeye başlıyorum.

"Erik?"

"Öyle mi?" Eli etrafında kıvrılıyor. "Neden

aldın bunu?"

"Neyi satın alayım?"

"Faye'in kruvasanı. Madem kadar iğrenç olduğunu biliyordun, neden aldın?" Omzumun hizasına doğru gülümsüyor. "Ben de bunun bir parçasıyım."

"Neyin?"

"Kara para aklama planı."

İçimde bir mutluluk ve hayranlık dalgası, henüz tam olarak tanımlayamadığım puslu, umutlu ve genç bir şey kabarırken kıkırdıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. Aleti iç uyluğuma doğru seğiriyor. Bu olmamış gibi davranmak için beni daha yukarı kaydırıyor ve bir başka tembel öpücük için beni kendine çekiyor. *Hmm.*

Kıpırdanmaya ve aramıza girmeye çalışıyorum ama parmaklarını benimkilere geçirerek elimi durduruyor.

"Sen-?"

"Aldırma," diyor yüzünü boğazıma dayayarak. Beni ısırıyor, sert, şakacı, neredeyse dikkat dağıtıcı. Neredeyse.

"Ama sen-"

"Şşşt. yok, Sadie. Hazır öndeyken bırakmalıyız."

Kaşlarımı çatıyorum, ona bakmak için kendimi yukarı kaldırıyorum. "*Biz* önde değiliz. *Ben* öndeyim. Bire karşı sıfır." Muhtemelen daha çok on ikiye bir gibi. Ama.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "İnan bana, hiçbir şey gibi hissetmedim-"

Ağzını öyle aniden kapatıyor ki çenesinin tıkırtısını duyabiliyorum. Çünkü ben geriye kayıyorum ve onun ereksiyonu bana yaslanıyor. Önce kıçımın kıvrımına. Sonra, tam göbeğimin altına.

Nefes alıyor, sert. Parmakları belime giriyor. "Sadie-"

"Yetkinin bende olabileceğini söylediğini sanıyordum," diye takılıyorum ona, ağzında yaptığım gibi sikinin üzerinde sallanıyorum. Göbeğimin dudakları, dolgun ve kabarık şaftını çevreliyor. Aynı anda sahneye bakıyoruz. Çıkardığı ses vahşice.

"Durmamız gerek," diye homurdanıyor ama eli belime değiyor ve daha iyi sürtünme sağlamak için bastırıyor.

"Neden?"

"Çünkü-" Aletinin başı şişmiş klitorisime çarpıyor, omurgama keskin bir zevk saplanıyor. Erik doğrulup beni kendine daha sıkı sarıyor ve

gözleri. "Siktir. Oh, *siktir*," diye mırıldanıyor. "Seni becereceğim, değil mi?" Nefesi kesiliyor ve neredeyse aynı hizaya geliyoruz. Sonra aynı hizaya geliyoruz, girişime sertçe dayanıyor ve ben dayanıyorum çünkü istiyorum, beni dikişlerimden ayıracak bu lezzetli, muazzam baskıyı hissetmek istiyorum ve bu iyi hissettiriyor, çok iyi, sel gibi, uyuşturucu gibi, ezici bir şekilde iyi-

"Prezervatif," diye nefes nefese ağzıma girdi. "Eğer prezervatife ihtiyacımız varsa."

Ben hala. *Kahretsin*. "I-" Üzerinden kalkmaya çalışıyorum ama Erik beni orada tutuyor. Hâlâ içimde gibi. Sadece ucu. "Sen . . . Sende var mı?"

"Sanırım öyle. Bir yerde."

Yatağının başucundaki komodinin çekmecesinde, bir şişe alerji hapının, bir telefon şarj cihazının ve Danca olduğunu tahmin ettiğim iki kitabın altında bir yerde. Prezervatifi bana uzatıyor ve hiç düşünmeden kabul ediyorum.

Folyo altın renginde. *Trojan* yazıyor. Ve altında: *Magnum*. Bu belki de birçok şeyi açıklıyor.

"Ben . . . ?"

Başını sallıyor. İkimiz de kızarmış, beceriksiz ve nefes nefese kalmış durumdayız *ve* prezervatifin nasıl takılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama *lütfen kendin yap* demek istemiyorum*, çünkü okulum seks eğitiminin muz kısmını pek yapmıyordu ve annem Oscar'la üçüncü buluşmamızda bana doğum kontrol hapı verdi.* Erik elimdeki folyoya hevesle bakıyor, sanki yeni doğmuş kral için bir mür hediyesi gibi ve sanırım bunu onun için yapmam fikrine biraz daha fazla ilgi duyuyor.

Sırıtıyorum. Mühendislik doktoram var: sofistike makineler yapabiliyorsam, lanet bir prezervatifin nasıl takılacağını da bulabilirim. Biraz deneme yanılma oluyor ama Erik aldırmıyor, küçük parmaklarımın üzerinde çalışmasına büyülenmiş gibi bakıyor. İşim bittiğinde, nefes alış verişi kısaldı. Daha durgun.

"Buraya gel." Beni kendine doğru çekti. "Bu

sefer üstte olmak ister misin?"

"Hayır."

"Emin misin? Sanırım ben iyiyim-"

"Sadie. Seni becermek istiyorum ve seni becermemden hoşlanman gerek. O yüzden şimdilik üstte sen varsın."

Magnum boyutu için parametrelerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama neden buna ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Hiç olmadığım kadar rahatlamış ve tahrik olmuş durumdayım, ama yine de küçük artışlar, yanlış başlangıçlar ve çok sayıda dikkatli manevra ile onu içeri sokmak biraz zaman alıyor. Girebileceği kadar girdiğinde, ben terliyorum ve Erik sırılsıklam oluyor. Tuz, sabun ve yoğun teni gibi nefis kokuyor. Ben de çenesinde damlaların biriktiği yeri yalıyorum.

"Yapabilir misin? . . ?" Deneysel bir şekilde içime giriyor. İkimiz de bir inilti çıkardık.

"Ne istiyorsun?"

"Göğüslerini hissetmek istiyorum."

"Oh." Üstümü unutmuştum. Çıkarmak için doğruluyorum, bu da Erik'in nefes nefese kalmasına ve kalçalarımı tekrar sabit tutmaya çalışmasına neden olan bazı bükülme ve sürtünmeyi içeriyor. *Fazla değiller*, neredeyse onu uyaracaktım. Ama daha önce söylediği bir şeyi hatırlıyorum. *Şimdiye kadar çekici bulduğum her bir özelliğin esrarengiz birleşimi.* "Ciddi miydin? Fiziksel olarak senin tipin olduğumu söylediğinde?"

Gözbebekleri ellerimin ilerleyişini takip ediyor, kocaman açılmış. "Seni fark ettim." "Beni fark ettin mi?" Sütyenimin kopçasını çözüyorum. İçimde seğiriyor. Onun
Çenesi kısıtlı.

"Binada. Lobide." Gözlerini kapatıyor. Sonra onları açar. "Asansöre binince."

Endişelendiğim için kendimi aptal gibi hissederek sütyenimi çıkarıyorum. Vücuduma kutsal ile tamamen, lezzetli pornografik arasında bir yerdeymiş gibi bakıyor. "Ne fark ettin?"

"Sadie." Boğazı düğümleniyor. "Çok."

"Ve ..." Dizlerimi aşağı doğru itiyorum ve kalçalarımı iki kez döndürerek onu biraz daha derine sokuyorum. Bir santim kadar, ama sürtünme, dolgunluk hissi-gözlerim başımın içinde geriye doğru yuvarlanıyor. Bir şeyin bu kadar içimde olabileceğini ve bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Hayal bile edemezdim. "Peki sen ne düşündün?"

"Oh, *lanet olsun*." Erik'in boğazından umutsuz bir ses çıkar. "Bu. Bu ve daha fazlası." Yutkunuyor. "Daha bir sürü şey ve-Sadie, bana alışmam için bir dakika gerekecek yoksa-" Erik'in sesi de

Benim hissettiğim kadar şaşkın. Gözleri kapalı, elleri beni çok sert kavrıyor ve dişleri omzuma batıyor. "Sadie, ben-"

"Merak etme," diye kulağına doğru nefes alıyorum, batmak üzereymişim gibi çırpınıyorum. "Çok iyi gidiyorsun, Erik."

Çığ gibi geliyorum, sonra o geliyor ve kollarımı boynuna doladığımda asla bırakmak istemiyorum.

Sabahları, sırf yapabildiğim için aynanın karşısında onu tıraş olurken izliyorum. Bacaklarım için aldıklarıma benzeyen bir tıraş bıçağı kullanıyor (örn, süpermarkette en ucuzu). Eğer iki saatten az uyumuş ve şu anda banyo tezgahının üzerinde havluya sarılmış bir şekilde oturan gözleri kan çanağına dönmüş kızı umursuyorsa, bunu iyi saklıyor. Ama umursamadığından neredeyse eminim. Çünkü beni buraya o koydu.

"Çok uzunsun," diyorum, biraz yorgun, biraz aptalca, aynaya yaslanarak.

Ağzı seğiriyor. "Değilsin."

"Biliyorum. Futbol kariyerimin sonunu buna ."

"Crystal Dunn oldukça kısa değil mi?" diye soruyor usturasını durularken. Ellerini, kalçalarından nefis bir şekilde sarkan pijama altlarına kuruluyor. "Meghan Klingenberg de. Ve-"

"Kapa çeneni," diyorum hafifçe, bu onu daha da eğlendiriyor. Yaklaşıyor, elleri havlumun içinden kayıyor ve sırtımın küçük kısmına dayanıyor, sıcak, içgüdüsel ve inanılmaz derecede tanıdık. Sanki hayatı boyunca her gün yaptığı bir şeymiş gibi. Sanki hayatının geri kalanında her gün yapmayı planladığı bir şeymiş gibi.

Bunu seviyorum. Beni içine çekmesi. Sertleşmesi ama bunun bir yere gitmemesinden memnun görünmesi. Yüzünün boğazıma sokulması. Bunu *seviyorum*. Ama..

"Sadece *çok* uzun olabileceğini düşünüyorum," diyorum köprücük kemiğine doğru. "İkimiz için de boyun problemleri öngörüyorum."

"Hmm. Muhtemelen birkaç yıl sonra ameliyat olmamız gerekecek." Gülümsemesi tenimde geziniyor. "Sigortanız nasıl?"

"Meh."

"Benimki iyi. Sen de binmelisin..." Sözünü kesiyor. "Bugün benimle öğle yemeği ye."

"Genelde öğle yemeği yemem," diyorum ona. "Ben daha çok 'büyük bir kahvaltı, ardından gün boyunca dağılmış kırk atıştırmalık' tarzında bir insanım."

"O zaman benimle büyük bir kahvaltı et ve kırk tane atıştırmalık ye."

Gülüyorum. Evet. Evet. Evet. Evet. *Evet. Evet.* "En yakın metro durağı neresi?" "Seni işe bırakırım."

"Önce eve gitmeliyim. Ozzy'yi beslemeliyim. Ona olan sonsuz sevgimi hatırlatmalıyım."

"Seni eve bırakacağım, sonra da işe götüreceğim. Beni hamsterla tanıştırabilirsin."

"Gine domuzu."

"İkisinin aynı şey olduğuna eminim."

Yorgun, uykulu ve sevinçten havalara uçmuş bir halde tekrar gülüyorum ve Faye'e kruvasan alan Erik olmasaydı bu sabah ne kadar farklı olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Bunun hayatımın geri kalanının ilk günü olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Dokuz

Mevcut

I don't ... Öyle değil. Öyle bile değil. Eğer sen . . ." Aptal gibi kekeliyorum, ki bu harika. Muhteşem. Güçlendirici. Ben herkes için bir rol modelim. dünyadaki terk edilmiş kadınlar.

Erik hâlâ önümde çömelmiş duruyor, sanki bu konuşmayı sonuna kadar götürmeyi planlıyormuş gibi. Asansörün duvarına yaslanarak doğruluyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kendimi toparlıyorum.

Aklımdan geçenleri söyleyeceğim. Ona tam olarak ne kadar sik kafalı olduğunu söyleyeceğim. Üç haftalık duş ağlamamı onun üzerine salacağım. Benim için fıstıklı dondurmayı ve portakallı kedileri mahvettiği için onu azarlayacağım. Onu *yok edeceğim*.

Ama görünüşe göre, ona aptalca sorular tarihinin en aptalca sorusunu sorduktan sonra. "Gerçekten seksin iyi olmadığını mı düşünüyorsun?"

Vay canına, Sadie. Tüm bu sohbetin ana fikrinin kafandan uçup gitmesine izin vermenin yolu.

Homurdanıyor. "Belli ki

yap*mamışım*." "O zaman neden öyle

dedin-"

"Sadie." Bir an beni inceledi. " misin sen?" Kızardım. "Bu

konuyu açan sensin."

"Ciddi misin? Biliyor musun, tamam. Tamam. Pekala." Boğazı çalışıyor. Pek üzgün görünmüyor ama kesinlikle onu şimdiye kadar gördüğüm en üzgün hali. Belki de Danimarkalı gibi üzgün. "Yaklaşık üç hafta önce her zamanki, oldukça iğrenç kahvaltımı yapıyordum ve bu gerçekten güzel, harika kadınla tanıştım. Sabah toplantılarımı ektim ve telefonumu görmezden geldim - ekibim *bu kadar* yakın

Çünkü tek düşünebildiğim onunla kuş bokuyla kaplı bir park bankında oturup ... hakkında konuşmanın ne kadar eğlenceli olacağı. Bilmiyorum bile. Önemli bile değil. Onunla olmak bu kadar güzel işte. Ve görünüşe göre şanslı günümde olduğum için, onu benimle yemeğe çıkmaya ikna etmeyi başardım ve o sadece sevimli, akıllı ve komik değil, aynı zamanda ikimizin mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla ortak noktası varmış gibi geliyor ve ... bu benim için bir ilk. İlişki uzmanı değilim ama bunun ne kadar nadir olduğunun farkındayım. Tamamen türünün tek örneği. Ağırdan almak istiyorum çünkü bu işi berbat etme fikri beni korkutuyor ama o bana gelmek istiyor." Tek bir acı kahkaha atıyor.

"Frene basmalıyım ama söz konusu o kendimi kontrol edemiyorum, o yüzden evet diyorum. Birlikte bir gece geçiriyoruz ve sevişiyoruz, hem de çok fazla ve *evet* Sadie, bu gerçekten de hayatımı değiştirecek kadar olağanüstü bir şey, detaylandırmam gerektiğini hiç düşünmemiştim. Bunu sık sık yapmadığı belli, bazı aksaklıklar var, ama ... evet. Sen de . Biliyorsun." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başka tarafa bakıyor. "Uykuya dalıyor ve ben onu ve '*Bu başka hiçbir şeye benz*emiyor' diye düşünüyorum. *Korkutucu, neredeyse.*

"Ama sonra sabah oldu ve o hala oradaydı. Ona veda ettiğimde gerçekten de peşimden koştu ve iş yerindeydik, etrafta insanlar vardı - öpüşemiyorduk ya da böyle bir şey yapamıyorduk ama uzanıp elimi tuttu ve sertçe sıktı. Ve belki de korkmama gerek olmadığını düşündüm. Her şey yoluna girecek. O hiçbir yere gitmiyor." Bana geri döndü. Gözleri artık soğuk, sarı ışıkların altında karanlık. "Ve sonra gece geliyor. Ertesi gün. Bir sonraki gün. Ve ondan haber alamadım. Bir daha asla."

Uzun süre Erik'e bakıyorum, her bir kelimeyi, her küçük duraksamayı, söylenmemiş her anlamı özümsüyorum. Sonra öne doğru eğildim ve dişlerimi sıkarak şöyle dedim:

"Senden nefret ediyorum."

"Neden?" Buz gibi, sessizce öfkeli, ama ondan korkmuyorum. Sadece canımı yakmasını istiyorum. Onun beni incittiği kadar incitmesini.

"Çünkü sen *bir yalancısın*." "Öyle miyim?"

"En kötü türden."

"Doğru. Tabii ki." Yüzlerimiz birbirine bir santim kadar yakın. Kokusunu alabiliyorum ve ondan daha da nefret ediyorum. "Peki ne hakkında yalan söyledim?"

"Hadi ama Erik. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Anladığımı sanıyordum ama görünüşe göre anlamamışım. Neden benim için hecelemiyorsun?"

"Elbette." Aniden geri çekiliyorum, duvara yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki. GreenFrame'den müşteri çalmak için beni nasıl kullandığını konuşalım."

On

İki hafta, altı gün önce

(Seni az önce Erik Nowak ile mi gördüm?"

Gianna'nın sesi beni yarı koma çıkardı.

Son beş dakikadır, çoğunlukla masamdaki Megan Rapinoe Funko Pop'a bakıp ... aylaklık etmekten ibaret.

Tatlı, lezzetli bir şekilde uyuşturulmuş hissediyorum. Uykusuzluktan sanırım. Ve Erik'in bana evimin yakınındaki lokantadan aldığı kabarık, şuruplu waffle'dan. Ve kahvesini yudumlarken bana anlattığı, iki hafta önce kanepede uyuyakaldığı ve Cat'in koltuk altını yalamasıyla uyandığı komik hikayeden.

Ona mesaj atmak istiyorum. Onu aramak istiyorum. Asansöre binip onu koklamak için aşağı inmek istiyorum. Ama yapmayacağım. *O kadar* tuhaf değilim. En azından açıktan.

"Döndüğünü gördüğüme sevindim." Masama yaslanmış olan Gianna'ya gülümsüyorum. Ben aylaklık ederken ofisime gelmiş olmalı. "Presley nasıl?"

"Daha iyi. Ama şimdi Evan ve Riley'de aşırı miktarda ishalle seyreden bir tür hastalık var. Ama seni lobide uzun boylu bir adamla gördüm, Erik Nowak mıydı o?"

"Oh. Um . . ." Sanırım kızarıyorum. Kızarmak için gerçekten nedenim yok. -Gianna çok havalı ve yargılayıcı bir tip değil ama dün gece olanlar çok özel hissettiriyor. Ve yavru kuş. Hannah ve Mara'ya bile söylemedim (eğer gönderdiğim patlıcan ve kalp emojilerini saymazsak

Bu sabah telefonumda bulduğum yetmiş Nasıl geçti? mesajına yanıt olarak). Patronumla bu konu hakkında konuşmak garip hissettiriyor. Gerçi bu konuda yalan söylemek daha da garip olurdu, değil mi? "Evet. Onu tanıyor musun?"

"*Şu* Erik Nowak mı? ProBld'den Erik Nowak mı?"

Başımı eğiyorum. Başkaları da var mı? "Var mı?"

"Siz arkadaş mısınız?"

"Daha yeni tanıştık."

"Yani *kanka* falan değilsiniz." Rahatlamış görünüyor. "Tamam. Güzel. Birlikte gülüyordunuz, ben de emin olmak istedim."

"Neden? Olsaydık sorun olur muydu?"

"Pek sayılmaz, hayır. Yani, sana kiminle takılıp kiminle takılmaman gerektiğini söylemeyi aklımdan bile geçirmem. Ama ikiniz biraz ... samimi görünüyordunuz ve ben sadece emin olmak istedim ... bilirsiniz." Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Eğer arkadaş *olsaydınız* ve düzenli olarak konuşuyor *olsaydınız*, onunla alışveriş yaparken güvenli ve çok ama *çok* ihtiyatlı olmanızı hatırlatmak isterdim. Ama sadece sıradan tanıdıklar olduğunuza göre, o zaman-"

"Neden ben ..." Kaşlarımı çatıyorum, yüzümü ona dönmek için sandalyemi çeviriyorum. Bu konuşma çok tuhaf ve devam etmeden önce bir kahve daha içsem mi diye düşünüyorum. "*Güvenli* ve *gizli* derken neyi kastediyorsun?"

Ağzını açıyor. Sonra kapatıyor, stajyerlerin burada olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor ve tekrar açıyor. "Bir süre önce ProBld bana bir teklif yaptı. Temel olarak GreenFrame'i ve müşteri portföyünü satın almak ve şirketlerinin bir bölümü olarak bünyelerine katmak istiyorlardı."

"Oh." Göz kırpıyorum. Erik dün gece bundan bahsetmemişti. Ama Gianna da hiç bahsetmedi. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Şey, seni işe almadan önceydi. İki, üç yıl önce mi? Çocuklardan önce. Ve dürüst olmak , bu aldığım ne ilk ne de son teklifti."

"Doğru. Innovus'un teklif ettiğini biliyordum."

"Ve JKC. Evet. Ama ProBld biraz ... ısrarcıydı." Gözlerini deviriyor. "Bizi aralarına almak istemelerinin nedeni, ekolojik sürdürülebilirlik pazarına açılmak için çok uğraşmaları, ancak sizin gibi gerçekten nitelikli insanları aralarına çekmekte pek başarılı olamamaları. Çünkü çoğu daha uzmanlaşmış firmalara gitmeyi tercih ediyor. Beni anlamayın.

Yanlış, gelecek vaat eden bazı mühendisleri işe alıyorlardı ama henüz ihtiyaç duydukları uzmanlığa sahip değillerdi. Bana gerçekten iyi bir teklifte bulundular, ben de hayır, teşekkür ederim, kendi işimin patronu olmayı tercih ederim dedim ve birkaç ay boyunca her şey her zamanki gibi devam edecek gibi görünüyordu." Duraksıyor. "Sonra başladı."

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum. "Ne başladı?"

"Bir sürü boktan küçük şey. En kötüsü, ProBld'ye geçmelerini sağlamak için bazı müşterilerimizi hedef almaktı. Bazı çalışanlarının da sitelerimizi kokladığını duydum. Pek de dürüst şeyler değil."

Kaskatı kesildim. Bu kulağa kötü geliyor. Gerçekten kötü. "Gianna, açık olmak gerekirse." Derin bir nefes alıyorum. "Dün gece Erik'le yemeğe çıktık. Yani biz ... ... Sanırım *biraz* samimiyiz. Ama o harika biri ve bahsettiğin gibi bir şey yapmaz." Onunla ilk kez tam yirmi dört saat önce tanıştığım düşünülürse, bunu muhtemelen hissetmem gerekenden daha emin bir şekilde söylüyorum. Ama o *Erik*. Ona güveniyorum. "ProBld'deki ortakların ve üst düzey yöneticilerin ne yaptığını bilmiyorum ama böyle bir şeye asla göz yummayacağından eminim."

"Şey, o bir ortak."

Göz kırpıyorum. "O . . .

Affedersiniz?" "Erik

ortaklardan biri."

Birdenbire üşümeye başladım. Ve çok ama çok midem bulanıyor. "O bir- Sen neden bahsediyorsun?"

"Onunla yemeğe gittiğinizi söylemiştiniz. Bana kurucu ortaklardan biri olduğundan bahsetmediğini mi söylüyorsun?" Cevabı yüzümden okumuş olmalı, çünkü ifadesi acımaya benzeyen bir şeye dönüşüyor. "ProBld'i okuldan çıkar çıkmaz iki arkadaşıyla birlikte kurdu. Ve gerisi tarih oldu."

"Seni avlamak isterdim. . . Sana daha fazla öderim. Bir rakam söyle. Pazarlığa çok açığım."

*"*Bekle *sen?"*

"ProBld."

"Mühendis olduğunu biliyor mu?" Gianna soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Ona GreenFrame için çalıştığımı

söyledim." "Sana çıkma teklif etmeden önce mi sonra mı?"

"I . . ." Sebep bu değildi. Değildi. Olamaz da. "Daha önce." "Ah, Sadie."

Öncekiyle aynı ses tonu, şimdi daha fazla acıma. "Ama sen

Ona projelerimiz, stratejilerimiz ya da müşterilerimiz hakkında özel bir şey

söylemeyeceksin, değil mi?" "I . . " Alnıma masaj yapıyorum, birdenbire

sanki

patlamadan bir saniye önce. "

sanmıyorum." "Bir şey sordu mu?"

"Hayır, o . . ."

Evet. Evet, o

yaptı.

Restoranda karşımda otururken onu net bir şekilde görebiliyorum.

Neredeyse gülümsemesi. Düzgün, doymak bilmez yemek yeme şekli.

Nasıl gitti bu arada? . . . . Müşteri kim?

Yani projeyi aldın mı?

"Sadie? İyi misin?"

Hayır. Hayır. Hayır. "Sanırım . . . Korkarım bir şeyden bahsettim. Milton projesi hakkında. Sohbet sırasında konu açıldı ve ben ... . Onun mühendis olduğunu biliyordum, bu yüzden olması gerekenden daha fazla ayrıntıya girdim ve ..." Gianna eliyle gözlerini kapatıyor ve ben yerin beni bütünüyle yutmasını istiyorum. Bu sabahki sarhoşluk ve mutluluk hissi kayboldu, yerini korku ve waffle'ımı yere kusmak için güçlü bir istek aldı. "Gianna, yarım yamalak göründüğünü biliyorum ama Erik'in bahsettiğin gibi bir şey yapacağını hiç sanmıyorum. Dün gece gerçekten çok iyi anlaştık ve ..." Sesim kısılıyor, ki bu da iyi oluyor. Artık kendimi konuşurken duymaya dayanamıyorum.

Ortak olduğunu söylemedi. Neden söylemedi? Neden başım dönüyor?

"Umarım haklısındır," diyor Gianna, gözlerindeki o rahatsız edici şefkat daha da artmış. Masamdan , yüksek topuklu ayakkabılarıyla ofisine giriyor ve arkasına bakmıyor.

Ağlayabilirmişim gibi hissediyorum. Ayrıca bunun gülüp geçeceğim aptalca, saçma bir yanlış anlaşılma olduğunu da hissediyorum. Hangisinin doğru olduğu konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden işime odaklanmaya çalışıyorum ama konsantre olamayacak kadar yorgun, meşgul ya da dehşete düşmüş durumdayım. Saat ikide Erik bana mesaj atıyor: kadar toplantıdayım. Seni sonra dışarı çıkarabilir miyim? Ve dün yemeğimizi düşünüyorum, genellikle müşterilerini getirdiği bir restoranda. Onun için çalışıyor muyum?

İki dakika sonra ekliyor: "Ya da senin için yemek yapabilirim.

Ve sonra: Siz sormadan söyleyeyim: Hayır, ringa balığı değil.

Uzun bir süre mesajlara bakıyorum ve sonra her zamanki kağıt sıkışması nedeniyle bip sesi çıkaran fotokopi makinesine bakmak için ayağa kalkıyorum. Sıkışan kağıdı toparlayıp geri dönüşüm kutusuna atıyorum, önümde ne olduğunu tam olarak göremiyorum.

E-postalara cevap veriyorum. Bir mimarı arıyorum. Stajyerlere gülümsüyorum ve araştırma konusunda bana yardımcı olmalarını sağlıyorum. Bekliyorum . . . Neyi beklediğimi bilmiyorum. Bir işaret. Bu garip, kıyametvari karmaşanın dağılmasını. Hadi ama, Erik benimle bir tür şirket casusluğu saçmalığı ya da her neyse onun kılıfı olarak çıkmadı. Bu bir John Grisham kitabı değil ve Gianna'ya söylediklerim hala geçerli: içgüdülerim bana onun asla böyle bir şey yapmayacağını söylüyor. Ne yazık ki içgüdülerimin bana yalan söylemediğinden emin değilim. Sanırım futbol maçlarının devre arasında dünyanın en çekici erkeğiyle öpüşmek istiyor olabilir.

Fotokopi makinesi üç kez bip sesi çıkarıyor ve sonra üç kez daha. Görünüşe göre, hiçbir şeyi tamir edememişim.

Saat beş buçukta Gianna'nın telefonunun çaldığını ve on dakika sonra ofisinden çıkıp masamın önüne geliyor. Stajyerler gitmişti. Ofiste sadece o ve ben vardık.

İçim buz . Karnım zonkluyor.

"Tahmin et hangi projeyi alamadık," diyor. Sesi yumuşak. Nazik. yemeyelim, "Sana "den eser yok. "Ve tahmin edin hangi diğer firmayla çalışmaya karar verdiler."

Gözlerimi kapatıyorum. Buna inanamıyorum. Buna inanmak istemiyorum.

"Milton'dakiler bugün bir adım daha attıklarını söylediler. Benzer sürdürülebilirlik. Daha büyük bir firma olduğu için maliyetleri daha düşük. Bana tekliflerini karşılayıp karşılayamayacağımı sordular, ben de karşılayamayacağımı söyledim."

Gözlerim kapalı kalıyor. Uzun, çok uzun bir süre onları açmıyorum. Her şey dönüyor. Sadece hareketsiz kalmaya çalışıyorum. "I . . . Her şeyi berbat ettim," diyorum, ancak fısıltıyla. Ağlıyorum. Tabii ki ağlıyorum. Lanet olası bir aptalım ve lanet olası kalbim kırıldı ve tabii ki ağlıyorum.

"Bilemezdin, Sadie."

Fotokopi makinesi yine bip sesi çıkarıyor, üst üste altı kez. Gianna'ya başımı sallıyorum, uzaklaşmasını izliyorum ve kırık şeyleri, bazen tamir edilemeyen kırık şeyleri düşünüyorum.

On bir

Mevcut

Ben Erik'in akşam yemeğimiz sırasında oyunculuk dersleri almaktan bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışarak beynimi yokluyorum. Hayır demek istiyorum ve dürüst olalım.

birazcık karakter dışı görünebilir. Yine de, ne iş yaptığını bilmesem, neredeyse inanabilirdim. Bana şaşkınca göz kırpmasından, neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığına neredeyse inanabilirdim.

İyi denemeydi.

"Hadi, Erik."

Kaşları çatıldı. Hâlâ çömelmiş duruyor. "Hangi müşteriler?"

"Bırakabilirsin."

"Hangi müşteriler?"

"İkimiz de biliyoruz ki-"

"Ne. Müşteriler."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Milton."

Sanki bu isim ona hiçbir şey anlatmıyormuş gibi başını sallıyor. Elimde bir bıçak olsaydı muhtemelen onu bıçaklardım. Kaslarından kalbine doğru. "New Jersey'deki eğlence merkezi."

Bir saniye sürüyor ama bir tanıma parıltısı görebiliyorum. "Saha mı? Faye'in mi?" "Evet."

"O müşteriyi imzaladın, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum. Sertçe. "Siktir git, Erik."

Sabırsızca ofluyor. "Sadie, burada gerçekten kayboldum, bu yüzden bana biraz bağlam vermezsen-"

"O müşteriyle *neredeyse* sözleşme imzalıyordum. Ancak, benimkiyle neredeyse aynı olan bir teklif aldıklarında ProBld ile anlaşmaya karar verdiler. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Öyle değil. Olması gerektiğine *eminim*. Ama oyunculuk yeteneği ani bir geri dönüş yapıyor ve Erik gerçekten de tamamen kafası karışmış gibi görünüyor. Gözleri kısılıyor ve neredeyse anılarını gözden geçirmeye çalıştığını görebiliyorum.

İç çekiyorum. "Bu gerçekten çok yorucu, Erik. Gianna bana her şeyi anlattı. ProBld'nin GreenFrame'i satın almaya çalıştığını biliyorum. Benimle birlikte şirkete zarar vermeyi planlayarak mı çıktın, yoksa önüne bir fırsat çıktığında bunu değerlendirdin mi bilmiyorum, ama yemekte sana anlattıklarımı benimkine çok benzer bir sunum yapmak için kullandığını biliyorum, çünkü müşteri - *senin* müşterin - bunu bize kabul etti."

"Ben yapmadım."

"Doğru.

Elbette."

"*Gerçekten*

yapmadım."

"Tabii ki." Gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, ben ciddiyim. Benimle konuşmayı kesmenizin nedeninin tesadüfen müşterilerinizden birini almamız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu kadar benzer iki atış tesadüf olamaz-"

"Öyle olmalılar. Şu ana kadar böyle bir müşterimiz *olduğunu* bile bilmiyordum."

"*Çalıştığınız* şirkette hangi projelerin devam ettiğini nasıl bilmezsiniz?

kendi?"

"Çünkü ben kıdemsiz bir çalışan *değilim*." Ses tonundan bana sinirlenmeye başladığını anlayabiliyorum. Bu iyi bir şey çünkü haftalardır ona karşı sinirliyim. "Liderlik pozisyonum var ve *daha fazla* insanı yöneten insanları yöneten insanları yönetiyorum. Biz GreenFrame değiliz, Sadie. Farklı ekipleri denetliyorum ve günlerimi patent avukatları, eksperler ve kalite güvence müdürleriyle oldukça sıkıcı toplantılarda geçiriyorum. Yüksek öncelikli bir anlaşma ya da son derece kazançlı bir proje olmadığı sürece, iş yoluna girene kadar bilgi bile alamayabilirim. Benim işim büyük resimli kararlar almak ve yönergeler vermek, böylece-"

Durdu ve fiziksel olarak geri çekildi. Bir an bana doğru eğiliyor, sonra sırtı dikleşiyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırıyor. Gözleri kapalı, uzun saniyeler öyle kalıyor ve sonra alçak sesle, içten bir şekilde patlıyor:

"Siktir."

Şaşkınlık sırası bende. "Ne?" "Siktir."

"Ne . . . Bunu neden yapıyorsun?"

Bana bakıyor, yüz ifadesinde önceki zerresi bile yok. "Haklısın."

"Ne hakkında?"

"Benim yüzümden oldu. Müşteriyi alamaman benim hatamdı. Ama düşündüğün sebepten değil."

"Ne?"

"Bizden sonraki gün ..." Yorgun bir elini yüzünde gezdiriyor. "O sabah denetlediğim mühendislik müdürlerinden biriyle bir toplantı yaptım. Bana bir proje için özellikle sürdürülebilirlik özellikleri isteyen bir sunum hazırladığını söyledi. Ayrıntıya girmedi, ben de sormadım ama bu bizim uzmanlık alanımız olmadığı için herhangi bir kaynağım olup olmadığını öğrenmek istedi. Ona akademik bir makale gönderdim." Boğazı düğümlendi. "Senin yazdığın bir makaleydi."

Başım dönüyor. ama sanırım düşebilirim. "Makalem mi? Sürdürülebilir mühendislik için çerçeveler üzerine hakemli makalem?"

Yavaşça başını sallıyor. Çaresizce. "Ayrıca tezinizi şirket çapında bir e-postayla gönderdim ve tüm ekip liderlerini okumaları için teşvik ettim. Gerçi bu birkaç gün sonra, ben de okuduktan sonra oldu."

"Tezim mi?" Onu yanlış duymuş olmalıyım. Beyin kanaması geçirdiğime eminim. "*Doktora tezim* mi?"

Özür diler gibi başını sallıyor. I . . . Artık kızgın olduğumu bile sanmıyorum. Ya da belki de kızgınım, ama bunu duymanın yarattığı şokun içinde seyrelmiş durumda. "Tezimi nasıl aldın? Ve makalemi?"

"Makale Google Scholar'daydı. Tez için ..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Caltech'ten bir kütüphaneci bana bir indirme bağlantısı gönderdi."

"Bir kütüphaneci sana bir indirme bağlantısı gönderdi," diye yavaşça tekrarlıyorum. Paralel bir boyutta yaşıyorum. Atomların kaostan oluştuğu bir yerde. "Ne zaman?"

"Ertesi sabah. Ofisime gittiğimde." "Neden?"

"Çünkü okumak istedim."

"Ama ... neden?"

Bana biraz yavaşmışım gibi bakıyor. "Çünkü sen yazdın."

Belki biraz yavaşımdır. "Yani yayınlanmış çalışmalarıma dayanarak GreenFrame'in sunumunu anlamaya mı çalışıyordunuz?"

"Hayır." Ses tonu suçluluk duygusundan biraz sıyrılıp üç parça kararlı, bir parça öfkeli bir hal alıyor. "Yazdıklarını okumak istedim çünkü konuyla ilgileniyorum, çünkü akşam yemeğinde ProBld'deki çoğu insandan -ben de dahil- daha iyi bir mühendis olduğun çok açıktı ve çünkü iş günümün yaklaşık beş dakikasında, eğer seni düşünmeyi bırakmayacaksam, bu konuda üretken de olabileceğimi fark ettim. Okudukça, yaptığınız işin çok iyi olduğunu ve bunu herkesle paylaşmanın hiç de zor olmadığını fark ettim. Senin sunumunu tüm şirketime vereceğimi düşünmemiştim ve ... Lanet olsun. Hiç düşünmemiştim." Elinin tersiyle ağzını ovuşturuyor. "Bu benim hatamdı. Bilerek yapmadım ama tüm sorumluluğu üstleniyorum. Mühendislik müdürümle ve müşteriyle konuşacağım ve ... . Bu işi çözeceğim. Hak ettiğin övgüyü almanı sağlayacak bir yol bulacağız."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Bu . . . . Bunların hiçbirini söylememesi gerekiyordu. Söylemesi gerekiyordu. Bilmiyorum. İkiye katlaması. Kendi boktan hareketlerini savunması. Ondan daha da nefret etmemi sağlayacak.

"Gelecek için, muhtemelen bir anlaşma yapabiliriz. Potansiyel müşterilerini takip etmemekle ilgili bir şey. Bilmiyorum ama bunu Gianna ile konuşacağım."

Pardon? "Ortaklarınızın bunu kabul edeceğinden şüpheliyim."

"Onlara durumu açıkladığımda yapacaklar," diyor, sanki karar verilmiş bir meseleymiş gibi.

"Tabii, çünkü sen de onlardan birisin." Öfkem geri geldi. Güzel. Mükemmel. "Senden bir yalan daha, bu arada."

Bu sefer, o . . . *Kızarıyor* mu? "Yalan söylemedim." "Sadece atladın. Güzel boşluk."

"Öyle değil. I . . ." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, bu kendini kaybetmiş, sert adam belli belirsiz utanmış görünüyor ve ben ... . Başka tarafa bakamıyorum. "Bilip bilmediğinden emin değildim. Tanıştığım çoğu insan zaten biliyor gibi görünüyor-evet, kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Sonra yemekte bana bir şirkette çalışmanın akademik hayattan ne kadar farklı olduğunu anlattın. Arkadaşlarını ne kadar özlediğini. Mezun olduğum ve arkadaşlarımla bu geçişi yaptığım için övünmemin birkaç gün bekleyebileceğini düşündüm."

"Kulağa gerçekten ... geliyor." Aslında inandırıcı. Garip bir şekilde yersiz olsa da düşünceli gibi mi? "Yarım yamalak."

Bir kahkaha attı. Sanki saçmalıyormuşum gibi. "Yarım yamalak."

"Ben sadece-" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bunu neden yapıyoruz ki Erik? Bana çıkma teklif etmek için gizli bir amacın olduğu çok açık. Bana iş bile teklif etmeye çalıştın!"

"Elbette yaptım, Sadie. Yine olsa yine yapardım. Şimdi de yapacağım. Gelip benim için çalışmak ister misin? Çünkü bu teklifim hâlâ geçerli ve-"

"*Dur*." Avucumu kaldırıyorum, dünyanın en işe yaramaz duvarı gibi aramıza koyuyorum. "Lütfen, kes şunu."

"Tamam." Erik uzun, derin bir nefes alır. Konuştuğunda sesi sakindir. "Pekâlâ. Olan şu, yanılıyorsam sözümü kes: Güvendiğin birinin sana söylediklerine dayanarak, bir müşteriyi çalmak ve satış yapmadığı için Gianna'dan intikam almak için seninle yattığımı düşündün, bu belki biraz zorlama gelebilir ama ... . Anlıyorum. İpuçlarının işaret ettiği yer orasıydı. Bu doğru mu?"

Sessizce başımı sallıyorum. Gözlerimin arkasında dikenli, ağır bir baskı var.

"Tamam," diye sabırla devam ediyor. "Olanlar senin açından böyle. Ama ben senden benimkini de düşünmeni istiyorum. Senin çalışmanı ekibime göndererek kesinlikle çuvallamış olsam da, beş dakika öncesine kadar bunun sonuçlarından haberim yoktu. Çünkü seni aradım ama açmadın. Seninle konuşmak için yukarı çıktığımda, Gianna beni görmek istemediğinden emin olduğunu söyledi. Aramamasını isteyen bir kadını aramaya devam edecek türden bir pislik olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor,

Ben de durdum. Ama seni düşünmekten de tam olarak vazgeçemedim, bu da beni umutsuzca geri çekilmenin nedenini aramaya itti, öyle ki son üç haftadır her gün -her ... tek ... gün- o gece aramızda olanları tekrar ediyorum."

"Erik-"

"Abartmıyorum." Ses tonu suçlayıcı olsaydı bu çok daha kolay olurdu. Ama hayır. Makul, mantıklı, ciddi ve içten konuşmak zorunda ve ben çığlık atmak istiyorum. "Her etkileşimin her dakikasını, her saniyesini parçalara ayırdım ve hepsini dilimledikten sonra ulaşabildiğim tek sonuç, yanlış yaptığım her neyse, seni evime götürmemi istedikten sonra gerçekleşmiş olması gerektiğiydi, ki bu da geriye sadece orada yaptıklarımızı bırakıyordu."

"Bu değil-"

"Ve korktum, daha önce hiç korkmadığım kadar korktum, seni inciteceğim diye." Elini kaldırdı. Yanağımda gezdiriyor. "Seni *bir* tür acı içinde bıraktığımdan. Telafi edemeyeceğimi düşündüm. Sana şunu söyleyeyim, kertenkele beyninde birine aşık olmana beş dakika kaldığını bildiğinde bu hiç de eğlenceli değil." Gözlerini kapatıyor. "Belki geçmiş. Gerçekten söyleyemem."

Yerin kaymasına ve sallanmasına neden oluyorlar, Erik'in sözleri. Ayaklarımın altından sert ve hızlı bir şekilde düşmesini sağlıyorlar, beynimi kör edici bir ışık parıltısıyla dolduruyorlar ve ... bekliyorlar.

Bekle.

"Elektrikler geldi," diyorum soluk soluğa, asansörün yeniden çalıştığını fark ederek. Erik de fark etmiş olmalı ama ne şaşırmış görünüyor ne de benden uzaklaşmak için bir hamle yapıyor. Gözlerimi tutmaya devam ediyor, sanki benden bir cevap bekliyor, söylediklerinin onaylanmasını bekliyor, ama ben bunu ona veremiyorum, vermeyeceğim. Yüzümdeki eli bırakıp çantamı kapıyorum ve kendimi sıkıştırdığım köşeden sıvışıyorum.

"Sadie." Birinci katın kapıları açıldığında arabadan dışarı fırladım.
Erik tam arkamda. "Sadie, yapabilir misin-"

"Erik!" diye sesleniyor biri lobinin diğer tarafından, sesi mermerin üzerinde yankılanıyor. Küçük bir grup insan bakım üniforması giymiş iki adamla sohbet ediyor. "İyi misin?" Neredeyse eminim (aramızdaki anlaşmazlıktan sonra ProBld'yi nefretle araştırdığım için) ortaklardan biri. Belli ki geç saatlere kadar çalışan bir grup.

Erik onlara doğru hareket etmeden "Evet," diyor.

"Asansörde mi kaldınız?"

"Küçük olanın içinde." Erik'in sesinde sabırsız bir ton var. Bana dönüp, "Sadie, hadi-" dediğinde ses tonu çok daha yumuşak bir hal alıyor.

"Sadece ikiniz miydiniz?" diye sesleniyor adam. "Aslında bakım ekibi ProBld'den kimsenin hâlâ mahsur kalmadığından emin olmaya çalışıyor. Bir saniyeliğine buraya gelebilir misiniz?"

Erik'in "Tabii, hemen " demesi elmasları kesebilir.

Gitmek için dönüyorum ama eli pazılarımın etrafına dolanıyor ve sahip olduğum her bir sinir ucuna doğru ilerlediğini hissediyorum. "Burada kal, tamam mı? Seninle konuşmak için sadece beş dakikaya ihtiyacım var. Beş dakika alabilir miyim? Lütfen?" Ben başımı sallayana kadar gözlerimi tutuyor.

Ama bana sırtını döndüğünde, bir saniye bile tereddüt etmiyorum. Az önce bana dokunduğu yeri, onu artık hissedemeyinceye kadar ovuyorum ve sonra gecenin ılık havasına karışıyorum.

On iki

Wait. Bekle bekle bekle bekle . Bekle bekle . Bekle." Mac'imin monitörünün ortasında, Mara iki işaret parmağını kaldırarak şu komutu veriyor Hannah'nın ve benim dikkatimi. Dikkati zaten onda olmasına rağmen. "Bir dakika. Yani bunca zamandır bu adama şekilsiz genital siğiller, ayak tırnağı mantarları ve insanların YouTube'da ameliyatla aldırdığı o dev deri altı sivilceleri vermek için haftalık çağırma çemberleri yapıyorduk ... ama aslında bunların hiçbirini hak etmiyor muydu?"

İnledim. "Hayır. Bilmiyorum. "Evet. Belki?"

"İlgili soru: Asansörde ne kadar kaldınız?" Hannah soruyor. "Emin değilim. Bir saat mi? Daha az mı? Neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece bunun Stockholm sendromu olup olmadığını merak ediyorum."

Tekrar inleyerek kendimi yatağıma bırakıyorum. Ozzy, son kontrolünden bu yana bir salatalığa dönüşmediğimden emin olmak için beni koklamak için yanıma geliyor. Sonra hayal kırıklığına uğramış bir şekilde koşarak uzaklaşıyor.

"Tamam," diyor Mara, "geriye dönelim. Sana söyledikleri inandırıcı mı?" "Hayır. Bilmiyorum. Evet, belki. Belki?"

"Yemin ederim Sadie, eğer sen-"

"Evet." Doğruldum. "Evet, bu mantıklı. Yayınlanan makalemde sürdürülebilirlik önerileri için çerçevemi detaylandırdım ve tezimde daha da detaylandırdım-"

"Belki de ambargo koymalıydın," diye araya giriyor Hannah, siyah saçlarıyla oynayarak.

"-ki *kesinlikle* ambargo koymalıydım, bu yüzden yazdıklarımı okuyan biri bunu benim sunumumu taklit etmek için kullanmış olabilir. Of

Elbette, iş gerçekten *yapmaya* geldiğinde, Gianna ya da benim sahip olduğum uzmanlığa sahip olmayacaklar, ama bu daha sonrası için bir sorun. Sanırım Erik'in söylediği şey ... akla yatkın."

"Yani, genital mantar yok mu?" Mara soruyor. "Yani, insanları kendi yaklaşımınızı benimsemeye teşvik etmek için o makaleyi yayınladığınızı *ve* o tezi yazdığınızı düşünürsek, bu adil görünüyor."

"Doğru. Evet." Son iki saat içinde on yedinci kez hiçliğe karışmayı dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Belki de son kontrol ettiğimden beri dolabımda başka bir boyuta açılan bir portal belirmiştir. Belki de Noconsequencesofmyownactionsland'e seyahat edebilirim. "Bunun doğrudan rakiplerim tarafından kullanılacağını düşünmemiştim."

"Bunun farkındayım," diyor güçlü bir "*ama*" tonuyla. "*Ama* bunun Erik'in hatası olduğundan da emin değilim."

"Ve özür diledi," diye ekliyor Hannah. "Ayrıca senin tezini okumuş olması da çok hoş. Sence benim yattığım erkeklerden kaçı benim yazdıklarımı okumuştur?"

"Hiçbir fikrim yok. Kaç kişi?"

"Bildiğiniz gibi, seks ve sohbetin iyi bir ikili olmadığına inanıyorum, ama tahminimce ... tam bir sıfır?"

"Kulağa doğru geliyor," diyor Mara. "Ayrıca, durumu düzeltmek için bir yol bulmayı teklif ettiğini söyledin. Ve bu, seni önemsemiyor olsaydı yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

"Anlaştık." Hannah başını sallar. "Benim oyum genital sivilce olmaması yönünde." "Aynen. Konuştuğumuz gibi çağırma çemberini çözüyorum."

"Hayır, bekle, çözülme yok, ben-" Ellerimin topuklarıyla gözlerimi ovuşturuyorum. "Siz kimin tarafındasınız ki?"

"Senin, Sadie."

"Senin aksine," diye ekliyor Hannah.

"Bu da ne *demek* oluyor?"

Bakışıyorlar. Zoom görüşmesi yaptığımızı ve teknik olarak bakışmaları imkansız olduğunu biliyorum ama *bakışıyorlar*. Bunu *hissedebiliyorum*. "Pekala," diyor Hannah, "işte anlaşma. Bu adamla tanışacaksın. Ve onunla yatacaksın. Ve bu gerçekten iyi bir sevişme. Ertesi gün

Onun bir hıyar olduğunu öğrenirsiniz, bu da sizi üç haftalık bir gözyaşı ve Talenti gelato kıvrımına gönderir, bu da *yıllardır* çıktığınız bir adamdan ayrıldığınız zamandan yaklaşık on iki kat daha yoğundur. Ama sonra bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu, her şeyin düzeltilebileceğini öğreniyorsunuz ve ... gidiyorsunuz? Daha fazla konuşmak istediğini söyledin ve söylediklerini duymakla ilgilendiğin çok açık. Peki neden gittin Sadie?"

Hannah'nın amansız, gerçekçi, nazik gözlerine bakıyorum; bu gözler onun amansız, gerçekçi, nazik sesine çok yakışıyor ve mırıldanıyorum: "Laponya'da olduğun zamanları daha çok seviyordum."

Sırıtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm, bu yüzden oraya geri dönmeye çalışıyorum ama biz senin *berbat* iletişim becerilerini tartışmaya devam edelim."

"O kadar da kötü değiller."

"Eh. Öyle sayılırlar," diyor Mara.

Ben de Mara'ya ters ters bakıyorum. Ben eşit bir bakışçıyım. "Biliyor musunuz? İletişim becerilerimin zayıf olduğunu kabul ediyorum ama bir zamanlar CVS fişini kurutucuda unuttuğu için neredeyse polis çağıracağı adamla yüzük alışverişine çıkmanın eşiğinde olan biri tarafından utandırılmayı reddediyorum."

"Pfft, *yüzük alışverişine* gitmiyorlar." Hannah elini umursamazca salladı. "Eminim aile yadigârı bir şey alacaktır."

"Onun ağabeyleri yok mu?" Ben soruyorum. "Muhtemelen dört düğün önce aile yadigârları tükenmiştir."

"Oh, evet. Belki biraz alışveriş olur. Sence D.C.'deki Claire's alışveriş merkezinden bizi arayıp Mara'nın hangi yüzüğü tercih edeceğini mi soracak?"

"Aman Tanrım, biliyor musun? Geçen hafta bir yerde Costco'da nişan yüzüğü satıldığını okudum- Oh, merhaba, Liam."

Mara'nın erkek arkadaşı ekrana giriyor ve hemen arkasında duruyor. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde telefon görüşmelerimizde bir tür gayri resmi dördüncü kişi haline geldi - Mara hakkında utanç verici yüksek lisans hikayeleri arayan ve şikayet ettiğimizde nazikçe pislik erkek meslektaşlarımızı öldürmeyi teklif eden, ara sıra konuk bir yıldız. Onunla ilk tanışmamızın Mara olduğunu düşünürsek

banyosuna bubi tuzağı kurarken, onun etrafta olması şaşırtıcı derecede eğlenceli.

"Gerçekten mi? çocuklar?" o sorar, hepsi frowny ve karanlık ve çapraz kollu. "Claire's? *Costco mu?*"

Hannah ve ben nefes nefese kaldık. "Costco *inanılmaz*."

"Evet, Liam. Costco ile ne alıp veremediğin var?"

Bize başını sallıyor, Mara'nın başının tepesine bir öpücük konduruyor ve kareden çıkıyor. Hayranı olduğumu söylemeliyim.

"Tamam," diyor Mara, "zayıf iletişim becerilerine geri dönüyorum."

Gözlerimi deviriyorum.

"Erik'e hâlâ kızgın mısın?" Hannah soruyor. "Çünkü haftalarca üzgün, öfkeli ve üzücü bir şekilde öfkeli kaldın. Şimdi nedenlerinin o kadar da geçerli olmadığını bilsen bile, bundan vazgeçmenin yine de zor olacağını hissediyorum. Belki de buradaki sorun budur?"

Lobide Erik'in koluma dolanan elini düşünüyorum. Asansör yeniden çalıştığında bana nasıl baktığını: odaklanmış, niyetli, sanki dünya normalden iki kat daha hızlı dönebilirmiş ve ben yanında olsaydım yine de umursamazmış gibi. Söylediği kelimeleri hatırlamama izin vermiyorum ama mutfağında durup Çin yemeği artıkları yerken güldüğümüz bir anı canlanıyor ve onu bastırmıyorum. Haftalardır ilk kez, kızgınlık ve ihanetle ıslanmamıştı. Sadece birlikte geçirdiğimiz gecenin acılı, dokunaklı tatlılığı. Üşüdüğümü söylediğimde Erik'in termostatı açması, sonra kocaman, sıcacık ellerini ayaklarımın tabanına dolaması. Tam orada, bir şeyin eşiğinde olma hissi.

Artık kızgın olduğumu sanmıyorum.

"Sorun o değil," diyorum.

"Tamam. Yani sorun ona inanmıyor mı?"

"I . . . Hayır. Biliyorum. Gianna'bana kasten yalan söylediğini düşünmüyorum ama tüm gerçeklere sahip değildi."

"Nedir o zaman?"

Yutkunuyorum, midemin neden kurşuni hissettiğini, o zamandan beri hayal kırıklığı ve korkudan hasta hissetmemin nedenini araştırmaya çalışıyorum

gerçeği bulmak. Ve sonra bana çarptı. Aktif olarak dile getirmemeye çalıştığım tek şey, tam da "Nasıl olsa fark etmez" dediğim anda yüzüme çarptı.

"Neden önemli değil?"

Gözlerimi kapatıyorum. İşte bu. bu. İşte bu yüzden. "Çünkü mahvettim." "Nasıl mahvettin?"

Artık bunun adını koyabildiğime göre, bu korkunç his boğazımda asit ve acıyla büyüyor. "Benimle ilgilenmeyecek. Benimle tanıştı ve komik olduğumu, benimle tonlarca ortak noktası olduğunu, benden gerçekten hoşlandığını düşündü ve sonra ben ... . Tamamen mantıksız, saçma, dengesiz bir insan gibi davrandım ve numarasını engelledim ve onu lanet olası *şirket casusluğuyla* suçladım ve belki de kayıtları düzeltmek istiyor, belki de onun korkunç bir insan olduğunu düşünmemden nefret ediyor, ama kaldığımız yerden devam etmek istemesine imkan yok ve-aaaargh." Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Berbat ettim. Ben sadece . . . Berbat ettim. Ve şimdi bunun bilinciyle yaşamak zorundayım. Hiçbir erkeğin Erik Nowak ile kıyaslanamayacağı bir dünyada yaşamaya devam etmek zorundayım. Hiç kimse beni aynı anda hem güldüremeyecek, hem bedenimi şarkı söyletemeyecek, hem de Galatasaray hakkındaki çirkin görüşleriyle ruhumu kesinlikle öfkelendiremeyecek.

"Oh, tatlım." Mara başını eğiyor. "Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum. Muhtemelen."

"Mesele bu değil." Hannah güzel yüzü ve koyu renk gözleri görünene kadar ekrana yaklaşıyor. "Tamam, Erik artık senin zaman zaman korkunç bir çatışma çözme inisiyatifi eksikliği gösterdiğini biliyor."

İnledim. "Keşke telefonu yüzüne kapatacak duygusal güce sahip olsaydım." "Ama sen . Demek istediğim şu ki, belki Erik senin aşırı tepki veren ve senin değerinden daha fazla sorun çıkaran berbat bir kız arkadaş olursun. Belki de ilişki alt dizininde senin hakkında söylenmek istediğine karar verir. Ama üç hafta önce yaptığınız gibi onu dışlarsanız, bu kararı onun *yerine* siz vermiş olursunuz."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kafam karışıyor, birden neden mühendislik okuduğumu hatırlıyorum. Logaritmik türevler bu ilişki saçmalığından çok daha kolay. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadie, bu adamdan çok hoşlandığını biliyorum. Seni hayatında istemediğine karar verirse bunun canını acıtacağını ve kendini korumak için önceden geri çekilmek isteyeceğini biliyorum. Ama en azından ona seni seçmesi için bir şans vermezsen, onu kesinlikle kaybedersin."

Boğazımdaki sert düğümün ötesinde düşünmeye çalışarak yavaşça başımı sallıyorum. Fikrin -git*, sadece git, istediğini iste,* cesur *ol- yavaşça* içime sızmasına izin veriyorum. Erik'i hatırlıyorum. Bir park bankında, ıssız bir kaldırımda aramızda esen rüzgârı hatırlıyorum. Taşıdığı duygularla midemin nasıl çırpındığını. *Olasılıklar*. *Belki*.

Burası benim yeni mutlu yerim, diye mırıldandı Erik o gece ikinci kez seks yaptığımızda kulağımın kabuğuna. Sonra terli saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı ve ben ona baktım ve düşündüm ki, *gözleri güneş parladığında tam olarak gökyüzünün renginde*. Ve ben her zaman, *her zaman* gökyüzünü sevdim.

"Haklısın," diyorum. "Çok haklısın. Ona gitmeliyim."

Hannah gülümsüyor. "Aslında saat kaç, New York'ta gece bir mi? Ben daha çok yarın sabah bir telefon görüşmesi yapmayı düşünüyordum. Saat on gibi."

"Evet. *Hemen* ona gitmeliyim." "Bu

tam tersi-"

"Gitmem gerek. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp yataktan fırlıyorum, ceketimi ve telefonumu arıyorum. Uber çağırmaya başladım ama lanet olsun. Erik'in nerede yaşadığını biliyorum ama adresini bilmiyorum. Kapıya doğru koşuyorum, aynı anda hem anahtarlarımı arıyorum hem de hatırlayabildiğim kadarıyla dairesine en yakın yeri yazıyorum. Nasıl heceliyorsun-

"Sadie?"

Yukarı baktım. Erik açık kapımda duruyordu. Erik, tüm o uzun boylu, gülümsemeyen, kurumsal tapınma ihtişamıyla. Onu terk ettiğimde üzerinde olan kıyafetlerin aynısı ve hafif bir ceket giymiş, eli havada ve belli ki kapıyı çalmak üzere.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Hayır. Evet. Hayır. Ben . . ." Bir adım geri atıyorum. Bir tane daha. Bir adım daha. Erik olduğu yerde kalıyor ve yanaklarım yanıyor. Onu halüsinasyon mu görüyorum? O gerçekten

Astoria'da mı? Benim dairemde mi? Yüksek bir gümbürtü duydum ve anahtarlarım muşamba zemindeydi. Biraz kestirmem lazım. Yedi yıllık bir uykuya ihtiyacım var.

"İşte." Anahtarları almak için eğiliyor, bir an durup futbol topu anahtarlığımı inceliyor ve bana uzatıyor. "Beş dakikalığına içeri gelebilir miyim? Sadece konuşmak için. Rahatsız hissediyorsan, koridor da olur-"

"Hayır. Hayır, ben ..." Boğazımı temizliyorum. "İçeri gelebilirsin."

Kısa bir tereddüt. Sonra içeri girip kapıyı arkasından kapatırken başını sallıyor. Ama içeride daha fazla ilerlemiyor, girişte duruyor ve sadece "Teşekkür ederim" diyor.

Sana geliyordum, söylemek için ağzımı açtım. *Sana kafa karıştırıcı pek çok şey söylemek için yola çıkmıştım*. Ama onu burada görmenin şaşkınlığı cesaretimi dondurdu ve Uber'de Notlar uygulamamda yazacağım ateşli konuşmayı ona aktarmak yerine sadece bakıyorum. Sessiz.

Tanrı aşkına, benim neyim var-

"İşte," diyor, bir telefon uzatarak. Onun telefonunu.

Uh? "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Çünkü ona bakmanı istiyorum. Şifre 1111." Yüzüne baktım.

"1111? Şaka mı yapıyorsun?"

"Evet, biliyorum. Görmezden gel."

. "Bana *bunu* soramazsın."

İç çekiyor. "Peki. Bir yorum yapma hakkın var."

"Bir tane bir tane bir tane yoruma ne dersin-" "Bu

kadar. Yorumun, onu kullandın. Şimdi-" "Hadi ama,

çok daha fazlası var-"

"-lütfen telefonun kilidini açar mısınız?"

Surat asıyorum ama dediğini yapıyorum. Çoğunlukla şaşkınlıktan. "Tamamdır."

Başını sallıyor. "E-posta uygulamama tıklarsan, iş yazışmalarımı bulacaksın. Bu mesajların çoğu son derece gizli, bu yüzden onları okumamanı rica edeceğim. Ama soyadınızı aratmanızı istiyorum."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü hepsi orada. E-postalar. Tezini isteyen benim. Bir pislik gibi bunu ProBld'ye dağıttım. Benim birkaç örneğim

genel olarak yazdıklarınızı tartışıyoruz. Zaman çizelgesi sana daha önce söylediklerimi doğrulayacaktır." Ona bakakaldım. Nutkum tutuldu. Sonra devam ediyor ve daha da kötüleşiyor. "Aklıma gelenler bunlar, ama Gianna'nın olayları yanlış yorumladığına inanmana yardımcı olacak başka bir şey gösterebilirsem bana haber ver. Telefonumu burada bırakmaktan mutluluk duyarım. Ne kadar incelemek istersen. Biri arar ya da mesaj atarsa görmezden gelin."

Bunu yapan onun bana sakin ve içten bakışları. Reddedilme korkumdan geriye ne kaldıysa koparıyor ve beynimin bana yedirmeye çalıştığı korku dolu saçmalıklarla işim aniden bitiyor.

İçimde yeni bir bilgi açığa çıkıyor ve anında ne yapacağımı *biliyorum.* Nasıl yapacağımı *biliyorum*. Ve her şey telefonunu sıkıca kavrayıp yaklaşmak ve ceketinin cebine sokmakla başlıyor. Erik'in vücudunun sıcaklığını hissederek elimi bir saniye içeride tutuyorum. Temiz pamuk. Tüy, şeker ambalajı ya da boş ChapStick tüpleri yok.

Bayılıyorum. Bayılıyorum. Yağmurlu sonbahar öğleden sonralarında ve serin bahar sabahlarında elim bu cebin içine girmek istiyor. Elim buraya taşınmak ve burada, Erik'inkinin hemen yanında *yaşamak* istiyor.

Ama şimdilik yapmam gereken başka bir şey var. O da kendi telefonumu ona uzatmak. Ben "Şifrem 1930" diyene kadar şüpheyle baktı.

Ağzı seğiriyor. "İlk FIFA Dünya Kupası'nın yapıldığı yıl mı?"

Gülüyorum, çünkü . . . evet. Herkesin dışında, *o* bilirdi. Ve sonra ağlamaya başladığımı hissediyorum, çünkü elbette, tüm dünyadaki herkes arasından *o* bilebilirdi.

"Kilidi açın lütfen," diyorum burnumu çekerken. Erik gözyaşlarımdan telaşa kapılmış, gözlerini kocaman açmış, yaklaşmaya ve beni kendine çekmeye çalışıyor ama izin vermiyorum. "Telefonumun kilidini aç, Erik. Lütfen."

Numaraları hızlıca tuşluyor. "Tamamdır. Sadie, sen-"

"Rehberime git. Seninkini bul. Bu . . . Değiştirdim. Gerçek isminle." *Telefonunuzda* şirin *bir takma adla kayıtlı olan birine karşı yüksek ve uzun süreli nefret seviyelerini sürdürmek zor,* eklemiyorum, ama bu düşünce beni kıkırdatıyor, ıslak, sulu.

"Bitti." Sesi sabırsız geliyor. "Ben-"

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Şimdi, lütfen numaranızın blokesini kaldırın." Bir duraklama. Sonra: "Ne?"

"Numaranı engelledim. Çünkü ben ..." Elimin tersiyle yanağımı siliyorum ama daha fazla gözyaşı geliyor. "Çünkü dayanamadım ... . Çünkü. Ama bence engeli kaldırmalısın." Yine burnumu çekiyorum. Yüksek sesle. "Yani bazen tam bir deli olabileceğim gerçeğini umursamadığına karar verirsen ve beni arayıp yaptığımız şeye bir şans daha vermek istersen, telefonu açmaktan mutluluk duyarım ve-"

Kendimi onun bedenine çekilmiş, göğsüne sıkıca sarılmış buluyorum ve muhtemelen düzgün bir şekilde özür dilemek için ısrar etmeliyim ve olan biten her şey hakkında derinlemesine bir bilgilendirme sunmalıyım, ama sadece kendimi ona bırakıyorum. Onun tanıdık kokusunu alıyorum. Saçlarımı geriye doğru düzelttiğinde, yüzümü gömleğinin içine gömüyorum ve eriyorum, sessizliği ve rahatlamayı içime çekiyorum.

"Sanırım tek gecelik ilişkilerde gerçekten berbatım," diyorum yumuşak kumaşın içinde boğuk bir sesle.

"Tek gecelik bir ilişkimiz olmadı Sadie."

"Tamam. Yani, bilmiyorum. Ben hiç ..."

"İkimize de yetecek kadar içtim, hatta biraz daha fazla." Bana bakmak için geri çekildi ve tekrarladı, "Tek gecelik bir ilişkimiz *olmadı*."

Onu öpmek için bilinçli bir karar vermedim. Bir anda oluveriyor. Bir saniye birbirimize bakıyoruz, sonra bakmıyoruz. Erik'in tadı kendisi ve New York'ta bir bahar sonu gecesi gibi. Başımı avucunun içinde tutuyor, beni kendine bastırıyor; inliyor, beni duvara doğru itmek için eğiliyor ve ağzımın içini yalıyor.

"Yani aramız iyi mi?" diye soruyor, hava almak için ayağa kalkarken. Başımı sallamak istiyorum ama bir önceki kadar derin bir öpücük için eğildiğinde unutuyorum. Sonra sorusunu hatırlıyor ve tekrarlıyor, "Sadie? İyi miyiz?"

Gözlerimi kapatıyorum ve alt dudağını ısırıyorum. Yumuşak ve dolgun, bacaklarımın arasında nasıl sabırla çalıştığını hatırlıyorum. Tekrar tekrar boşaldığımı hatırlıyorum, zevk o kadar güçlüydü ki anlayamıyordum-

"Sadie." Normal nefes almıyor. Kendini kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacı varmış gibi bir adım geri çekiliyor. "İyi miyiz? Çünkü eğer

bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu düşünüyorsanız-"

"Hayır. Ben ..." Yüzüne doğru uzanıyorum. Bu kez ağzını kendi ağzıma götürdüğümde öpücüğüm yavaş ve nazik. "Hayır. Biz iyiyiz."

"Söz mü?" diye soruyor dudaklarıma karşı.

Başımı sallıyorum. Ve sonra, çünkü önemli görünüyor: "Söz veriyorum."

Bir düğmeyi çevirmek gibi. Bir an bana sorgularcasına bakıyor, sonra ellerimiz birbirinin üzerinde, ben onun kotunun fermuarını açıyorum, o benim bluzumun düğmelerini çözüyor. Aramızda büyüyen bir sıcaklık var, bizi çılgınca, beceriksizce ve fazla hevesli bir şekilde çalıştıran bir sıcaklık. Kotunu ve külotunu indirdiğimde, siki dışarı fırlıyor, geriliyor, sızıyor ve o kadar sert ki acıtıyor olmalı. Elimi sarıyorum, birkaç kez yukarı aşağı pompalıyorum ve yumuşak, gırtlaktan gelen bir sesle inliyor. Sonra beni çekiyor, bileğimi duvara yapıştırıyor ve pantolonuma saldırıyor.

Parmakları iç çamaşırımın lastiğinin altından geçiyor ve parmak eklemleri külotumun nemli kumaşını sıyırdığında bacaklarımı olabildiğince açmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Mor," diye geveliyor pantolonum ayak bileklerimin etrafında toplandığında. "Nihayet."

"Pitch bugün. Dün," diye değiştirdim, üstümden kurtulmasına yardım ederek.

"Bu arada," diyor, sesi cızırtılı, "geçen sefer sütyenini bende bırakmıştın." Üzerimdekinin çizgilerini takip ediyor ama çıkarmıyor. Bunun yerine dantel kapları indiriyor, göğüslerimin kıvrımının altına sıkıştırıyor. Açıkta kalan meme uçlarım sertleştiğinde, ikimiz de boğuk, nefes nefese sesler çıkarıyoruz.

"Sende kalabilir."

"Güzel."

"İyi mi?"

Başparmağı meme ucumda ileri geri hareket ediyor. "Tam olarak bozulmamış bir durumda değil."

Gülüyorum, nefesim kesiliyor. "Neden? Onu kullanıyor muydun?"

Cevap vermiyor. Bunun yerine beni bacaklarım kalçalarına dolanana kadar kaldırıyor, bir yatak, bir kanepe, bir düzine mobilya parçası olmasına rağmen beni kapının yanındaki duvara sabitliyor.

ve sonra aniden durur. "Kendini kapana kısılmış mı hissediyorsun? Bu
-"

"Hayır, bu iyi. Mükemmel. Lütfen, sadece-"

Parmaklarını külotumun ağına sokuyor, gelişigüzel bir şekilde yana itiyor ve işe yaraması mümkün olmayan bir, iki açı deniyor, ama sonra beni ayarlıyor, beni bir oyuncak bebekten daha büyük değilmişim gibi eğiyor ve üçüncü denemede sadece ... .

İçeri kayıyor. Basınç muazzam, geriyor, yakıyor, tanıdık, amansız ve hoş ve tek düşünebildiğim bunu ne kadar özlediğim, bir şekilde içime sığması gereken çok büyük bir şeyin keskin hissi, *özür dilerim, lütfen, daha fazla*, *neredeyse orada* diye mırıldanması.

"Seni özledim," diye nefes alıyor şakağıma doğru, tam koltuğuna oturduğunda, sesi büyük bir gerginlik altındaymış gibi çıkıyor. "Seni sadece yirmi dört saattir tanıyorum ama hiç kimseyi bu kadar özlememiştim."

İnliyorum. Ağzımdan çıkması mümkün olmayan utanç verici, miyavlayan bir ses. "Kayıtlara geçsin." O kadar doluyum ki zar zor konuşabiliyorum. "Seksin iyi olduğunu düşünmüştüm." Bu yetersiz bir ifade. Şu anda fiziksel olarak ancak bu kadarını söyleyebiliyorum.

"Öyle mi?" Boynumla omzum arasındaki etimi ısırıyor - derimi kıracak kadar sert değil, kontrolün tamamen onda olmadığını gösterecek kadar sert. Bu bana birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlatıyor, beni hareketsiz tutuşunu, aynı anda hem güçlü hem de güçsüz hissettirişini. "Bu iyi bir şey. Çünkü başka bir şey düşünemiyorum." İçimde hareket ediyor. Bir kez, iki kez. Bir kez daha, biraz fazla güçlü ama mükemmel. Alnım onunkine yaslanıyor ve ağzıma boşalıyor. "Üç hafta boyunca sadece seni düşünebildim."

Bir düzineden daha az sürüyor. Bana ne kadar güzel olduğumu, her şeyimi hissetmek istediğini, her günün her saatinin her saniyesinde beni becerebileceğini söylerken ağzı kulağımda. Spazmlar içimde çiçek açıyor, beni akılsızlaştırıyor ve orgazmım vücudumda patlayıp zihnimi temizlerken omuzlarına yapışıyorum. *Erik*, saçlarına karşı ağzımı açıyorum. *Erik, Erik, Erik.* Ben orgazm o hareketsiz kalıyor, neredeyse sessiz bir hırıltı

Kollarındaki gerginlik neredeyse titriyordu. Sonra, neredeyse bitirdiğimde, sordu,

"Kahretsin, çekilmeli miyim?"

"Hayır," diye nefes veriyorum. "Ben- biz iyiyiz. Hap."

Ben daha konuşmamı bitirmeden içime boşalıyor, zevk seslerini boğazımın derisine gömüyor.

Sonra da öyle kaldık. Beni bırakırsa bacaklarımın üzerinde sallanacağımı biliyormuş gibi beni tutuyor ve uzun dakikalar boyunca öpüyor. Ulaşabildiği her yere iffetli öpücükler konduruyor, terli boynumu uzun uzun yalıyor, kollarında kıvranmama ve kıkırdamama neden olan yumuşak öpücükler konduruyor. Bu anın bitmesini asla ama asla istemiyorum. Onu boyamak, çerçeveletmek ve duvara asmak -*bu* duvara- ve ona değer vermek ve bir milyon tane daha yapmak istiyorum ve-

"Sadie?" Erik'in sesi her zamankinden daha da derindi. Mutluyum, uysalım ve rahatım.

"Öyle mi?"

"Hamsterın hâlâ duruyor mu?" "Gine

domuzu."

"Aynı şey. Hala sende mi?" "Evet."

Durakladım. "Neden?"

"Sadece dev bir farenin kotumu yemeye çalışmadığından emin oluyorum."

Omzunun üzerinden aşağı bakıyorum ve haftalardır ilk kez kahkahalara boğuluyorum.

Bir ay sonra

"Tamam," diyorum kararlı bir şekilde. Önce başyapıtıma ve sıkı çalışmamın kalıntılarına bakıyorum ve sonra daha yüksek sesle tekrar ediyorum, "Tamam, ben
Hazır olun! Havaya uçmaya hazır olun!"

Yaklaşık beş saniye sonra Erik mutfağın girişinde beliriyor, Hanes tişörtü ve ekose pijamasının içinde uykulu, rahat ve yakışıklı görünüyor. "Burnunda hamur var," dedi ve öne eğilip öptü. Sonra , adanın diğer tarafına oturdu.

"Tamam. Gerçeklik anı." Küçük bir porselen tabağı ona doğru kaydırıyorum. Üstünde bir kruvasan var - *pek* çok emeğimin meyvesi.

Yani. Çok. İşçi. "İyi
görünüyor."

"Teşekkür ederim." Işıldıyorum. "Sıfırdan yapıldı."

"Anlayabiliyorum." Küçük bir gülümsemeyle mutfağının dörtte üçünün nasıl unla kaplandığına bakıyor.

"Mutfak deham görünüşe göre biraz kaotik. Hadi, dene."

Kocaman elleriyle kruvasanı alıyor ve bir ısırık alıyor. Bir, iki, üç, dört, beş saniye çiğniyor ve muhtemelen ona biraz daha zaman vermeliyim ama "Beğendin mi?" diye sormak için sabırsızlanıyorum. Güzel mi?" diye sormak için sabırsızlanıyorum.

Biraz daha çiğniyor.

"İnanılmaz mı? Fantastik mi?
Lezzetli?" Daha fazla çiğneme.

"Yenilebilir mi?"

Çiğneme durur. Erik kruvasanı masaya geri koyar ve bir kez yutkunur. Gözle görülür bir güçlükle. Sonra bir yudum kahveyle hepsini yıkar.

"Eee?" Ben

soruyorum.

"Bu ..."

"*Kötü* olamaz." Sessizlik.

"Değil mi?"

Başını eğiyor, dalgın. "Tuz ve şekeri karıştırmış olabilir misin?"

"Hayır! Ben . . . Faye'inkinden daha mı kötü?" Bunu düşünüyor. İhtiyacım olan tek cevap bu. "Senden nefret ediyorum."

"Biraz ... sirkemsi bir tat mı var? Su yerine onu mu eklediniz?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bence sorun sensin. Bence sen kruvasan sevmiyorsun."

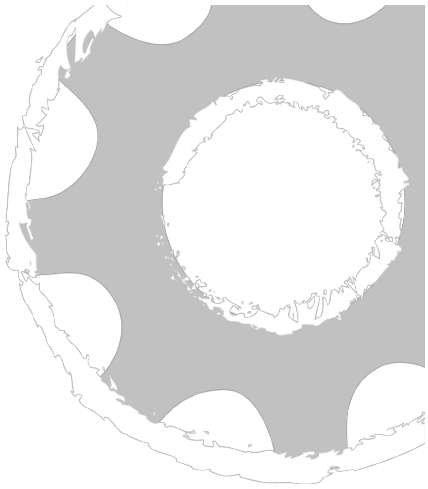
Omuz silkiyor. "Evet, belki de benimdir."

Kedi adaya atlıyor. Kupalarımızın yanından nazikçe geçiyor ve meraklı bir ifadeyle Erik'in kruvasanını kokluyor. "Ah, dostum, hayır," diye fısıldıyor Erik. "Bunu yapmak istemezsin." Kedi narin bir yalama yapıyor. Sonra bana dönüp dehşete kapılmış, ihanete uğramış bir ifadeyle bakıyor.

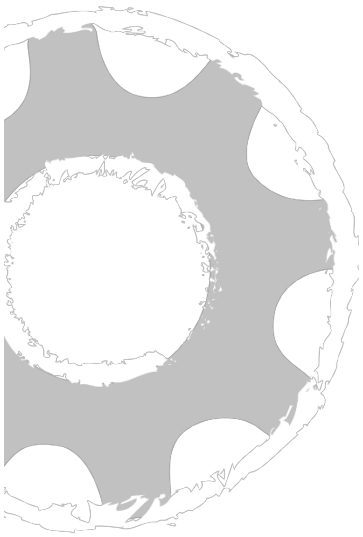
Erik gülmemeye bile çalışmıyor.

"Senden nefret ediyorum." Gözlerimi kapatıyorum, sessizce cinayet, kargaşa ve bir sürü hain intikam senaryosu planlıyorum. Formalarına zarar vereceğim. Çikolatalı sütüne soya sosu dökeceğim. Önümüzdeki on gece boyunca kuştüyü yorganı istifleyeceğim. "Senden nefret ediyorum," diye tekrarlayacağım. "Senden çok ama çok nefret ediyorum."

"Hayır." Gözlerimi açtığımda Erik'in gülümsemesi sıcak ve yumuşaktı. "İstediğini sanmıyorum, Sadie."

Sıfırın
Altında

Shep ve Celia için.
Hala kutup ayıları yok ama bolca sevgi var.

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

(Bir okyanus hayal ediyorum.

Kuzey Kutbu değil . Tam burada Norveç'te olan değil.

Svalbard takımadalarının kıyılarına sürekli çarpan sıkışık, köpüklü dalgalar. Belki de biraz haksızlık ediyorum: Barents Denizi hayal etmeye değer. Yüzen buzdağları ve misafirperver olmayan permafrost kıyıları da öyle. Etrafımda sade, cerulean güzelliğinden başka bir şey yok ve eğer burası yalnız, titreyerek, yaralanmış ve oldukça aç bir şekilde öldüğüm yer ise ... şikayet etmek için bir nedenim yok.

Ne de olsa mavi her zaman en sevdiğim renk olmuştur.

Yine de rüyalar aynı fikirde değil gibi. Yarı uyanık, yarı bilinçsiz halimle burada uzanıyorum. Vücudumun değerli derecelerde ısı verdiğini hissediyorum. Ultraviyole sabah ışığının saatler önce beni hapseden yarığın içine ulaşmasını izliyorum ve hayal edebildiğim tek okyanus Mars'taki okyanus.

"Dr. Arroyo? Beni duyabiliyor musunuz?"

Yani, tüm bu olanlar neredeyse gülünç. Ben bir NASA bilim adamıyım. Havacılık ve uzay mühendisliği alanında doktoram ve gezegen jeolojisi alanında çeşitli yayınlarım var. Herhangi bir zamanda beynim, devasa volkanizma, kristal akışkan dinamiği ve Kepler-452b'de orta büyüklükte bir insan kolonisi kurmak için ihtiyaç duyulacak anti-radyasyon ekipmanının tam türü hakkında başıboş düşüncelerin karmakarışık bir girdabıdır. Kepler-452b hakkında bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi bildiğimi söylerken kibirli olmadığıma söz veriyorum.

Mars. Üzerinde hiç okyanus bulunmadığı gerçeği de dahil olmak üzere ve hiç okyanus olduğu fikri bilim insanları arasında oldukça tartışmalıdır.

Yani, evet. Ölüme yakın rüyalarım saçma *ve* bilimsel olarak yanlış. Buna gülerdim ama bileğim burkuldu ve yerin yaklaşık üç metre altındayım. Enerjimi gelecek olana saklamak daha iyi görünüyor. Ölümden sonraki hayata hiç inanmadım ama kim bilir? Bahislerimi korumak daha iyi.

"Dr. Arroyo, duyuyor musunuz?"

Sorun şu ki, Mars'ta var olmayan bu okyanus beni çağırıyor. Onun çekimini karnımın derinliklerinde hissediyorum ve beni burada, dünyanın buzlu ucunda bile ısıtıyor. Turkuaz suları ve pas rengi kıyı şeridi, ölüp çürüyeceğim yerden yaklaşık 200 milyon kilometre uzakta, ama beni daha yakın istedikleri hissinden kurtulamıyorum. Bir okyanus, bir çukurlar ağı, demir oksitle dolu koca bir dev gezegen var ve hepsi beni çağırıyor. Vazgeçmemi istiyorlar. Eğilmemi. Bırakmamı.

"Dr. Arroyo."

Bir de sesler var. Geçmişimden gelen rastgele, olasılıksız sesler. Peki, tamam: *bir* ses. Her zaman aynı, derin ve gürleyen, fark edilebilir bir aksanı olmayan ve iyi telaffuz edilen sessiz harfler. Söylemeliyim ki bunu pek umursamıyorum. Benden pek hoşlanmayan birine ait olduğunu düşünürsek - benim daha da az hoşlanabileceğim birine- beynimin neden şimdi bana bunu dayatmaya karar verdiğinden emin değilim ama oldukça iyi bir ses. A+. Ölüm kapısında dinlemeye değer. En başta Svalbard'a gelmemi istemeyen kişi Ian Floyd olsa bile. Her ne kadar en son birlikte olduğumuzda inatçı, kaba ve mantıksız olsa da ve şimdi sadece ... .

"Hannah."

Yaklaştın. Bu gerçekten Ian Floyd mu? *Yakın* mı geliyor?

İmkansız. Beynim aptallık içinde dondu. Benim için gerçekten her şey bitmiş olmalı. Zamanım geldi, sonum yaklaştı ve-

"Hannah. Senin için geliyorum."

Gözlerim açıldı. Artık rüya görmüyorum.

Bir

Johnson Uzay Merkezi, Houston, Teksas
Bir yıl önce

O NASA'daki ilk günümde, İK alımı ile Elektromanyetik Uyumluluk Çalışmaları binasının gezilmesi arasında bir noktada,
Yeni işe alınmış aşırı hevesli bir mühendis geri kalanımıza dönüp soruyor: "Tüm hayatınız sizi bu ana getirmiş gibi hissetmiyor musunuz? Sanki burada olmanız gerekiyormuş gibi?"

Eager Beaver dışında, bugün işe başlayacak on dört kişi var. En iyi beş yüksek lisans programından, prestijli stajlardan ve sadece NASA'nın bir sonraki işe alım turunda daha çekici görünmek için kabul edilen CV'yi besleyen endüstri işlerinden yeni çıkmış on dört kişiyiz. On dört kişiyiz ve benim dışımdaki on üç kişi heyecanla başını sallıyor.

"Beş yaşımdan beri NASA'ya gideceğimi hep biliyordum," diyor utangaç görünümlü bir kız. Bütün sabah boyunca yanımdan ayrılmadı, sanırım grupta erkek olmayan tek iki kişi biz olduğumuz için. Söylemeliyim ki, bunu çok da umursamıyorum. Belki de o bilgisayar mühendisi, ben de havacılık ve uzay mühendisi olduğum içindir, yani bugünden sonra onu çok fazla görmeme ihtimalim yüksek. Adı Alexis ve kolunun üst kısmındaki NASA dövmesini zar zor kapatan bir NASA tişörtünün üzerine bir NASA kolyesi takıyor. "Eminim senin için de öyledir, Hannah," diye ekliyor ve ben de ona gülümsüyorum çünkü Sadie ve Mara farklı zaman dilimlerinde yaşadığımız için artık dinlenen sürtük halime bürünmemem konusunda ısrar ediyorlardı. Yeni arkadaşlar edinmem gerektiğine ikna olmuş durumdalar ve ben de isteksizce de olsa yeni arkadaşlıklar kurmayı kabul ettim.

Sadece susmaları için çaba sarf ediyorum. Bu yüzden Alexis'e ne demek istediğini çok iyi biliyormuşum gibi başımı sallıyorum ama içimden *de "Pek sayılmaz*" diye geçiriyorum.

İnsanlar doktora yaptığımı öğrendiklerinde, her zaman akademik yönü güçlü bir çocuk olduğumu varsayma eğiliminde oluyorlar. Tüm hayatım boyunca okulda sürekli aşırı başarı gösterme çabası içinde olduğumu. Bir öğrenci olarak o kadar başarılı oldum ki, bunu rezerve edebildikten ve kendimi ev ödevlerinin zincirlerinden ve hiç bitmeyen testler için tıka basa çalışarak geçirdiğim gecelerden kurtardıktan çok sonra bir öğrenci olarak kalmaya karar verdim. İnsanlar varsayımda bulunuyor ve ben de çoğunlukla onların istediklerine inanmalarına izin veriyorum. Başkalarının ne düşündüğünü önemsemek çok fazla iş ve istisna dışında- çalışmayı pek sevmem.

Gerçek ise bunun tam tersiydi. Okuldan ilk görüşte nefret ettim - bunun doğrudan sonucu olarak okul da benim olduğum asık suratlı, kayıtsız çocuktan nefret etti. Birinci sınıfta, *Hannah* sadece iki kez tekrarlanan üç harf olmasına rağmen ismimi nasıl yazacağımı öğrenmeyi reddettim. , en fazla sayıda ardışık ceza günü için okul rekoru kırdım - çok sıkıcı, çok zor, çok yararsız veya bunların hepsi olduğu için herhangi bir dersiniz için tavır almaya ve ödev yapmamaya karar verdiğinizde ne olur? İkinci yılımın sonuna kadar mezun olmak ve tüm okulu geride bırakmak için sabırsızlanıyordum: kitapları, öğretmenleri, notları, klikleri. Her şeyi. *Sonrası* için bir planım yoktu, *şimdiyi* geride bırakmak dışında.

Hayatım boyunca hiçbir zaman *yeterli* olamayacağımı hissettim. Hiçbir zaman mükemmel ağabeyim ve kusursuz ablam kadar iyi, akıllı, sevilebilir, istenilen biri olamayacağımı çok erken yaşta içselleştirdim ve birkaç başarısız denemeden sonra denemeyi bırakmaya karar verdim. Umursamayı da bıraktım. Onlu yaşlarıma geldiğimde, tek istediğim ...

Evet. Bugüne kadar, on beşimde ne istediğimden emin değilim. Ailemin yetersizliklerim hakkında endişelenmeyi bırakmasını belki. Yaşıtlarımın bana nasıl iki eski okul birincisinin kardeşi olabileceğimi sormayı bırakmalarını. Kendi amaçsızlığımın içinde çürüyormuşum gibi hissetmeyi ve başımın sürekli dönmesini durdurmak istiyordum. Kafam karışıktı, çelişkiliydim ve geriye dönüp baktığımda muhtemelen etrafımda olması gereken boktan bir gençtim. Üzgünüm, anne, baba ve dünyanın geri kalanı. Darılmaca gücenmece yok, değil mi?

Her neyse, oldukça kaybolmuş bir çocuktum. Ta ki üçüncü sınıf öğrencisi Brian McDonald, "Gözlerin Mars'ta gün batımı kadar mavi" diye söze başlayarak beni mezuniyet balosuna davet etmenin evet dememi sağlayabileceğine karar verene kadar.

Bilgin olsun, bu korkunç bir tavlama cümlesi. Tavsiye etmiyorum. Az kullanın. Hiç kullanmayın, özellikle de benim gibi tavlamaya çalıştığınız kişi kahverengi gözlere sahipse ve bunun tamamen farkındaysa. Ancak flört tarihinde yadsınamaz bir düşük nokta olan bu olay, çok hoşgörülü bir metaforu bağışlarsanız, bir tür göktaşı olarak hizmet etti: hayatıma çarptı ve yörüngesini değiştirdi.

İlerleyen yıllarda NASA'daki tüm meslektaşlarımın kendi başlangıç hikayeleri olduğunu öğrenecektim. Varoluşlarının seyrini değiştiren ve onları mühendis, fizikçi, biyolog, astronot olmaya iten kendi uzay taşları. Bu genellikle Kennedy Uzay Merkezi'ne yapılan bir ilkokul gezisidir. Noel ağacının altında bir Carl Sagan kitabı. Yaz kampında özellikle ilham verici bir bilim öğretmeni. Brian McDonald ile karşılaşmam da bu şemsiyenin altına giriyor. Sadece (iddiaya göre) Reddit'te incel mesaj panolarını yönetmeye devam eden bir adamla ilgili olduğu için, bu da onu biraz daha lamer yapıyor.

Uzaya takıntılı insanlar iki farklı kampa ayrılıyor. Uzaya gitmek isteyenler ve sıfır yerçekimini, uzay giysilerini, kendi geri dönüştürülmüş idrarlarını içmeyi arzulayanlar. Ve benim gibiler: istediğimiz şey -çoğu zaman ön loblarımız ayak parmağı ayakkabılarının iyi bir moda ifadesi olduğunu düşünmemize neden kadar gelişmemiş olduğundan beri istediğimiz şey- uzay hakkında bilgi sahibi olmaktır. Başlangıçta bu basit bir şeydir: Neyden yapılmıştır? Nerede bitiyor? Yıldızlar neden düşüp başımıza çarpmıyor? Sonra, yeterince okuduğumuzda, büyük konular devreye girer: Karanlık madde. Çoklu evren. Kara delikler. İşte o zaman parçası olduğumuz bu devasa şey hakkında ne kadar az şey anladığımızı fark ederiz. Yeni bilgiler üretmeye yardımcı olup olamayacağımızı düşünmeye başladığımızda.

İşte NASA'ya böyle geldik.

Brian McDonald'a dönelim. Onunla mezuniyet balosuna gitmedim. (Mezuniyet balosuna hiç gitmedim, çünkü benim tarzım değildi ve öyle olsaydı bile, İngilizce vizesinden kaldığım için cezalıydım ve

Brian McDonald'ı ve onun kötü araştırılmış tavlama cümlelerini sikeyim). Yine de, tüm bu olayla ilgili bir şey aklıma takıldı. Gün batımı neden mavi olsun ki? Hem de kızıl bir gezegende? Bilmeye değer bir şey gibi görünüyordu. Böylece geceyi odamda, Mars atmosferindeki toz parçacıklarını araştırarak geçirdim. Haftanın sonunda, bir kütüphane kartı için kaydolmuş ve üç kitap yutmuştum. Ayın sonunda, zaman içinde itme ve harmonik seriler gibi kavramları anlamak için kalkülüs çalışıyordum. Yıl sonunda bir hedefim vardı. Bulanık, karışık, henüz tam olarak tanımlanmamış ama yine de bir hedef.

Hayatımda ilk defa.

Size yorucu detayların çoğunu anlatmayacağım ama lisenin geri kalanını önceki on yıl boyunca yapmadığım şeyleri telafi etmek için kıçımı yırtarak geçirdim. Bir 80'ler antrenman montajı hayal edin, ama karda koşmak ve yeniden tasarlanmış bir süpürge sopasıyla barfiks çekmek yerine, kitaplar ve YouTube dersleri üzerinde çok çalışıyordum. Ve bu *zor* bir işti: H-R diyagramları veya sinodik dönemler veya syzygy gibi kavramları anlamak istemek, onları kavramayı kolaylaştırmıyordu. Daha önce hiç *denememiştim*. Ancak on altı yaşımda, elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışmanın ve bazen bunun yeterli olmadığını fark etmenin getirdiği dayanılmaz kargaşayla karşı karşıya kaldım. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, 130 IQ'ya sahip değilim. Okumak istediğim kitapları gerçekten anlamak için aynı kavramları tekrar *tekrar* gözden geçirmem gerekiyordu. Başlangıçta yeni şeyler öğrenmenin heyecanını yaşadım ama bir süre sonra motivasyonum azalmaya başladı ve ne yaptığımı bile merak etmeye başladım. Daha ileri bilim konularına geçebilmek için bir sürü temel bilim konusu çalışıyordum, böylece bir gün Mars ve ... hakkındaki tüm bilim konularını gerçekten bilecektim ve sonra ne olacaktı? *Jeopardy!'ye* girip 500 için Uzay'ı mı seçecektim? Buna değmezdi.

Sonra 2012 yılının Ağustos ayı geldi çattı.

Curiosity keşif aracı Mars atmosferine yaklaştığında gece bire kadar uyumadım. İki şişe diyet kola içtim, şans getirsin diye fıstık yedim ve iniş manevrası başladığında dudağımı kanayana kadar ısırdım. Yere güvenli bir şekilde değdiği anda çığlık attım, güldüm.

Ağladım ve ağabeyim Barış Gücü gezisine gitmeden önceki gece tüm ev halkını uyandırdığım için bir hafta ceza aldım ama umurumda değildi.

Sonraki aylarda NASA'nın *Curiosity*'nin göreviyle ilgili yayınladığı her küçük haberi yuttum ve Gale Krateri'nin görüntülerinin arkasında kimin olduğunu, ham verilerin yorumlanmasını, Aeolis Palus'un moleküler bileşimiyle ilgili raporları merak ettikçe, puslu, tanımlanamayan hedefim katılaşmaya başladı.

NASA.

Olunması gereken yer NASA'ydı.

Üçüncü ve son sınıf arasındaki yaz, ABD'deki en iyi yüz mühendislik programının sıralandığı bir liste buldum ve ilk yirmisine başvurmaya karar verdim. "Muhtemelen erişim alanını genişletmelisin. Birkaç güvenli okul ekle," dedi rehberlik danışmanım. "SAT sonuçların çok iyi ve not ortalaman çok yükseldi ama sicilinde bir sürü" -boğazını temizlemek için uzun bir ara- "akademik kırmızı bayrak var."

Bir an düşündüm. Hayatımın ilk bir buçuk on yılında küçük bir pislik olmanın kalıcı sonuçlar doğuracağını kim tahmin edebilirdi ki? Ben düşünmezdim. "Tamam. İyi o zaman. İlk otuz beşi yapalım."

Görünüşe göre, buna ihtiyacım yokmuş. En iyi yirmi okuldan birine kabul edildim. Gerçek bir kazanan, ha? Başvurumu yanlış mı dosyaladılar, transkriptlerimin yarısını mı kaybettiler, yoksa tüm kabul ofisinin gelecek vaat eden bir öğrencinin neye benzemesi gerektiğini geçici olarak unuttuğu bir beyin mu geçirdiler bilmiyorum. Depozitomu yatırdım ve mektubumu aldıktan yaklaşık kırk beş saniye sonra Georgia Tech'e gideceğimi söyledim.

Geri çekilmek yok.

Ben de Atlanta'ya taşındım ve elimden geleni yaptım. NASA'nın CV'de görmek isteyeceğini bildiğim bölümleri ve yan dalları seçtim. Federal stajlar aldım. Sınavları geçecek kadar çok çalıştım, saha çalışması yaptım, yüksek lisans okuluna başvurdum, tez yazdım. Son on yıla dönüp baktığımda, Sadie ve Mara ile tanışmam ve istemeyerek de olsa NASA'da çalışmam dışında, okul, iş ve okul çalışmaları hemen hemen öne çıkan her şey.

Kalbimde kendilerine yer açmalarını izliyorum. Tanrım, ne *kadar çok yer* kaplıyorlar.

Üniversite ikinci sınıfın büyük bir bölümünde tesadüfen takıldığım kız bana "Sanki uzay senin tüm kişiliğinmiş gibi" dedi. Hayır, teşekkür ederim, Kalpana Chawla üzerine katılmayı planladığım bir konferans nedeniyle arkadaşlarıyla buluşmak için kahve içmeye gitmekle ilgilenmediğimi açıkladıktan sonraydı. "Başka ilgi alanlarınız var mı?" diye sordu. Ona hızlıca "Hayır" dedim, el sallayarak vedalaştım ve ertesi hafta buluşma teklifime cevap vermediğinde çok şaşırmadım. Ne de olsa ona istediğini veremeyeceğim açıktı.

"Bu senin için gerçekten yeterli mi? Sadece canın istediğinde benimle seks yapmak ve geri kalan zamanlarda beni görmezden gelmek?" diye sordu doktoramın son döneminde yattığım adam. "Sen sadece ... ... görünüyorsun. Bilmiyorum. Duygusal olarak *son derece* ulaşılmaz." Belki de haklıydı, çünkü üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve yüzünü tam olarak hatırlayamıyorum.

Brian McDonald'ın gözlerimi yanlış renklendirmesinden tam on yıl sonra, bir NASA pozisyonuna başvurdum. Önce bir mülakat, sonra bir iş teklifi aldım ve şimdi buradayım. Ancak diğer yeni işe alınanların aksine, Mars ve benim her zaman kaderimizde gibi hissetmiyorum. Hiçbir garanti yoktu, beni bu işe bağlayan görünmez bir kader ipi yoktu ve buraya tamamen kaba kuvvetle geldiğime eminim, ama bunun bir önemi var mı?

Hayır. Azıcık bile değil.

Ben de dönüp Alexis'e bakıyorum. Bu kez NASA kolyesi, tişörtü, dövmesi içten bir gülümsemeye neden oluyor. Buraya gelmem uzun bir yolculuk oldu. Varacağım yer hiçbir zaman kesin değildi, ama vardım ve alışılmadık bir şekilde, içtenlikle, tatmin edici bir şekilde mutluyum. "Evimde gibi hissediyorum," diyorum ve onun coşkuyla başını sallaması göğsümün derinliklerinde yankılanıyor.

Tarihin bir noktasında, Mars Keşif Programı'nın her bir üyesi de NASA'da ilk günlerini yaşadı. Şu anda benim durduğum yerde durdular. Doğrudan para yatırmak için banka bilgilerini verdiler, yaka kartları için hoş olmayan bir fotoğraf çektirdiler, İK temsilcileriyle el sıkıştılar. Houston'ın havasından şikayet ettiler, kafeteryadan berbat bir kahve aldılar, turistik şeyler yapan ziyaretçilere gözlerini devirip

Satürn V roketi nefeslerini kesiyor. Mars Keşif Programı'nın her bir üyesi bunu yaptı, tıpkı benim yapacağım gibi.

NASA'nın önemli bir isminin bizimle konuşacağı konferans salonuna giriyorum, Johnson Uzay Merkezi'nin pencereden görünen manzarasını ve bir zamanlar yıldızlara fırlatılmış nesnelerin kalıntılarını seyrediyorum ve buranın her bir santimetresinin heyecan verici, büyüleyici, elektriklendirici, sarhoş edici olduğunu hissediyorum.

Mükemmel.

Sonra arkamı döndüm. Ve tabii ki görmek istediğim en son kişiyi buldum.

İki

Caltech Kampüsü, Pasadena, Kaliforniya
Beş yıl, altı ay önce

I'Ian Floyd'la ilk tanıştığımda yüksek lisansımın ilk dönemini bitiriyordum ve bu Helena Harding'in suçuydu.

Dr. Harding pek çok şey : arkadaşım Mara'nın doktora danışmanı; yirmi birinci yüzyılın en ünlü çevre bilimcilerinden biri; genellikle huysuz bir insan; ve son olarak Su Kaynakları Mühendisliği profesörüm.

Dürüst olmak gerekirse, her yönüyle boktan bir ders: zorunlu; akademik, mesleki veya kişisel ilgi alanlarımla alakasız; ve hidrolojik döngü ile kentsel fırtına kanalizasyon sistemlerinin tasarımının kesişimine odaklanmış. Derslerin çoğunu başka bir yerde olmayı dileyerek geçiriyorum: DMV'de kuyrukta, markette sihirli fasulye alırken, Analitik Transonik ve Süpersonik Aerodinamik alırken. Düşük bir B almak için elimden gelenin en azını yapıyorum - ki bu, lisansüstü okulun adaletsiz aldatmacasında minimum geçme notudur - ta ki Dr. Harding'in suyla hiçbir ilgisi olmayan yeni, acımasız bir ödev verdiği derslerin üçüncü veya dördüncü haftasına kadar.

"Doktoranızın sonunda istediğiniz mühendislik işine sahip birini bulun ve onunla bir bilgilendirme görüşmesi yapın" diyor. "Sonra da bunun hakkında bir rapor yazın. Dönem sonuna kadar teslim edin. Sakın mesai saatleri içinde bu konuda söylenerek bana gelmeyin, çünkü size eşlik etmesi için güvenliği çağırırım." Bunu söylerken bana bakıyormuş gibi bir his var içimde. Muhtemelen sadece vicdan azabımdır.

"Dürüst olmak gerekirse, Helena*'ya onunla* röportaj yapıp yapamayacağımı soracağım. Ama istersen NASA'nın Jet İtiş Gücü Laboratuvarı'nda bir kuzenim falan var sanırım," diyor Mara o günün ilerleyen saatlerinde, laboratuvarlarımıza dönmeden önce Beckman Oditoryumu'nun dışındaki merdivenlerde oturup hızlı bir öğle yemeği yerken.

Yakın olduğumuzu söyleyemem ama ondan hoşlandığıma karar verdim. Hem de çok. Bu noktada, yüksek lisans okulundaki tutumum, *buraya arkadaş edinmek için gelmedim*'in hafif bir varyantı: Kendimi programın geri kalanıyla rekabet halinde hissetmiyorum, ancak diğer öğrencilerle tanışmak veya isimlerini öğrenmek de dahil olmak üzere havacılık laboratuvarındaki işim dışında herhangi bir şeye özellikle yatırım yapmıyorum. İlgisizliğimin güçlü bir şekilde yayınlandığından oldukça eminim, ancak Mara ya iletiyi almadı ya da neşeyle görmezden geliyor. O ve Sadie ilk birkaç gün içinde birbirlerini buldular ve sonra, tam olarak anlamadığım nedenlerden dolayı, beni bulmaya karar verdiler.

Bu yüzden Mara yanımda oturuyor ve bana JPL bağlantılarını anlatıyordu.

"Kuzen falan mı?" Merakla sordum. Biraz yarım yamalak görünüyor. "Sen *ne düşünüyorsun*?"

"Evet, emin değilim." Omuz silkiyor ve bir Tupperware dolusu brokoli, bir elma ve yaklaşık iki ton Cheez-Its ile yoluna devam ediyor. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ailesi boşandı, sonra ailemdeki insanlar tartıştı ve birbirleriyle konuşmayı bıraktı. Floyd'un çok fazla işlev bozukluğu vardı, bu yüzden onunla yıllardır konuşmadım. Ama diğer kuzenlerimden birinden, biz lisedeyken Mars'a inen şey üzerinde çalıştığını duydum. Adı şöyle bir şeydi. *Contingency*, *Carpentry* ya da *Crudity*-"

"*Curiosity* keşif aracı

mı?" "Evet! Belki?"

Sandviçimi yere bıraktım. Lokmamı yuttum. Boğazımı temizledim. "Kuzenin *falan Curiosity* keşif ekibindeydi."

"Sanırım öyle. Tarihler uyuyor mu? Belki de bir çeşit yaz stajıydı? Ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece Floyd aile efsanesi olabilir. Bir teyzem var.

Fin kraliyet ailesiyle akraba olduğumuz konusunda ısrar ediyor ve Wikipedia'ya göre Fin kraliyet ailesi diye bir şey yok. Yani." Omuz silkiyor ve ağzına bir avuç Cheez-Its daha atıyor. "Yine de etrafa sormamı ister misin? Ödev için?"

Başımı sallıyorum. Ve bir ay kadar kadar bu konu hakkında fazla düşünmedim. O zamana kadar, Mara ve Sadie hala tanımlayamadığım yollarla kalbime girmeyi başardılar ve önceki "*Buraya arkadaş edinmeye gelmedim, ama garip Cheez-It arkadaşımı veya diğer garip futbol arkadaşımı incitirsen seni hayatının geri kalanında kan işeyene kadar kurşun boruyla döverim*" duruşumu biraz değiştirmeme neden oldular. Küstahça mı? Belki de. Az hissediyorum ama şaşırtıcı derecede derinden.

Mara bir gece bana "Bu arada, bir süre önce sana kuzenimin iletişim bilgilerini göndermiştim" dedi. Bulabildiğimiz en ucuz mezun barındayız. Gecenin ikinci Midori ekşisini içiyor. "Aldın mı?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu üç gün önce bana e-posta ile gönderdiğin rastgele sayılar dizisi mi? Konu başlığı, metin, açıklama olmadan? Piyango hayallerindeki sayıları takip ettiğini düşündüğüm?"

"Öyle görünüyor, evet."

Sadie ve ben uzun uzun bakıştık.

"Hey, seni nankör cin, Ian'ın numarasını almak için bir daha asla konuşmamaya yemin ettiğim on beş kişiyi aramak zorunda kaldım. *Ve* kötü kalpli büyük teyzem Delphina'nın, sen ona ulaşıp buluşma talep ettiğinde evet demesi için şantaj yapacağına söz vermesini sağlamak zorunda kaldım. O yüzden o numarayı kullansan ve Mega Millions oynasan iyi edersin."

"Eğer sen kazanırsan," diye ekledi Sadie, "üçe bölünürüz."

"Elbette." Gülümsememi bardağıma saklıyorum. "Nasıl biri bu arada?"

"Kimi?"

"Kuzen gibi bir şey. Ian mı demiştin?"

"Evet. Ian Floyd." Mara bir an için düşünüyor. "Tam olarak söyleyemem, çünkü onunla on beş yıl önce, ailesi ayrılmadan önce iki Şükran Günü'nde falan tanıştım. Sonra annesi onu Kanada'ya taşıdı ve ... . Açıkçası bilmiyorum bile. Hatırladığım tek şey uzun boylu olduğuydu. Ama uzun boyluydu.

Ayrıca benden birkaç yaş büyük. Yani belki de aslında 1.80'dir. Ayrıca, saçları daha kahverengi mi? Bu da bir Floyd için nadir bir durum. Biliyorum bilimsel olarak sağlam *değil*, ama bizim zencefil markamız çekinik *değil*."

Büyük Teyze Delphina'nın duygusal manipülasyon oyunu açıkça yerinde, çünkü ödevimin son teslim tarihi yaklaştığında ve panik içinde Ian Floyd'a mesaj atıp bir bilgilendirme görüşmesi istediğimde - *bu* her ne haltsa - birkaç saat içinde hevesli bir şekilde cevap veriyor:

: Elbette.

: Teşekkürler. Houston'da olduğunu varsayıyorum. Sanal mı yapsak? Skype? Zoom? FaceTime?

: Önümüzdeki üç gün boyunca Pasadena'da JPL'deyim, ama sanal olarak çalışıyorum.

Jet İtiş Laboratuvarı. Hmm.

Parmaklarımı yatağıma vurup düşünüyorum. Sanal çok daha kolay olurdu. Ve daha kısa sürerdi. Ama Helena'nın için rapor yazma fikrinden ne kadar nefret etsem de, bu adama *Curiosity* hakkında milyonlarca soru sormak istiyorum. Ayrıca, Mara'nın gizemli akrabası ve merakımı uyandırdı.

Kelime oyunu yapmak istemedim.

: Yüz yüze görüşelim. En azından sana kahve ısmarlayabilirim. Olur mu?

Birkaç dakika cevap yok. Ve sonra, çok özlü bir "Bu işe yarar. Nedense beni gülümsetiyor.

⚙⚙⚙

Kafeye girdiğinizde ilk düşündüğünüz şey Mara'nın .

Ağzına kadar.

İkincisi: Ian'ın bana gönderdiği mesajı iki kez kontrol etmeliyim. Hatırladığım kadarıyla gerçekten kot pantolon ve gri bir tişört giyeceğimi söylediğinden emin olmalıyım. Tabii ki bu biraz gereksiz olurdu, özellikle de buluşmak istediği kafede şu anda sadece üç kişi olduğunu düşünürsek: 2007'deymiş gibi kağıt kalem sudoku yapmakla meşgul bir barista; girişte duran ve kafası karışmış bir şekilde etrafa bakan ben; ve girişe en yakın masada oturmuş, cam pencerelerden dalgın dalgın bakan bir adam.

Kot pantolon ve gri bir tişört giyiyor: Ian. Sorun şu ki.

Sorun saçında. Çünkü Mara'nın söylediğinin aksine, kesinlikle kahverengi *değil.* Belki onun parlak, havuç turuncusundan bir ton daha koyu ama ... gerçekten kahverengi *değil*. Adam yavaşça ayağa kalkıp "Hannah?" diye sorduğunda numarasını çevirmeye ve Floyd'ların hangi saçma kızıl skalasına göre çalıştığını öğrenmeye hazırım.

Ian'ın boyunun ne kadar olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama 1.80'e 1.80'den çok daha yakın. Ve Maranın onu çok az tanıdığını iddia etmesini çok ilginç buluyorum, sadece agresif kızıl saçları nedeniyle değil, aynı zamanda koyu mavi gözleri ve soluk ten üzerindeki çil tozları nedeniyle kardeş olabilecekleri düşünüldüğünde ve ... .

Göz kırpıyorum. Sonra tekrar göz kırpıyorum. Üç saniye önce biri bana bir erkeği görünce gözlerini kırpıştıran bir tip olup olmadığımı sorsaydı, yüzlerine gülerdim. *Ama bu* adam...

Sanırım düzeltildim.

"Ian?" Şaşkınlığımı üzerimden atarak gülümsüyorum. "Mara'nın kuzeni mi?"

Sanki bir an için Mara'nın adını unutmuş gibi kaşlarını çatıyor. "Ah, evet." Başını sallıyor. Sadece bir kez. "Görünüşe göre," diye ekliyor, bu da beni güldürüyor. Sandalyesine geri dönmeden önce karşısına oturmamı bekliyor. Elini uzatmadığını ya da gülümsemediğini fark ediyorum. İlginç. "Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Sesi alçak perdeden ama net. Derin bir tını. Kendinden emin; kibar ama çok arkadaş canlısı değil. Genelde insanları okumakta oldukça iyiyimdir ve için tahminim, burada olmaktan pek de heyecan duymadığı yönünde.

Muhtemelen Kaliforniya'ya her ne yapmak için geldiyse onu yapmayı tercih ederdi ama o iyi bir adam ve bana haber vermemek için cesur bir çaba göstermeyi planlıyor.

Sadece numara yapmakta pek iyi görünmüyor, bu da biraz sevimli.

"Umarım gününü mahvetmemişimdir."

Başını sallıyor - apaçık bir yalan - ve ben de onu inceleme fırsatı buluyorum. Sessiz görünüyor. Sessiz bir tip, mesafeli, biraz sert. İri yarı, mühendisten çok oduncu gibi. Kısa bir süre için askeri personel olup olmadığını merak ediyorum, ama yüzündeki günlük kirli sakal bana bunun pek olası olmadığını söylüyor.

Ve o kadar ilgi çekici, yakışıklı bir yüz ki. Burnu bir noktada kırılmış gibi görünüyor, belki bir kavgada ya da spor yaralanmasında ve asla tam olarak iyileşme zahmetine girmemiş. Saçları -*kırmızı*- kısa ve biraz *dağınık*, ustaca şekillendirmekten ziyade *sabah altıdan beri çalışıyorum. Büyük* boynunu kaşımasını, sonra geniş pazılarını *geniş* kollarının üzerinde çaprazlamasını izliyorum.

-Göğüs. Bana sabırlı ve beklentili bir bakış atıyor, sanki tüm sorularımı yanıtlamaya kararlıymış gibi.

Fiziksel olarak benim tam tersim. Küçük kemiklerimin ve bronz tenimin. Saçlarım, gözlerim, hatta bazen *ruhum* bile karadelik karası. Ve işte o, Mars kırmızısı ve okyanus mavisi.

"Size ne getirebilirim?" diye soruyor bir ses. Dönüyorum ve Sudoku Çocuk'un masamızın hemen yanında durduğunu görüyorum. Sağ tarafta. Kahve . İnsanların içecek tükettiği yer.

"Buzlu çay, lütfen."

Tek kelime etmeden uzaklaşıyor ve ben bir kez daha Ian'a bakıyorum. Mara'ya mesaj atmak için can atıyorum. Kuzenin, Prens Harry'nin biraz kaslı versiyonuna benziyor. Belki de görüşmeye devam etmeliydiniz?

"Yani." Ellerimi kavuşturuyorum ve dirseklerimi masaya dayıyorum. "Sana karşı ne hissediyor?"

Başını eğiyor. "Kız mı?"

"Büyük Teyze Delphina." İki kez göz kırptı. Gülümsüyorum ve devam ediyorum: "Yani, bugün bir Perşembe öğleden sonrası. Birkaç günlüğüne Kaliforniya'dasın. Ben de

Eminim uzun zamandır görmediğiniz kuzeninizin arkadaşıyla buluşmaktan daha iyi yapacak işleriniz vardır."

Gözleri bir an için büyür. Sonra ifadesi tekrar nötr hale geliyor. "Sorun yok."

"Utanç verici bir bebek fotoğrafı mı?"

Başını sallıyor. "Yardım etmenin sakıncası yok."

"Anlıyorum. Bir bebek *videosu* o zaman?"

"Dediğim gibi, sorun değil" demeden önce bir süre sessiz kaldı. İnsanların onu zorlamasına alışık değilmiş gibi görünüyor ki bu şaşırtıcı değil. Onda kurnazca uzaklaştırılmış bir şey var. Belli belirsiz mesafeli ve korkutucu. Sanki ulaşılamaz biri *gibi*. Bu bende daha da yaklaşıp dürtme isteği uyandırıyor.

"Senin bir bebek videon. Çocuk havuzunda koştururken mi? Burnunu karıştırırken mi? Bezinin arkasını karıştırırken mi?"

"I-"

Sudoku Çocuk plastik bir bardakta buzlu çayımı bırakıyor. Ian'ın gözleri birkaç saniye onu izliyor, sonra ilginç bir soğukkanlılıkla benimkilere dönüyor. "Daha çok yürümeye başlayan bir çocuğun videosuydu," diyor temkinli bir şekilde, sanki kendisini bile şaşırtıyormuş gibi.

"Ah." Çayıma sırıtıyorum. Hem çok tatlı hem de çok ekşi. Hafif bir iğrenç tat bırakıyor. "Anlat."

"Bilmek istemezsin."

"İstediğime eminim." "Bu

kötü."

"Bunu bana gerçekten satıyorsun."

Ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrılıyor, henüz tam olarak orada olmayan küçük bir eğlence ipucu. Aklıma garip bir düşünce geliyor: *Bahse girerim gülümsemesi orantısızdır. Çok da güzel.* "Video Lowe's'ta çekildi. Ağabeyimin yeni video kamerasıyla, 90'ların sonunda," diyor.

"Lowe's'da mı? *O kadar da* kötü olamaz *o* zaman."

İç geçiriyor, vurdumduymaz. "Üç ya da dört yaşlarındaydım. Şu banyo vitrinlerinden vardı. Lavabo, duş ve tuvalet modelleri olanlardan. Ve doğal olarak tuvaletler."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu eğlenceli olacak. "Doğal olarak."

"Ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum ama görünüşe göre tuvaleti kullanmam gerekiyordu. Ve sergiyi gördüğümde ... ilham aldım."

"Asla olmaz."

"Kendimi savunmam gerekirse, çok gençtim."

Burnunu kaşıyor ve ben gülüyorum. "Aman Tanrım."

"Kanalizasyon sistemleri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Doğru. Tabii. Dürüst bir hata." Gülmeden duramıyorum. "Büyük Delphina Teyze videonun bir kopyasını nasıl aldı?"

"Resmi olarak: belirsiz. Ama kardeşimin CD'yaptığından oldukça eminim. Yerel televizyon kanallarına falan gönderdi." Belli belirsiz hareketler yapıyor, ön kolunda çiller ve soluk kırmızı saçlar var. Bileğini tutup gözlerimin önüne getirmek, boş zamanlarımda incelemek istiyorum. İzini sürmek, koklamak, dokunmak. "Yirmi yıldır ailenin Floyd tarafıyla bir tatil geçirmedim ama videonun Şükran Günü'nde tüm yaş grupları için harika bir eğlence kaynağı olduğu söylendi."

"Bahse girerim bu en önemli şeydir. Bahse girerim turducken çıktıktan hemen sonra play tuşuna basıyorlardır."

"Evet. Muhtemelen kazanırsın." Sessizce teslim olmuş görünüyor. Büyük bir adam ama dayanıklı bir havası var. Son derece çekici bir şekilde.

"Ama bundan birine nasıl şantaj yaparsınız? Daha ne kadar kötüleşebilir?"

Tekrar iç çeker. Geniş omuzları kalkıyor, sonra düşüyor. "Teyzem aradığında kısaca Facebook'a yüklemekten bahsetti. NASA'nın resmi sayfasını etiketleyerek."

Elime doğru nefes alıyorum. Gülmemeliyim. Bu korkunç bir şey. Ama. "Ciddi misin sen?"

"Bu sağlıklı bir aile değil."

"Hadi canım."

Omuz silkiyor, sanki umursamıyormuş gibi. "En azından henüz benden para koparmaya çalışmıyorlar."

"Doğru." Ciddiyetle başımı sallıyorum ve yüz hatlarımı şefkatli, saygılı bir ifadeye büründürüyorum. "Söylediğim görev

Su Kaynakları dersim için, bu yüzden şaşırtıcı bir şekilde konuyla ilgili. Daha konuşmayı bile bilmezken Lowe's'a alenen işediğin için küçük kuzeninin arkadaşıyla tanışmak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm."

Ian'ın gözleri sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi üzerime dikildi. Oturduğum andan itibaren tüm dikkatinin bende olduğunu sanmıştım ama yanıldığımı fark ettim. İlk defa bana, beni gerçekten *görmek istiyormuş* gibi bakıyordu. Beni inceliyor, değerlendiriyor ve onun hakkındaki ilk izlenimim -ilgisiz*, mesafeli-anında* buharlaşıyor. Varlığında neredeyse elle tutulur bir şey var: omurgamdan yukarı tırmanan sıcak, karıncalı bir his.

"Benim için sorun değil," diyor tekrar. Gülümsüyorum, çünkü bu sefer ciddi olduğunu biliyorum.

"Güzel." Çayımı kenara itiyorum. "Peki, üç yaşındaki sen kanalizasyon hakkında bir şeyler bilseydin şu anda ne yapıyor olurdun?"

Bu sefer gülümsemesi biraz daha belirgin. Onu kazanıyorum, bu iyi, çok iyi, çünkü kirpikleri (*kırmızı!*) ve derin gözleri (*mavi!*) arasındaki kontrasta karşı hızla bir şey geliştiriyorum. "Muhtemelen bir sürü test yapardım."

"Jet İtiş Gücü Laboratuvarı'nda

mı?" Başını sallıyor.

"Testler . . . ?"

"Bir gezgin."

"Oh." Kalbim üç atım atlıyor. "Uzay araştırmaları için mi?"

"Mars."

Daha da yaklaşıyorum, sanki hevesle ilgilenmiyormuşum gibi çalmaya bile zahmet etmiyorum. "Bu senin şu anki projen mi?"

"Onlardan biri, evet."

"Peki testler ne için?"

"Çoğunlukla tutum, geminin üç boyutlu uzayda nerede konumlandığını bulmak. İşaret etmek de öyle."

"Jiroskop üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet. Ekibim jiroskopu mükemmelleştiriyor, böylece keşif aracı Mars'a nerede olduğunu ve neye biliyor. Diğer sistemleri bilgilendiriyor

koordinatları ve hareketleri hakkında da."

Kalbim şimdi tamamen pıt pıt atıyor. Vay canına. Pornografik, neredeyse. Tam benim tarzım. "Ve bunu Houston'da mı yapıyorsun? Uzay Merkezi'nde mi?"

"Genelde. Ama sorunlar olduğunda buraya geliyorum. Görüntülerle mücadele ediyorum ve besleme güncellemesi gecikmemesi gerektiği halde gecikmeye devam ediyor ve-" Sanki zihninde tekrar tekrar dönen bir söylevin yarısında kendini yakalamış gibi başını sallıyor. Ama sonunda ne yapmak istediğini biliyorum.

Ve onu suçlayamam.

"Tüm ekibinizi buraya mı gönderdiler?" Ben sordum.

Nereye varmaya çalıştığımı anlamamış gibi başını öne eğiyor. "Sadece ben."

"Yani takım lideriniz buralarda değil."

"Takım liderim mi?"

"Evet. Patronun buralarda mı?"

Bir saniye sessiz kalır. İki. Üç. Dört mü? Ne- Ah. "Sen takım liderisin," diyorum.

Bir kez başını sallıyor. Biraz sert. Neredeyse özür diler gibi. "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yirmi beş." Bir duraklama. "Gelecek ay."

Vay be. Yirmi iki yaşındayım. "Takım lideri olmak için erken değil mi?"

"Emin değilim," diyor, emin *olduğunu*, istisnai olduğunu ve bunu bilmesine rağmen bu düşüncenin onu biraz rahatsız ettiğini söyleyebilsem de. Kendimi çapkın ve uygunsuz bir şeyler söylerken hayal ediyorum -Vay canına*, yakışıklı ve zeki- ve* nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Muhtemelen iyi değil.

Bilgi almak için görüştüğüm kişiye asılacağımdan değil. *Ben* bile daha iyi biliyorum. Ayrıca, pek tipim değil.

"Tamam, JPL'de güvenlik nasıl?" Hiç gitmedim. Caltech ile gevşek bir bağlantısı olduğunu biliyorum ama hepsi bu.

"Duruma göre değişir," diyor temkinli bir şekilde, sanki hala benim düşünce akışımı takip edemiyormuş gibi.

"Peki ya ofisiniz? Yasak bölge mi?" "Hayır.

Neden-"

"Harika o zaman." Ayağa kalkıyorum, bitmemiş çayımın yanına bırakmak üzere birkaç dolar almak için ceplerimi karıştırıyorum ve sonra parmaklarımı Ian'ın bileğine doluyorum. Onu masadan kaldırdığımda teni sıcaklık ve gergin kaslarla parlıyor ve muhtemelen benden iki kat daha büyük ve on kat daha güçlü olmasına rağmen onu masadan uzaklaştırmama izin veriyor. Kafeden çıkar çıkmaz onu bırakıyorum ama o beni takip etmeye devam ediyor.

"Hannah? Ne, nerede? . . ?"

"Neden bu garip bilgilendirme görüşmesi olayını yapmayalım, biraz iş yapmayalım ve eğlenmeyelim anlamıyorum."

"Ne?"

Sırıtarak omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bunu kötü kalpli Büyük Teyze Delphina'nın canına okumak olarak düşün."

Tam olarak anladığından şüpheliyim ama ağzının köşesi yine kalktı ve bu benim için yeterli.

⚙⚙⚙

Bu başlığı görüyor musunuz? Çoğunlukla gezginin sensörlerinden biri olan LN-200'ün davranışıyla ilgili. Bu sensörün bilgilerini konumlandırmayı anlamak için tekerleklerdeki enkoderler tarafından sağlanır." "Huh. Yani sensör sürekli çalışmıyor mu?"

Ian bana dönüyor, bana gösterdiği programlama kodu yığınından uzaklaşıyor. Üç monitörlü bilgisayarının önünde, JPL'nin üzerine inşa edildiği taşkın yatağının muhteşem manzarasına sahip devasa, el değmemiş bir alan olan masasında yan yana oturuyoruz. Çalışma alanının ne kadar temiz olduğundan bahsettiğimde, bunun sadece bir misafir ofisi olmasından kaynaklandığını belirtti. Ancak Houston'daki masasının daha dağınık olup olmadığını sorduğumda, dudağının kenarı seğirmeden önce gözlerini kaçırdı.

Benim tamamen zaman kaybı olmadığımı düşünmeye başladığından neredeyse eminim.

"Hayır, sürekli çalışmıyor. Nereden biliyorsun?"

Kod satırlarına doğru bir hareket yapıyorum ve elimin arkası sert ve sıcak bir şeye değiyor: Ian'ın omzuna. Kafede olduğumuzdan daha yakın oturuyoruz, ama doktora grubumdaki -her zaman tatsız, çoğu zaman saldırgan- adamlardan biriyle rahat hissedeceğimden daha yakın değiliz. Sanırım biraz önce çapraz dizlerim onun bacağına baskı yaptı, ama hepsi bu. Önemli bir şey değil. "Orada, değil mi?"

Bölüm C++ dilinde. Lisedeyken, Google'da "Beceriler + Gerekli + NASA" için yaptığım her arama "Programlama" gibi üzücü bir sonuçla karşılaştığında kendi kendime öğrendiğim ilk dildi. Python sonra geldi. Sonra SQL. Sonra HAL/S. Her dil için, cam çiğnemenin kesinlikle tercih edileceğine ikna olarak başladım. Sonra, yolun bir noktasında, fonksiyonlar, değişkenler, koşullu döngüler açısından düşünmeye başladım. Bundan kısa bir süre sonra kod okumak, duş alırken saç kremi şişesinin arkasındaki etiketi incelemeye benzedi: pek eğlenceli değil ama genel olarak kolay. Görünüşe göre *bazı* yeteneklerim var.

"Evet." Hâlâ bana bakıyor. Şaşırmadı, tam olarak. Etkilenmiş de değil. Meraklanmış olabilir mi? "Evet, öyle."

Çenemi avucuma dayıyorum ve kodu düşünerek alt dudağımı çiğniyorum. "Sınırlı miktarda güneş enerjisi yüzünden mi?"

"Evet."

"Ve bahse girerim durağan dönem boyunca cayro sapma hatalarını önlüyordur?"

"Doğru." Başını sallıyor ve bir an için çene çizgisi dikkatimi dağıtıyor. Ya da belki elmacık kemiklerine. Belirgin ve köşeliler, öyle ki keşke cebimde bir açıölçer olsaydı diyorum.

"Hepsi otomatik değil, değil ? Dünya'daki personel araçları yönlendirebiliyor mu?" "Yapabilirler, tutumlarına bağlı olarak."

"Yerleşik uçuş yazılımının özel gereksinimleri var mı?"

"Antenin Dünya'ya göre yönü ve ..." Durdu. Gözleri çiğnenmiş dudağıma takılıyor, sonra hızla uzaklaşıyor. "Çok fazla soru soruyorsun."

Başımı eğiyorum. "*Kötü* sorular mı?"

Sessizlik. "Hayır." Beni incelerken daha fazla sessizlik. "Oldukça iyi sorular."

"O zaman birkaç soru daha sorabilir miyim?" Ona sırıtıyorum, arsız olmayı hedefliyorum, bizi nereye götüreceğini merak ediyorum.

Başını sallamadan önce tereddüt ediyor. "Ben de sana sorabilir miyim?"

Gülüyorum. "Ne gibi? Üniversitedeyken Robotiğe Giriş dersim için yaptığım labirent çözen robotun özelliklerini listelememi ister misin?"

"Labirent çözen bir robot mu yaptınız?"

"Evet. Dört tekerlekli, arazi tipi, Bluetooth modülü. Güneş enerjisiyle çalışıyor. Adı Ruthie'ydi ve Atlanta yakınlarında bir mısır labirentinde onu serbest bıraktığımda yaklaşık üç dakika içinde dışarı çıktı. Çocukların da ödünü kopardı."

Artık tamamen gülümsüyor. Sol yanağında kalp durduran bir gamzesi var ve . . . Tamam, iyi: *agresif* bir şekilde seksi. Kızıl saçlarına rağmen ya da kızıl saçları yüzünden. "O hala sende mi?"

"Hayır. Bunu kutlamak için kimlik kontrolü yapma zahmetine girmeyen bir barda kafayı buldum ve sonunda onu Georgia Üniversitesi'nin bir öğrenci yurdunda bıraktım. Geri dönmek istemedim, çünkü oralar *korkutucu*, bu yüzden Ruthie'den vazgeçtim ve Robotik finalim için elektronik bir kol yaptım." İçimi çekiyorum ve orta mesafeye bakıyorum. "Anne olmadan önce çok fazla terapiye ihtiyacım olacak."

Kıkırdıyor. Ses alçak, sıcak, hatta belki de ürpertici. Yeniden toparlanmak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Buraya beş dakikalık yürüyüşümüzün bir noktasında, muhtemelen kimliğim olmamasına rağmen güvenlik görevlisinin gözünü korkutup beni içeri almasını sağlamak için oldukça zahmetsiz bir şekilde kaşlarını çattığında, Ian'ı tam olarak belirleyemememin nedenine karar verdim. O, çok basit bir şekilde, sevimli ve ezici bir erkeksiliğin daha önce hiç deneyimlenmemiş bir karışımı. Karmaşık, katmanlı bir havası var. Aynı anda hem *beni kızdırmayın çünkü ben dalga geçmem hem de hanımefendi, izin verin şu yiyecekleri sizin için taşıyayım* diyor.

Her zamanki tarzım değil, hiç değil. Flört etmeyi severim, seksi severim ve insanlarla takılmayı severim ama partnerlerim konusunda gerçekten çok seçiciyimdir. Beni birinden soğutmak için çok fazla şey gerekmiyor ve neredeyse sadece neşeli, spontane, eğlenceyi seven tiplere yöneliyorum. Şakayı seven ve konuşması kolay dışa dönük kişilerden hoşlanıyorum, ne kadar az yoğun olursa o kadar iyi. Ian bunun tam tersi gibi görünüyor, ama yine de ... Ve yine de, *ben* bile

onda temelde çekici bir şeyler var. Onu bir barda tavlamaya çalışır mıydım? Hm. Belli değil.

Bu bilgilendirme görüşmesinin bitiminden sonra onu almaya çalışacak mıyım? Hm. *Ayrıca* belirsiz. Yapmayacağımı söylediğimi biliyorum ama işler değişiyor.

"Tamam. Şimdi benim sorum. Mara-Mara Floyd, kuzenin ya da öyle bir şey. -*"Curiosity* ekibinde doğrudan çalıştığınızı mı söylediniz?" Başını sallıyor. "Ama sen kaç yaşındaydın? On sekiz mi?"

"O yaşlarda, evet."

"Stajyer miydin?"

Başını sallamadan önce duraksıyor ama ayrıntıya girmiyor.

"Yani sen sadece ... görev kontrol ile mi takılıyordun? Onlar uzaktan kumandalı gezginlerini Mars'a indirirken uzay kardeşlerinle mi takılıyordun?"

Dudakları seğiriyor. "Ben bir ekip üyesiydim."

"On sekiz yaşında bir ekip üyesi mi?" Kaşlarım havaya kalkıyor, o da başka tarafa bakıyor. "Ben ... erken mezun oldum."

"Lise mi? Yoksa üniversite mi?" Sessizlik. "İkisi de."

"Anlıyorum."

Boynunun yan tarafını kısa bir süre kaşıyor ve yine kendisi hakkında sorular sorulmasına pek alışık olmadığı hissine kapılıyor. Çoğu insan ona şöyle bir bakıyor, biraz fazla soğuk ve mesafeli olduğuna karar veriyor ve onu anlamaktan vazgeçiyor.

Her zamankinden daha meraklı bir şekilde onu inceliyorum. "Peki sen yaşına göre çok ileride olan ve yarım düzine sınıf atlayan çocuklardan mıydın? Ve sonra hala gülünç derecede gençken iş gücüne mi katıldın?" *Ve belki de psikososyal gelişiminiz hala devam ediyordu, ancak hiçbir zaman kendi yaş grubunuzdaki insanlarla profesyonel veya akademik ortamları paylaşmadınız, sadece muhtemelen sizden kaçınan ve zekanız ve başarınızdan biraz korkan çok daha yaşlı olanlarla, bu da biçimlendirici yıllarınızın tamamı boyunca tek adam olmak ve ilk randevunuzdan önce 401(k) sahibi olmak anlamına mı geliyordu?*

Gözleri büyür. "I . . . Evet. Sen de öyle miydin?"

Gülüyorum. "Oh hayır. Tam bir aptaldım. Çoğunlukla hâlâ öyleyim. Sadece bunun iyi bir tahmin olabileceğini düşündüm." Kişiliğine de uyuyor. Güvensiz biri gibi görünmüyor, tam olarak değil, ama temkinli. İçine kapanık.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, onu biraz daha iyi çözmüş olmanın heyecanını hissediyorum. Genelde tanıştığım herkesin geçmişini çözmeye kendimi bu kadar adamam ama Ian ilginç biri.

Hayır. *Büyüleyici* biri.

"Ee, nasıldı?"

Göz kırpıyor. "Ne nasıldı?"

"*Curiosity* indiğinde görev kontrol ile birlikte orada olmak. Nasıldı?"

Yüz ifadesi anında değişir. "Öyleydi ..." Sanki hatırlıyormuş gibi ayaklarına bakıyor. Şaşkın görünüyor.

"*O kadar* iyi mi?"

"Evet. Öyleydi. Evet." Yine kıkırdıyor. Tanrım, kulağa gerçekten harika geliyor.

"Öyle görünüyordu. Televizyondan

yani." "İzlediniz mi?"

"Evet. Doğu Yakası'ndaydım, bu yüzden geç saatlere kadar uyanık kaldım. Yatak odamın penceresinden gökyüzüne baktım ve biraz ağladım."

Başını sallıyor ve birden *beni* incelemeye başlıyor. "Bu yüzden mi yüksek lisans yapıyorsun? Geleceğin gezginleri üzerinde mi çalışmak istiyorsun?"

"Bu harika olurdu. Ama uzay araştırmasıyla ilgili her şey olur." "NASA

labirent çözme becerilerinizi çok iyi kullanabilir." Gamzesi ve ben gülüyorum.

"Hey, başka şeyler de yapabilirim. Mesela ..." Masadaki üçüncü monitörü gösteriyorum, benden en uzakta olanı. Ian'ın bana henüz göstermediği bir kod parçasını gösteriyor. "Hata ayıklamana yardım etmemi ister misin?" Bana şaşkın bir bakış attı. "Ne? Bu bir kod. İkinci bir çift gözün olması her zaman iyidir."

"zorunda değilsin-"

"Beşinci satırda bir hata var."

Kaşlarını çatıyor. Sonra bir saniyeliğine kodu taradı. Sonra bana, monitöre ve daha da büyük bir kaş çatmayla tekrar bana dönüyor. Destekliyorum, yarı yarıya bekliyorum

savunmaya geçmesi ve hatayı inkar etmesi. Erkeklerin çökmekte olan egolarına aşinayım ve doktora sınıfımdaki herhangi bir erkeğin de bunu yapacağından eminim. Ama Ian beni şaşırttı: başını salladı, işaret ettiğim hatayı düzeltti ve minnettar görünmekten başka bir şey yapmadı.

Vay canına. Pislik *olmayan* bir erkek mühendis. Çıta oldukça düşük ama yine de etkilendim.

"Kodun geri kalanını benimle birlikte gözden geçirmeye gerçekten hazır mısın?" diye temkinli bir şekilde soruyor ve beni da şaşırtıyor. Nazik ses tonu ile ne kadar *büyük* ve *temkinli* olduğu arasındaki tezat beni neredeyse gülümsetiyor. "İşaretleme sorunundaki iki saniyelik gecikmeyi düzeltmek için bir çözüm. Houston'daki mühendislerimden birinden hata ayıklamasını isteyecektim ama ..."

"Tuttum seni." Sandalyemi Ian'ınkine yaklaştırıyorum. Dizim onunkine baskı yapıyor ve neredeyse otomatik olarak çekiyorum, ama anlık bir kararla orada bırakmaya karar veriyorum.

Bir çeşit deney. Suları test etmek. Sıcaklığı ölçmek.

Geri dönmesini bekliyorum ama onun yerine beni inceliyor ve şöyle diyor: "Sadece birkaç yüz satır. *Sana* yardım etmem gerekiyordu. Emin misin-"

"Sorun değil. Raporumu yazarken sana yolculuğunla ilgili bir sürü soru sormuşum gibi yapacağım ve cevaplarını uyduracağım." Sırf onunla dalga geçmek için ekliyorum: "Merak etme, alkışın seni NASA'ya giden yolda nasıl geri bırakda bahsedeceğim." Kaşlarını çatıyor, bu da beni güldürüyor ve sonra onunla beş, on dakika boyunca kodun üzerinden geçiyorum. On beş. Işık öğleden sonra tonlarına yumuşuyor ve biz yan yana durup monitörlere göz kırparken bir saatten fazla zaman geçiyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça basit bir lastik ördek hata ayıklaması: ne yapmaya çalıştığını yüksek sesle açıklıyor, bu da kritik parçalar üzerinde çalışmasına yardımcı oluyor ve ayrıca bunu yapmanın daha iyi yollarını buluyor. Ama ben oldukça mutlu bir lastik ördeğim. Onun alçak ve düzgün sesini dinlemeyi seviyorum. Söylediğim her şeyi dikkate alıyor gibi görünmesini ve hiçbir şeyi doğrudan reddetmemesini seviyorum. Çok düşündüğünde gözlerini kapatmasını ve kirpiklerinin tenine karşı kıpkırmızı yarım aylar gibi durmasını seviyorum. Bellek sızıntısı olmadan titizlikle bozulmamış kod oluşturmasını seviyorum ve pazıları

omzuma değdiğinde hissettiğim tek şey katı bir sıcaklık. Kısa, net fonksiyonlarını ve temiz, erkeksi ve biraz da karanlık kokusunu seviyorum.

Tamam. Yani benim tipim *değil*. Yine de ondan hoşlanıyorum.

Mara, nazikçe ayarladığı bilgilendirme görüşmesinde utanmadan kendimi akrabasına teklif etsem sorun olur mu? Normalde bunu yapardım ama bu arkadaşlık işi biraz yük olabiliyor. Bununla birlikte, Ian'la tam olarak nasıl akraba olduklarını bilmiyor gibi göründüğünü düşünürsek, belki de umursamayacağını rahatlıkla varsayabilirim.

Ayrıca, o cömert bir ruh. Arkadaşının ve kuzeninin falan yatmasını isterdi.

"Rastgele bir şekilde Yönelim ve Konum Tahmini ekibine mi atandın?" Kodun son birkaç satırına geldiğimizde ona soruyorum.

"Hayır." Küçük bir kahkaha atıyor. Profili, kırık burnuyla bile mükemmele yakın bir eser. "Aslında oraya pençelerimle geldim."

"Oh?"

Çalışmalarımızı birkaç hızlı tuşa basarak kaydediyor ve kapatıyor. "*Curiosity* için ekibe geliştirme aşamasında oldukça geç katıldım ve çoğunlukla fırlatmaya odaklandım."

"Beğendin mi?"

"Çok fazla." Sandalyesini bana doğru çeviriyor. Dizlerimiz, dirseklerimiz, omuzlarımız o kadar çok sürtünüyor ki, yakınlık artık tanıdık geliyor. Göbek deliğimin altındaki sıvı sıcaklığı da öyle. "Ama ondan sonra *Perseverance* üzerinde çalışmaya başladım ve bir değişiklik istedim. Cape Canaveral'daki üç saatin aksine Mars'taki keşif aracıyla ilgili bir şey."

"Yani seni A & PE'ye mi verdiler?"

"İlk olarak NASA'nın Norveç'in Mars Analog sahasına yaptığı keşif gezisine katıldım."

Sesli bir şekilde nefes alıyorum. "AMASE?" Arctic Mars Analog Svalbard Expedition (AMASE, arkadaşlar için), bir grup inek Norveç'e, Svalbard'ın Bockfjorden bölgesine seyahat ettiğinde olan şeydir. Kuzey Kutbu'nun uzayla hiçbir ilgisi olmadığı düşünülebilir, ancak tüm volkanik faaliyetler ve buzullar nedeniyle aslında Dünya'da Mars'a en çok benzeyen yer burasıdır. Hatta türünün tek örneği olan karbonat sferülleri bile var.

Mars kökenli meteoritlerde bulduklarımız. NASA araştırmacıları, uzay keşif görevlerine göndermeyi planladıkları ekipmanların işlevselliğini test etmek, örnekler toplamak ve astronotları gelecekteki uzay görevlerine hazırlayabilecek eğlenceli bilim sorularını incelemek için bir yer olarak kullanmayı severler.

Bunun bir parçası olmayı o kadar çok istiyorum ki, tüylerim diken diken oluyor.

"Evet. Geri döndüğümde bir A & PE yerleştirmesi istedim, görünüşe göre *herkes* bunu istiyordu. Öyle ki görev lideri NASA çapında bir e-posta göndererek çifte maaş ve bedava bira alıp almayacağımızı sordu."

"Yaptın mı?"

Bana attığı bakışa gülüyorum. O sadece çok komik, lezzetli *Alay edilebilir*. "Neden herkes o ekibin bir parçası olmak istedi ki?"

Omuz silkiyor. "Diğer herkesin neden yaptığını bilmiyorum. Sanırım zorlu bir iş olduğu için. Bir sürü yüksek riskli, yüksek ödüllü proje. Ama benim için ..." Pencereden dışarı, JPL kampüsündeki bir akçaağaca bakıyor. Aslında hayır: Sanırım yukarı bakıyor olabilir. Gökyüzüne. "Sadece ... gibi hissettim." Nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi sözünü kesiyor.

"Mars'ta olmaya mümkün olduğunca yakınmış gibi mi? Gezginle birlikte?" Ona sordum.

Gözleri bana döndü. "Evet." Şaşırmış görünüyor. Sanki anlaşılması zor bir şeyi kelimelere dökmeyi başarmışım gibi. "Evet, aynen öyle."

Başımı sallıyorum, çünkü anlıyorum. Mars'ı keşfedecek bir şeyin inşasına yardım etme fikri, nereye gideceğini ve ne yapacağını kontrol edebilme fikri ... bu benim için de geçerli.

Ian ve ben birkaç saniye sessizce birbirimizi inceliyoruz, ikimiz de hafifçe gülümsüyoruz. Kafamda dönüp duran fikrin kesinleşmesi için yeterince uzun bir süre.

Evet. Bunu yapacağım. *Üzgünüm, Mara. Kuzeninden falan çok hoşlandığım için bunu es geçemem.*

"Tamam, sana bir kariyer sorum var. Bilgilendirme görüşmesi görünümümüzü kurtarmak için."

"Ateş et."

"Doktoramı tamamlayıp mezun olacağım ve bu da yaklaşık dört yılımı alacak."

"Bu uzun bir süre," diyor, ses tonu biraz anlaşılmaz.

Evet, sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. "*O kadar* da uzun değil. Mezun oldum ve uzay araştırmalarını kendi ev yapımı penis büyütme ilacı gibi gören tuhaf bir milyarder için değil, NASA'da çalışmak istediğime karar ."

Ian'ın başını sallaması acı vericiydi. "Akıllıca."

"Beni güçlü bir aday gibi gösterecek şey nedir? Harika bir başvuru paketi neye benzer?"

Düşünüp taşınıyor. "Emin değilim. Ekibim için genellikle içeriden birini işe alırım. Ama neredeyse eminim ki eski dizüstü bilgisayarımda hala başvuru materyallerim var. Onları size gönderebilirim."

Tamam. Mükemmel. Harika.

Beklediğim açılış.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum. Gülümseyerek öne doğru eğiliyorum, sonunda kendi elementimdeymişim gibi hissediyorum. Bu, *bu*, en iyi bildiğim şey. Okul, iş ya da K-drama izlemekle ne kadar meşgul olduğuma bağlı olarak, bunu haftada bir kez yapıyorum. Bu da epey bir pratik anlamına geliyor. "Belki sana gelebilirim?" Komik bir şekilde imalı konuşmakla "*Hadi bir araya gelip İnsanlığa Karşı Kart oynayalım"* arasındaki tatlı noktayı bulmaya çalışıyorum. "Ve bana gösterebilirsin?"

"Houston'da demek istedim. Dizüstü bilgisayarım
Houston'da." "Yani 2010'daki dizüstü bilgisayarını
Pasadena'ya getirmedin mi?" Gülümsüyor. "Bir şey
unuttuğumu biliyordum."

"Elbette." Gözlerinin içine bakıyorum. Yarım santim daha yaklaştım. "O zaman belki hâlâ sana gelebilirim ve başka bir şey yapabiliriz?"

Bana yarı şaşkın bir bakış attı. "Ne yapacağım?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. *Tamam. Belki de flört yeteneklerimi abartmışımdır. mi? sanmıyorum.* "Gerçekten mi?" Eğlenerek sordum. "*O kadar* kötü müyüm?"

"Özür dilerim, anlayamadım." Ian'ın yüz ifadesi, sanki birden Avustralya aksanıyla konuşmaya başlamışım gibi, tutuk bir şaşkınlık ifadesi. "Neyde kötüyüm?"

"Sana vururken, Ian."

Sözlerimin anlamının beyninin dil bölümüne yerleştiği anı tam olarak saptayabiliyorum. Birkaç kez göz kırpıyor. Sonra koca bedeni gergin, imkansız, *titreşimli* bir şekilde hareketsizleşiyor, sanki iç yazılımı öngörülemeyen bir dizi güncellemeyle tamponlanıyor.

Kesinlikle, neredeyse *büyüleyici* bir şekilde şaşkın görünüyor ve aklıma bir şey geliyor: Partilerde, barlarda, çamaşırhanelerde, spor salonlarında, kitapçılarda, seminerlerde, çamurlu engelli parkurlarda, seralarda -hatta unutulmaz bir olayda, bir Aile Planlaması Merkezi'nin bekleme odasında- düzinelerce erkek ve kızla flörtöz sohbetler yaptım ve ... hiç *kimse* bu kadar bilgisiz olmamıştı. Hiç kimse. Belki de anlamamış *gibi davranıyordu*. Belki de geri çekileceğimi umuyordu.

Kahretsin.

"Özür dilerim." Doğruldum ve sandalyemi geri çekerek ona birkaç santim boşluk bıraktım. "Seni rahatsız ediyorum."

"Hayır. Hayır, ben-" Sonunda yeniden başlatıyor. Başını sallayarak. "Hayır, değilsin, ben sadece-"

"Biraz mu?" Güven verici bir şekilde gülümseyerek sorun olmadığını belirtmeye çalışıyorum. Hayır cevabını kabul edebilirim. Ben büyük bir kızım. "Sorun değil. Söylediklerimi unutalım. Ama eve döndüğünüzde başvuru paketinizi bana e-posta ile gönderin lütfen. İstenmeyen çıplak resimlerle cevap vermeyeceğime söz veriyorum."

"Hayır, öyle değil ..." Gözlerini kapatıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. Elmacık kemikleri eskisinden daha pembe görünüyor. Dudakları kıpırdıyor, birkaç saniye boyunca kelimeleri oluşturmaya çalışıyor, ta ki karar verene kadar: "Sadece ... beklenmedik."

Oh. Başımı eğiyorum. "Neden?" Çok kalın konuştuğumu sanıyordum.

"Çünkü." İri eliyle bana doğru işaret ediyor. Yutkunuyor ve ben boğazının çalışmasını izliyorum. "Sadece ... sana bak."

Gerçekten yapıyorum. Kendime bakıyorum, çapraz bacaklarımı, haki şortumu, düz siyah tişörtümü inceliyorum. Vücudum her zamanki durumunda: Uzun boylu. Sırım gibi. Biraz sıska. Zeytin tenliyim. Bu sabah tıraş bile oldum. Belki de. Hatırlayamıyorum. Mesele şu ki, iyi görünüyorum.

Ben de diyorum ki - "İyi görünüyorum"- kulağa özgüvenli gelmesi gerekirken biraz huysuzca geliyor. Çok seksi olduğumu düşündüğümden değil, ama görünüşüm hakkında güvensiz olmayı reddediyorum. Kendimden hoşlanıyorum. Tarihsel olarak, istediğim insanlar

uyumak da beni severdi. Vücudum işini bir amaç için yapıyor. Ertesi gün kas ağrıları olmadan Kaliforniya göllerinde kaymamı sağlıyor ve laktozu olimpik bir disiplinmiş gibi sindiriyor. Önemli olan da bu.

Ama onun cevabı: "İyi görünmüyorsun." ve ... hayır.

"Gerçekten mi?" Ses tonum . Ian Floyd bana ulaşamayacağını mı ima etmeye çalışıyor? Çünkü eğer öyleyse, onu tokatlayacağım. "Nasıl görünüyorum o zaman?"

"Sadece . . ." Tekrar yutkunur. "I . . . Senin gibi kadınlar genellikle ..."

"*Benim gibi* kadınlar." Vay be. Görünüşe göre onu tokatlamam gerekecek. "Neymiş o? Çünkü-"

"Çok güzel. Sen çok, *çok* güzelsin. Muhtemelen en .. . Ve belli ki zeki ve komiksin, yani ..." Bana çaresiz bir bakış atıyor, aniden sedir ağacı gibi inşa edilmiş dahi bir NASA ekip lideri gibi değil de daha çok ... çocuksu görünüyor. Genç. "Bu bir tür şaka mı?"

Şaşı gözlerle onu inceliyor, önceki değerlendirmemi gözden geçiriyorum. Belki de vardığım sonuçlar için erken davranmışımdır ve kimsenin bu kadar bilgisiz olamayacağı doğru değildir. Belki *biri* olabilir.

Ian, mesela. Ian, muhtemelen stok fotoğraf modeli olarak iyi para kazanabilir, etiketler: Ateşli Adam, Kızıl, Devasa. Buraya gelirken yaklaşık dört kişinin ona baktığını gördüm ama görünüşe göre seksi Weasley kardeşi oynamak için hayal edilebileceğinden haberi yok. Ne kadar muhteşem olduğunun kesinlikle farkında değil.

Birdenbire büyülenmiş gibi sırıtıyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?" Kendimi daha da yaklaştırdım ve bunun ne zaman olduğundan emin değilim ama sandalyesine öyle bir açı verdi ki dizlerim onunkilerin arasına girdi. Ne güzel. "Biraz ileride."

Birbirine değen bacaklarımıza bakıyor ve başını sallıyor. Her zamanki gibi, sadece bir kez. "Seni öpebilir miyim? Yani, hemen şimdi?"

"I . . " Gözlerini diker. Sonra göz kırpıyor. Sonra ağzından kelime olmayan şey çıkıyor.

Sırıtışım genişliyor. "Bu hayır değil, değil mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. Gözleri dudaklarıma sabitlenmiş, gözbebeklerinin siyahı maviyi yutuyor. "Öyle değil."

"Tamam o zaman."

Oldukça basit, sandalyemden kalkıp onunkine yaslanıyorum. Avuçlarım kolçakları buluyor ve onlara bastırıyor ve uzun bir an boyunca orada kalıyorum, beni küçük parmağıyla uzaklaştırabilecek ama bunu yapmayan bu ayı kadar adamı kafesliyorum. Bunun yerine bana harikulade, güzel ve hayranlık uyandırıcı biriymişim gibi, bir hediyeymişim gibi, biraz şaşkınmışım gibi bakıyor.

Sanki onu *gerçekten* öpmemi istiyor. Ben de son santimi ve öpüyorum.
Ve bu . . .

Dürüst olmak gerekirse biraz garip. Fena değil. Sadece biraz tereddütlü. Dudakları benimkilere değdiğinde bir solukta ayrılıyor ve bir an için aklıma korkunç bir düşünce geliyor.

Bu onun ilk öpücüğü. Öyle mi? Aman Tanrım, bu onun ilk öpücüğü. Birine gerçekten ilk öpücüğünü mü veriyorum?

Ian başını eğiyor, ağzını benimkine dayıyor ve bu benim düşünce düzenimi yok ediyor. Bunu nasıl başardığından emin değilim ama dudakları ve dişleriyle her ne yapıyorsa bana son derece doğru, agresif bir his veriyor. Dili benimkiyle buluştuğunda inliyorum. O da karşılık olarak hırlıyor, boğazının derinliklerinde bir şeyler gümbürdüyor.

Tamam. Bu ilk öpücük değil. Bu lanet bir *başyapıt*.

Muhtemelen iki yüz kiloluk bir kas yığını ve sandalyenin ikimizi de taşıyıp taşıyamayacağına dair hiçbir fikrim yok ama tehlikeli bir şekilde yaşamaya karar veriyorum: Ian'ın kucağına oturuyorum ve keskin nefesinin vücudumda titreştiğini hissediyorum. Dudaklarımız bir anlığına ayrılıyor ve gözleri benimkileri tutuyor, sanki ikimiz de odadaki her bir mobilya parçasının çökmesini bekliyor gibiyiz. Ama JPL sağlam bir dekora yatırım yapıyor olmalı.

"*Bu* yüksek riskli, yüksek ödüllüydü," diyorum ve nefesimin şimdiden ne kadar kısa olduğuna şaşırıyorum. Oda sessiz, sıcak ışıkla yıkanıyor. Tek, titrek bir kahkaha atıyorum ve Ian'ın elinin nerede olduğunu fark ediyorum: belimin yarım santim üzerinde duruyor. Sıcak. Hevesli. Koparmaya hazır.

"Ben-?" diye soruyor.

"Evet." Ağzının içine gülüyorum. "Bana dokunabilirsin. Bütün mesele bu-
"

Sözümü bitiremedim, çünkü izin verdiği anda elleri her yerdeydi; biri ensemde, dudaklarımı doğru çekiyordu, diğeri

sırtımı okşuyor. Göğsüm onunkine değdiği anda, o alçak, kaba seslerden birini daha çıkarıyor ama on kat daha derinden, sanki kendi özünden geliyormuş gibi. Sakalları kaşınıyor, etleri sıcak ve hantal, göz ucuyla sadece kırmızıyı görüyorum, kırmızıyı, *çok* kırmızıyı.

"Çillerine *aşığım*," diyorum, çenesindeki çillerden birini ısırmadan hemen önce. "Seni gördüğüm an onları yalamayı düşündüm." Kulağının çukuruna doğru ilerliyorum. Keskin bir nefes veriyor.

"Seni gördüğümde, ben-" Boğazının derisini emiyorum ve o kekeliyor. "Biraz fazla güzel olduğunu düşünmüştüm," diye bitiriyor, nefesi kesilmiş bir halde. Elleri gömleğimin altında, omurgamda geziniyor, sütyenimin kenarlarını dikkatle takip ediyor. Muhteşem kokuyor, temiz, ciddi ve sıcak.

"Ne için çok güzel?"

"Her şey için. Hatta bakılamayacak kadar güzel." Belimi sıkıca kavrıyor. "Hannah, sen-"

Kasıklarımı onunkilere sürtüyorum. Muhtemelen bu yüzden ikimiz de maraton koşuyormuşuz gibi ses çıkarıyoruz. Ve kendimi savunmam gerekirse, bunun sadece bir öpücük olmasını istemiştim, ama evet. Hayır, durmayacağım ve parmaklarının şortumun arkasına girip kıçımın yanağını kavrayışına ve beni sert sikine daha sıkı bastırışına bakılırsa, o da durmayı planlamıyor.

"Bu ofisi başka kullanan var mı?" Ben soruyorum. Utangaç değilim, ama bu ... iyi. Kesinti olmasın lütfen. Eve gidene kadar beklemek istemiyorum. Yaklaşık iki dakika içinde geleceğim.

Başını sallıyor ve mutluluktan ağlayabilirim ama zamanım yok. Sanki daha önce oynuyorduk ama şimdi ciddi bir şekilde oynuyoruz. Zar zor öpüşüyoruz, koordinasyonsuz, odaklanmamış, sadece birbirimize sürtünüyoruz ve ben onun vücudunun benimkine karşı hissini kovalıyorum, bu kadar yakın olmanın yüksekliğini, ikimiz de sessiz, homurdanan, müstehcen sesler çıkarırken bacaklarımın arasındaki ereksiyonunu, ikimiz de yaklaşmaya çalışırken, daha fazla temas, ten, ısı, sürtünme, sürtünme, sürtünme, daha fazla sürtünmeye ihtiyacım *var*-

"*Kahretsin*." *Doyamıyorum*. Bu iyi bir pozisyon değil ve bu aptal sandalyeden nefret ediyorum ve bu beni *delirtiyor*. Yüksek sesle, öfkeli bir inilti çıkarıyorum ve dişlerimi boynunun derinliklerine gömüyorum, sanki ısı ve hayal kırıklığından yapılmışım gibi ve-

Bir şekilde, Ian tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Çünkü lanetli sandalyeden sessizce, "Sorun yok, sorun yok, yanındayım," diyerek kalkıyor. Beni hemen yanına alıyor ve bize yer açmak için teknik olarak NASA mülkünü yok etmek olarak nitelendirilebilecek bir şey yapıyor. Bir an sonra masanın üzerinde oturuyorum ve aniden ikimiz de istediğimiz gibi hareket edebiliyoruz. Avuçlarıyla bacaklarımı açıyor ve kendi bacaklarını bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve-

Sonunda. Sürtüşme tam olarak istediğim, tam olarak ihtiyacım *olan* şeydi.

"Evet," nefes alıyorum.

"Öyle mi?" Kalçalarımı oynatmama bile gerek yok. Eli kıçımı kavramak için aşağı kayıyor ve bir şekilde bana nasıl açı vereceğini, şortumun eteğinin klitorisime nasıl sürtünebileceğini tam olarak biliyor. "Bunun gibi mi?" Aletini kalçamda demir gibi sert hissediyorum ve boğazının boşluğuna doğru miyavlayan, utanç verici, yalvaran sesler çıkarıyorum, bunun ne kadar iyi olduğunu, ne kadar minnettar olduğumu, sonunda seviştiğimizde onun için de aynısını yapacağımı, *ne* isterse yapacağımı anlaşılmaz bir şekilde *mırıldanıyorum-*

"Dur," diye bağırıyor ağzımın içine, aceleyle, biraz da çaresizce. "Sessiz olmalısın, yoksa yapacağım- sadece yapmak istiyorum-"

Yanağına karşı gülüyorum, cılız, sessiz. Kalçalarım titremeye başlıyor. Karnımda sıvı, bastıran bir sıcaklık şişiyor. "*İstemek-ah-* ne istemek?"

"Sadece seni boşaltmak istiyorum."

Beni uçurumun kenarına gönderiyor. Her zamanki, sıradan orgazmıma hiç benzemeyen bir şeye. Bunlar küçük kırılmalar gibi başlar ve sonra yavaş yavaş derinleşerek hoş ve rahatlatıcı bir şeye dönüşür. Onlar eğlencelidir, iyi eğlencedir, ama bu ... Bu zevk ani ve şiddetli. Harika, korkunç, yeni, korkutucu ve fantastik bir patlama gibi içimde parçalanıyor ve sanki her kalbi durduran, lezzetli saniyesi içimden sıkılarak çıkarılıyormuş gibi devam ediyor. Gözlerimi kapatıyorum, Ian'ın omuzlarını kavrıyorum ve boğazına doğru inliyorum. *Siktir*," diye köprücük kemiğimi ağzına alıyor. Vücudumun neler yapabileceğini bildiğime o kadar emindim ki, ama bu onun çok ötesinde bir yerde hissettiriyor.

Ve her nasılsa, beni oraya nasıl götüreceğini bilmesinin yanı sıra, Ian ne zaman duracağını da biliyor. Her şey dayanılmaz hale geldiği anda kolları etrafımda sıkılaşıyor ve kalçası benimkilerin arasında katı, hareketsiz bir ağırlığa dönüşüyor. Kollarımı boynuna doluyor, yüzümü boğazına saklıyor ve bedenimin kendine gelmesini bekliyorum.

"Şey," diyorum. Sesim, duyduğumu hiç hatırlamadığım kadar hırıltılı. Yerde kablosuz bir klavye var, kablolar kalçamdan sarkıyor ve yarım santim bile geri çekilirsem bir, belki de iki monitörü yok edeceğim. "Şey," diye tekrarlıyorum. Tenine karşı soluk soluğa bir kahkaha attım.

"İyi misin?" diye soruyor, gözlerime bakmak için geri çekilerek. Elleri sırtıma doğru hafifçe titriyor. Çünkü sanırım ben boşaldım. Ve o boşalmadı. Bu hiç adil değil. Az önce hayatımı tanımlayan bir orgazm yaşadım ve kendi adımı bile hatırlayamıyorum, ama bu durumda bile tüm bunların adaletsizliğini kavrayabiliyorum.

"Ben ... harikayım." Tekrar gülüyorum. "Sen mi?"

Gülümsüyor. "Oldukça harikayım, olmak için-" Elimi aramızda gezdiriyorum, avuç içim kotunun ön kısmına değiyor ve ağzı kapanıyor.

Tamam. Yani büyük bir aleti var. Kimseyi şaşırtmadı. Bu adam yatakta harika olacak. Olağanüstü. Şimdiye kadar bir erkekle yaptığım en iyi seks. Ve ben *çok* yaşadım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Gözleri karanlık, görmüyor. Elimi ereksiyonunun dış hatlarının etrafına koyuyorum, avucumun topuğunu uzunluğuna sürtüyorum, kulağının kıvrımına fısıldamak için eğiliyorum, "Senin üzerine inebilir miyim?"

Ian'ın çıkardığı ses sert ve gırtlaktan geliyor ve çoktan boşaldığını, tenime doğru inlediğini ve elimi bedenlerimizin arasına hapsettiğini fark etmem yaklaşık üç saniyemi alıyor. Titrediğini hissediyorum ve bu koca adamın bana karşı parçalanması, kendi zevki karşısında tamamen kaybolması ve çaresiz kalması, hayatım boyunca yaşadığım en erotik deneyim.

Onu yatağa atmak istiyorum. Onunla saatler, *günler* geçirmek istiyorum. Ona şu anda hissettiklerini hissettirmek istiyorum, ama yüz kat daha güçlü, yüz milyon kat daha fazla.

"Özür dilerim," diye .

"Ne?" Yüzüne bakmak için arkama yaslandım. "Neden?"

"Bu çok acınasıydı." Yüzünü boğazıma gömmek için beni geri çekiyor. Bunu bir yalama ve bir ısırık izliyor ve aman Tanrım, seks alışılmışın dışında olacak. Dünyayı sarsacak.

"İnanılmazdı. Tekrar yapalım. Benim evime gidelim. Ya da sadece kapıyı kilitleyelim."

Gülüyor ve beni öpüyor, öncekinden farklı, derin ama nazik ve kıvrımlı ve ... benim deneyimlerime göre, insanların seksten *sonra* paylaştıkları türden bir öpücük değil. Benim deneyimlerime göre insanlar seksten sonra ellerini yüzlerini yıkar, kıyafetlerini giyer, sonra el sallayarak veda eder ve en yakın Starbucks'a gidip bir kek alırlar. Ama bu güzel, çünkü Ian mükemmel öpüşüyor, güzel *kokuyor*, *tadı* güzel, iyi *hissettiriyor* ve-

"Sana yemek ısmarlayabilir miyim?" diye soruyor dudaklarıma karşı. "Bizden önce ..."

Başımı sallıyorum. Burunlarımızın uçları birbirine sürtünüyor. "Gerek yok."

"I . . . İsterim, Hannah."

"Hayır." Onu tekrar öptüm. Bir kez. Derinden. Muhteşem. "Ben bunu yapmam." "Yapmıyorsun" -bir öpücük daha- "neyi?"

"Akşam yemeği." Öpücük. Tekrar. "Şey," diye düzeltiyorum, "Yemek yerim. Ama akşam yemeği randevularım yok."

Ian geri çekiliyor, yüzünde meraklı bir ifade var. "Neden akşam yemeği randevusu yok?"

"Ben sadece ..." Omuz silkiyorum, keşke hâlâ öpüşüyor olsaydık. "Genel olarak kimseyle çıkmıyorum."

"Hiç kimseyle çıkmıyor musun?"

"Hayır." İfadesi aniden yine içine kapandı, ben de gülümseyerek ekledim: "Ama yine de sana gelmekten çok mutluyum. Bunun için çıkmaya gerek yok, değil mi?"

Bir adım geri atıyor, büyük bir adım, sanki aramıza fiziksel bir mesafe koymak ister gibi. Pantolonunun önü dağınık. Onu temizlemek istiyorum. "Neden çıkmıyorsun?"

"Gerçekten mi?" Gülüyorum. "*Bunu* yaptıktan sonra yaşadığım sosyo-duygusal travmayı duymak ister misin?" -aramızda bir el hareketi yapıyorum- "*Bunu* mu?"

Ciddi ve biraz sert bir şekilde başını sallıyor ve ben de ayılıyorum.

Cidden mi? Gerçekten bunu mu istiyor? Ona herhangi bir romantik yakınlaşma için gerçekten zamanım ya da duygusal uygunluğum olmadığını açıklamamı mı istiyor? Beni gerçekten tanıdıktan sonra kimsenin seks dışında bir şey için yanımda kalacağını hayal edemediğimi mi? İnsanların benimle ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa, düşündükleri kadar zeki, güzel ve komik olmadığımı öğrenme olasılıklarının o kadar arttığını uzun zamandır fark ettiğimi mi? Dürüst olmak gerekirse, en iyi seçeneğimin insanları kendimden uzak tutmak olduğunu *biliyorum*, böylece gerçekte nasıl biri olduğumu asla öğrenemeyecekler. Bu arada, bu biraz kaltakça bir şey. Aslında hiçbir şeyi *umursamakta* iyi değilim. Gerçekten tutkulu olduğum bir şeyi bulmam yaklaşık bir buçuk on yılımı aldı. Mara ve Sadie ile yaptığım bu arkadaşlık deneyi hala bir deney ve ...

Aman Tanrım. Ian *çıkmak* istiyor mu? Burada *yaşamıyor* bile. "Yani diyorsun ki ..." Şakaklarımı kaşıyorum, orgazm sonrası yüksekliğimden hızla iniyorum. "Seks yapmakla ilgilenmediğini mi söylüyorsun?"

Gerçekten hayır gibi görünmeyen bir şekilde gözlerini kapatıyor. *Kesinlikle* ilgisizlik gibi görünmüyor. Ama söylediği şey, "Senden hoşlanıyorum."

Gülüyorum. "Fark ettim."

"Bu alışılmadık bir şey. Benim için. Birinden bu kadar hoşlanmak."

"Ben de senden hoşlanıyorum." Omuz silktim. "O zaman takılmamız gerekmez mi? Bu yeterince iyi değil mi?"

Başka tarafa bakıyor. Aşağıya, ayakkabılarına. "Seninle daha fazla zaman geçirirsem, senden daha çok hoşlanacağım."

"Hayır." . "Genelde böyle yürümez."

"Öyle. Benim için olacak." Sesi o kadar sağlam, inkâr edilemez bir şekilde emin geliyor ki ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Dudakları arı sokmuş gibi ve onunla ilgili her şey çok güzel ve beni hiçbir koşul olmadan becerme fikri karşısında o kadar sessiz ve metanetli bir şekilde yıkılmış görünüyor ki, bunu muhtemelen komik bulmalıyım, ama gerçek şu ki, başka birinden bu kadar etkilendiğimi hiç hatırlamıyorum ve vücudum onun için *titreşiyor* ve ... .

Belki onunla çıkabilirsin. Sadece bu seferlik. Bir istisna. Belki bunu deneyebilirsin. Belki işe yarayabilir. Belki siz ikiniz-

Ne oldu? Hayır. *Hayır*. Bu da ne? Bunu düşünmem bile ödümü koparıyor. Hayır. Ben öyle biri değilim. Bu tür şeyler zaman ve enerji kaybı. Ben meşgulüm. Böyle şeyler için biçilmiş kaftan değilim.

"Özür dilerim," demek için kendimi zorluyorum. Bu bir yalan bile değil. Şu anda oldukça üzgünüm. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Tamam," diyor uzun bir süre sonra. Kabulleniyor. Biraz üzgün. "Tamam. Eğer . . . eğer fikrini . Akşam yemeği konusunda . Bana haber ver."

"Tamam." Başımı salladım. "Ne zaman gidiyorsun? Son teslim tarihim ne?" Biraz neşeli olmaya çalışarak ekliyorum.

"Önemli değil. Ben ... ... Buraya çok seyahat ediyorum ve ..." Başını sallar. "Fikrini istediğin zaman değiştirebilirsin. Son tarih yok."

Oh. "Peki, eğer sikişmek konusunda fikrini değiştirirsen ..."

Biraz acılı bir iniltiye benzeyen bir kahkaha atıyor ve bir an için kendimi açıklama zorunluluğu hissediyorum. Ona söylemek istiyorum, *sorun sen değilsin. Benim*. Ama bunun kulağa nasıl geleceğini biliyorum ve kelimeleri ortaya koymaktan daha iyisini biliyorum. Bu yüzden birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve sonra ... sonra söyleyecek bir şey kalmıyor, değil mi? Bedenim otomatik olarak harekete geçiyor. Masadan kayıyorum, arkamdaki monitörleri, fareyi, klavyeleri, kabloları düzeltmek için bir an duruyorum ve Ian'ın yanından geçip kapıdan içeri girdiğimde, avucunu çenesinde gezdirerek ciddi ve üzgün gözleriyle beni takip ediyor.

Ondan duyduğum son sözler, "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Hannah." Sanırım ben de karşılık vermeliyim, ama göğsümde alışılmadık bir ağırlık var ve bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Bu yüzden küçük bir gülümseme ve gönülsüz bir el sallama ile yetiniyorum. Vücudum hala geride bıraktıklarımın etkisindeyken ellerimi ceplerime sokuyorum ve kızıl saçları ve kaçırdığım fırsatları düşünerek yavaşça Caltech kampüsüne geri dönüyorum.

Harika bir erkek arkadaş olacak, diyorum kendi kendime, yatağımda arkama yaslanıp tavana bakarken. Bir köşede küf olduğundan şüphelendiğim garip yeşil bir şey var. Mara bana bu bok çukurundan taşınmamı ve Sadie ve onunla birlikte bir yer bulmamı söyleyip duruyor ama bilemiyorum. *Çok* yakınlaşırız gibi geliyor. Büyük bir bağlılık. Ortalık karışabilir. *Harika bir erkek arkadaş olacak. Hak eden biri için.*

Ertesi gün Mara bana kuzeniyle falan yaptığım görüşmeyi sorduğunda sadece "Olaysızdı" diyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Yalan söylemekten hoşlanmıyorum ve hızla arkadaşım olmaya başlayan birine yalan söylemekten daha da az hoşlanıyorum, ama kendimi bundan daha fazlasını söylemeye zorlayamıyorum.

Birkaç gün sonra IanFloyd@nasa.gov çıkacak adresinden bir e-posta aldığımda kalbim yerinden gibi oluyor. Ama sadece boş bir e-posta, metin yok, otomatik imza bile yok. Sadece birkaç yıl öncesine ait NASA başvurusu ve diğer birkaç kişinin başvurusu eklenmiş. Arkadaşlarından ve meslektaşlarından almış olması gereken daha yeni başvurular, bana göndermek için birkaç örnek daha.

Pekala.

İki hafta sonra, Su Kaynakları dersimin gerekliliklerinin bir parçası olarak bir yansıtma ödevi teslim ettim.

> İtiraf etmeliyim ki Dr. Harding, başlangıçta bu görevin tamamen zaman kaybı olacağını düşünmüştüm. Yıllardır NASA'da çalışmak istediğimi biliyordum ve robotik ve uzay araştırmaları konusunda çalışmak istediğimi de biliyordum. Ancak, Ian Floyd ile tanıştıktan sonra, özellikle Mars gezginlerinin Tutum ve Konum Tahmini üzerinde çalışmayı çok istediğimi fark ettim. Sonuç : zaman kaybı değil, ya da en azından tamamen değil.

Dersten A aldım. Sonraki yıllarda da Ian hakkında çok fazla düşünmeme izin vermedim. Ama ne zaman *Curiosity*'nin inişini kutlayan görev kontrol video kayıtlarını yeniden izlesem, odanın arkasındaki uzun boylu, kızıl saçlı adamı aramaktan kendimi alamıyorum. Ve ne zaman onu bulsam, bir şeyin hayaletinin göğsümün içinde sıkıştığını hissediyorum.

Üç

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

(İlk müdahale ekiplerini gönderemeyeceklerini söylediler!"

Nefesim, kuru ve beyaz, uydumun siyah kabuğunu sislendiriyor Telefon. Çünkü Svalbard Şubat ayında eksi santigrat derecelerde seyreder. Eksi Fahrenheit'a da rahatsız edici derecede yakın ve bu sabah da bir istisna değil.

"Bunun çok tehlikeli olduğunu söylediler," diye devam ediyorum, "rüzgârlar çok aşırı." Ne demek istediğimi kanıtlamak istercesine, yarı tıslayan, yarı uğuldayan bir ses yarığım olarak düşünmeye başladığım şeyin içinden *süzülüyor*.

Ve yarıklara gelince, sıkışmak için iyi bir yer. Nispeten sığ. Batı duvarı güneş ışığının içeri izin verecek kadar güzel bir açıya sahip, muhtemelen henüz donarak ölmememin ya da korkunç bir donma yaşamamamın tek nedeni de bu. Dezavantajı ise yılın bu zamanında günde sadece beş saat ışık olması. Ve onlar da tükenmek üzere.

"Çığ tehlikesi en yüksek seviyeye ayarlandı ve kimsenin beni almak için dışarı çıkması güvenli değil," diye ekliyorum, doğrudan uydu telefonunun mikrofonuna konuşarak. Ekip liderim Dr. Merel'in birkaç saat önce, NASA'nın Norveç'teki ana üssü AMASE ile son iletişimim sırasında bana söylediklerini tekrarlıyorum. Bana bunu seçenin ben olduğumu hatırlatmadan hemen önceydi. Görevimin risklerinin ne olduğunu bildiğim halde yine de bu görevi üstlenmeye karar verdim. Uzay araştırmalarına giden yolun acı ve özveriyle dolu olduğunu

fedakarlık. Yerdeki buzlu bir çukura düşüp bileğimi burkmamın benim hatam olduğunu.

Öyle demedi. *Sikişmek* ya da *hata*. Ancak yarına kadar kimsenin bana yardıma gelemeyeceğinin ve güçlü olmam gerektiğinin farkında olduğumdan emin oldu. Tabii ki ikimiz de benimle bir gecede çıkan kar fırtınasının sonuçlarının ne olacağını biliyorduk.

Storm: 100. Hannah Arroyo: öldü.

"Hava o kadar da kötü değil." Bir parazit dalgası hattın diğer tarafındaki sesi neredeyse tüketiyor.

Ian Floyd'un sesi.

Çünkü, bir sebepten dolayı, o burada. Geliyor. Benim için geliyor.

"Bu bir fırtına, Ian. Lütfen bana yılın en kötü fırtınasının başlamasına saatler kalmışken dışarıda gezinmediğinizi söyleyin."

"Ben ." Bir duraklama. "Daha çok tempolu bir yürüyüş."

Gözlerimi kapatıyorum. "Bir *fırtınada*. Bir kar fırtınasında. Rüzgar saatte en az otuz beş mil hızla esiyor. Yoğun kar yağışı ve görüş mesafesi yok."

"Mühendislikte harcanabilirsin." "Ne?"

"Meteoroloji gerçekten iyisin."

Bacaklarımı hissedemiyorum; dişlerim takırdıyor; her nefes alışımda cildim bir piranalar sürüsü tarafından çiğnenmiş gibi hissediyor. Yine de gözlerimi devirecek gücü kendimde buluyorum. En azından kalbimin içindeki huysuz sürtük güçlü duruyor. "Hoşuna giderdi, değil mi? Seninle NASA'da olmak yerine yerel haberlerde hava durumunu sunmakla meşgul olsaydım."

Rüzgâr kulak zarımda delikler açıyor. "Nah "ında bir gülümsemeyi nasıl duyabildiğime dair hiçbir fikrim yok.

O bir deli. Burada, Norveç'te olamaz. Avrupa'da bile olmaması gerekiyor. "AMASE yardım gönderme konusunda fikrini mi değiştirdi?" diye sordum. "Fırtına tahminleri değişti mi?"

"Yapmadılar." Parazit ne zaman azalsa, uydu telefonundan alçak, garip bir şekilde tanıdık bir ses duyuyorum. Ian'ın nefes aldığından şüpheleniyorum, ağır, gürültülü ve normalden daha hızlı. Tehlikeli bir zeminde homurdanarak ilerliyor gibi.

"Bulunduğum yerden yaklaşık otuz dakika uzaktasınız. Size ulaştığımda, güvenli bir yere varmak için altmış dakikalık bir yolumuz olacak. Bu da fırtınadan zar zor kurtulabileceğimiz anlamına geliyor."

Trek kelimesini söylediği anda aptal beynim bileğimi döndürmeye karar veriyor. Bu da benim çatlamış, donmuş dudaklarımı ısırarak bir iniltiyi yutmama neden oluyor. Görünüşe göre *berbat* bir fikirdi. "Ian, söylediklerinin hiçbiri mantıklı değil."

"Gerçekten mi?" Sesi eğlenmiş gibi. Nasıl? *Neden?*

"Hiçbir şey mi?" "Nerede olduğumu nereden biliyorsun ki?"

"GPS izleyici. Iridium telefonunuzda."

"Bu imkânsız. AMASE takip cihazını etkinleştiremediklerini söyledi. Sensörler çalışmıyor."

"AMASE menzilde değil ve yaklaşan fırtına muhtemelen engel oluyordu." Güçlü bir rüzgâr yükseliyor ve acı verici bir şekilde jel gibi bir an için her yerde: etrafımda vınlıyor, ciğerlerimi deliyor, kulaklarıma doğru ilerliyor. Vücudumu kıvırmaya çalışıyorum ama dondurucu havayı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Kendimi sadece karın daha derinlerine gömüyorum ve aptal ayak bileğimi sarsıyorum.

Sikeyim.

"AMASE benim kreva konumumdan üç saatten fazla uzaklıkta. Eğer gerçekten otuz dakika içinde burada olursanız, fırtınadan kaçmak için zamanında orada olamayacağız. Zamanında geri dönemeyeceksiniz ve sırf ben-" diye başınıza korkunç bir şey gelmesine izin vermeyeceğim.

"Ben AMASE'den gelmiyorum," diyor. "Ve gideceğimiz yer orası değil."

"Ama AMASE'de değilseniz GPS takip cihazıma nasıl eriştiniz?"

Bir duraklama. "Bilgisayarlarla aram iyidir."

"*Hack*'leyerek içeri girdiğini mi söylüyorsun-"

"Yaralandığınızı söylediler. Ne kadar kötü?"

Botlarıma bakıyorum. Tabanların etrafında buz kristalleri kabuk bağlamaya başlamış. "Sadece birkaç sıyrık. Ve bir burkulma. Sanırım yürüyebilirim ama

altmış dakikayı biliyorum." Altmış saniye falan bilmiyorum. "Ve bu arazide-"

"Hiç yürümek zorunda kalmayacaksınız."

Kaşlarım neredeyse donmuş olsa da kaşlarımı çatıyorum. "Gideceğimiz yere nasıl gideceğim eğer-"

"Yükselticileriniz var mı?"

"Evet. Ama tekrar söylüyorum, tırmanabilir

miyim bilmiyorum..." "Sorun değil. Seni çekip

çıkaracağım."

"Sen . . . Bu çok tehlikeli. Kenardaki arazi çökebilir ve sen de içine düşebilirsin." Kesik kesik bir nefes verdim. "Ian, sana izin *veremem*."

"Merak etme, yarıkların içine düşmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Benim de öyle."

"Bundan emin misin?"

Tamam. Güzel. Bunun içine doğru yürüdüm. "Ian, bunu yapmana izin verememe. Eğer ..." Titreyen, soğuk bir nefes alıyorum. "Eğer kendini bundan sorumlu hissediyorsan. Buraya gelmemin senin hatan olduğunu düşündüğün için hayatını riske atıyorsan, gerçekten atmamalısın. Benden başka suçlayacak kimsem olmadığını biliyorsun ve-"

"Tırmanmaya başlamak üzereyim," diye dikkatle araya girdi, sanki ateşli bir konuşmanın tam ortasında değilmişim gibi.

"Tırmanmak mı? Neye tırmanıyorsun?"

"Telefonumu bir kenara koyacağım ama bir şey olursa beni ara."

"Ian, *gerçekten* yapman gerektiğini düşünmüyorum-"

"Hannah."

Adımı Ian'ın sesinden, rüzgârın ıslığıyla kozalanmış bir şekilde ve uydu telefonumun metalik hattından duymanın şoku anında susmama neden oluyor. Ta ki o devam edene kadar.

"Sadece rahatla ve Mars'ı düşün, tamam mı? Yakında orada olacağım."

Dört

Johnson Uzay Merkezi, Houston, Teksas
Bir yıl önce

(Onu gördüğüme şaşırdığımdan değil.

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça aptalca olurdu. Benim için bile çok aptalca: a iyi bilinen ara sıra aptal. Ian Floyd'u dört yıldan fazla bir süredir görmemiş olabilirim - evet, hayatımın en iyi seksini yaptığım ve aslında seks bile yapmadığım, Tanrım, hayatımın en iyi israfını yaptığım ve ofis kapısının maunu yüzüme kapanırken ona el sallamak için kendimi zor tuttuğum günden beri. Biraz zaman geçmiş olabilir ama son derece gelişmiş teknoloji ve son teknoloji araştırma araçlarını kullanarak onun nerede olduğunu takip ettim.

Yani, Google.

Görünen o ki, NASA'nın en iyi mühendislerinden biri olduğunuzda insanlar hakkınızda bir şeyler yazıyor. Yemin ederim haftada iki kez "Ian + Floyd" diye aratmıyorum ama arada bir merak ediyorum ve internet çok az çaba karşılığında çok fazla bilgi sunuyor. Eski şef sağlık nedenleriyle istifa ettiğinde, Ian'ın geçen yıl de Vaucouleurs Krateri'ne güvenli bir şekilde inen keşif aracı *Tenacity*'nin mühendislik şefi olarak seçildiğini bu şekilde öğrendim. Hatta *60 Minutes*'e bir röportaj bile verdi ve bu röportajda çoğunlukla ciddi, yetkin, yakışıklı, alçakgönüllü ve içine kapanık biri olarak karşımıza çıktı.

Nedense, tenime doğru inleyişi aklıma geldi. Kalçalarımı siper gibi kavrayışı, bacaklarımın arasında hareket eden kalçası. Beni yemeğe götürmek istediğini hatırladım.

aslında -görünüşe göre, akıl almaz bir şekilde- evet demeye ikna oldum. YouTube'da tamamını izledim. Sonra yorumları okumak için aşağı kaydırdım ve üçte ikisinin Ian'ın ne kadar ciddi, yetkin, yakışıklı, alçakgönüllü, çekingen ve muhtemelen iyi donanımlı olduğunu fark eden kullanıcılardan geldiğini fark ettim. Tüm gövdem kurabiye kavanozunun içindeymiş gibi hissederek aceleyle tıkladım.

Her neyse.

Sanırım ben de Google aramamın daha kişisel şeylere yol açmasını bekliyordum. Belki de sevimli kızıl bebeklerin fotoğraflarının olduğu bir Facebook hesabı. Ya da çiftin nasıl tanıştığının anlatıldığı ve aşırı prodüksiyonlu fotoğrafların yer aldığı düğün sitelerinden biri. Ama hayır. En yakını iki yıl önce Houston yakınlarında katıldığı bir triatlondu. Pek iyi bir derecesi yoktu ama bitirmişti. Google'a göre bu, Ian'ın son dört yıl içinde katıldığı işle ilgili olmayan tek etkinlik.

Ama bu gerçekten konumuzun dışında: Ian Floyd'un kariyerindeki başarıları hakkında epeyce bilgim var ve hala NASA'da çalıştığının da farkındayım. Dolayısıyla onu gördüğümde şok olmamın bir anlamı yok. Ama şaşırmadım. Gerçekten şaşırmadım.

Johnson Uzay Merkezi'nde üç binden fazla kişi çalıştığından, onunla işteki üçüncü haftamda karşılaşacağımı düşünmüştüm. Belki üçüncü ayımda bile. Onu ilk günümde, o lanet olası yeni çalışan oryantasyonunun ortasında görmeyi kesinlikle beklemiyordum. Beni hemen fark edeceğini ve sanki kim olduğumu tam olarak hatırlıyormuş gibi, neden tanıdık geldiğimi merak etmiyormuş ya da beni tanımakta zorlanmıyormuş gibi uzun, çok uzun bir süre bakacağını kesinlikle tahmin etmemiştim.

Ki öyle değil. Kesinlikle değil. Ian, yeni işe alınanların sonraki konuşmacıyı beklemek üzere park ettikleri konferans salonunun girişinde beliriyor; biraz sinirli bir ifadeyle etrafına bakınıyor ve ben *onu* fark ettikten yaklaşık bir milisaniye sonra Alexis'le sohbet eden *beni* fark ediyor.

Bir an duraksadı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra masanın etrafında sohbet eden insan kümelerinin arasından geçerek uzun adımlarla bana doğru yürüyor. Gözleri benimkilere sabitlenmiş, kendinden emin ve hoş bir şekilde bakıyor.

Kambur balinanın kur yapma alışkanlıklarını incelemek için dört ayını yurtdışında geçirdikten sonra kız arkadaşını havaalanından alan bir adam gibi şaşırdım. Ama bunun benimle bir ilgisi yok. Benim yüzümden değil.

Benim yüzümden *olamaz*, değil mi?

Ama Ian, Alexis'in birkaç adım ötesinde durdu, alışılagelmişten birkaç saniye daha uzun bir süre küçük bir gülümsemeyle beni inceledi ve sonra şöyle dedi: "Hannah."

Bu kadar. Tek söylediği bu. Benim adım. Ve onu *gerçekten* görmek istemiyordum. Pek de orgazmik olmayan ilk ve tek buluşmamızdan sonra onunla tekrar birlikte olmanın tuhaf olacağını düşünmüştüm. Ama . . .

Öyle değil. Hiç de değil. Sadece ona gülümsemek, masadan uzaklaşmak ve sarılmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükselmek, burun deliklerimi onun temiz kokusuyla doldurmak ve omzuna doğru "Hey, sen" demek doğal, neredeyse karşı konulmaz geliyor.

Elleri kısa süreliğine omurgama bastırıyor ve tıpkı dört yıl önce olduğu gibi birbirimize kenetleniyoruz. Bir saniye sonra ikimiz de geri çekiliyoruz. Yüzüm hiç kızarmıyor ama kalbim hızla çarpıyor ve göğsümde tuhaf bir sıcaklık hissediyorum.

Belki de bunun garip olması *gerektiği içindir*. Değil mi? Dört yıl önce ona asıldım. Sonra ben de ona *asıldım*. Sonra bana onunla orgazmsız, uzay keşifsiz zaman geçirmemi teklif ettiğinde onu reddettim. Kaçınmak istediğim şey buydu: Ian'ın vereceğinden emin olduğum erkekçe, garip, egosu incinmiş tepki.

Ama şimdi burada, beni görmekten son derece memnun ve ben de öğleden sonramızı kodladığımız zamanki gibi onun huzurunda mutluluk duyuyorum. Biraz daha yaşlı görünüyor; günlük sakalları yaklaşık bir haftalık olmuş ve belki daha da büyümüş. Ama geri kalanı için, o sadece *kendisi*. Saçları kızıl, gözleri mavi, çilleri her yerde. Bana zorla C++'daki üniforma başlangıcını ve tenimdeki dişlerini hatırlatıyor.

"Başardın," diyor, sanki gerçekten bir jet uçağından inmişim gibi. "Buradasın."

O gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Gerçekten mezun olacağımı düşünmedin mi?"

"Su Kaynakları dersini geçebileceğinden emin değildim."

Bir kahkaha patlattım. "Ne? Ödevim için hiç çaba sarf etmediğimi kendi gözlerinle gördün diye mi?"

"Bu da bir rol oynadı, evet."

"O raporda senin hakkında yazdığım okumalısın."

"Ah, evet. Bugün bulunduğum yere gelmek için hangi cinsel yolla bulaşan hastalıklarla mücadele etmek zorunda kaldım?" "Hangi cinsel yolla *bulaşan* hastalıklarla *savaşmadın*?"

İç çekti. Bir boğaz temizleniyor ve ikimiz de dönüyoruz- Oh, doğru. Alexis *de* Buraya. Aramıza bakıyor, nedense daire gözlerle.

"Ian, bu Alexis. O da bugün başlıyor. Alexis, bu-" "Ian Floyd," dedi, sesi belli belirsiz nefes nefese geliyordu. "Ben bir hayranınızım."

Ian belli belirsiz telaşlanmış görünüyor, sanki hayranları olduğu fikri onu şaşırtmış gibi. Alexis fark etmemiş gibi görünüyor ve bana "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor.

"Ah ... evet, biliyoruz. Bir ... vardı." Belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Bir şey. Yıllar önce."

"Bir *şey* mi?" Alexis'in gözleri daha da açılır.

"Hayır, *öyle* bir şey demek istemedim. Biz bir tür şey yaptık, ne deniyordu onlara ... . ?"

Ian sabırla, "Bilgilendirici bir görüşme" .

"Bilgilendirme görüşmesi mi?" Alexis'in sesi şüpheci geliyor. Hâlâ bana bakmakta olan Ian'a bakıyor.

"Evet. Sayılır. Bir ...'e dönüştü." *Neye dönüştü? Neredeyse NASA arazisinde sevişmemize mi? Sen bilirsin, Hannah.*

"Bir hata ayıklama oturumu," diyor Ian. Sonra boğazını temizliyor. Bir kahkaha attım. "Doğru ya. Bu."

"Hata ayıklama seansı mı?" Alexis'in sesi *daha* da şüpheci çıkıyor. "Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor."

"Oh, öyleydi," diyor Ian. Hâlâ bana bakıyor. Sanki uzun zamandır kayıp olan evinin anahtarlarını bulmuş ve başka bir yere bakarsa onları tekrar kaybedeceğinden korkuyor.

"Evet." Gülümsememi birazcık hale getirmekten kendimi alamıyorum. Bir deney. O etraftayken bunlardan çok yapıyor gibiyim. "Çok eğlenceli."

"Doğru." Ian sonunda aynı şekilde gülümseyerek başka tarafa bakıyor. "Çok."

"Siz nasıl tanıştınız?" Alexis her geçen saniye daha da şüphelenerek soruyor.

"En iyi arkadaşım Ian'ın kuzeni gibi bir şey."

Ian başını sallar. "Nasıl ..." Kısa bir süreliğine isim bulmakta zorlanır. "Melissa demek istiyorum?"

"Mara. Kuzeninin adı *Mara*. Devam et, olur mu?" Sesim sert çıkmıyor. "Bizi görüştürdüğünden beri onunla hiç konuşmadın mı?"

"O zamanlar konuştuğumuza da inanmıyorum. Her şey aracılığıyla oldu-"

"-Büyük teyze Delphina, doğru. Home Depot videosu nasıl?" "Lowe's.

Mitch amca başladığından beri yeniden canlandığını duydum. Şükran Günü'ne ev sahipliği yapıyor."

Gülüyorum. "Mara harika biri. O da doktorasını bitirdi ve kısa süre önce EPA'da çalışmak üzere Washington'a taşındı. Uzay işleriyle ilgilenmiyor. Sadece, bilirsin işte, Dünya'yı kurtarmak."

"Oh." Çok etkilenmiş görünmüyor. "Bu iyi bir dövüş."

"Ama sen ve ben günlerimizi uzaya havalı aletler fırlatarak geçirirken başka birinin bu yükü omuzlamasından memnun musun?"

Kıkırdıyor. "Aşağı yukarı."

"Tamam, bu çok ..." Alexis, yine. İkimiz de ona dönüyoruz: gözleri kısık ve sesi tiz çıkıyor. Dürüst olmak gerekirse, onun burada olduğunu unutup duruyorum. "Daha önce hiç iki kişi görmemiştim..." eliyle işaret ediyor. "Sizler *açıkça* ..." Ian ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz. "Sizi yalnız bırakayım," diyor anlaşılmaz bir şekilde. Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve Ian ile ben yalnız kalıyoruz.

Sayılır. İnsanlarla dolu bir odadayız ama yalnızız.

"Merhaba," diyorum.

"Hey." Ses tonu daha alçak. Daha samimi.

"Bunun tatsız olacağını tahmin etmiştim." "Bu

mu?"

"Bu." Aramızda bir ileri bir geri işaret ediyorum. "Seni tekrar görmek. Bıraktığımız yerden sonra."

Başını eğiyor. "Neden?"

"Sadece . . ." Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama benim deneyimime göre kadınlar tarafından reddedilen erkekler genellikle milyonlarca farklı şekilde korkutucu olabiliyor. Zaten bir önemi yok. Görünüşe bakılırsa

Ofisinden dışarı adımımı attığım anda arkasından aramızda bir şeyler oldu. "Fark etmez. Çünkü değil. Tatsız, yani."

Ian bir kez başını sallar. Yıllar öncesinden hatırladığım gibi. "Hangi takıma atandın?"

"A & PE."

"Söylemiyorsun." Sesi memnun görünüyor. Bu da yeni bir şey, çoğunlukla. Ailem NASA tarafından işe alındığım haberine her zamanki gibi tepki verdi: kardeşlerim gibi tıp okumadığım için hayal kırıklığına uğradıklarını gösterdiler. Sadie ve Mara hayalimdeki işe girdiğimde beni hep destekledi ve mutlu oldular ama geldiğim noktanın önemini tam olarak kavrayacak kadar uzay araştırmalarıyla ilgilenmiyorlar. Ian ise, Ian biliyor. Artık önemli biri olmasına ve A & PE'nin artık onun takımı olmamasına rağmen, bu beni hala sıcak ve heyecanlı hissettiriyor.

"Evet, bir keresinde tanıştığım rastgele bir adam bana en iyi takım olduğunu söylemişti." "Akıllıca sözler."

"Ama takımla başlamayacağım, çünkü . . . AMASE için beni seçmelerini sağlamayı başardım."

Gülümsemesi benim için o kadar utanmazca, gerçekten mutlu ki, kalbim boğazımda düğümleniyor. "AMASE."

"Evet."

"Hannah, bu harika."

Öyle. AMASE berbat bir şey ve bir keşif gezisine katılmak için seçim süreci acımasızdı, o kadar ki nasıl katıldığımdan tam olarak emin değilim. Muhtemelen tamamen şans: Keşif liderlerinden Dr. Merel, gaz kromatografisi-kütle spektrometresi konusunda deneyimli birini arıyordu. Doktora danışmanımın bana yüklediği bazı yan projeler nedeniyle bu konuda deneyimim vardı. O zamanlar agresif bir şekilde sızlanıp durmuştum. Geriye dönüp baktığımda kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Oraya hiç gittin mi?" Cevabı zaten bildiğim halde Ian'a soruyorum, çünkü tanıştığımızda AMASE'den bahsetmişti. Ayrıca, özgeçmişini ve geçmiş keşif gezilerinden bazı fotoğrafları gördüm. Bir tanesinde, 2019 yazında çekilmiş, koyu renkli termal bir gömlek giymiş ve bir gezginin önünde diz çökmüş, robotik koluna gözlerini kısarak bakıyor. Yanında genç ve güzel bir kadın var.

tam arkasında durmuş, dirseklerini omuzlarına dayamış, kameraya doğru gülümsüyordu.

Bu resmi birkaç kereden fazla düşündüm. Ian'ın kadını yemeğe davet ettiğini hayal ettim. Acaba benim aksime, o evet diyebilecek miydi?

"Orada kış ve yaz olmak üzere iki kez bulundum. İkisi de harikaydı. Kış çok daha berbattı ama-" Durdu. "Bekle, bir sonraki sefer yola çıkmıyor mu?"

"Üç gün içinde. Beş ay boyunca." Başını sallayışını ve bilgiyi sindirişini izliyorum. Hâlâ benim adıma mutlu görünüyor ama biraz bastırılmış. Bir anlık hayal kırıklığı belki? "Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey." Başını sallıyor. "Arayı kapatmak güzel olurdu."

"Hâlâ yapabiliriz," diyorum, belki biraz fazla hızlı. "Perşembeye kadar gitmiyorum. Dışarı çıkıp-"

"Akşam yemeği almayacaksın, değil mi?" Gülümsemesi alaycı. "Başkalarıyla yemek yemediğini hatırlıyorum."

"Doğru." Gerçek şu ki işler değişti. Artık randevulara çıktığımdan değil, hala çıkmıyorum. Ve sihirli bir şekilde duygusal olarak ulaşılabilir bir insan haline geldiğimden de *değil* - hala öyle değilim. Ancak son birkaç yıl içinde bir yerlerde, tüm bu Tinder oyunu ... önce biraz eskidi; sonra biraz yorucu oldu; en sonunda da biraz yalnızlık getirdi. Bugünlerde ya işime ya da Mara ve Sadie'ye odaklanıyorum. "Yine de kahve içiyorum," diyorum içimden. Kahveyi iğrenç bulmama rağmen.

"Buzlu çay," diyor Ian, bir şekilde dört yıllık siparişimi hatırlayarak. "Yapamam ama."

Kalbim sıkışıyor. "Yapamaz mısın?" Biriyle mi görüşüyor? İlgilenmiyor mu? "*Çıkmak* zorunda değil-" demek için acele ediyorum ama sözümüz kesiliyor.

"Ian, buradasın." Yeni işe alınanlara etrafı gezdiren İK temsilcisi onun yanında belirir. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim - bu gece JPL'de olmanız gerektiğini biliyorum. Herkes." Ellerini çırpıyor. "Lütfen oturun. Mars Keşif Programı'nın şu anki mühendislik şefi Ian Floyd size NASA'nın devam eden projelerinden bazılarını anlatacak."

Oh. *Oh.*

Ian ve ben uzun uzun bakıştık. Bir an için bana son bir şey söylemek ister gibi görünüyor. Ama İK temsilcisi onu konferans masasının başına götürüyor ve ya yeterli zaman yok ya da söylenecek kadar önemli bir şey değil.

Yarım dakika sonra oturup, denetlediği birçok projeden bahsederken berrak, sakin sesini dinliyorum, kalbim nedenini anlayamadığım bir şekilde göğsümde sıkışıyor ve ağırlaşıyor.

Yirmi dakika sonra, biri uçağının iki saatten kısa bir süre içinde kalkacağını hatırlatmak için kapıyı çalarken onunla son kez göz göze geliyorum.

Ve altı aydan biraz fazla bir süre sonra, nihayet onunla tekrar karşılaştığımda, ondan nefret ettim.

Ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum ve bunu ona söylemekten çekinmiyorum.

Beş

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

(Bir sonraki sefer uydu telefonum titrediğinde, rüzgar daha da şiddetlenmişti. Kar da yağıyor. Kendimi bir şekilde

Yarığımın duvarında küçük bir kuytu var ama iri tanecikler yanımda getirdiğim mini araca mutlu bir şekilde yapışmaya başladı.

İtiraf etmeliyim ki bu kozmik açıdan ironik bir durum. Buraya gelme sebebim, tasarladığım mini-roverin yüksek stresli, az güneş ışığı alan, az komut girilen durumlarda nasıl çalışacağını test etmekti. Tabii ki fırtına olmaması gerekiyordu. Teçhizatı bırakıp hemen merkeze dönecektim ki bu da ... şey. Açıkçası işler pek öyle yürümedi.

Ama teçhizatın üzeri kar tabakasıyla kaplanıyor. Ve güneş yakında batacak. Mini-araç oldukça stresli, az güneş ışığı alan, az komut girdisi olan bir durumda ve bilimsel açıdan bakıldığında bu görev tam bir karmaşa değildi. Önümüzdeki birkaç gün içinde AMASE'den biri (muhtemelen Dr. Merel, o *pislik*) onu etkinleştirmeyi deneyecek ve o zaman çalışmamın gerçekten sağlam olup olmadığını öğreneceğiz. *Onlar* bilecek. O zamana kadar muhtemelen *The Shining*'in sonundaki Jack Torrance gibi çok kızgın bir ifadeye sahip bir buzlu şeker olacağım.

"Hâlâ iyi misin?"

Ian'ın sesi beni kıyamet öncesi sızlanmalarımdan uzaklaştırıyor. Kalbim bir sinek kuşu gibi çırpınıyor -göç etmeyi unutmuş, hastalıklı, donmuş bir sinek kuşu

Arkadaşlarıyla güneye. Cevap verme zahmetine girmiyorum, bunun yerine hemen soruyorum: "Neden buradasın?" Nankör bir kaltak gibi göründüğümün ve hiçbir zaman öyle görünmek gibi bir kaygım olmadı, ama öyle olmak da istemiyorum. Sorun şu ki, onun varlığı hiçbir anlam ifade etmiyor. Bunu düşünmek için yirmi dakikam vardı ve hiç mantıklı *gelmiyor*. Ve eğer sonunda nalları dikeceğim yer ve zaman burasıysa... kafam karışmış bir şekilde ölmek istemiyorum.

"Sadece gezintiye çıktım." Sesi biraz nefes nefese geliyor, bu da tırmanışın zor olduğunu gösteriyor. Ian pek çok şey olabilir ama formsuz olmak bunlardan biri değil. "Manzarayı seyrediyorum. Peki ya sen? Seni buraya getiren nedir?"

"Ben ciddiyim. Neden Norveç'tesin?"

"Biliyorsun" -ses kısa bir süre kesiliyor, sonra cömert bir beyaz gürültü ile geri geliyor- "herkes South Padre'de tatil yapmıyor. Bazılarımız daha serin yerlerden hoşlanıyor." Zayıf uydu hattı boyunca oflayıp puflama neredeyse samimi. Dünyanın geri kalanı sığınaklara çekilmişken biz aynı elementlere, aynı yoğun buzullu araziye maruz kalıyoruz. Burada yalnızız.

Ve bu hiç mantıklı değil.

"Svalbard'a ne zaman uçtunuz?" Son üç gün içinde herhangi bir zaman olamazdı, çünkü gelen uçuş yoktu. Svalbard, yoğun sezonda Oslo ve Tromsø ile iyi bağlantılara sahip, ancak bu Mart ortasına kadar başlamayacak.

Yani . . . Ian birkaç gündür burada olmalı. Ama neden? Birkaç keşif aracı projesinde mühendislik şefi olarak görev yapıyor ve *Serendipity* ekibi kritik bir döneme yaklaşıyor. Kilit personellerinden birinin şu anda başka bir ülkede olması hiç mantıklı değil. Ayrıca, bu AMASE'in mühendislik bileşeni çok az. Sadece Dr. Merel ve ben, gerçekten. Diğer tüm üyeler jeolog ve astrobiyolog.

Ian'ın burada ne işi var? NASA neden kıdemli bir mühendisi gerçekleşmesi bile beklenmeyen bir kurtarma görevine göndersin ki?

"Hâlâ iyi misin?" diye tekrar soruyor. Cevap vermeyince devam ediyor: "Yaklaştım. Birkaç dakika uzaklıkta."

Kirpiklerimdeki kar tanelerini fırçalıyorum. "AMASE yardım gönderme konusundaki fikrini ne zaman değiştirdi?"

Kısa bir tereddüt. "Aslında birkaç dakikadan fazla sürebilir. Fırtına şiddetleniyor ve çok iyi göremiyorum-"

"Ian, *seni* neden gönderdiler?"

Derin bir nefes. Ya da bir iç çekiş. Ya da bir nefes, diğerlerinden daha yüksek sesle. "Çok soru soruyorsun," diyor. İlk defa değil.

"Evet. Ama bunlar oldukça iyi sorular, bu yüzden daha fazlasını sormaya devam edeceğim. Örneğin, nasıl-"

"Ben de bir şeyler sorabildiğim sürece."

Neredeyse inleyecektim. "Ne bilmek istiyorsun? En iyi konseri mi? En sevdiğin konser mi? Yarığın olanaklarına genel bir bakış? Gece hayatı açısından çok az şey sunuyor-"

"İyi olup olmadığını bilmem gerek Hannah."

Gözlerimi kapatıyorum. Soğuğun ısırığı derimin altına saplanmış milyonlarca iğne gibi. "Evet. Ben . . . Ben iyiyim."

Birden telefon kesildi. Parazit, gürültü, hepsi kayboluyor ve artık Ian'ı duyamıyorum. Uydu telefonuma bakıyorum ve hâlâ açık olduğunu görüyorum. *Lanet olsun*. Sorun onun tarafında. Kar kalınlaşıyor, birkaç dakika içinde hava zifiri karanlık olacak ve bunun da ötesinde Ian'ın bir kutup ayısı tarafından saldırıya uğradığından neredeyse eminim. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affedemem.

-

Karı çatlatan adım sesleri duyuyorum ve yarığın kenarına doğru bakıyorum. Işık her geçen saniye azalıyor ama kar maskeli bir adamın uzun boylu, geniş hatlarını seçebiliyorum. Bana bakıyor.

Aman Tanrım. O gerçekten . . . ?

"Gördün mü?" Ian'ın derin sesi biraz nefes nefese söylüyor. "O kadar da zor değildi, değil mi?" diye eklemeden önce boynunu daha sıcak bir şekilde aşağı indiriyor.

Altı

Johnson Uzay Merkezi, Houston, Teksas
Altı ay önce

Ben e-postanın ne kadar acı verdiğine şaşırdım, çünkü çok fazla. Bu konuda mutlu olmayı beklediğimden değil. Bu iyi bilinen bir gerçek Projenizin finansmanının reddedildiğini duymak tuvalete dalmak kadar keyiflidir. Ancak reddedilmek tüm akademik yolculukların olmazsa olmazıdır ve doktoraya başladığımdan bu yana yaklaşık on iki yüz fantabilyonlarca ret aldım. Geçtiğimiz beş yıl içinde yayınlarım, konferans sunumlarım, burslarım, üyeliklerim reddedildi. Hatta Bruegger'in sınırsız içecek programına girmeyi bile başaramadım - buzlu çaya olan sevgim düşünüldüğünde yıkıcı bir aksilik.

İşin iyi yanı, ne kadar çok reddedilirseniz, o kadar kolay hazmedersiniz. Doktoramın ilk yılında yastıkları yumruklamama ve cinayet planları yapmama neden olan şey, son yılda beni zar zor etkiledi. *Progress in Aerospace Sciences* tezimin sayfalarını süslemeye layık olmadığını mı söylüyor? Güzel. Ulusal Bilim Vakfı'nın doktora sonrası çalışmalarıma sponsor olmayı reddetmesi? Tamam. Mara'nın doğum günü için yaptığım pirinç patlaklı şekerlemelerin tadının tuvalet kağıdı gibi olduğunda ısrar etmesi? Eh. Ben yaşarım.

Ancak bu ret cevabı beni derinden yaraladı. Çünkü yapmayı planladığım şey için hibe parasına gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var.

NASA fonlarının çoğu belirli projelere bağlıdır, ancak her yıl, genellikle keşfedilmeye değer görünen araştırma fikirleri ortaya koyan genç bilim adamları için kapmaya hazır bir isteğe bağlı pot vardır. Ve sanırım benimki de,

oldukça değerli. Altı aydan fazla bir süredir NASA'dayım. Bu sürenin neredeyse tamamını Norveç'te, Dünya'daki en iyi Mars örneğinde, yoğun saha çalışmaları, ekipman testleri ve numune alma egzersizleriyle geçirdim. Son birkaç haftadır, Houston'a döndüğümden beri, A & PE ekibindeki yerimi aldım ve bu gerçekten çok güzeldi. Ian haklıydı: gelmiş geçmiş en iyi ekip.

Ama. Her mola. Her boş saniyede. Her hafta sonu. Bulabildiğim her zaman diliminde, *harika* bir fikir olduğuna inanarak projemin teklifini sonuçlandırmaya odaklandım. Ve şimdi o teklif reddedildi. Bu da santoku bıçağıyla bıçaklanmak gibi bir his.

"Bir şey mi oldu?" Ofis arkadaşım Karl masanın karşısından soruyor. "Ağlamak üzereymiş gibi görünüyorsun. Ya da belki pencereden şey atacaksın, bilemiyorum."

Ona bakmaya zahmet etmiyorum. "Henüz kararımı vermedim ama sizi bilgilendirmeye edeceğim." Bilgisayarımın monitörüne bakıyor, iç değerlendiricilerden gelen geri bildirim mektuplarını gözden geçiriyorum.

> Hepimizin bildiği gibi, 2010 yılının başlarında keşif aracı *Spirit* bir kum tuzağına takılmış, güneş panellerini güneşe doğru yeniden yönlendirememiş ve güç eksikliğinin bir sonucu olarak donarak ölmüştür. Benzer bir durum sekiz yıl sonra *Opportunity*'nin başına gelmiş ve bir girdap güneş ışığını engelleyip bataryalarını şarj etmesini engellediğinde *Opportunity* kış uykusuna yatmıştı. Açıkçası, aşırı hava olayları nedeniyle keşif araçlarının kontrolünü kaybetme riski yüksektir. Dr. Arroyo bu sorunu çözmek için, öngörülemeyen meteorolojik durumlarda başarısız olma olasılığı daha düşük olan umut verici bir dahili sistem tasarladı. Bir model oluşturmayı ve bunun etkinliğini Svalbard'daki Arktik Mars Analogu'nda (AMASE) bir sonraki seferde test etmeyi öneriyor.

> Dr. Arroyo'nun projesi NASA'nın mevcut kadrosuna mükemmel bir katkıdır ve daha fazla çalışma için onaylanmalıdır. Dr. Arroyo'nun özgeçmişi etkileyicidir ve önerilen çalışmayı yürütmek için yeterli deneyime sahiptir-
>
> Eğer başarılı olursa, bu teklif NASA'nın uzay keşif programı için kritik bir şey yapacak: gelecekteki Mars Keşif görevlerinde düşük güç hataları, görev saati hataları ve yukarı kayıp zamanlayıcı hataları deneyimini azaltacak-

Sorun şu: eleştiriler ... olumlu. Ezici bir çoğunlukla olumlu. Çok iyi bildiğim gibi, acımasız ve karalayıcı olmaktan beslenen bir bilim insanı topluluğundan bile. Bilimde bir sorun yok gibi görünüyor, NASA'nın misyonuyla ilgisi var, özgeçmişim yeterince iyi ve ... akla yatkın değil. İşte bu yüzden burada oturup bu saçmalığa katlanmayacağım.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, agresif bir şekilde masamdan kalktım ve ofisimden dışarı çıktım.

"Hannah? Neredesin sen-"

Karl'ı görmezden geliyorum ve aradığım ofisi bulana kadar koridorlarda ilerliyorum.

Kapıyı çaldıktan sonra bir ses "Girin," diyor.

Dr. Merel'le AMASE sırasında doğrudan amirim olduğu için tanıştım ve kendisi ... garip bir ördek, dürüst olmak gerekirse. Çok sert. Çok sert. NASA hırslı insanlarla dolu, ama o sonuçlara, yayınlara, büyük haberlere konu olan seksi bilim türlerine neredeyse takıntılı görünüyor. Başlangıçta hayranı değildim ama itiraf etmeliyim ki bir amir olarak bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Başlangıçta beni keşif gezisi için seçen oydu ve proje fikrimle ona gittiğimde beni fon başvurusunda bulunmaya teşvik etti.

"Hannah. Seni görmek ne güzel."

"Konuşmak için bir dakikanız var mı?" Muhtemelen kırklı yaşlarında ama onda eski moda bir şeyler . Belki kazak yelekleri ya da NASA'da tanıştığım ve ilk ismiyle hitap etmeyen tek kişi olması. Metal çerçeveli gözlüklerini çıkarıp masasına koyuyor, sonra parmaklarını dikleştirerek bana uzun uzun bakıyor. "Teklifinle ilgili, değil mi?"

Bana oturmamı teklif etmedi, ben de kabul etmedim. Ama kapıyı arkamdan kapatıyorum. Omzumu kapının pervazına yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, umarım hissettiğim gibi, yani cinayete meyilli gibi konuşmam. "Ret e-postasını aldım ve herhangi bir fikriniz olup olmadığını merak ediyordum. İncelemeler geliştirilmesi gereken alanları vurgulamadı, bu yüzden-"

"Ben olsam endişelenmezdim," diyor umursamaz
bir tavırla. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek
istiyorsun?"
"Önemsiz bir şey." "I . .
. Öyle mi?"

"Evet. Tabii ki bu fonlar sizin emrinizde olsaydı daha uygun olurdu, ama bu konuyu çalışmanızın değerli olduğu konusunda hemfikir olan iki meslektaşımla zaten görüştüm. Floyd'un veto edemeyeceği başka fonlar da onların kontrolünde, bu yüzden-"

"Floyd?" Parmağımı kaldırıyorum. Yanlış duymuş olmalıyım. "Dur bakalım, Floyd mu dedin? Ian Floyd mu?" Burada çalışan başka Floyd'lar duyup duymadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Yaygın bir soyadı, ama ...

Merel'in yüzü pek bir şey saklamıyor. Ian'dan bahsettiği çok açıktı ve ondan bahsetmemesi gerekiyordu, yine de bunu yaparak çuvalladı ve şimdi bana ima ettiği şeyi açıklamaktan başka seçeneği yok.

Onu bu işten sıyırmaya hiç niyetim yok.
Kısa bir tereddütten sonra "Bu tabii ki gizli" dedi. "Tamam," diye
aceleyle kabul ediyorum.
"İnceleme süreci anonim kalmalı. Floyd bilmemeli."
"Yapmayacak," diye yalan söylüyorum. Şu anda bir planım yok ama bir yanım yalan söylediğimi zaten biliyor. Tam olarak yüzleşmeyen bir tip değilim.

"Pekâlâ." Merel başını sallıyor. "Floyd başvurunuzu inceleyen komitenin bir parçasıydı ve projenizi veto etmeye karar veren de oydu."

O . . . ne?

O ne?

Mümkün değil.

"Bu kulağa doğru gelmiyor. Ian burada, Houston'da bile değil." Bunu biliyorum çünkü Norveç'ten döndükten birkaç gün sonra onu aramaya çıktım. NASA rehberine baktım, kafeteryadan bir fincan kahve ve bir çay aldım, sonra ne söyleyeceğime dair sadece belirsiz fikirlerle*, neredeyse* gergin hissederek ofisine gittim ve ...

Kapıyı kilitli buldum. Koridorda oyalandığımı fark eden Güney Afrika aksanlı biri bana "JPL'de," dedi.

"Oh. Tamam." Arkamı döndüm. İki adım uzaklaştım. Sonra geri dönüp "Ne zaman dönecek?" diye sordum.

"Söylemesi zor. *Serendipity* için örnekleme aracı üzerinde çalışmak üzere yaklaşık bir aydır orada."

"Anlıyorum." Kadına teşekkür ettim ve bu sefer gerçekten ayrıldım.

O zamandan bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçti birkaç kez ofisine gittim. Nedenini bile bilmiyorum. Çok da önemli değil, çünkü kapı her seferinde kapalıydı. Ben de bunu böyle biliyorum: "Ian JPL'de. Burada değil."

"," diyor Merel. "O geri döndü."

Sertleşiyorum. "Ne zamandan beri?"

"Bunu size söyleyemem ama komite teklifinizi görüşmek üzere toplandığında o da oradaydı. Ve dediğim gibi, teklifi veto eden de oydu."

Bu imkansız. Saçma. "O olduğuna emin misin?"

Merel bana sinirli bir bakış atıyor ve ben yutkunuyorum, kendimi garip bir şekilde ... açıkta hissediyorum, bu ofiste dururken Ian'ın - Ian? *Gerçekten* mi? Fonumu alamamamın sebebi bu. Yalan gibi görünüyor. Ama Merel yalan söyler mi? Bunun için fazla dar görüşlüdür. Hayal gücü olduğundan şüpheliyim.

"Bunu yapabilir mi? İyi karşılanan projeyi veto edebilir mi?"

"Pozisyonu ve kıdemi göz önüne alındığında,

evet." "Ama neden?"

İç çekiyor. "Her şey olabilir. Belki de parlak bir teklifi kıskanıyor ya da fonun başka birine gitmesini tercih ediyor. Duyduğuma göre yakın çalışma arkadaşlarından bazıları başvurmuş." Bir duraklama. "Söylediği bir şey beni şüphelendirdi ..."

"Ne?"

"Senin bu işi yapabileceğine inanmadığını söyledi."

Kaskatı kesildim. "Pardon?"

"Teklifte bir kusur bulmuş gibi görünmüyordu. Ama *senin* hakkında konuştu rolünü pek de hoş olmayan tonlarda anlattı. Tabii ki geri püskürtmeye çalıştım."

Gözlerimi kapatıyorum, aniden midem bulanıyor. Ian'ın bunu yaptığına inanamıyorum. Bu kadar arkadan bıçaklayan, sefil bir pislik olduğuna inanamıyorum. Belki yakın arkadaş değiliz ama son görüşmemizden sonra onun ... Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Belki de *bir* beklentim vardı ama bu, beklentilerime hızlı bir son verdi. "Temyize gideceğim."

"Bunu yapmak için bir neden yok, Hannah."

"Bir sürü sebep var. Eğer Ian yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsa CV'me *rağmen,* ben-"

"Onu tanıyor musun?" Merel kesti. "Ne?"

"Birbirinizi tanıyor musunuz diye merak ediyordum?"

"Hayır. Hayır, ben ..." *Bir kez bacağını kamburlaştırdı. Harikaydı*. "Zar zor. Sadece geçerken."

"Anlıyorum. Sadece merak etmiştim. Bu, projenizi reddetme konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu açıklıyor. Onu bir teklifin kabul edilmemesi konusunda hiç bu kadar ... kararlı görmemiştim." Sanki bu önemli değilmiş gibi elini sallıyor. "Ama bu konuda endişelenmenize gerek yok, çünkü projeniz için alternatif finansmanı çoktan sağladım."

Oh. Şimdi *bunu* beklemiyordum. "Alternatif finansman mı?"

"Bana iyilik borcu olan birkaç ekip liderine ulaştım. Onlara projenize ayırmak isteyebilecekleri bütçe fazlası olup olmadığını sordum ve sizi Norveç'e geri göndermek için yeterli parayı bir araya getirebildim."

Yarı nefes nefese kaldım, yarı
güldüm. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bir sonraki AMASE'de mi?"

"Gelecek yılın Şubat ayında ayrılacak olan, evet."

"Peki ya istediğim yardım? Mini-rover'i yapmama yardım edecek ve sahada bulunacak bir kişiye daha ihtiyacım olacak. Ayrıca ana üssümden oldukça uzağa gitmem gerekecek ki bu da tek başıma tehlikeli olabilir."

"Başka bir keşif gezisi üyesini finanse edebileceğimizi sanmıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve düşünüyorum. Muhtemelen hazırlık işlerinin çoğunu tek başıma yapabilirim. Önümüzdeki birkaç ay boyunca uyumazsam, ki . . . Bunu daha önce de yaptım. Bana bir şey olmaz. Sorun Svalbard'a gittiğimde olacak. Bu çok riskli-

Dr. Merel, "Orada, sahada sizinle birlikte olacağım elbette," diyor. Biraz şaşırdım. Norveç'te bulunduğumuz aylar boyunca onu çok az örnek toplarken ve karla uğraşırken gördüm. Onu hep daha çok bir koordinatör olarak düşünmüşümdür. Ama teklif ettiyse ciddi olmalı ve ... Gülümsedim. "Mükemmel o zaman. Teşekkür ederim."

Odadan çıkıyorum ve yaklaşık iki hafta boyunca projemin gerçekleşeceği bilgisiyle kafam o kadar iyi oluyor ki, tam da bunu yapmayı başarıyorum: kimseye haber vermiyorum. FaceTime yaptığımızda Mara ve Sadie'ye bile söylemiyorum, çünkü ... çünkü Ian'ın ihanetinin derecesini açıklamak için onlara yıllar önce söylediğim yalanı itiraf etmem gerekirdi. Çünkü benden hiçbir şey hak etmeyen birine güvendiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Çünkü onlara karşı dürüst olmak önce kendime karşı dürüst olmamı gerektirir ve ben bunun için çok kızgın, yorgun ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Öfke nöbetlerimde Ian yüzsüz, anonim bir figür haline geliyor ve bunda özgürleştirici bir şey var. Eskiden onu sevgiyle ve ismiyle düşündüğümü hatırlamama izin vermemek.

Sonra, tam on yedi gün sonra, merdiven boşluğunda Ian Floyd'la karşılaştım. İşte o zaman her şey boka sarar.

O beni görmeden ben onu fark ediyorum; kırmızısı, genel iriliği ve ben aşağı inerken onun yukarı çıkıyor olması nedeniyle. Burada yaklaşık beş asansör var ve bir insan neden isteyerek vücudunu yukarı doğru merdiven stresine maruz bırakmayı seçer emin değilim, ama ben de değilim

Bunu yapanın Ian olması beni şok etti. Ondan beklediğim şan ve şöhretten yoksun aşırı başarı.

İlk içgüdüm onu itmek ve ölümüne düşmesini izlemek. Ama bunun ağır bir suç olduğundan neredeyse eminim. Ayrıca, Ian benden oldukça güçlü, yani bu mümkün olmayabilir. *Görevi iptal et,* diyorum kendime. *Sıkıştırıp geç. Onu görmezden gel. Zamanına değmez.*

Sorunlar kafasını kaldırıp beni fark ettiğinde başlıyor. Tam olarak iki adım aşağıda duruyor, bu onu dezavantajlı duruma düşürmeli ama iç karartıcı, adaletsiz, *trajik* bir şekilde düşürmüyor. Gözleri büyüdüğünde ve dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldığında göz hizasındayız. "Hannah" diyor, sesinde tanıdığım ama anında reddettiğim bir şey var ve onu onaylamaktan başka çarem yok.

Merdivenler ıssız ve ses çok uzaklara taşınıyor. "Seni aramaya geldim" sözü derinden ve alçaktan geliyor ve içimde titreşiyor. "Geçen hafta. Ofisteki bir adam orada pek çalışmadığını söyledi ama-"

"Siktir git."

Kelimeler ağzımdan döküldü. Öfkem her zaman pervasızdı, saatte yüz mil hızla gidiyordu ve ... şey. Sanırım hala da öyle.

Ian'ın tepkisi kafası karışmış olamayacak kadar şaşkın. Ne duyduğundan emin değilmiş gibi bana bakıyor ve bu pişman olacağım bir şey söylemeden önce uzaklaşmam için mükemmel bir fırsat. Ama onun yüzünü görmek Merel'in sözlerini hatırlamama neden oluyor ve bu ... bu gerçekten iyi değil.

Senin bu işi yapabileceğine inanmıyordu.

En kötüsü, gerçekten *acı veren* kısmı, Ian'ı ne kadar yanlış değerlendirmiş olduğum. Aslında onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Kimseden hoşlanmama izin vermediğim zamanlarda ondan *çok* hoşlanmıştım ve ... bu ne *cüret*? Beni sırtımdan bıçaklamaya ve sonra da bana arkadaşımmış gibi hitap etmeye nasıl cüret eder?

"Senin sorunun tam olarak nedir, Ian?" Kendimi daha büyük göstermek için omuzlarımı dikleştiriyorum. Bana bakmasını ve bir şey düşünmesini istiyorum.

Kruvazör tankı. Onu yağmalayacağımdan korkmasını istiyorum. "İyi bilimden nefret mi ediyorsun? Yoksa tamamen kişisel mi?"

Kaşlarını çatıyor. *Kaşlarını çatmaya* cüret ediyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kesebilirsin. Tekliften haberim var."

Bir an için tamamen hareketsiz kalır. Sonra bakışları sertleşiyor ve soruyor: "Kim söyledi?"

En azından neyi kastettiğimi bilmiyormuş gibi davranmıyor. "Gerçekten mi?" Homurdanıyorum. "Bana kim söyledi? Alakalı görünen şey bu mu?"

Yüz ifadesi taş gibi. "İç fonların harcanmasına ilişkin işlemler kamuya açık değildir. Anonim bir iç akran değerlendirmesi garanti altına almak için gereklidir-"

"-yakın işbirlikçilerinize fon tahsis etme ve işinize yaramayanların kariyerlerini mahvetme yeteneğinizi garanti altına almak için. Değil mi?" Geri çekildi. Beklediğim tepki bu değildi ama yine de içimi sevinçle doldurdu. "Sebep kişisel değilse tabii. Teklifimi veto ettin çünkü beş yıl önce seninle yatmamıştım."

İnkâr etmiyor, kendini savunmuyor, deli olduğumu haykırmıyor. Gözleri mavi yarıklara dönüşüyor ve soruyor: "Merel'di, değil mi?"

"Neden umursuyorsun ki? Projemi veto *ettin*, yani-"

"Size *neden* veto ettiğimi de söyledi mi?"

"Ben asla Merel'in yaptığını söylemedim-"

"Çünkü itirazlarımı uzun uzadıya ve ayrıntılı olarak açıkladığımda oradaydı. Bunu atladı mı?" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O da bunu bir açılış olarak yorumluyor. "Hannah." Daha yakına eğiliyor. Burun buruna geliyoruz, teninin ve tıraş losyonunun kokusunu alıyorum ve bunun her saniyesinden nefret ediyorum. "Projen çok tehlikeli. Özellikle yılın bu zamanında, havanın değişken olduğu ve çoğu zaman tamamen öngörülemez olduğu bir zamanda ekipman bırakmak için uzak bir yere gitmeni istiyor. Şubat ayında Longyearbyen'deydim ve birdenbire çığlar oluşmaya başladı. Son birkaç yıldır daha da kötüleşti-"

"Kaç kez?"

Bana göz kırptı. "Ne?"

"Longyearbyen'e kaç kez gittiniz?" "İki keşif gezisinde bulundum-"

"O zaman neden bir düzine görevde bulunmuş birinin fikrini seninkine tercih ettiğimi anlayacaksın. Ayrıca, ikimiz de vetonun *gerçek* sebebinin ne olduğunu biliyoruz."

Ian ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Çenesi sertleşiyor ve sonunda emin oluyorum: O kızgın. Kızgın. Bunu yumruğunu sıkışından anlıyorum. Burun deliklerinin açılmasından. İri bedeni benimkinden birkaç santim ötede, öfkeyle parlıyor. "Hannah, Merel her zaman güvenilir değildir. Onun gözetimi altında öyle olaylar oldu ki-"

"Hangi olaylar?"

Bir duraklama. "Bu benim açıklayabileceğim bir bilgi değil. Ama ona güvenmemelisin-"

"Doğru." Alay ediyorum. "Tabii ki arkamdan iş çeviren adamın sözünü, benim için mücadele eden ve projemin her halükarda finanse edilmesini sağlayan adamın sözüne tercih etmeliyim. Yapması *çok* zor bir seçim."

Elini kaldırıp üst koluma doluyor, hem nazik hem de ısrarcı. Dokunuşundan uzaklaşacak kadar umursamayı reddediyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bir sürü şey söyledim Ian, ama özü *siktirip gitmekti.* Şimdi, eğer izin verirsen-"

"Ne demek istiyorsun, Merel zaten projeni finanse etti?" Kavrayışı sıkılaşıyor.

"Söylediklerimde ciddiyim." Eğiliyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor ve bir anlığına *yakın* olmanın*, burada,* onun yanında olmanın tanıdık hissi bir dalga gibi üzerime çöküyor. Ama aynı hızla silinip gidiyor ve geriye intikamcı bir hüznün tuhaf bir bileşimi kalıyor. Projemi aldım, bu da kazandığım anlamına geliyor. Ama aynı zamanda . . . Evet. Ondan hoşlanmıştım. Ve o her zaman hayatımın bir köşesinde olsa da, belki de onu sevmeyi ummuştum.

Pekala. Artık önemi yok. "O bir alternatif buldu, Ian," diyorum ona. "Ben ve *projeyi yürütmedeki yetersizliğim* Norveç'e gidiyoruz ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Gözlerini kapatıyor. Sonra gözlerini açıyor ve nefesinin altından *sik gibi* bir şey mırıldanıyor, ardından benim adımı ve diğer

Dinlemek istemediğim aceleci açıklamalar. Kolumu parmaklarından kurtarıyorum, son bir kez gözleriyle buluşuyorum ve kendi kendime bu kadar olduğuna yemin ederek uzaklaşıyorum.

Ian Floyd'u bir daha asla düşünmeyeceğim.

Yedi

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

(NASA kıyafeti giymiyor.

Artık hava üzere, kar durmadan yağıyor ve ben ne zaman

Yarığın kenarına baktığımda, devasa kar taneleri doğrudan gözlerimin içine fırlıyor. Ama o zaman bile anlayabiliyorum: Ian, NASA'nın AMASE bilim insanlarına genellikle verdiği teçhizatı giymiyor.

Şapkası ve montu North Face, beyazla tozlanmış donuk bir siyah, sadece gözlüklerinin ve kayak maskesinin kırmızısıyla kesintiye uğruyor. Yarığın kenarından benimle iletişim kurmak için çıkardığında telefonu standart Iridium değil, tanımadığım bir model. Uzun bir süre yere bakıyor, sanki kendimi içine soktuğum boktan durumu değerlendiriyor. Flurries etrafında dönüyor, ama asla tam olarak dokunmuyor. Omuzları yükselip alçalıyor. Bir, iki, birkaç kez. Sonunda gözlüklerini kaldırıyor ve telefonu ağzına götürüyor.

"Halatı aşağıya göndereceğim," diyor, selamlamak yerine.

Şu anda biraz çıkmazda olduğumu ya da elimde birkaç sorun olduğunu söylemek *büyük* bir yetersizlik olur. Yine de, yaklaşık beş dakika öncesine kadar ısırdığımdan emin olduğum yerden yukarı bakarken tek düşünebildiğim, bu adamla en son konuştuğumda, ben ...

Ona siktirip gitmesini

söyledim. Defalarca.

Ve bunu hak etti, en azından projeyi yürütmek için yeterince iyi olmadığımı söylediği için. Ama o sırada görevimin çok tehlikeli olacağından da bahsetmişti. Ve şimdi beni kesin ölümden uzaklaştırmak için derin mavi gözleri ve daha da derin sesiyle Kuzey Kutup Dairesi'ne geldi.

Her zaman bir pislik olduğumu biliyordum ama bunun hiç fark etmemiştim.

"Bu tarihteki en büyük "Sana Demiştim" mi?" Şaka yapmaya çalışarak soruyorum.

Ian beni görmezden geliyor. "Halatı aldıktan sonra bir çapa yapacağım," diyor, sesi sakin ve gerçekçi, panikten eser yok. Sanki bir çocuğa ayakkabı bağcıklarını nasıl bağlayacağını öğretiyor. Acelesi yok, her şeyin planlandığı gibi gideceğinden ve ikimizin de iyi olacağından şüphesi yok. "Dudağı hazırlayacağım ve seni omzumun üzerinden yukarı çekeceğim. Her şeyin belay loop'una takılı olduğundan emin ol. Sabit taraftan çekebilir misin?"

Sadece ona bakıyorum. Hissediyorum . . . Ne hissettiğimden emin değilim. Kafam karışmış. Korkmuş. Aç. Suçlu. Üşüyorum. Muhtemelen çok uzun bir süre sonra başımı sallamayı başarıyorum. İpi yere atmadan önce biraz gülümsüyor. İpin çözülüşünü, bana doğru kayışını ve birkaç santim ötemde durmasını izliyorum.

Büzüştüm. Sonra uzandım ve eldivenli elimi ucuna kapattım.

Hâlâ kafam karışık, korkmuş, aç ve suçluyum. Ama Ian'a baktığımda belki biraz daha az üşüyorum.

(Sadece bir burkulma olduğuna eminim. Ama burkulmalara , bu kötü bir burkulma.

Ian sözlerine sadık kaldı ve beni yarıktan çıkarmayı başardı.

ancak birkaç dakika içinde, ama yüzeye çıkar çıkmaz topallamaya çalışıyorum ve ... durum hiç iyi görünmüyor. Ayağım yere değiyor ve acı şimşek gibi tüm vücuduma yayılıyor.

"*Fu-*" Bir elimi dudaklarıma bastırıyorum, nefesimi eldivenlerimin kumaşına saklamaya çalışıyorum, dik durmaya çabalıyorum. Eminim ki o yüksek ses

Rüzgârın uğultusu iniltilerimi yutuyor ama gözlerimi dolduran yaşlara engel olmak için yapabileceğim pek bir şey yok.

Neyse ki Ian ipi toplamakla o kadar meşgul ki fark etmiyor. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diyor ve ben de bu ertelemeyi memnuniyetle karşılıyorum. Beni bir kutup ayısının tatlısı olmaktan kurtarmış olabilir ama nedense beni ağlamaklı ve zayıf görme fikrinden nefret ediyorum. Peki, tamam: Kurtarılmaya ihtiyacım vardı ve belki de şu anda pek iyi görünmüyorum. Ama acı eşiğim genellikle oldukça yüksektir ve hiçbir zaman mızmız biri olmadım. Ian'a aksini düşünmesi için bir sebep vermek istemiyorum.

Onun dışında.

Tabii o iki yalnız gözyaşının sel kapılarını açması dışında. Arkamda, Ian tırmanış malzemelerini sırt çantasına yüklüyor, hareketleri pratik ve ekonomik, ve ben ... . Kendimi yardım teklif etmeye zorlayamıyorum. Sadece beceriksizce duruyorum, zonklayan ayak bileğimi kurtarmaya çalışıyorum, tek ayak üzerinde, bir flamingo gibi. Yağan karda yanaklarım sıcak ve ıslak ve bir dakika öncesine kadar - Ian Floyd'a kadar - gördüğüm son yer olacağını düşünerek aptal yarığıma . Gökyüzünün son dilimi.

Ve işte tam o anda, içimi bir dehşet kaplıyor. Mars okyanusumun uydurma sessizliğini bozuyor ve neredeyse olan şeyin, Ian benim için gelmeseydi kaçıracağım tüm sevdiğim şeylerin büyüklüğü beynimi bir tırmık gibi süpürüyor.

Köpekler. Yazın sabahın üçü. Sadie ve Mara'nın aptallıkları ve benim onlara gülmem. Yürüyüş gezileri, kivili buzlu çay, bir türlü deneyemediğim Yunan restoranı, zarif kodlar, *Stranger Things*'in yeni sezonu, gerçekten iyi seks, bir *Nature* yayını, Mars'ta insan görmek, *Buz ve* Ateşin *Şarkısı*'nın *sonu-*

Ian, "Fırtına daha da kötüleşmeden yola çıkmalıyız," diyor. "Sen-"

Ian bana bakıyor ve ben yüzümü saklamaya bile çalışmıyorum. Bunu çoktan aştım. Yüzünde karanlık bir çatık kaşla bana yaklaştığında gözlerimi tutmasına, parmaklarıyla çenemi kaldırmasına ve yanaklarımı incelemesine izin veriyorum. Yüz ifadesi aceleden endişeye ve anlayışa doğru değişiyor. İçime çektiğim nefes

Yutkundum. Yutkunma, dehşetle, hıçkırığa dönüştü. İki. Üç. Beş. Ve sonra . . .

Sonra berbat bir haldeyim. Bir çocuk gibi acınası bir şekilde hüngür hüngür ağlıyorum ve sıcak, ağır bir beden etrafımı sarıp beni sıkıca kavradığında hiçbir direnç göstermiyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum Ian'ın ceketinin naylonuna doğru. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ben-" Sadece bilmiyordum. Yarığın içindeyken, bunlar olmuyormuş gibi davranabiliyordum. Ama şimdi dışarıdayım ve artık uyuşmuş hissetmiyorum, her şey geri geliyor ve onları, *her* şeyi, neredeyse yaptığım her *şeyi* görmeden duramıyorum-

"Şşş." Ian'ın elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ederken, başımı kavrarken, şapkanın altından dökülen kar nemli saçlarımı okşarken inanılmaz derecede büyük hissediyorum. Buz gibi bir fırtınanın ortasındayız ama ona bu kadar yakınken kendimi neredeyse huzurlu hissediyorum. "Şşş. Sorun yok."

Ona sarılıyorum. Kıyafetlerimizin kalın katmanları arasından kalp atışlarını hissedene kadar, aramızda hava olmadan beni kendisine doğru bastırarak, göze alamayacağımız uzun anlar boyunca hıçkırmama izin veriyor. Sonra zar zor dizginlediği bir öfkeyle "Lanet olası Merel" diye mırıldanıyor ve suçu Merel'e atmanın çok kolay olacağını düşünüyorum, ama gerçek şu ki, hepsi benim suçum.

Ona söylemek için arkama yaslandığımda yüzümü tutuyor. "Gerçekten gitmemiz gerek. Seni sahile kadar taşıyacağım. Ayak bileğin için hafif bir korsem var, daha da kötüleşmesini önlemek için."

"Sahil mi?"

"Teknem bir saatten az mesafede."

"Teknen mi?"

". Daha fazla kar yağmadan gitmeliyiz." "Belki

yürüyebilirim. En azından deneyebilirim-"

Gülümsüyor ve *bu adam* bana böyle gülümsemeseydi *ölebilirdim* düşüncesi dudaklarımı titretiyor. "Seni taşımamın bir sakıncası yok." Bir gamze beliriyor. "Yarıklara olan sevgini kontrol altına almaya çalış lütfen."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. göre, benden tam olarak istediği şey bu.

Ian beni neredeyse tüm yol boyunca taşıyor.

Bunu terlemeden yaptığını söylemek için, bir beyazlığın içinde Eksi on santigrat derecelik bir havada yoğun kar fırtınası muhtemelen biraz abartılı olurdu. M/S *Sjøveien* adlı küçük bir keşif gemisi olan teknenin alt güvertesindeki ranzalardan birine beni yatırırken tuzlu ve sıcak kokuyor. Orada burada küçük ter damlacıkları görüyorum ve onları paltosunun kollarıyla silmeden önce alnını ve üst dudağını parlatıyorlar.

Yine de, bir saatten fazla bir süre boyunca buzullu platolarda, eski ve taze karların arasından geçerek, kayalık oluşumlardan ve buz yosunlarından kaçınarak, boynuna sıkıca dolanmış kollarımdan bir kez bile şikayet etmeden yol almasının göreceli rahatlığını tam olarak anlayamıyorum.

Neredeyse iki kez kayıyordu. Her ikisinde de, düşmekten kaçınmak için gerilen kaslarının çeliğini hissettim, büyük bedeni dengede dururken ve yeniden hızlanmadan önce yönünü değiştirirken sağlam ve güvenilirdi. Her iki seferde de kendimi tuhaf, anlaşılmaz bir şekilde güvende hissettim.

Tekneye bindiğimiz anda bana "AMASE'e güvende olduğunu haber vermeni istiyorum" dedi. Etrafıma bakındım ve ilk kez gemide başka yolcu olmadığını fark ettim. "Ve fırtına dindiğinde müdahale ekiplerinin gelmesine ihtiyacınız olmadığını."

Kaşlarımı çattım. "Senin zaten-"

"Hemen şimdi. Lütfen." Ben bir mesaj oluşturup tüm AMASE grubuna gönderene kadar, bana onun bir lider olduğunu hatırlatacak şekilde dikkatle bakıyor. İnsanların onun dediklerini yapmasına alışkın. "Bir ısıtıcımız var ama bu sıcaklıkta pek bir işe yaramaz." Ceketini çıkarıyor, altından siyah bir termal çıkıyor. Saçları dağınık, parlak ve güzel. Benimki kadar iğrenç derecede şapkalı değil, birkaç araştırmanın konusu olması gereken açıklanamaz bir fenomen

çalışmalar. Belki bunu araştırmak için bir burs başvurusunda bulunurum. O zaman Ian beni veto eder ve Karşılıklı Hate'e geri döneriz. "Rüzgârlar istediğimden daha şiddetli ama yine de gemide olmak karada olmaktan daha güvenli bir seçenek. Demir attık ama dalgalar kötüleşebilir. Ranzanızın yanında deniz tutmasına karşı ilaçlar var ve-"

"Ian."

Sessizleşiyor.

"Neden NASA hayatta kalma kıyafeti giymiyorsun?"

Bana bakmıyor. Onun yerine önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve baldırımla uğraşmaya başlıyor. İri elleri baldırımın üzerinde sert ama narin. "Kırılmadığına emin misin? Acıyor mu?"

"Evet. Ve evet, ama daha iyiye gidiyor." Sıcak ya da en azından dondurucu rüzgârların olmaması yardımcı oluyor. Ian'ın şişmiş ayak bileğimi rahatlatıcı ve sıcak bir şekilde kavraması da canımı acıtmıyor. "Bu bir NASA teknesi de değil." Öyle olmasını beklediğimden değil. Sanırım burada neler döndüğünü biliyorum.

"tek şey buydu." "Biz mi?"

Hâlâ gözlerime bakmıyor. Bunun yerine korseyi sıkıyor ve ayağıma kalın bir yün çorap geçiriyor. Sanırım parmak uçlarımın hayaletlerinin ayak parmağımın üzerinde kısa bir süre dolaştığını hissediyorum, ama belki de bu benim izlenimimdir. Öyle olmalı.

"İçmelisin. Ve yemelisin." Doğruldu. "Sana getireceğim-"

"Ian," diye araya giriyorum usulca. Duraklıyor ve ikimiz de aynı anda ses tonuma şaşırmış görünüyoruz. Sadece yalvarıyor. Yorgun. Genelde kırılganlık gösterecek biri değilimdir, ama ... Ian sallanan küçük bir tekneyle fiyortları aşıp benim için geldi. Kuzey Kutbu Havzası'nda yalnızız, etrafımız yirmi bin yıllık buzullar ve çığlık atan rüzgarlarla çevrili. Bunun olağan bir yanı *yok*. "Neden buradasın?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Ne? Yarığını mı özledin? Seni geri götürebilirim eğer-"

"Hayır, gerçekten. Neden buradasın? Bu teknede? Bu yılki AMASE'in bir parçası değilsin. Norveç'te bile olmamalısın. JPL'de sana ihtiyaçları yok mu?"

"İyi olacaklar. Ayrıca, yelken benim tutkumdur." Belli ki kaçamak cevaplar veriyor, ama soğuk beyin hücrelerimi dondurmuş olmalı, çünkü şu anda tek istediğim Ian Floyd'un tutkuları hakkında daha fazla bilgi edinmek. Doğru ya da uydurma.

"Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor, kayıtsız. "Ben çocukken çok yelken yapardık." "Biz mi?"

"Babam ve ben." Ayağa kalkıp benden uzaklaşıyor ve gövdedeki küçük bölmeleri karıştırmaya başlıyor. "Çalışmak zorunda kaldığında beni de yanında getirirdi."

"Oh. O bir balıkçı mıydı?"

Sevecen bir duyuyorum. "Uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu." "O *ne*?"

"Uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu. Ot, en çok-"

"Hayır, seni ilk seferinde duydum ama... cidden mi?"

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Sen . . . İyi misin? Bu da bir şey mi? Teknelerde ot kaçakçılığı yapmak diye bir şey var mı?"

Bir şeyle uğraşıyor, bana arkasını dönüyor ama gülümsemesinin kıvrımını yakalayabilmem için yeterince dönüyor. "Evet. Yasadışı ama bir şey."

"Ve baban seni alır mıydı?"

"Bazen." Elinde küçük bir tepsiyle arkasını dönüyor. Her zaman büyük görünür, ama çok alçak güvertede kambur durunca Büyük Set Resifi gibi hissediyor. "Annemi deli ederdi."

Gülüyorum. "Oğlunun aile suç örgütünün bir parçası olmasından hoşlanmadı mı?"

"Anlaşıldı." Gamzesi kaybolur. "Saatlerce bunun hakkında bağırırlardı. Mars'ın kulağa bu kadar çekici gelmeye başlamasına şaşmamalı."

Başımı eğiyorum ve yüz ifadesini inceliyorum. "Bu yüzden mi Mara'yı tanımadan büyüdün?"

"Kim bu M- Oh. Evet. Çoğunlukla. Annem ailenin Floyd tarafını pek sevmez. Gerçi eminim onların standartlarına göre o da yüz karasıdır. Onunla vakit geçirmeme gerçekten izin verilmiyordu, bu yüzden ..." O

konuyu değiştirmek istercesine başını sallar. "Al bakalım. Fazla bir şey değil ama yemelisin."

Yüzüne bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama yaptığı fıstık ezmeli ve jöleli sandviçleri fark ettiğimde mutluluktan mideme kramplar giriyor. Daha dik oturana kadar ranzada kıpırdanıyorum, ceketimi çıkarıyorum ve hemen yemeğe saldırıyorum. Ne de olsa yemek yemekle olan ilişkim Ian Floyd'la olan ilişkimden çok daha az karmaşık ve muhtemelen uzun bir süre çiğnemenin basit, rahatlatıcı eyleminde kendimi kaybediyorum.

Son lokmayı yuttuğumda yalnız olmadığımı hatırlıyorum ve onun bana eğlenen bir ifadeyle baktığını fark ediyorum.

"Özür dilerim." Yanaklarım ısındı. Termal tişörtümdeki kırıntıları fırçalıyorum ve ağzımın kenarındaki reçeli yalıyorum. "Fıstık ezmesi hayranıyım."

"Biliyorum."

Öyle mi? "Öyle mi?"

"Senin mezuniyet pastan dev bir Reese's kupası değil miydi?"

Şaşırmış bir halde yanağımın içini ısırıyorum. Tezimi savunduktan sonra Mara ve Sadie'nin bana aldığı pastaydı. Costco'dan aldıkları keklerin kremasını ve fıstık ezmesi dolgusunu yalamamdan bıkmışlar ve bana kocaman bir fincan sipariş etmişlerdi. Ama Ian'a söylediğimi hiç hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse aklıma bile gelmiyor. Bunu sadece çok az kullandığım Instagram'ıma girdiğimde hatırlıyorum, çünkü üçümüzün keki yerken çekilmiş fotoğrafı paylaştığım son şey-

"Yapabiliyorken dinlenmelisin," diyor Ian bana. "Fırtına yarın sabah erkenden diner ve yola çıkarız. Bu boktan görünürlükte yardımına ihtiyacım olacak."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Evet. Ama hâlâ burada nasıl yalnız kalabildiğini anlamıyorum-"

"Gidip her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeceğim. Bir dakika içinde dönerim." Tam olarak neyi kontrol gerektiğini soramadan ortadan kayboluyor. Ve bir dakika içinde de dönmüyor -hatta ben ranzada arkama yaslanıp gözlerimi birkaç dakikalığına dinlendirmeye karar verip uykuya dalmadan önce bile.

(Rüzgârın uğultusu ve teknenin ritmik sallanışı beni uyandırıyor ama beni uyanık tutan şey soğuk.

Acil durum lambasının mavi ışığında etrafıma bakıyorum ve Ian'ı benden birkaç metre ötede, diğer ranzada uyurken buluyorum. Ranza çok kısa ve ona ancak yetecek kadar geniş, ama idare ediyor gibi görünüyor. Ellerini düzgünce karnının üzerinde kavuşturmuş ve yorganı ayaklarına kadar çekmiş, bu da bana kabinin muhtemelen benim şu anda hissettiğim kadar soğuk olmadığını söylüyor.

Çok da önemli değil: Sanki dışarıda geçirdiğim saatler kemiklerime işlemiş ve beni içten içe buz tutmaya devam ediyor. Birkaç dakikalığına yorganın altına girmeye çalışıyorum ama titreme daha da artıyor. Belki de beynimdeki önemli bir yolu yerinden oynatacak kadar güçlü, çünkü nedenini gerçekten bilmeden ranzamdan çıkıyorum, battaniyeyi etrafıma sarıyorum ve yuvarlanan zeminde Ian'a doğru topallıyorum.

Yanına uzandığımda gözlerini kırpıştırıyor, sersemlemiş ve hafifçe irkilmiş. Yine de ilk tepkisi beni denize atmak değil, bana yer açmak için bölmeye doğru itmek oldu.

O benim olabileceğimden çok daha iyi bir

insan. "Hannah?"

"Ben sadece .." Dişlerim takırdıyor. Tekrar. "Isınamıyorum."

Tereddüt etmiyor. Ya da belki de tereddüt ediyor, ama sadece bir saniyeliğine. Kollarını açıyor ve beni göğsüne çekiyor ve ... İçine o kadar mükemmel bir şekilde sığıyorum , sanki en başından beri benim için hazır bir yer varmış gibi. Beş yıllık bir yer, tanıdık ve rahat. Sabun ve uyku, çiller ve solgun, terli bir ten kokan lezzetli, sıcak bir köşe.

Tekrar ağlamak istememe neden oluyor. Ya da gülmek. En son ne zaman bu kadar kırılgan ve kafam karışık hissettiğimi hatırlamıyorum.

"Ian?"

"Hm?" Sesi sert, göğsünden geliyor. Uyandığında sesi böyle çıkıyor. Eğer onunla yemeğe çıkmayı kabul etseydim, ertesi sabah sesi böyle çıkacaktı.

"Ne zamandır Svalbard'dasınız?"

İç çekiyor, saçlarımın tepesinde sıcak bir kıkırtı. Onu hazırlıksız yakalamış olmalıyım, çünkü bu sefer soruya cevap veriyor. "Altı gün."

Altı gün. *Ben* gelmeden bir gün önce. "Neden?" "Tatil."

Çenesiyle başımı okşuyor.

"Tatil," diye tekrarlıyorum. Termali dudaklarımın altında yumuşacık.

"Evet. Zamanım vardı" -kafa derime doğru esniyor- "bir sürü zamanım kaldı." "Ve sen de bunu Norveç'te geçirmeye mi karar verdin?"

"Neden kuşkulu konuşuyorsun? Norveç iyi bir yer. Fiyortları, kayak merkezleri ve müzeleri var."

Ama orada değil. Bir kayak merkezinde değil ve kesinlikle bir müzede de değil. "Ian." Adını ona bu kadar yakın söylemek çok samimi hissettiriyor. Parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılırken göğsüne bastırmak. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Projemin böyle boktan bir şey olacağını. Ben . . . Projemi bitiremeyecektim." Yine ağlamaya başlayacağım. Muhtemelen. Muhtemelen. "O kadar belli miydi? Ben sadece herkesin ona yapacağını söylemesine rağmen istediği her şeyi yapmaya karar veren devasa, beceriksiz bir pislik miyim-"

"Hayır, hayır, sus." Kolları beni sıkıca sarıyor ve aslında ağladığımı fark ediyorum. "Sen bir pislik değilsin, Hannah. Ve beceriksizin *tam tersisin*."

"Ama beni veto ettiniz çünkü ben-"

"Sizinki gibi bir projenin içsel tehlikesi yüzünden. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca bu projeyi on farklı şekilde durdurmaya çalıştım. Kişisel toplantılar, e-postalar, itirazlar, hepsini denedim. Çok tehlikeli olduğu konusunda benimle hemfikir olan insanlar bile bunu engellemek için adım atmadılar. Yani hayır, pislik olan sen değilsin, Hannah. Onlar."

"Ne?" Gözlerini tutmak için dirseğimin üzerinde kayıyorum. Mavi, gecenin içinde zifiri karanlık. "Neden?"

"Çünkü bu harika bir proje. Kesinlikle dahice ve gelecekteki uzay keşif görevlerinde devrim yaratma potansiyeline sahip. Yüksek risk, yüksek

ödül." Parmakları bir tutamı kulağımın arkasına itiyor, sonra saçlarımda geziniyor. "*Çok* yüksek riskli."

"Ama Merel dedi ki-"

"Merel lanet bir aptal."

Gözlerim irileşti. Ian'ın ses tonu sinirli ve öfkeli ve her zamanki sakin, soğuk halinden beklediğim gibi değil. "Dr. Merel'in Oxford'dan doktorası var ve sanırım Mensa üyesi, yani-"

"O bir moron." Gülmemem ya da Ian'a daha da yaklaşmamam gerekiyor ama kendime engel olamıyorum. "Ben buradayken o da AMASE'deydi. İkinci keşif gezim sırasında iki ciddi yaralanma oldu ve ikisi de bilim insanlarını koşullar uygun değilken saha çalışmalarını bitirmeye zorladığı için oldu."

"Bekle, cidden mi?" Kaba bir şekilde başını sallıyor. "Neden hâlâ NASA'da?"

"Çünkü ihmalini kanıtlamak zordu ve çünkü AMASE üyeleri feragatname imzalıyor. Senin yaptığın gibi." Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes alıyor. "Neden orada yalnızdın?"

"Ekipmanı bırakmam gerekiyordu. Fırtına önceden tahmin edilmemişti. Ama sonra yakınlarda bir çığ oldu, mini aracım zarar görecek diye korktum, bakmadan kaçmaya başladım ve-"

"Hayır, neden *yalnızdın* Hannah? Yanında başka birinin olması gerekiyordu. Teklifte böyle yazıyordu."

"Oh." Yutkunuyorum. "Merel'in destek için gelmesi gerekiyordu. Ama kendini iyi hissetmiyordu. Onu beklemeyi teklif ettim ama değerli veri günlerini kaybedeceğimizi ve yalnız gitmem gerektiğini söyledi ve ben ..." Parmaklarımı Ian'ın gömleğinin kumaşının etrafında sıkıyorum. "Gittim. Ve sonra, yardım için aradığımda, bana havanın döndüğünü söyledi ve ..."

"Siktir," diye mırıldanıyor. Kolları beni sıkıca sarıyor, neredeyse acı veriyor. "Siktir." İrkildim. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ve her türlü hakka sahipsin-"

"*Sana* kızgın değilim," diyor, sesi bana kızgınmış gibi çıkıyor. "Lanet olasıca şeye kızgınım-" Derin derin nefes alırken onu kuşkuyla inceliyorum. Nefes veriyor. Tekrar nefes alıyor. Anladığımdan emin olmadığım birkaç duygu arasında gidip geliyor ve şöyle bitiriyor: "Özür dilerim. Özür dilerim. Genelde yapmam..."

"Kızmak mı?"

Başını sallıyor. "Ben genelde daha iyiyim..."

"Daha az mı umursuyorsun?" Onun yerine ben bitiriyorum ve o da gözlerini kapatıp tekrar başını sallıyor. Tamam. Bu mantıklı gelmeye başladı.

"Seni AMASE göndermedi," diyorum. Bu bir soru değil. Ian bunu bana itiraf etmiyor ama bu ranzada, onun yanında, ne olduğu çok açık. Norveç'e beni güvende tutmak için gelmişti. Yolun her adımında tek yaptığı beni güvende tutmaktı. "Sana ihtiyacım olacağını nereden biliyordun?"

"Yapmadım, Hannah." Göğsü derin bir iç çekişle inip kalkıyor. Başka bir adam şimdiye kadar kına yakmış olurdu. Ian . . . Sanırım bana bunu yaşatmamış olmayı diliyor. "Sadece sana bir şey olmasından korkuyordum. Merel'e de güvenmiyorum. Sana değil." Sanki ben olağanüstü ve önemli bir şeymişim gibi söylüyor. En değerli veri noktası; en sevdiği kasaba; en güzel, en sade Mars manzarası. Onu defalarca itmeme rağmen, sırf beni ısıtmak için Dünya gezegenindeki en soğuk okyanusun ortasında sallanan bir tekneyle geldi.

Başımı kaldırıp ona bakmaya çalışıyorum ama hafifçe bastırıyor ve saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Gerçekten dinlenmelisin."

O haklı. İkimiz de yapmalıyız. Bir bacağımı onunkinin arasına sokuyorum, o da bana izin veriyor. Sanki vücudu benim bir şeyimmiş gibi. "Özür dilerim. Houston'da sana söylediklerim için."

"Şşş."

"Ve seni tehlikeye attığımı-"

"Şşş, sorun yok." Şakağımı öpüyor. Gözyaşlarımın kaymasıyla ıslanmıştı. "Sorun yok."

"Öyle değil. Ekibinle çalışıyor ya da kendi yatağında uyuyor olabilirdin ama benim yüzümden buradasın ve-"

"Hannah, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Gülüyorum, sulu sulu. "Başka bir *yerde* bile mi?" Uykuya dalmadan hemen önce kıkırdadığını duyuyorum.

Houston'a doğru yola çıkmadan önce Svalbard'ın ana yerleşim yeri olan Longyearbyen'deki bir otelde bir gece geçiriyoruz. Dipsiz bir kahvaltı büfesi sunuyor ve odaların sıcaklığını içeride rahat bir yaşam için gerekenden yaklaşık on derece daha yüksek tutuyor - gerçekten de yarık sonrası Hannah'nın rüyalarını süslüyor. Ian'ın mutluluğumu paylaşıp paylaşmadığından emin değilim, çünkü ben yerleşir ortadan kayboluyor. Yine de sorun değil, çünkü yapacak işlerim var. Çoğunlukla NASA'yı olanlardan haberdar eden, Ian'dan bahsetmeyen (onun isteği üzerine) ama Merel'e karşı resmi bir şikâyetle sonuçlanan ayrıntılı bir rapor yazıyorum. Ondan sonra, nadir bir lütuf anına rastladım: Sahadaki mini-rover'e bağlanmayı başardım. Tam da ihtiyacım olan verileri topladığını fark ettiğimde bir sevinç çığlığı attım. Gelen verilere bakıyorum, Ian'ın teknede ne kadar değerli olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Projem gelecekteki görevler için olacaktı ve neredeyse yırtılacaktı.

Bilmiyorum. Hâlâ olmalıyım.

Ertesi gün ayrılıyoruz. AMASE'e gelme amacımı gerçekleştirdim (şaşırtıcı derecede başarılı bir şekilde) ve Ian'ın üç gün içinde JPL'de olması gerekiyor. İlk uçak yolculuğumuz Svalbard'dan Oslo'ya, minicik koltukları ve minicik ikram atıştırmalıklarıyla minicik havaalanlarından kalkan minicik uçaklardan biriyle olacak. Ian ve ben yan yana oturamıyoruz, Oslo'dan Frankfurt'a da oturamıyoruz. Pencereden dışarı bakarak ve Norveççe altyazılı *JAG* tekrarlarını izleyerek zaman geçiriyorum. Üçüncü bölümün sonunda, *skyldig*'in "suçlu" anlamına geldiğinden şüpheleniyorum.

"Sanırım *ikke* 'değil' demek," diyor Ian, hâlâ yaralı olan benliğimi Frankfurt havaalanına doğru götürürken. Ona bakmak için arkamı dönüyorum,

Şaşkın. "Ne? Ben de *JAG* izliyordum. Güzel bir dizi. Bana çocukluğumu hatırlatıyor."

"Gerçekten mi? Tuhaf kaçakçı babanla birlikte askeri avukatlar hakkında bir dizi mi izliyordun?"

Bana utangaç bir bakış attı ve ben kahkahalara boğuldum.

"Harm ve Mac sonunda birlikte mi oluyorlar?" Ona soruyorum.

Yarı gülümsüyor. "Spoiler yok."

"Oh, hadi ama."

"Öğrenmek için izlemen gerekecek."

"Ya da Wikipedia'dan bakabilirim."

Gülümsemeye devam ediyor, sanki yapmayacağımı düşünüyor. Haklı da.

Yolculuğun son ayağında birlikteyiz. Ian benim sormama gerek kalmadan pencere kenarındaki koltuğa oturmama izin veriyor ve çantalarımızı yerleştirip koltuğumun altına bir yastık sıkıştırdıktan sonra yanıma yerleşiyor. Geniş ve sağlam, bacakları sıkışık ve sahip olduğu küçük alan için çok uzun ve ikimiz de kemerlerimizi bağladığımızda, sanki dünyanın geri kalanını engelliyormuş gibi hissediyorum. Beni gürültüden ve hareketten koruyan bir duvar. Tekneye bindiğimden beri huzursuzum ve çok kısa uykulardan başka bir şey yapamadım ama havalandıktan birkaç dakika sonra yorgunluktan uyuklamaya başladığımı hissediyorum. Uykuya dalmadan önce yaptığım son şey başımı Ian'ın omzuna yaslamak oluyor. Hatırladığım son şey, olabildiğince rahat olduğumdan emin olmak için biraz daha aşağı kayması.

Atlantik üzerinde bir yerde uyanıyorum ve birkaç dakika olduğum yerde kalıyorum, şakağım onun koluna dayanıyor, kıyafetlerinin ve teninin temiz kokusu burnuma geliyor. Tabletine bakıyor, plazma itiş gücü üzerine bir makale okuyor. Söylemeden önce yöntemler bölümündeki birkaç satıra göz gezdiriyorum: "Genelde böyle değilimdir."

Uyanık olmama şaşırmış gibi görünmüyor. "Nasıl yani?"

Bunu düşündüm. "Muhtaç." Biraz daha düşündüm.

"Yapışkan."

"Biliyorum." Yüzünü göremiyorum ama sesi alçak ve kibar.

"Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum."

İlk içgüdülerim kıllanmak ve geri itmek. İçimden bir ses bilinmeyi reddediyor, çünkü bilinmek reddedilmek anlamına geliyor. Öyle değil mi? "Yine de tanımıyorsun. Beni gerçekten tanımıyorsun. Yani, hiç sevişmedik bile."

"Doğru." Başını sallıyor ve çenesi saçlarıma değiyor. "Sevişmiş olsaydık seni tanımama izin verir miydin?"

"Hayır." Esniyorum ve ağrıyan sırtımı germek için doğruluyorum. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Ne hakkında?"

"Beş yıl önce. O öğleden sonra."

"Bunu çok düşünüyorum," diyor hemen, tereddüt etmeden. Yüz ifadesi benim için anlaşılmaz. Tamamen okunamaz.

"Bu yüzden mi beni kurtarmaya geldin?" Alay ediyorum. "Bunu düşündüğün için mi? Yıllardır gizliden gizliye özlem duyduğun için mi?"

Gözlerimin içine . "Bu konuda gizli bir şey olduğunu sanmıyorum."

Tabletine geri dönüyor, hala sakin, hala rahat. Birkaç dakika ve birkaç esnemeden sonra gözlerini kapatıyor ve başını koltuğa yaslıyor. Bu kez uykuya dalan o oluyor ve ben uyanık, boğazının güçlü çizgisine bakarken, başımın milyonlarca farklı yöne dönmesine engel olamıyorum.

VV Houston havaalanının TSA alanından çıktığımızda, kalabalığın içinde limuzin şoförlerinin ellerinde tuttuklarına benzer bir tabela vardı Önemli müşterileri alırken, tanımayacaklarından korktukları filmler.

HANNAH ARROYO, yazıyor. Ve altında: NEREDEYSE ÖLÜYORDU VE BIZE SÖYLEMEDI BILE. AYRICA, TUVALET KAĞIDI RULOSUNU DEĞIŞTIRMEYI HEP UNUTUYOR. NE KÜÇÜK BIR PISLIK.

Oldukça büyük bir tabela. Daha da büyük, çünkü biri kızıl, diğeri esmer, çok da uzun boylu olmayan iki kız tarafından tutuluyor ve çok açık bir şekilde bana bakıyorlar.

Ian'a dönüyorum. Son dört saattir aralıklarla uyudu ve hâlâ sersemlemiş görünüyor, yüzü yumuşak ve rahat. *Sevimli*, sanırım. Ve hemen ardından: *Lezzetli*. *Yakışıklı. İstiyorum*. Hiçbirini söylemiyorum ve onun yerine "Aptal arkadaşlarımın burada ne işi var?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Ölüme yakın deneyimini biriyle konuşmak isteyebileceğini düşündüm, bu yüzden Mara'ya olanları anlatmaya karar verdim. Onun şahsen gelmesini beklemiyordum."

"Ona kendim söylemediğimi varsayman büyük
cesaret." Kaşı kalktı. "Söyledin mi?"

"*Yapacaktım*. Kendimi daha az *mızmız* hissettiğimde. Ve-her neyse." Gözlerimi deviriyorum. Vay be, ne kadar olgunum. "Mara'nın adını hatırlamazken nasıl oldu da numarasını aldın?"

"Ağza alınmayacak şeyler yapmak zorunda kaldım."

Nefesim kesildi. "Büyük Teyze Delphina değil."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve yavaşça, sefilce başını
sallıyor. "Ian, çok üzgünüm-"

Cümlemi tamamlayamıyorum çünkü iki küçük ama şaşırtıcı derecede güçlü goblin beni yakalıyor. İşleyen tek bileğimin üzerinde sallanıyorum, kolları boynuma sıkıca dolandığında neredeyse boğuluyordum.

"Siz neden buradasınız?"

"Çünkü," diyor Mara omzuma yaslanarak. İkisi de hüngür hüngür ağlıyor -Çok zayıf, çok yufka yürekli. Tanrım, onları
seviyorum. "Çocuklar. Kendinize gelin. Ben
ölmedim bile."

"Peki ya donma?" Sadie koltuk altıma doğru mırıldanıyor. Ne kadar fevkalade kısa olduğunu unutmuşum.

"Fazla değil."

"Kaç parmağın kesildi?" "Üç."

"değil," diyor Mara burnunu çekerek. "Daha ucuz pedis."

Gülüyorum ve derin derin içime çekiyorum. Harika kokuyorlar, sıradan ve tanıdık bir karışım, havaalanı terminalleri, eskiden çaldığım en sevdikleri şampuanlar ve Pasadena'daki sıkışık dairemiz gibi. "Cidden, çocuklar, burada ne yapıyorsunuz? Yapacak işiniz falan yok mu?"

Sadie bana, "İki gün izin aldık ve komşum Ozzy'ye bakıyor, seni *nankör cadaloz,*" diyor ve daha sert ağlamaya başlıyor. Onu daha da yakınıma çekiyorum ve sırtını sıvazlıyorum.

Bizden birkaç metre ötede, iki uzun adam birbirleriyle sessizce konuşuyor. Liam ve Erik'i gece geç saatlerde FaceTime takılmalarımıza konuk olmalarından tanıyorum ve onlara en iyi *Bu ikisi, değil mi?* ifademle el sallıyorum. Onlar da bana el sallıyor ve yüzde beş yüz aynı fikirde olduklarını belirten başlarını sallayarak cevap veriyorlar.

"Oh-Ian? Sen Ian'sın, değil mi?" Mara kucaklaşmamızdan ayrıldı. "Bizi aradığın için çok teşekkür ederim, bu moron bize neler asla anlatmazdı. Ve son on beş yıldır iletişim kuramadığım özür dilerim."

"Özür dileme," diyorum ona. "Yirmi dakika öncesine kadar adının Melissa olduğunu sanıyordu."

Kaşlarını çattı. "Ne? Gerçekten mi?"

Ian yanımdan göz kırpıyor, biraz mahcup görünüyor.

"Yine de." Omuz silkiyor. "Yemin ederim sana karşı kişisel bir düşmanlığım yok. Sadece genel olarak Floyd ailesinin hayranı değilim."

"Ben de değilim."

Mara'nın gözleri parladı. "Korkunç insanlar, değil

mi?" "En kötüsü."

"*Teşekkür ederim.* Hey, ayrılmalıyız! Ailenin kendi resmi kolunu kurmalıyız. Lowe's'a işediğin ve bana defalarca izlettikleri video var ya? Bir daha asla bahsetmeyeceğim."

Ian gülümser. "Kulağa harika geliyor."

Mara da gülümsüyor ama sonra bana bir kez daha sarılmak için geriye doğru eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Onun gerçekten Floyd olduğundan bile emin değilim. Saçları ancak kızıl."

Kahkahalara boğuldum. Sanırım gerçekten eve geldim.

Uyanık kalıp Sadie ve Mara'nın yeniden yaşam alanımda olmasının keyfini çıkarmak istiyorum ama başarısız oluyorum ve evime varır varmaz kendimden geçiyorum. Gecenin bir yarısı uyanıyorum, Sadie ve Mara büyük boy yatağımda iki yanımdalar ve kalbim kadar dolu ki taşacak diye korkuyorum.

Görünüşe göre şu anda olduğum şey bu, tek boynuzlu at gökkuşağı marshmallow kedi yavrusu yaratığı. Bah. Erkek arkadaşlarının nereye gittiğini merak ediyorum, hemen tekrar uykuya dalıyorum ve cevabı ancak birkaç saat sonra, güneş mutfağımı aydınlattığında ve darmadağın masamda oturduğumuzda öğreniyorum.

"Bir otelde kalacaklardı," diyor Mara. Utanmış görünme zahmetine bile girmeden kahvaltıda Cheez-Its yiyor. "Ama Ian onlara onunla kalabileceklerini söyledi."

"Öyle mi?" Norveç'e gitmeden önce fişini çekmiş olmama rağmen buzdolabım dolu. Üstünde birkaç yeni kutu mısır gevreği ve sahip olduğumu bilmediğim bir sepette taze meyve var. Hayatımdaki güvenilir yetişkinlerden hangisinin bundan sorumlu olduğunu merak ediyorum. "Onun yeri var mı?"

"Büyük bir yeri olduğunu söyledi."

"Hmm." Sadie'nin Viking erkek arkadaşının Ian'ın dairesini benden önce göreceğine inanamıyorum. Oh neyse.

"Yani," diyor, "bu seni sorguya çekmek ve Mara'nın akrabasıyla yatıp yatmadığını öğrenmek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor. Ama öyle olduğun çok açık. Ayrıca, az önce Kuzey Kutbu'nda neredeyse kendini patlatıyordun. O yüzden üzerine fazla gitmeyeceğiz."

"Bu çok düşünceli bir davranış." Gizemli kâseden bir üzüm kopardım. "Ama ben değilim."

"Saçmalık."

"Hayır, gerçekten. Beş yıl önce Helena'nın röportajı için buluştuğumuzda takıldık. Sonra altı ay önce büyük bir tartışma yaşadık, keşif gezimi çok tehlikeli olduğu için veto ettiğinde ona siktir olup gitmesini söyledim - birinin bana söylediği gibi aptal olduğumu düşündüğü için değil. *Sonra* söz konusu keşif gezisinde neredeyse ölüyorken gelip hayatımı kurtardı." Teknede birlikte geçirdiğimiz geceden bahsetmiyorum, çünkü ... söyleyecek bir şey yok, gerçekten. Teknik olarak hiçbir şey olmadı.

Mara, "Told You Sos'gelince, bu mükemmel bir tane," diyor.

"Değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm!"

"Bir dakika," diye araya giriyor Sadie. "Teklifinizi veto edenin o olduğunu biliyor muyduk? Ve beş yıl önceki dalga geçme olayını biliyor muyduk? *Unuttuk* mu?"

"Unutmadık," diyor Mara. "Unutmazdık. Bizi hayatından haberdar ettiğin için teşekkür ederiz, Hannah."

"Bilmek ister miydin?" *Cehennem,*

evet'leri eşzamanlıdır.

Haklısın. Tabii ki. "Tamam, bir bakalım. JPL'de biraz öpüştük. Sonra beni yemeğe davet etti. Çıkmadığımı ama yine de onunla yatacağımı söyledim. İlgilenmedi ve yollarımızı ayırdık." Omuz silktim. "Artık biliyorsun."

Mara bana ters ters baktı. "Vay canına.

Tam zamanında." Ona bir öpücük

gönderiyorum.

"Ama işler değişti, değil mi?" Sadie soruyor. "Yani ... dün gece asansör bozuk olduğu için seni yedi kat yukarı taşıdı. Sana karşı bir şeyler hissettiği çok açık."

"Evet," diye kabul ediyor Mara. "Kan bağımın kalbini mi kıracaksın? Beni yanlış anlama, ben yine de senin yanında olurdum. Hos

kardeşlerden önce gelir." "O kelimenin tam anlamıyla senin

kardeşin değil," diye belirtiyorum. "Hey, o benim kuzenim

ya da öyle bir şey."

Sadie onun omzuna vurur. "Beni her seferinde etkileyen *bir şey* var. Kopmaz aile bağlarını gerçekten hissedebiliyorsunuz."

"Dün gece ayrıldık. Biz Floyds 2.0'ın kurucularıyız. Ve sen" -beni işaret ediyor- "bizden biri olabilirsin."

"Yapabilir miyim?"

"Evet. Eğer Ian'a bir şans verirseniz."

"I . . . Bilmiyorum." Uçak inerken elimi nasıl sıktığını düşünüyorum. Simit yerine kurabiye istemesini, çünkü ona en sevdiğimin kurabiye olduğunu söylediğimi. Norveç'te kapıcı bizi odalarımıza yerleştirirken kolunu omuzlarıma dolaması hakkında. Yanımda uyuyakalması ve benim onun ne kadar yorucu, ne kadar

Kendimi içine soktuğum aptalca durumdan beni kurtarmaya gelmesi fiziksel olarak zorlayıcı olmalıydı - bunun yükü karşısında gözlerini bile devirmemiş olması önemli değil.

Flört kelimesini sevmiyorum. *Fikrinden* bile hoşlanmıyorum. Ama Ian ile . . . Bilmiyorum. Onunla farklı görünüyor.

"Sanırım göreceğiz. Çıkmak isteyeceğinden emin değilim," diyorum Sadie'nin Froot Loops'una bakarak. Ardından gelen sessizlik o kadar uzun sürüyor ki başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. O ve Mara, makrameye tam zamanlı olarak başlamak için işimi bıraktığımı ilan etmişim gibi bana bakıyorlar. "Ne?"

"Az önce gerçekten *randevu* kelimesini mi kullandı?" Mara, ben *burada* oturmuyormuşum gibi davranarak Sadie'ye soruyor.

"Sanırım öyle. Ve iğrenç meyveden bahsetmeden mi?"

Mara kaşlarını çatıyor. "Dostum, hurma harikadır."

"Hayır, değiller."

"Evet. Onları pastırmaya sarmayı dene."

"Tamam," diye onaylıyor Sadie, "pastırmaya sararsan her *şey* harika olur ama-"

Boğazımı temizliyorum. Bana

döndüler. "Yani, onunla çıkacak

mısın?"

Omuz silkiyorum. Bunu bir düşün. Bu fikir o kadar yabancı ki, beynim bir an için buna takılıyor. Ama Ian'ın Svalbard'da bana nasıl gülümsediğini hatırlamak, bu fikri atlatmama yardımcı oluyor. "Sanırım soracağım. Eğer isterse."

"Hayatını kurtardığını, Büyük Teyze Delphina ile temasa geçtiğini ve kız arkadaşları seninle takılabilsin diye daha önce hiç görmediği iki adamı ayarladığını düşünürsek . . . Belki de öyledir."

Başımı sallıyorum, gözlerim orta mesafeye sabitlenmiş. "Biliyorsun, düştüğümde keşif liderim kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini söyledi. Ama o geldi. Ian geldi. Orada olmaması gerektiği halde."

Sadie kaşlarını çatıyor. "Bu yüzden onunla çıkmak *zorunda* hissettiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Ona sırıtıyorum. "Bildiğin gibi, bana istemediğim bir şeyi yaptırmak oldukça imkânsızdır."

Sadie gözlerini bana dikti. "Ben her zaman idare ederim."

"Doğru değil."

"Evet, öyle. Örneğin, on dakika içinde seni Ian'ın adresini yazdığı NASA doktoruna götüreceğim ve ayağını kontrol ettireceğiz."

Kaşlarımı

çatıyorum. "

olmaz." "Öyleyim."

"Sadie, ben iyiyim."

"Bunu gerçekten kazanacağını mı

düşünüyorsun?" "Evet."

Küçük bir gülümsemeyle mısır gevreği kasesine doğru eğiliyor. "*Başladı*, bebeğim. En iyi sürtük kazansın."

Sadie, doğal olarak, kazanır.

Doktor bana zaten bildiğim şeyleri söyledikten sonra -yüksek burkulma, yada yada- ve bana yürüyebileceğim daha iyi bir destek verdikten sonra, Sadie ve Mara'yı en sevdiğim kafeye götürüyorum. Uçakları bu gece geç saatlerde kalkacak ve günü mümkün olduğunca iyi geçirmeye çalışacağız. Ian'ın dairesine vardığımızda, . . .

Aslında bilmiyorum. Adamların kişilikleri hakkında bildiklerime dayanarak, onları sessizlik içinde düşüncelere dalmış, iş e-postalarını kontrol ederken bulacağımızı düşündüm. Arada sırada boğazlarını temizlerler belki. Ama Ian bizi evine çağırdı ve geniş oturma odasına girdiğimizde üçünü de devasa koltuğa yayılmış, her biri elinde bir PlayStation kumandasıyla televizyona doğru bağırırken bulduk. Daha detaylı incelediğimizde Liam ve Ian'ın avatarlarının jelatinimsi bir canavara ateş ettiğini, Erik'in ise ekranın uzak köşesinde toplandığını görüyoruz. Danca olabilecek bir şeyler bağırıyor. Ya da Klingonca.

Hiçbiri duş alma ya da pijamalarını değiştirme zahmetine girmemiş gibi görünüyor. Ahşap üzerinde iki boş pizza kutusu, yere saçılmış bira kutuları var ve az önce bir Cheeto'nun üzerine bastığımdan oldukça eminim. Girişte duruyoruz, ama çocuklar bizi fark ederse

Varışta bunu göstermezler. Liam serseri bir kurşunla vurulup yaralı bir hayvan gibi homurdanana kadar oynamaya devam ederler.

"Onu sevmekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyor Mara nefesinin altında.

Sadie iç geçiriyor. "En azından seninki kumandayı kullanamadığı için duvara koşmuyor."

"Çocuklar," diyorum onlara başımı sallayarak, "belki de ilişkilerinizi onaylamakla hata ettim. Belki daha iyisini yapabilirsiniz."

Mara homurdanıyor. "? Ian'ın gömleğindeki bir dilim sucuk mu?" Tabii ki öyle. "Touché."

Sadie boğazını temizliyor. "Hey, çocuklar, eğleniyor olmanız harika, ama uçuşlarımıza yetişmek istiyorsak gerçekten gitmeliyiz-"

Koro halinde inliyorlar. Odalarını temizlemeleri istenen on yaşındaki çocuklar gibi.

"Birbirlerinden gerçekten *hoşlandıklarına* inanamıyorum," diyor Mara şaşkınlıkla.

Sadie başını sallar. "Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Tehlikeli mi görünüyor?" Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

Dokuz

Herkesi havaalanına bıraktıktan sonra, çocuklar arasında rahatsız edici bir telefon numarası alışverişinin ve Mara ile Sadie'nin birkaç damla gözyaşının ardından beni eve bıraktı. Kendimi kesinlikle daha kendim gibi hissediyorum, çünkü onları TSA'dan sert bir " kesin" ve nazik tokatlarla gönderiyorum. izmarit.

"En az altı ay boyunca bir buzulun içine düşmemeye çalış, tamam mı?" Sadie iplerle çevrili alanın içinden bana bağırıyor.

Onu tersledim ve topallayarak Ian'ın arabasına döndüm.

Evime dönerken bana "Onları neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum" diyor.

"Sevmiyorum. Onları seviyorum yani. Sadece duygularını incitmemek için öyle davranıyorum."

Miligramına kadar saçmalıklarla dolu olduğumu biliyormuş gibi gülümsüyor ve yolculuğun geri kalanında sessiz kalıyoruz. Eski radyo istasyonu 2000'li yılların başından hatırladığım pop şarkılarını çalıyor ve ben de eski biri olup olmadığımı merak ederek sokak lambalarının sarı ışığına bakıyorum. Sonra Ian evime park etmek için yavaşlıyor ve kalbim hızlanırken o rahat, mutlu his azalıyor.

Sadie ve Maraya benimle çıkmak isteyip istemediğine bakacağımı söyledim ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Birçok kişiye teklifte bulundum ama bu farklı hissettiriyor. Bu işte iyi olmayacağım. Tamamen bok gibi olacağım. Ve Ian bunu hemen anlayacak.

"Yapabilirsin ..." Başlıyorum. Sonra durdum. Dizlerim birden inanılmaz derecede ilginç görünmeye başladı. En özel incelememi gerektiren sanat eserleri. "Ben

..."

"Merak etme, seni yukarı taşıyacağım," diyor. Kot pantolon ve gözlerine uyan ve saçlarıyla kontrast oluşturan okyanus mavisi bir gömlek giyiyor ve-

Onu bu kadar çekici bulmam korkutucu. Bu aşkımın derinliği. En başından beri ondan hoşlanıyordum, ama ona karşı hislerim giderek artıyor, sonra katlanarak büyüyor ve ... onlarla ne *yapacağım*? Nasıl çalınacağını hiç öğrenmediğim bir enstrümanın elime verilmesi gibi. Tamamen hazırlıksız bir şekilde bir konser salonunda sahneye çıkmamın istenmesi gibi.

Derin bir nefes alıyorum.

"Aslında, asansörü tamir ettiler. Ve bu yeni destek üzerinde yürümek kolay. Yani, gerek yok. Ama sen . . ." *Bunu yapabilirsin, Hannah. Hadi ama. Bu adam sayesinde kutup ayılarından kurtuldun*. *Kelimeleri söyleyebilirsin.* "Yine de yukarı gelebilirsin."

Bunu, kalp atışlarımı vücudumun her zerresinde hissettiğim uzun bir sessizlik izliyor. Dayanılmaz hale gelene kadar uzuyor ve elimde olmadan başımı kaldırdığımda Ian'ın bana sadece üzgün tanımlanabilecek bir ifadeyle baktığını görüyorum. Sanki beni hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağını çok iyi biliyormuş gibi.

Kahretsin.

"Hannah," diyor özür dileyerek. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Doğru." Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Göğsümdeki ağırlığı belirsiz bir *sonraya* erteliyorum. Tanrım, o sonrası *kötü* olacak. "Tamam."

O da başını sallıyor, anlayışım karşısında rahatlıyor. Kalbim biraz kırıldı. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye-"

"-orada olacaksın. Tamam mı?" Gülümsüyorum ve ... belki de henüz yüzde yüz değilim, çünkü yeniden ağlamaklı hissetmeye başlıyorum. "Teşekkür ederim, Ian. Her şey için. Kesinlikle her şey için. Benim için geldiğine hâlâ inanamıyorum."

Başını eğiyor. "Neden?"

"Bilmiyorum. Ben sadece ..." Ona saçma bir cevap verebilirim. Ama bu haksızlık olur. O benden daha fazlasını hak etti. "*Birinin* benim için bunu yapabileceğine inanamıyorum."

"Doğru." İç geçiriyor ve alt dudağını ısırıyor. "Hannah, eğer bu değişirse. Birinin seni önemseyebileceğine inanmaya başlarsan

o kadar. Ve eğer o kişiyle gerçekten *yemek yemek* istersen..." Bir kahkaha attı. "Şey . . . Lütfen, beni düşünün. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Oh. Oh, ben ..." Yüzümün ısındığını hissediyorum. Kızarıyor muyum? Vücudumun bunu yapabildiğini bile bilmiyordum. "Aslında senden sadece ... için gelmeni istemiyordum. Yani, belki o da olabilir, ama çoğunlukla ..." Gözlerimi kapatıyorum. "Kendimi kötü ifade ettim. Seni davet ediyordum çünkü *akşam yemeği yemeyi* çok isterim. *Seninle*," diye ağzımdan kaçırdım.

Gözlerimi açacak cesareti bulduğumda, Ian'ın yüz ifadesi şaşkındı.

"Sen . . ." Sanırım nasıl nefes alacağını unuttu. Boğazını temizliyor, bir kez öksürüyor, yutkunuyor, tekrar öksürüyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Yani," aceleyle ekledim, "hâlâ hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorum. Ben sadece ... gerçekten o tür bir insan değilim."

"Ne tür bir insan?"

"İnsanların seks dışındaki her şey için birlikte olmaktan hoşlandıkları türden. Ya da seksle ilgili. Ya da doğrudan sekse götüren."

"Hannah." Bana şüpheci bir bakış attı. "Seninle birlikte olmak için her şeyi bırakan iki arkadaşın var. Ve işin içinde seks olmadığını varsayıyorum."

"Değildi. Onlar için her şeyi bırakırdım ama onlar farklı. Onlar benim halkım ve-" Kahretsin, gerçekten ağlamak üzereyim. Ne yani, bir kere neredeyse ölüyorsun ve akli dengeni mi kaybediyorsun? "Aynı fikirde olmayan pek çok insan var. Ailem gibi. Ve sen. . . Muhtemelen sonunda benden hoşlanmayacaksın."

Gülümsüyor. "Senden zaten hoşlandığım için pek mümkün görünmüyor."

"O zaman duracaksın. Sen-" Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, keşke anlasa diye. "Fikrini değiştireceksin."

Bana biraz deliymişim gibi bakıyor. "Bir akşam yemeğinde mi?"

"Evet. Zamanını boşa harcadığımı düşüneceksin. Sıkıcı."

Eğlenmiş gibi bakmaya başladı. Sanki gülünçmüşüm gibi. Ki . . . Bilmiyorum. Belki de öyleyimdir. "Eğer böyle bir şey olursa, seni işe koyarım. Kodlarımın bazılarında hata ayıklamanı sağlarım."

Biraz gülüyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Gecenin bu saatinde hiç araba yok, köpeğini gezdiren ya da yürüyüşe çıkan kimse yok. Sadece Ian ve ben

Sokak. Hem seviyorum hem nefret ediyorum. "Hâlâ sevişirsek bundan en çok senin yararlanacağını düşünüyorum," diye mırıldanıyorum.

"Katılıyorum."

Şaşırarak ona döndüm. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Seni becermek istemediğimi mi

sanıyorsun?" "I . . . Biraz mı?"

"Hannah." Emniyet kemerini çözüp bana doğru eğiliyor, böylece gözlerinin içine bakmaktan başka çarem kalmıyor. Ciddi ve neredeyse kırgın görünüyor. "Son beş yıldır her gün ofisimde olanları düşündüm. Bana oral seks yapmayı teklif ettin, ben de ... kendimi utandırdım ve bu sahip olduğum en utanç verici anı olmalıydı, ama nedense her fantezimin etrafında döndüğü bir eksene dönüştü ve"- burnunun köprüsünü çimdiklemek için uzanıyor-"Seni becermek istiyorum. Çok açık. Hep istedim. Sadece seni *bir kez* becermek istemiyorum. Bunu çok yapmak istiyorum. Uzun bir süre. Bana seks için gelmeni istiyorum, ama aynı zamanda vergilerin ve mobilyalarını taşımak için yardıma ihtiyacın olduğunda da bana gelmeni istiyorum. Sevişmenin senin için yaptığım milyonlarca şeyden sadece biri olmasını istiyorum ve ben-" Durdu. Kendini toplar gibi oldu ve bana alan açmak istercesine doğruldu. *Bize* alan açmak için. "Özür dilerim. Seni sıkmak istemiyorum. Yapabilirsin ..."

Birkaç santim geri çekildi ve tek yapabildiğim ağzım açık ona bakmak oldu. Şok oldum. Nutkum tutuldu. Kesinlikle . . . evet. Bu gerçekten oldu mu? Gerçekten oluyor mu? En kötüsü de, söylediklerinin beynimde bir şeyleri yerinden oynattığından neredeyse eminim, çünkü söylediklerine karşılık olarak aklıma gelen tek şey şu: "Akşam yemeğine evet mi?"

Gülüyor, alçak sesle, güzel ve biraz da hüzünlü. Ve bana daha önce kimsenin bakmadığı gibi baktıktan sonra şöyle dedi: "Evet, Hannah. Akşam yemeğine evet."

Um, bize bir ... yapabilirim." Başımı kaşıyarak açık buzdolabımın içindekileri inceliyorum. Tamam, yani dolu. Sorun şu ki, sadece

pişirilmesi, doğranması, fırınlanması, hazırlanması gereken bir sürü şey. Sağlıklı ama tadı pek de güzel olmayan şeyler. Artık alışverişe çıkanın Mara olduğundan yüzde 93 eminim, çünkü başka hiç kimse bana brokoli dayatmaya cesaret edemezdi. "İnsan nasıl ... ... Brokoliyi haşlayabilirim sanırım? Tencerede mi? Suyla mı?"

Ian arkamda duruyor, çenesi başımın üstünde, göğsü tam arkamda duruyor. "Onları bir tencerede suyla haşla," diye tekrarlıyor.

"Tabii ki daha sonra onları *tuzlayacağım*."

"Brokoli yemek ister misin?" Sesi şüpheci geliyor. Alınmalı mıyım?

Hayır, Ian. Brokoli yemek istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse aç bile değilim. Ama buna söz verdim. Ben başka bir insanla yemek yiyebilecek kapasitede biriyim. Ve bunu size kanıtlayacağım. "O zaman bir sandviç yapabilirim. Şurada öğle yemeği için et var."

"Sanırım bunlar tortilla dürümleri."

"Hayır, onlar boktan. Haklısın."

İçimi çekiyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve arkamı dönüyorum. Ian bir adım bile geri atmıyor. Ona bakabilmek için buzdolabına yaslanmak zorunda kalıyorum. "Froot Loops hakkında ne düşünüyorsun?"

"Mısır gevreği mi?"

"Evet. Akşam yemeği için kahvaltı. *Eğer* hala sütüm varsa. Kontrol edeyim-"

Yok. Kontrol etmeme izin verdi. Onun yerine elleriyle yüzümü sarıyor ve bana doğru eğiliyor.

Beş yıl önceki ilk öpücüğümüz tamamen bana aitti. Ben . Ben başlattım. Onu yönlendiren bendim. Bu seferki, gerçi . . . Ian her şeyi ayarlıyor. Ritmi, tempoyu, dilinin *ağzımı* yalayışını, her şeyi. Bir dakika sürüyor, sonra iki, sonra sıvı ısı, titreyen eller ve yumuşak, pis seslerden oluşan bir karmaşaya dönüşen sayılamayacak kadar uzun bir süre. Kollarım boynuna dolanıyor. Bacaklarından biri benimkinin arasına kayıyor. Bunun tıpkı JPL'deki öğleden sonramız gibi biteceğini fark ediyorum. İkimiz de tamamen kontrolden çıkmıştık ve ...

"Dur," diyorum, zorlukla nefes alıyorum.

Geri çekiliyor. "Durayım mı?" *Hiç* nefes almıyor.

"Önce akşam yemeği."

Nefes veriyor. "Gerçekten mi? *Şimdi* de yemek

mi istiyorsun?" "Söz verdim."

"Yaptın mı?"

"Evet. Sana bunu göstermeye çalışıyorum-"

"Hannah." Alnı alnıma değiyor. Ağzıma karşı gülüyor. "Akşam yemeği ... sembolik. Bir metafor. Bana işlerin nereye gideceğini görmek istediğini söylersen sana inanırım ve biz de-"

"Hayır," diyorum inatla. Ona dokunma dürtüsü neredeyse acı veriyor. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. "Sembolik akşam yemeğimizi yiyoruz. Sana bunu göstereceğim- Ne yapıyorsun?"

Sanırım, bu sabah yarısını yediğim üzüm salkımından iki üzüm koparmak için arkasını dönüyor. Ben ısırana kadar birini dudaklarıma bastırıyor, diğerini ağzına atıyor. İkimiz de gözlerimiz kilitli bir süre çiğniyoruz. O benden önce bitirmesine rağmen beni tekrar öpmeye başlıyor ve ortalık karışıyor.

Berbat durumdayız.

"Yemeğini yedin mi?" diye soruyor dudaklarıma karşı. Başımı sallıyorum. "Hâlâ aç mısın?" Başımı sallıyorum ve o da beni kucağına alıp-

"Yanlış kapı!" Banyoya, sonra hiç kullanmadığım elektrik süpürgesini ve sahip olduğum tek çift yedek çarşafı sakladığım dolaba girmeye çalıştığında söylüyorum ve yatağıma geldiğimizde ikimiz de gülüyoruz. Birbirimizi soyarken öpüşmeye devam etmeye çalışıp başaramadığımızda dişlerimiz birbirine çarpıyor ve daha önce hiçbir şeyin böyle olduğunu sanmıyorum, samimi, tatlı ve aynı zamanda çok eğlenceli.

"Sadece-izin ver-" Gömleğini çıkarmayı bitiriyorum ve büyülenmiş bir şekilde gövdesine bakıyorum. Soluk ve geniş, çillerle ve büyük kaslarla dolu. Onu ısırmak ve her yerini yalamak istiyorum. "Sen çok ..."

Korsemi çözdü. Sabah yere fırlattığım pijama altımın yanına koyuyor, sonra da kot pantolonumu çıkarmama yardım ediyor. "Kırmızı mı? Ve sivilceli?"

Biraz daha sert gülüyorum.

"Evet." "Ben de öyle-"

Yatağa uzanana kadar onu bastırıyorum. Sonra ayak bileğimdeki hafif sızıyı görmezden gelerek ona sarılıyorum ve üstümü çıkarıyorum. Bu tanıdık olmalı

Benim için zemin: bedenler bedenlere karşı, et ete karşı. Sadece neyin iyi hissettirdiğini görmek ve sonra daha fazlasını yapmak. Tanıdık gelmeli ama öyle olduğundan emin değilim. Burada Ian'la birlikte olmak daha çok milyonlarca kez dinlediğim bir şarkıyı bu kez yeni bir düzenlemeyle duymak gibi.

"*Tanrım*, öyle görünüyorsun ki... Senin için en iyisi ne?" diye soruyor nefesler arasında. "Bileğin için mi?"

"Merak etme, gerçekten bir şey yok-" Aklıma bir şey gelince kendimi durduruyorum. "Haklısın. Ben yaralıyım."

Gözleri büyür. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Bu da muhtemelen benim sorumlu olmam gerektiği anlamına geliyor." Başını sallıyor. "Ama yapmak zorunda değiliz-"

Elim kot pantolonunun fermuarına ulaştığı anda susuyor. Ve sessiz kalıyor, keskin nefesler alıyor, yavaş, metodik ve kararlı bir şekilde fermuarı açışıma büyülenmiş gibi bakıyor. Boxerı yırtılmıştı. Sert, iri. Ona ilk kez dokunduğumu ve seksin ne kadar iyi olacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Sadece oraya varmamızın beş yıl süreceğini düşünmemiştim. "Hannah," dedi.

Boxerının yırtmacından içeri uzanıp onu kavrıyorum. Parmaklarım ona yaklaştığı anda burun delikleri açılıyor. "Evet?"

"Nasıl olduğunu anladığını sanmıyorum- Siktir."

Ateşli ve kocaman. Gözlerini kapatıyor, boynunu büküyor ve yarı uyarıcı, yarı teşvik edici bir ifadeyle bana tekrar bakıyor. Beni dizlerinin üzerinde otururken buluyor, eğildiğimde siki avuçlarımda kasılıyor. "Hannah," diyor, her zamankinden daha da derinden. "Nesin sen? . ."

Başını yalayarak başlıyorum, iyice, nazikçe. Ama dilime karşı pürüzsüz ve sıcak bir his veriyor ve hemen sabırsızlanıyorum. Saçlarımı yoluma çıkmayacak şekilde çeviriyorum ve dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum, bir, iki kez hafifçe emiyorum ve sonra ... .

Bir hırıltı duyuyorum. Sonra bir şeyin yırtılma sesi. Göz ucuyla Ian'ın çarşafı yumruklayan iri elini fark ediyorum. Az önce benimkini mi yırttı-

"Dur," diyor, yalvarıyor, emrediyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Hoşuna mi?"

"Değil-" Boyunu sıkıca kavrıyorum ve neredeyse dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Yanakları kıpkırmızı. Mars kırmızısı. "Yapamayız. İlk seferde olmaz. Bunu öyle bir şekilde yapmalıyız ki beni ..."

Tabanına yumuşak, kalıcı bir öpücük konduruyorum. Burnundan sesli bir şekilde bir kez nefes alıyor. "Yani gelmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Bu daha çok korumakla ilgili," diye acele ediyor.

"Saygınlık abartılıyor," diyorum dişlerimi onun boyunda gezdirip başını tekrar ağzıma almadan önce. Bu sefer teslim olmuş gibi görünüyor. Eli saçlarımın arasından kayıyor, kafatasımın arkasını kavrıyor ve bir saniyeliğine beni orada tutuyor. Beni daha yakına çekiyor. Aletinin ucunun boğazımın arkasına çarptığını hissedene kadar beni kendisine doğru bastırıyor. Ian'a teslim oluyorum, kontrolünü kaybetme hissinin, tuzlu tadın, titreyen kalçalarının, daha fazla, daha derin, daha iyi almam için saçlarımı çekiştirmesinin çaresiz yolunun tadını çıkarıyorum-

Birden her şey tersine döndü. Vücudundan yukarı doğru sürükleniyorum, sırtüstü çevriliyorum, yatağa sabitleniyorum. Bir eli her iki bileğimi başımın üzerinde tutabiliyor ve yukarı baktığımda beni kafeslediğini görüyorum. Önce gözlerindeki paniği, sonra boşalmaya ne kadar yakın olduğunu, sonra da bunu engellemeyi başardığı için duyduğu rahatlamayı fark ediyorum.

"Hannah," diyor. Ses tonu emir verir gibi. "Ne?"

Aleti karnıma doğru seğiriyor. "Sanırım artık yetki bende olacak." Surat astım. "Ama ben-"

"Üzgünüm, ama-oluyor. Seni becereceğim. İçine boşalmayacağım-" Cümlesini bitirmedi. Sadece beni öpmek için öne eğildi ve o bitirdiğinde ben başımı sallıyordum, nefes nefese kalmıştım.

"Prezervatifiniz var mı?"

"Hayır. Ama doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bana iğrenç cinsel yolla bulaşan hastalıklar bulaştırmazsan hiçbir şey olmadan da yapabiliriz. Ama klamidyadan ölmem için beni deniz aygırlarından kurtarmayacağına güveniyorum."

Sanırım bunu hiçbir şey olmadan yapma fikri hoşuna gidiyor. Sanırım bu fikri seviyor, çünkü önce beni nefessiz bırakacak şekilde öpüyor, sonra ikimizin de üzerindeki her şeyi, son katmanına kadar almak için çalışmaya başlıyor.

Gerçek şu ki, en son ne zaman biriyle tamamen çıplak olduğumu hatırlamıyorum. Seks yaparken -genellikle tercih ettiğim seks türü- her zaman çıkarılamaz bir katman olma eğilimindedir. Sütyen, atlet. Tam olarak kapalı olmayan külot. Partnerlerim de aynıydı; boxer'ları ayak bileklerine kadar kıvrılmış, etekleri yukarı çekilmiş, gömlekleri hala kelepçeli ve açıktı.

Bu düşünce üzerinde hiçbir zaman çok fazla durmadım, ama karşılaşmaların ardındaki samimiyet eksikliği şimdi çok açık. Şimdi Ian üzerime kapanmış, göğüslerimi olgun meyvelermiş gibi emiyor, dili tatlı ve sert bir şekilde uysal alt tarafa değiyor, çok fazla ve yeterli değil arasında gidip geliyor.

Diziyle bacaklarımı aralıyor, tam aralarına yerleşiyor ve tek bir hareketle içeri kaymasını bekliyorum. Kesinlikle yeterince ıslağım ve belimi kavrayış şekli hevesini ele veriyor. Ama uzun anlar boyunca sadece göğüslerimi dişlemekten memnun görünüyor. Her ne kadar ereksiyonunu hissedebilsem de, sıcak ve biraz ıslak, ne zaman yer değiştirse uyluğumun iç kısmına sürtünüyor. Bu benim nefes nefese kalmama, onun da inlemesine yol açıyor, göğsünün çukurundan derin ve zengin bir şey yükseliyor.

"Sevişmek istediğini söylediğini sanıyordum?" Nefes veriyorum. "İstiyorum," diye gürlüyor. "Ama bu ... bu da iyi."

"Yapamazsın" -keskin bir nefes alış- "göğüslerimden bu kadar hoşlanamazsın, Ian."

Yumuşak bir ısırık, tam meme ucumun sert noktasının etrafında. Omurgam yataktan yukarı fırladı. "Neden?"

"Çünkü onlar ... ... Hiç kimse yapmadı." Göğüslerim hakkında yazılacak bir şey olmadığını söylemek istemiyorum - muhtemelen zaten biliyor, çünkü son on dakikanın daha iyi bir kısmı ağzındalar. Yine de anlamış gibi görünüyor.

"En mükemmel küçük göğüslere sahipsin. Hep öyle düşünmüştüm. Seninle ilk tanıştığım andan beri. Özellikle de seninle ilk tanıştığımda." Birini emerken diğerini çimdikliyor. Çok hassas. İyi. Hevesli. Pis. "Columbia Tepeleri kadar güzeller."

İçimden boğuk bir kahkaha yükseliyor. Birinin vücudumu Mars'ın topografik bir özelliğine benzetmesi aptalca güzel. Ya da belki sadece Columbia Hills'i bilen birinin meme uçlarımı çekiştirmesi güzeldir.

ve onlara evrenin sekizinci ve dokuzuncu harikalarıymış gibi bakıyorlar.

"Bu," diye mırıldanıyor göğüs kafesime doğru uzanan deriye, "bu Medusae Fossae. Hatta bu güzel küçük çillere sahip." Dişleri sağ köprücük kemiğimin etrafına dolanıyor. Aletinin başı amıma sürtünmeye başlamasaydı bile sıcak olurdu. Islaklığın ıslaklıkla buluşması, karşılıklı bir heves, gerçekleşmeyi bekleyen bir karmaşa. Kollarımı Ian'ın boynuna doluyorum ve kocaman omuzlarını vücuduma çekiyorum, sanki o benim kendi yıldız sistemimin güneşiymiş gibi.

"Hannah. Seni daha fazla isteyebileceğimi düşünmezdim ama geçen yıl seni NASA'da gördüğümde ..." Kelimeleri geveliyor. Ian Floyd, her zaman sakin, aklı başında, açık sözlüdür. "Seni beceremezsem öleceğimi düşündüm."

"Beni şimdi becerebilirsin," diye sızlanıyorum sabırsızca, aşağı doğru inerken saçlarını çekiyorum. "Beni nasıl ve nerede istersen sikebilirsin."

"Biliyorum. Biliyorum, hepsini yapmama izin vereceksin." Göğüs kafesim boyunca gıdıklayıcı bir iz bırakarak nefes veriyor. "Ama belki de önce Herschel krateriyle oynamak istiyorum." Dili göbek deliğimin içine dalıyor, tadına bakıyor ve yokluyor; ama ben kıpırdanmaya ve onu yukarı çekmeye başladığımda, sanki daha fazlasını kaldıramayacağımı biliyormuş gibi uysalca beni takip ediyor. Belki o da daha fazlasını kaldıramıyor: parmağı şişmiş dudaklarımı ayırıp klitorisimin etrafında kayıyor, biraz fazla baskıyla yavaş bir daire çiziyor. Ancak bu tam da doğru miktar olabilir. Şimdi sarmal kaslar ve yapışkan bir zevk havuzunda eriyorum.

Tamam. Yani seks bu olabilir. Bildiğim iyi oldu.

"Bu," diye pantolonunu ağzıma dayıyor Ian, artık öpüşüyormuş gibi yapmıyor. Ağzım zevkten gevşemiş durumda ve o sadece benden hava çalıyor, arı iğnelerini dudaklarıma emiyor ve onayını elmacık kemiğime doğru inliyor. "Şuradaki Solis Lacus. Mars'ın Gözü. Toz fırtınaları sırasında çok heyecanlanıyor."

Mükemmel elleri var. Mükemmel dokunuş. Patlayacağım ve her yere dağılacağım, yatağın üzerinde bir göktaşı yağmuru.

"Ve Olympus Mons." Avuç içiyle klitorisime masaj yapıyor. Parmakları bir açıklık buldukları her yerde içime kayıyor, içimdeki gerilim o kadar tatlı ki çıldıracağım. "Gerçekten içine boşalmak istiyorum. Yapabilir miyim?"

Gözlerimi kapatıp inliyorum. Bu bir evet ve o da bunu anlamış olmalı. Çünkü horozunun başı içimde dürtmeye başlar başlamaz homurdanıyor, rahatlık için biraz fazla büyük, ama kendine yer açmaya çok kararlı. Kendime rahatlamamı emrediyorum. Ve sonra, içimde mükemmel bir noktaya ulaştığında, kendime hemen boşalmamamı emrediyorum.

"Ya da belki Vastitas Borealis'tir." Zar zor anlaşılıyor. Beni düzgünce sikmekten çok içimi açmak için tasarlanmış o küçük itme hareketlerini yapıyor ve yine de ikimiz de orgazma bu kadar yakınız. Bu biraz korkutucu. "Eskiden onu dolduran okyanuslar, Hannah."

"Hayır-" Kendimi topraklamaya çalışıyorum. İçimde zevkten uzak bir yer bulmaya çalışıyorum. Böylesine muhteşem bir sürtünmenin nasıl var olabileceğini anlamaya çalışırken, topuğumu kalçasına saplamakla yetiniyorum. "Gerçekten bir okyanus olduğunu bilmiyoruz. Mars'ta."

Ian'ın gözleri odağını kaybetti. Gözleri genişliyor ve benimkileri görmeden tutuyor. Sonra gülümsüyor ve kulağıma küçük bir fısıltıyla gerçekten hareket etmeye başlıyor.

"Eminim öyledir."

Zevk bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. Gözlerimi kapatıyorum, ona olabildiğince sıkı tutunuyorum ve okyanusun beni yıkamasına izin veriyorum.

Jet Propulsion Lab, Pasadena, Kaliforniya
Dokuz ay sonra

(Kontrol odası sessiz. Hareketsiz. Koyu mavi polo tişörtleri ve kırmızı JPL boyunlukları içinde bir şekilde nefes almayı başaran bir insan denizi hep bir ağızdan. Yaklaşık beş dakika öncesine kadar, bu tarihi olayı belgelemek üzere davet edilen bir avuç gazeteci boğazlarını temizliyor, ekipmanlarını karıştırıyor ve ara sıra fısıltıyla soru soruyorlardı. Ancak bu da sona erdi.

Şimdi hepimiz bekliyoruz. Sessiz.

". . şu anda sadece aralıklı temas bekliyoruz. Araç antenleri değiştirirken bir kesinti . . ."

Yanımdaki sandalyede oturan Ian'a bakıyorum. Monitörünü açma zahmetine katlanmamıştı. Onun yerine, kaşları çatık, derin ve endişeli bir şekilde benimkinin üzerindeki gezginin ilerleyişini izliyor. Bu sabah gömleğinin yakasını düzeltip ona mavinin içinde ne kadar güzel göründüğünü söylediğimde cevap vermedi. Dürüst olmak gerekirse, beni duyduğunu bile sanmıyorum. Geçen hafta çok ama *çok* meşguldü. Ki ben bunu sevimli buluyorum.

"Doğrudan hedefe doğru ilerliyor. Gezgin yüzeyden yaklaşık on beş metre uzakta ve ... MRO'dan bazı sinyaller alıyoruz. UHF iyi görünüyor."

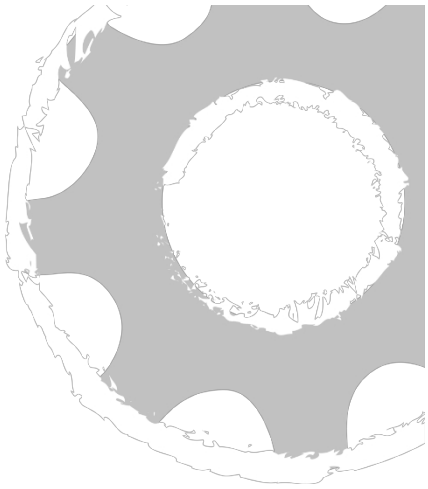
Masanın altında parmaklarımı onunkilere sürtmek için uzandım. Kısa süreli, güven verici bir dokunuş olması gerekiyordu ama eli benimkine dolanıyor ve ben de kalmaya karar veriyorum.

Ian'la her zaman kalmaya karar veririm.

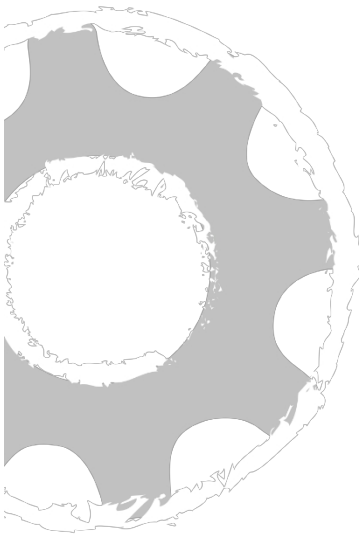
"İniş onaylandı! Serendipity *Mars yüzeyine güvenli bir şekilde iniş yaptı!"*

Salon alkıştan yıkılır. Herkes oturduğu yerden fırlıyor, alkışlıyor, gülüyor, zıplıyor, sarılıyor. Ve görev kontrolünün keyifli, muzaffer, ışıltılı kaosu içinde Ian'a dönüyorum, o da bana en geniş, en parlak gülümsemesiyle dönüyor.

Ertesi gün, öpücüğümüz *New York Times*'ın ön sayfasında yer aldı.

Bonus Bölüm

Bir süre sonra

LIAM

(Liam'dan hayatının en önemli günlerinin bir listesini istenseydi - öldüğünde kesinlikle gözlerinin önünden geçecek olanlar

Bitişikte, bu arada onları kalbinin bir köşesinde saklamak zorunda kalacak olsa da, gizli ve güvenli, çünkü ortaya çıkardıkları duygular üzerinde durmak ezici, yönetilemez ve sadece tehlikeli - bugün en tepeye çıkacaktı.

Beş numara değil, iki yıl önce Salı günü evlenme teklif etmeye çalıştığı ve Mara'nın ona tam olarak izin vermediği, zar zor "Evet, evet, evet!" dedikten sonra "Yapar mısın-" diye patladığı gibi (Bu, ertesi haftayı ondan sadece nüfus sayımı formunu postalamasını istemiş gibi davranarak geçirmesine izin verdi: onun için eğlenceli, onun için daha az eğlenceli).

Ve Mara'nın onun yatak odasına taşınmayı ve kendi yatak odasını "*The Bachelor* blog stüdyosuna" dönüştürmeyi planladığını açıkladığı günkü gibi üç numara değil. Yaklaşık yirmi dakika sonra, Liam'ın duvarları henüz yüz yüze bile tanışmadığı iki kızın fotoğraflarıyla doluydu ve kullanışlı gri yorganının yerini, başını ağrıtması gerekirken hayatında ilk kez canının kek çekmesine neden olan bir şevron gökkuşağı yorgan almıştı.

Bugün . . . bugün bir numara. Hayatının en mükemmel günü. Kollarında Mara, az önce aralarında havada söylediği sözler ve geleceklerin vaadi.

Bir erkek olabilir. Ya da bir kız. Ya da ikisi de, ya da hiçbiri. Fark etmez. Liam daha az umursayamazdı. Tek umduğu havuç kırmızısı, kıvırcık saçlar ve çiller. Bebek Mara'nın görünüşüne sahip olmalı. Ve sayıları anlaması.

Ve onun mizacı. Brokoliye olan sevgisi, bir şeyleri tamir etme yeteneği ve Liam'ın ...

Tamam. İdeal olarak, bebek sadece Mara'nın soyundan gelecek. Liam'ın alellerinden hiçbiri karyotipine girmese de sorun olmazdı. Liam daha uzun boylu, bu da daha yüksek raflara uzanmak söz konusu olduğunda faydalı, ancak uçaklardaki bacak mesafesi bir buçuk kaltak ve gerçekten kimsenin kramp girmesini istemez, hele ki soyunun-

"Hannah haklıydı."

Mara'ya bakmak için geri çekilir. Mara'nın bacakları Liam'ın beline dolanmış, çünkü Liam eve gelir gelmez Mara'yı kucağına almış ve Mara da o kelimeyi kullanmış. Liam'ın yumruğunda bir şey var, evet. Test.

Eve gelir gelmez ona gösterdi, burnunun dibinde salladı. *Muhtemelen* çiş vardı ve *muhtemelen* bunu iğrenç bulmalıydı, ama ...

Evet. Hayır.

"Hannah mı? Ne hakkında?"

"Tepkin hakkında." Mara Liam'ın yanağına bir öpücük konduruyor, sonra sırıtıyor, sonra da kollarından kurtuluyor. Sabit, çevik bir iniş. "Sana söylediğimde on beş dakika boyunca tampon yapacağını söyledi."

"Bana söylediğinde ... ... ?"

"Bu konuda." Parmakları karnına doğru uzanıyor ve bir anlığına beyni mümkün olan en iyi şekilde kısa devre yapıyor. Bu gerçekleşiyor. Bu gerçekleşecek. Bu onun hayatı. Bunu hak etmiyor ama bir şekilde bu onun hayatı ve-

"Bekle." Başını sallayarak daha az hoş olan diğer düşünce zincirini kovalıyor. "Hannah bebekten nasıl haberdar olabilir?"

"Ona söyledim, tabii ki." Mara tekrar gülümsüyor ve onun elinden tutarak mutfağa çekiyor. Testi de ondan alıyor ve koridordaki çöp kutusuna atıyor. Liam'ın hazır olduğu bir şey değil, *evet,* bunun olduğuna dair tek kanıta veda etmek, bu yüzden daha sonra geri almak için zihinsel bir not alıyor. Bu arada . . .

"Ona ne zaman söyledin?"

"Bu sabah erken saatlerde. Öğrendiğim zaman."

Bunun başlarında . . .

Liam kaşlarını çatıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. Sonra içinden bir ses çıkıyor ve Mara olduğu yerde durup ona bakıyor. Güzel ve hâlâ mutlu görünüyor ama aynı zamanda birdenbire gözleri kısılıyor.

"Az önce hırladın mı?" diye soruyor.

"Hayır." Evet. "*Bana* söylemeden önce *arkadaşlarına* bebekten bahsettin mi?" "Evet." Omuz silkiyor. "Birine söylemem gerekiyordu."

"Beni düşündünüz mü?"

"Mahkemedeydin. Bütün gün."

"Beni arayabilirdin."

"Sana *telefonda* söyleyemezdim." Ellerini kalçalarına götürüyor; bu genellikle Liam'ın tartışmayı bırakma işaretidir.

. "Arkadaşlarına telefonda söylemişsin." Sesi somurtkan geliyor.

"Bu tamamen farklı. Her neyse, Hannah ve Sadie onlara denediğimizi söylediğimden beri her gün gelişmelerden haberdar olmak istiyorlar."

"Bildiğimizi biliyorlardı-" Ses soluk borusunda bir yerde boğuluyor. Liam boğazını temizliyor. İki kez. "Denediğimizi biliyorlar mıydı?"

"Evet." Mara biraz kızarıyor ve Liam bir adım daha yaklaşıyor.

Bu sefer elleri kalçalarında. "Onlara ne söyledin?"

"Sadece ... bilirsin ..." El sallama şekli çok şüpheli ve bir şeyi açığa çıkarıyor:

Arkadaşları son iki aydır seks hayatları hakkında her şeyi biliyor.

Her biri. Tek. Şey.

"Peki ya Ian ve Erik? Bebek sahibi *olacağımı* biliyorlar mı?"

"Emin değilim," diyor Mara, kaçamak bir ifadeyle.

Çok kaçamak.

"Mara."

"Erik kutlama kruvasanları gönderdi. *Gerçekten çok* iyilerdi. Bu arada sana da bir tane bıraktım. Yani, yarısını. Ian da bebeğe X Æ A-Xii adını verip versormak için mesaj attı. Bu bir Elon Musk şakası. Ve Elon Musk bir mühendis, bu yüzden biraz komik-"

"Elon Musk'ın kim olduğunu biliyorum."

Belki yarım saniyeliğine, Mara pişman görünüyor. Kolları onun kollarının arasına girip göğsüne sarılınca her şey eriyor. "Bizim için gerçekten mutlular," diye mırıldanıyor gömleğine karşı. "Bizim için gerçekten mutluyum."

Tamam. İyi. Kimin umurunda? Yani herkes seks programlarını biliyor. önemli. Arkadaşlar arasında üreme hayatıyla ilgili konuşmanın ne anlamı ki?

"Daha mutluyum," diye mırıldanıyor saçlarının tepesine doğru. "En mutlusu benim."

Ama Mara ona akşam yemeği getirirken (üçte bir gibi görünen yarım kruvasan), telefonunu kontrol eder, Mara'nın arkadaşları ve eşleriyle paylaştığı grup sohbetini kaydırır ve Ian ve Erik ile olan mesaj dizisine odaklanır. Kendisi mahkemede meşgulken bugün ping atıyordu. Ian, Erik'i FIFA 22 oyununu oynamak için PS5 almaya ikna etmeye çalışıyordu. Sanki.

, siz pislikler bir bebeğim olacağını söyleyebilirdiniz.

Liam kızgın olamayacak kadar mutlu.

Ama daha da önemlisi: FIFA 19 milyon kat daha iyi.

ERIK

Erik'in cebindeki telefon çalıyor ama ne için olduğuna bakmıyor.

Hareket etmiyor. Gözlerini Sadie'den ayırmıyor. Mutfağı ve hepsinden önemlisi karısını tam olarak görmesini sağlayan stratejik pozisyonundan (buzdolabına yaslanmak) bir adım bile uzaklaşmıyor.

Güzel ya da büyüleyici olduğu için ya da onun mutlu yeri *olduğu* için değil - bunların hepsi olsa bile. Ona aşık *olduğu*, ne yaptığıyla ilgilendiği ya da hareketleri karşısında büyülendiği için değil - bunların hepsi olsa da.

Bu güzel Nisan gecesinde sevgili eşinden gözlerini ayırmamasının nedeni biraz daha basit ve biraz da utanç verici:

Korku.

Sadie'den değil ama kardeşine neler yapabileceğinden. Zavallı, şüphesiz, açıkça dehşete düşmüş kardeşine.

Anders son birkaç yıldır dünyanın dört bir yanında "kendini buluyor" ve bu nedenle bugüne kadar Erik'in karısıyla hiç tanışmadı. Belki Kopenhag'daki düğünlerine gelseydi . . . ama o Avustralya'da erik toplamakla meşguldü. Bu da Sadie hakkındaki bilgisinin şüphesiz ikinci elden, büyük olasılıkla Erik'in ailesi aracılığıyla olduğu anlamına geliyor. Ve Erik annesinin yorumunu hayal edebiliyor. *Ne kadar nazik, ışıltılı, sevimli bir gelin. Zeki, nazik bir genç kadın. Biraz batıl inançlı -kimsenin bıçak hediye etmesini yasaklamış ve mihraba yürürken düşen ayakkabısının içine altı tane bozuk para koymuş- ama çok sevimli. Israrla istediği futbol topu şeklindeki düğün pastası alışılmadık ama çok hoştu. Kardeşiniz için mükemmel biri.*

Evet. Erik hayal edebiliyor. Tıpkı Sadie mutfak masasının üzerine eğilip ona tıslarken Anders'in altına sıçtığını hayal edebildiği gibi: "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben- ben-" Erik'i işaret ediyor. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, parmağı titriyor. "Küçük kardeşi-"

"Kim olduğunu biliyorum." Sadie'nin gözleri kısılır. "Sorduğum şey şu: Sen kim olduğunu *sanıyorsun* da evime girip kedimi çalıyorsun?"

"Teknik olarak Garfield benim-"

"Onun adı Cat."

Anders göz kırpıyor. "Ona Garfield adını verdiğime eminim."

"Ona Garfield *adını verdin*. Geçmiş zaman. Sonra Erik onu yanına aldı çünkü sen Avrupa'da *Eat Pray Loving* (*Ye Dua Et Sev)* yapıyordun. Erik evini ve kalbini açtı ve ona Cat adını verdi. Ve Cat bunu Garfield'dan çok daha fazla seviyor. Değil mi bebeğim?"

Kedi pencere kenarında turuncu patisini yalayarak neredeyse başını sallıyor gibi görünüyor. *Mmm.*

"Erik'i tanıdığım kadarıyla, kalbini açtığından şüpheliyim-"

"Burada işler değişti, Anders." Sadie'nin ses tonu o kadar keskin ki, Erik'in 1.80 boyundaki, 90 kiloluk kardeşi sandalyesine daha da gömülüyor. *Evet,* diye düşünüyor Erik, küçük saç tutamlarının

topuzundan çözülmüş ve yüzünü çerçeveliyor. *Dehşet verici. Ve sevimli*. "Özellikle de Erik ve Cat arasında. Artık birbirlerine bağlılar."

Öyle değiller. Cat Erik'ten nefret ediyor ve Erik de Cat'ten nefret ediyor, özellikle de on iki saatten kısa bir süre önce Erik'in diş fırçasına karşı kıçını kaydırmasını izledikten sonra. Ancak ikisi de Sadie'yi çok seviyor ve bu nedenle bir tür ateşkes yapmış durumdalar.

Barış içinde birlikte yaşamayı kolaylaştırmak için Erik evin her yerine sahte diş fırçaları dağıttı.

"Tamam, dinle . . ." Anders boynunu kaşıyor. "Sizin yürütmeniz gereken bir mühendislik firmanız yok mu? Garf- Cat'le ilgilenecek vaktiniz bile var mı?"

"Zamandan başka bir şeyimiz yok," diye araya giriyor Sadie, sanki Grantham & Nowak katlanarak büyümüyormuş, sanki her zamankinden daha yoğun değillermiş gibi. Erik, ikisi de önceki işlerinden ayrıldıklarında Sadie'nin ne kadar endişeli olduğunu sevgiyle hatırlıyor. *Ya birlikte çalışıp yaşarken benden sıkılırsan?* Kulağa o kadar olasılıksız geliyordu ki, sadece gülebiliyordu. "Ve bildiğin gibi, şehir dışında inşa ettiğimiz ev neredeyse bitti. Cat hafta sonları bizimle gelebilir. Aslında, bir köpek almayı düşünüyoruz ve sanırım hepimiz Cat'in bir yavru köpeğe eziyet etmekten hoşlanacağı konusunda hemfikiriz. Değil mi, Cat?"

"Miyav."

Erik'in telefonu tekrar çalar. Bu kez mesajlarını kontrol etmek için gözlerini Sadie'den ayırır.

Belli ki Mara Liam'a bebekten bahsetmiş. Belli ki ona en son o söylemiş.

: Tebrikler, dostum.

: Alakasız bir soru: Siz hiç eşlerinizden korktunuz mu?

Yanıtlar anlıktır.

: 100%.

: Hannah hâlâ karım değil ama evet. Boktan.

Erik iç çeker, telefonunu cebine geri koyar ve müdahale etmeye karar verir. Sadie'nin yanına gidip kolunu omuzlarına doluyor. Kızın hafif ağırlığı onun yanına yerleşir. *Üzgünüm*, der Erik kardeşine bir bakışla. *Ama o çok sevimli ve çok korkutucu.* "Ortak velayete ne dersin?" diye teklif eder.

Anders ona ters ters bakar ve sonra yenilmiş bir

şekilde başını sallar. Sadie muzaffer bir edayla

gülümser.

Cat hiçbir yerde görünmüyor. Erik, *banyoda olmalı diye* düşünüyor. *Diş fırçası arıyorum.*

IAN

Kelimeler Ian'ın ağzından tam olarak sindiremeden çıkar. Hannah'nın kalkık kaşlarını ve şüpheli ifadesini fark ettiğinde, sözleri geri almak için artık çok geçtir.

Koridorun ortasında durur. Ian da durur.

Ona şüpheyle bakar. Ian

gözlerini kaçırmamaya çalışır.

Kolay değil: Jet İtki Laboratuvarı stajyerler, öğrenciler, mühendislerle kaynıyor. Hepsi iş gününün sonuna gelmiş ve şuradaki kapıdan binayı terk etmeye çalışıyorlar. Belki üç metre ötedeki kapıdan.

Ve görünüşe göre, Ian ve Hannah tam önünde bu konuşmayı yapmak üzereler. Mükemmel.

"Affedersiniz?"

"Hiçbir şey." Başını sallar. "Hadi eve gidelim. Beni unut-" "Az önce bana

neden evli olmadığımızı mı sordun?"

"Hayır. Şey, evet, ama ..."

"Bu akşam Tayland'a gidelim mi diye sormama yanıt olarak mı?"

Ian şakağını kaşıyor ve ayaklarına bakıyor. "Belki de en iyi geçiş cümlem bu değildi." Eli kızın sırtına doğru kalkıyor ve onu otoparka doğru itmeye çalışıyor. "Hadi eve gidelim."

Hannah olduğu yerde kalır. "Bu da nereden çıktı?" diye sorar, tam o sırada NASA'nın yönetici yardımcısı Ian'ın görüş alanına girip çıkmakta ve neşeyle el sallamaktadır. Hannah'nın gözleri Ian'ın elindeki telefona takılır. "Aah."

"Aah?"

"Aah." Bilerek başını sallıyor. "Erik ve Liam'la konuşuyordun." Ian

kaşlarını çatar. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Onlarla konuştuğunda böyle oluyorsun." Kadın sırıtıyor ve adamın kolundan tutarak onu otoparka doğru çekiyor.

"Ne gibi?" "Homey.

Evli gibi." "Ben

sevmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Daha önce evlilikten hiç bahsetmediğime eminim." Aslında, evlilikle uzaktan yakından ilgisi olan hiçbir şeyden bahsetmemeye çok dikkat ediyor. Herkes Ian ve Hannah'nın birlikte olduğunu biliyor ama Ian'ın menajeri barbekü partisine "eşini" götürüp götürmeyeceğini sorduğunda -Dr. *Arroyo, sağda, A & PE ekibinin başındaki kişi- "Evet,* eşimi *de getireceğim*" demeyi ihmal etmedi. Sadie, Danimarka zambaklarından oluşan gelin buketini Hannah'nın pek de anlayışlı olmayan, çoğunlukla gevşek ellerine tutuşturduğunda, Hannah evliliğin kapitalist bir coğrafyada temellenen arkaik bir kurum olmasının nedenlerini sıralarken başını salladığından emin oldu.

Evlenmek istemediğinden değil. Daha çok onu ve bağlılıkla ilgili sorunlarını biliyor. O çoktan bu noktaya geldi ve Ian onun kendisini ne kadar sevdiğini her gün her dakika hissetmiyor değil. Bu da onun bu halini ve bir yüzük alıp diz çöküp evlenme teklif etse yüzüne güleceği gerçeğini kabul edebileceği anlamına geliyor.

"Evlilikten hiç bahsetmedin ama yine de buradasın." Arabasına doğru yürürlerken Hannah'nın gözleri esrarengizdir. "Evlenme teklif etmeyi düşünüyorum çünkü en yakın arkadaşımın kızıl bir bebeği olacak."

"Bebek kızıl olmayabilir-"

"Olacak."

"Tamam, öyle olacak. Ama bu alakasız bir soruydu. Sadece merak ediyordum da..."

"Eğer?" Ian'ın arabası ... yani Ian'ın arabası. Ama Hannah anahtarları onun parmaklarından alıp sürücü tarafına geçiyor.

"Varsayımsal olarak," diye devam ediyor, yolcu koltuğuna yerleşiyor.

"Varsayımsal olarak mı?"

Dosdoğru önüne bakıyor. Yutkunuyor. Tekrar yutkunur. "Eğer soracak olsaydım. Varsayımsal olarak. Sen ne derdin?"

Arabanın sürücü tarafında yoğun, şüpheli bir sessizlik var. Hiç de hayırlı değil. Bakışlarını Hannah'ya çevirdiğinde, Hannah'nın yüz ifadesi ciddi, sinirli ya da fark edebileceği başka bir şey değildi.

"Sanırım deneyip görmeniz gerekecek," diyor tek söylediği.

Ian dudaklarını birbirine bastırıyor ve gülümsüyor. "Sanırım deneyip görmem gerekecek."

Ama arabayla uzaklaşırlarken boştaki eli hemen onunkine kayar ve belki, belki de cevabın ne olacağını bildiğini düşünür. Ve belki de, belki de bir an önce sormalıdır.

O gece Thai'yi . Ve Ian bir daha telefonuna bakmaz.

Teşekkür

Yazdıklarımın yüzde 99,9'u gibi, bu novellalar da hayran kurgusu olarak ortaya çıktı ve bugünkü hallerine gelene kadar yaklaşık 999 harika insanla tanıştılar. Her şeyden önce, her roman bir arkadaşa hediye olarak başladı: Becca'ya mükemmel oda arkadaşı önerisi için, Marie'ye küçük alanları sevdiği için ve Celia ve Sheppy'ye kutup ayılarıyla ilgilendikleri için teşekkür ederim. Evet, kutup ayıları. Ayrıca, Celia, Kate ve Jen'e orijinal kurguların beta okumasını yaptıkları için ve Jen'e de genişletilmiş versiyonların üzerinden geçtiği için sonsuz teşekkürler. Çocuklar, sizi hak etmiyorum ve bunu biliyorum.

Eşsiz menajerim Thao Le, kurguları bir seriye uyarlama fikrine sahipti ve süreç boyunca bana rehberlik etti; parlak editörüm Sarah Blumenstock, onları olabildiğince iyi hale getirdi; sevgili arkadaşım Lilith bir değil, iki değil, üç mükemmel kapak yarattı. Ve muhteşem Berkley ekibimin (Tina Joell, Tara O'Connor, Bridget O'Toole, Liz Sellers ve Jess Brock . . . ILY GUYS), PRH audio'da harika bir ekibim vardı (Laura Wilson, Karen Dziekonski, Katherine Punia, Heather Dalton, Brisa Robinson ve Becca Stumpf). Ve ve ve, film ajanlarım Jasmine Lake ve Mirabel Michelson'ı ya da Cindy Hwang, Tawanna Sullivan, Penguin Creative ve Berkley'deki tüm prodüksiyon ekibini unutamam, her şeyi daha iyi hale getirmek için perde arkasında sürekli çalışıyorlar. Dediğim gibi: 999 harika insan ve bu SDLA'daki Andrea, Jess ve Jenn'e gelmeden önceydi, onlar her zaman En İyiler ve elbette beni yorulmadan dinleyen tüm arkadaşlar: Grem'lerim, Berklet'lerim, 2021 çıkışlı arkadaşlarım, Reylo'larım, Edgy Ladies'im ve kitaplarımı okumak, dinlemek ve yaymak için zaman ayıran her bir kişi. Ben, hadi

Dürüst olmak gerekirse, böylesine şaşırtıcı ve yetenekli insanlarla çevrili olduğum için şok edici derecede şanslıyım ve bana katlandıkları için inanılmaz derecede ayrıcalıklıyım.

Son olarak, kedime teşekkür etmek istemiyorum (Gördün mü? Yazdığım kitapların üzerine işersen böyle olur, Hux).

Fotoğraf yazarın izniyle

ALI HAZELWOOD, *The Love Hypothesis (Aşk Hipotezi*) adlı kitabın *New York Times* çoksatan yazarı ve beyin bilimi hakkında kimsenin mutlu olmadığı ve sonsuza dek mutlu olunmadığı hakemli makalelerin yazarıdır. Aslen İtalyan olan yazar, sinirbilim alanında doktora yapmak üzere ABD'ye taşınmadan önce Almanya ve Japonya'da yaşamıştır. Kısa bir süre önce profesör oldu ve bu onu kesinlikle korkutuyor. Ali işte olmadığı zamanlarda koşarken, kek yerken ya da iki kedi efendisiyle (ve biraz daha az kedi olan kocasıyla) bilimkurgu filmleri izlerken bulunabilir.

ONLINE BAĞLAN

AliHazelwood.com

EverSoAli

AliHazelwood

AliHazelwood

Penguin Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

W□at okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.